HENRY GILBERT

CUTEZĂTORII

ROBIN HOOD

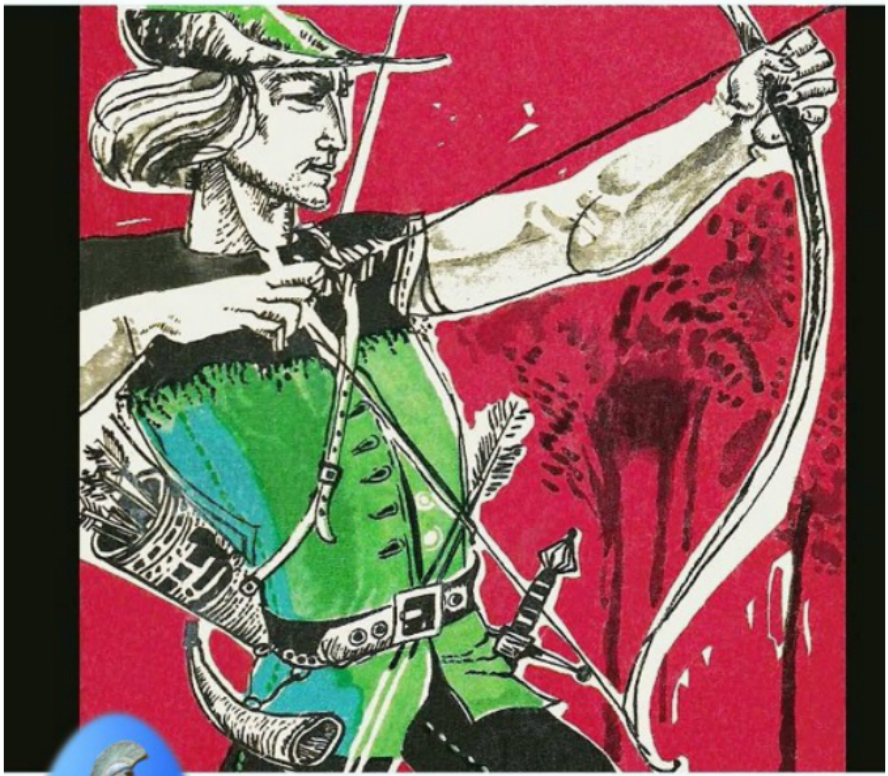

EDITURA TINERETULUI

Henry Gilbert

ROBIN HOOD

Ed. a II-a

În româneşte de
ŞERBAN ANDRONESCU

tYGRI book

EDITURA TINERETULUI

Coperta: DEAK ION

Ediţie electronică îngrijită de

Robin Hood
and the men of the Greenwood
by
Henry Gilbert

CUPRINS

I. CUM A AJUNS ROBIN HOOD SĂ FIE PROSCRIS
II. CUM A FURAT MICUL JOHN CINA PĂDURARULUI ŞI CUM S-A ÎNTÂLNIT EL CU ROBIN HOOD
III. CUM S-A ÎMPOTRIVIT ROBIN HOOD SPIONULUI-CERŞETOR ŞI CUM L-A PRINS PE ŞERIF
IV. CUM L-A ÎNTÂLNIT ROBIN HOOD PE TAICA TUCK
V. CUM S-A CĂSĂTORIT ALAN DE TRANMIRE CU LADY ALICE, DATORITĂ AJUTORULUI DAT DE ROBIN HOOD ŞI DE JACK, FIUL LUI WILKIN
VI. CUM L-A AJUTAT ROBIN PE SIR HERBRAND
VII. CUM L-A SALVAT ROBIN HOOD PE WILL STUTELEY ŞI CUM L-A PEDEPSIT PE RICHARD MALBÊTE, SPIONUL CERŞETOR
VIII. CUM L-A OMORÂT ROBIN HOOD PE ŞERIF
IX. REGELE RICHARD ÎL ÎNTÂLNEŞTE PE ROBIN
X. INCENDIEREA CASTELULUI EVIL HOLD
XI. DESPRE MOARTEA LUI ROBIN HOOD

I.
CUM A AJUNS ROBIN HOOD SĂ FIE PROSCRIS

Era vreme de vară, ziua nămiaza mare, şi pădurea părea că doarme. Abia dacă vreo adiere făcea să freamăte frunzele late ale stejarilor; singurul sunet ce se auzea era zumzetul uşor al gâzelor care zburau neîncetat încoace şi încolo, în răcoarea şi în lumina slabă de sub ramurile boltite ale copacilor.

Locul părea atât de liniştit şi de singuratic, încât ar fi fost de crezut că numai roşcatul cerb sălbatic ori vrăjmaşul său neîmblânzit, lupul cu paşi furişaţi, mai trecuseră pe acolo de la începutul lumii. Era şi o cărăruie, ascunsă printre tufele dese de aluni, calcedonii şi plante căţărătoare, dar atât de îngustă şi de firavă, încât sigur că nu putuse fi croită decât de paşii uşori şi grabnici ai căprioarei ori de-ai iepurilor, care îşi aveau vizuina într-o măgurice dintre rădăcinile fagului apropiat.

Într-adevăr, puţini erau poporenii care veneau câteodată prin aceste meleaguri, fiindcă ele se aflau în partea cea mai îndepărtată a codrului Barnisdale. Si apoi, cine avea dreptul să vină aici, afară numai de pădurarul regelui, cel ce ţinea sub straşnică pază cerbul regelui? Totuşi, iepurii care s-or fi hrănit în faţa găurilor lor sau s-or fi jucat până atunci, făcând pozne şi nebunii, păreau s-o fi zbughit acum în vizuini, de parcă s-ar fi speriat de cel ce trecuse pe acolo. Abia acum unul sau doi ieşeau tiptil, să vadă dacă lucrurile s-au potolit din nou. Apoi, vreun urecheat mânat de spirit aventuros ţâşnea afară, urmat după o clipă de alţii.

Puţin mai departe de măgurice lângă care iepurii se ciupeau şi se împingeau în joaca lor nebunatică, poteca făcea o cotitură, apoi trunchiurile uriaşa ale arborilor se răreau şi lumina cerului cobora printre crăci cu îmbelşugare. Mai departe, arborii dispăreau şi potecuţa ascunsă dădea într-o poiană întinsă, unde creştea iarba şi unde se ridicau, ici şi colo, tufe de ilice şi de aluni.

Un om şedea lângă potecă, după un copac, şi privea în poiana. Era îmbrăcat într-o tunică de stofă verde, aspră, deschisă în partea de sus, lăsând să i se vadă gâtul bronzat. În jurul mijlocului purta o centură lată de piele, în care erau înfipte într-o parte un pumnal şi în alta trei săgeţi lungi. Pantaloni scurţi din piele moale îi acopereau coapsele; sub ei purta alţii, de lână verde, care îi ajungeau până la călcâie. În picioare avea încălţări din piele tare, de porc.

Capul, cu păr castaniu închis, îi era acoperit cu o căciuliţă de catifea, în care era înfiptă o pană scurtă, smulsă din aripa unui ploier. Faţa-i bronzată puternic de vânturi şi vremuieli era luminoasă şi sinceră; ochii-i luceau ca ai păsărilor sălbatice şi pe cât de neînfricat arăta, pe atât era de nobil. Lung de picioare, părea mai vânjos decât îi dădea dreptul vârsta, căci avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Într-o mână ţinea un arc lung, iar cealaltă şi-o odihnea pe trunchiul neted al fagului din faţa sa.

Privea stăruitor la o tufă din poiană, aflată nu prea departe — şi nici un muşchi nu i se mişcă în timpul aşteptării. Câteodată se uita şi mai încolo, spre marginea poienii unde, lângă un colţ al pădurii, doi ori trei cerbi păşteau pe sub copaci, înaintând către locul unde se găsea el.

Deodată văzu tufişurile mişcându-se pe furiş; un cap zbârlit ieşi dintre frunze şi un om cu faţa răvăşită privi grijuliu într-o parte şi în alta. În clipa următoare, din tufişul unde se ascundea, omul, ţâşni o săgeată. Drept spre cerbii care păşteau se îndreptă ea şi se înfipse în pieptul celei mai apropiate ciute. Aceasta alergă câţiva paşi şi apoi căzu; celelalte animale, înspăimântate, fugiră printre arbori.

Omul pitit nu ieşi îndată din ascunzătoare ca să ia animalul doborât. El aşteptă răbdător cât ar fi numărat până la cincizeci, fiindcă ştia că dacă ar fi fost pe acolo vreun pădurar ce ar fi pândit prin împrejurimi şi ar fi întâlnit cerbii înspăimântaţi, a căror tovarăşă fusese ucisă, şi-ar fi dat seama, după aerul lor înfricoşat, că se întâmplase ceva rău şi ar fi căutat pe făptaş.

Clipele treceau încet şi nu se vedea nici o mişcare; nici omul ascuns, nici cel care-l pândea nu ieşiră la iveală. Nici nu apăru vreun pădurar dinspre colţul de pădure unde dispăruseră cerbii. Simţindu-se deci în siguranţă, omul ieşi din tufiş, dar în mână nu avea nici arc, nici săgeţi, fiindcă le dosise în ascunzătoare, ca să le ia de acolo în altă zi.

Era îmbrăcat cu o haină din stofă cafenie, ţesută în casă, aspră şi zdrenţuită, aşa cum purtau şerbii, cu o funie în jurul ei; membrele-i inferioare erau pe jumătate acoperite cu pantaloni lăbărţaţi, din acelaşi material cu tunica, dar mai găurit şi mai peticit. Privind într-o parte şi în alta, merse aplecat până la ciută şi, aruncându-se asupra ei, îşi smulse cuţitul din cingătoare şi începu cu înfrigurare să taie bucăţi din părţile cele mai fragede ale vânatului.

Omul de după copac îl privi, păru că-l recunoaşte şi murmură:

— Bietul de tine!

Şerbul înfăşură carnea ciutei într-o bucată de pânză aspră, se ridică şi dispăru printre arbori. Apoi, cu paşi iuţi şi neauziţi, cel ce aştepta se întoarse pe potecă şi se afundă în adâncurile pădurii. Câteva clipe mai târziu şerbul, privind cu multă grijă într-o parte şi în alta, trecu repede printre trunchiurile copacilor. Din când în când se oprea şi îşi ştergea mâinile înroşite de iarba mare şi moale, ca să îndepărteze petele de sânge trădătoare.

Deodată, când ieşea de după trunchiul uriaş al unui stejar, văzu pe potecă, în faţa sa, apărând silueta înaltă a omului care-l pândise. Îndată mâna i se îndreptă spre cuţit şi păru gata să sară la atac.

— Omule — zise cel în tunică verde — ce nebunie te-a împins până aici?

Şerbul recunoscu îndată pe vorbitor şi rânji sălbatic.

— Nebunie! răspunse. De data asta n-am făcut-o pentru mine, jupâne Robin. Băiatul îmi moare de foame, şi asta nu trebuie să se întâmple atâta timp cât sunt cerbi în pădure.

— Băiatul tău, Scarlet? zise Robin. Fiul surorii tale şade acum la tine?

— Da, răspunse Scarlet. Ai fost plecat în ultimele trei săptămâni şi n-ai cum să ştii.

Vorbeau cu voce tare; mergeau amândoi pe poteca îngustă. Robin înainte, Scarlet în urmă.

— Acum o săptămână — urmă Scarlet — omul surorii mele, John a'Green, s-a îmbolnăvit şi a murit. Ce-a făcut logofătul lordului? A zis: „Afară cu tine, muiere, vezi-ţi singură de grijă. Ţarina se dă numai bărbaţilor care fac slujbă pentru ea!"

— Numai Guy de Gisborne putea să facă asta — zise Robin — câinele cu inima de piatră.

— A plecat numai cu trenţele de pe ea şi de pe copii — zise scrâşnind Scarlet. Dacă aş fi fost acolo, nu mi-aş fi putut feri cuţitul de beregata lui. Ea a venit la mine; era năucită şi bolnavă. Avea într-adevăr boala foamei, o durea pântecul şi a murit săptămâna trecută. Pe cei doi mai mici i-au luat vecinii şi eu l-am păstrat pe Gilbert. Sunt singur şi mi-e drag de el, dar dacă i s-o întâmpla vreun rău, am să-l spintec pe Guy de Gisborne.

În vreme ce asculta scurta şi tragica istorie a nimicirii căminului unui biet şerb, inima lui Robin se înfierbânta de furie împotriva logofătului, sir Guy de Gisborne, care administra cu o mână cumplită senioria Birkencar a călugărilor albi din St. Mary's Abbey. Dar ştia că logofătul nu făcea mai mult decât îi îngăduiau abatele şi călugării — şi blestema întreaga lor speţă de oameni bogaţi şi mândri care se dedaseră plăcerilor vânătoarei şi ale traiului bun pe seama slujbelor şi a dijmelor stoarse de la amărâţii de şerbi, socotiţi nu oameni, ci mai degrabă bucăţi din pământul senioriei pe care tot ei îl lucrau.

Robin, sau Robert de Locksley, după numele cu care era cunoscut logofătului şi călugărilor, era un om liber, care lucra prin învoială, un tânăr înstărit, după cum se spunea. Avea casa lui şi ţarina sa, o fermă „de vreo sută şaizeci de acri[1] de cel mai bun pământ, la marginea senioriei şi ştia foarte bine că monahii de mult îşi puseseră ochii râvnitori pe mica sa posesiune. Aceasta se afla lângă pădure şi se chema Outwoods. El şi strămoşii lui deţineau pământul de câteva generaţii, mai întâi de la lorzii cărora regele William le dăduse moşia Birkencar, iar mai în urma de la mănăstire, căreia ultimul proprietar, lordul Guy de Wrothsley, i-l lăsase prin testament.

Robin ţinea pământul cu arendă şi, atâta timp cât plătea arenda călugărilor, aceştia nu puteau în mod legal să-l scoată din fermă, oricât de mult ar fi dorit ei s-o facă. Robin era privit de către abate ca un om nemulţumit şi răutăcios. El înfruntase adesea pe abate în propria lui mănăstire şi îi spusese în faţă cât de rău se purta el şi administratorii lui cu şerbii şi cu sărmanii oameni de pe seniorie.

O astfel de sfidare, în acele zile, era nemaipomenită şi de aceea călugării şi Guy de Gisborne, administratorul lor de la Birkencar, îl urau pe Robin şi vorba lui liberă tot atât de mult pe cât Robin îi ura pe ei pentru că erau tirani şi împilau.

— Păcat că am fost plecat! rosti Robin, ca răspuns la ultimele cuvinte ale lui Scarlet. Puteai însă să te duci la Outwoods, unde Scadlock ţi-ar fi dat demâncare.

— Aşa, jupâne Robin — zise Scarlet — ai fost întotdeauna un bun şi adevărat prieten pentru noi toţi. Numai că şi eu am fost odată om liber şi acum nu pot să-mi cerşesc pâinea. Ţi-ai făcut destui duşmani din cauza noastră şi n-aş vrea ca, pe deasupra, să mai trăiesc şi eu pe seama dumitale. Nu,cât timp sunt cerbi în pădure, eu şi băieţelul nu vom muri de foame. Şi apoi, jupâne Robin, ar trebui să mai vezi de dumneata. Dacă duşmanii ar şti cât de mult ai lipsit, ar fi în stare să te declare proscris — am auzit şoptindu-se — ţi-ar lua pământul în lipsă şi te-ar omorî când te-ai întoarce.

Robin râse.

— Da, am auzit vorbindu-se în timp ce am fost plecat.

Scarlet se uită la el uimit. Credea că îi spusese prietenului său o taină mare şi surprinzătoare.

— Ai auzit vorbindu-se? întrebă el. Mi se pare ciudat.

Robin nu răspunse. Ştia bine că duşmanii lui nu făceau decât să caute prilejul să-l aducă în sapă de lemn. Mulţi care plecaseră în vreo călătorie mai lungă se înapoiaseră ca să afle că, în lipsa lor, duşmanii făcuseră jurământ în justiţie că fugiseră fiindcă făcuseră vreo nelegiuire; erau declaraţi astfel proscrişi şi oricine putea să le taie capul.

Scarlet tăcea şi se gândea la multe lucruri ciudate pe care şerbii, când se adunau laolaltă, la o bere, după muncă, le povesteau despre marele lor prieten Robin.

Deodată, de undeva, din faţa lor, veni un sunet, ca un chiţăit de veveriţă. Apoi un timp fu tăcere, dar după aceea se auzi un urlet, un urlet depărtat şi trist, ca de lup. Robin se opri îndată, aşeză arcul lung pe care-l avea în mână la rădăcina unui stejar înalt, împreună cu săgeţile din cingătoare. Apoi, întorcându-se către Scarlet, îi zise încet, dar poruncitor:

— Pune aici carnea de cerb pe care o ai în tunică! Repede, omule, să nu-ţi vadă pădurarul pieptul umflat! Grăbeşte-te! Ascunde-o pe dată aici, la loc sigur!

Aproape mecanic, la tonul lui de comandă Scarlet îşi scoase din sân cârpa aspră de cânepă în care înfăşurase carnea ciutei, şi-o aşeză lângă arc şi săgeţi. În clipa următoare, Robin porni din nou. După câţiva paşi, Scarlet se uită înapoi, la locul unde puseseră lucrurile. Acestea dispăruseră!

Îl cuprinse parcă un fior rece şi dădu să se oprească, dar vocea aspră a lui Robin îi spuse:

— Haide, omule, vino după mine!

Bietul Scarlet, neîndoindu-se că se află în faţa unei forţe vrăjitoreşti, făcu aşa cum i se porunci; dar se închină ca să se apere de rău.

În clipa următoare, poteca îngustă din faţa lor fu acoperită de trupurile pântecoase a doi pădurari, cu arcuri pe spate şi ciomege lungi în mâini. Privirile lor severe căutau aprig la Robin şi la Scarlet şi o clipă părură ca se gândesc să-i oprească din drum. Dar uitătura îndrăzneaţă a lui Robin, în timp ce înainta, îi făcu să-şi schimbe gândurile şi îi lăsară să treacă.

— Când omul liber şi şerbul sunt găsiţi împreună — zise unul în bătaie de joc — înseamnă că se urzeşte ceva rău pentru lordul lor.

— Şi când doi pădurari sunt găsiţi împreună — spuse Robin, râzând sec — viaţa vreunui om sărman va fi grabnic scurtată cu ajutorul jurământului.

— Te cunosc, Robert de Locksley — răspunse cel ce vorbise întâi — aşa cum te cunosc şi mai-marii dumitale, ca un om a cărui limbă se mişcă prea mult.

— Şi eu te cunosc, Hugo cel Negru — îi întoarse vorba Robin — ca pe un om care-şi doboară prietenul bun cu ajutorul jurământului şi-i ia cei câţiva acri amărâţi.

Faţa omului se întunecă de furie, în timp ce pădurarul celălalt râse de zăpăceala primului. Hugo cel Negru se uită la Robin de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui; dar ochii neînfricaţi ai lui Robin îl dominau şi el se întoarse posomorât, fără să mai scoată o vorbă.

Robin şi Scarlet îşi reluară drumul şi după scurtă vreme ieşiră din pădure; treceau acum prin tufişurile şi crângurile dese din câmpia întinsă, care despărţea fermele de seniorie în partea dinspre pădure.

Până la urmă ajunseră în vârful unui povârniş; înaintea lor câmpia se apleca spre culturile şi păşunile care înconjurau micul sat de colibe al şerbilor şi conacul seniorial, care se afla la o distanţă bună, dincolo de sat, la jumătatea drumului până la alt povârniş. Scarlet privi cu atenţie în partea aceea, ca nu cumva să-l vadă cineva venind dinspre pădure, căci fugise de la lucru, de la construirea unui dig, pentru a vâna cerbul — şi se întreba dacă lipsă lui nu fusese cumva descoperită. Chiar dacă ar fi fost descoperită, nu-i păsa că avea să treacă pe la postul de biciuire şi să simtă biciul pe spatele-i gol: lucrul acesta tot avea să-l aştepte a doua zi, când omul logofătului îşi va face turul şi îl va găsi cu lucrul terminat numai pe jumătate. Oricum ar fi fost, băieţelul lui, Gilbert, va avea deseară o cină regească.

Aşa va să fie? Îşi aduse aminte deodată şi din nou îl cuprinse frica. Unde dispăruseră arcul şi săgeţile lui Robin şi carnea lui de ciută? Le-o fi luat vreun spiriduş, ori s-o fi uitat el altundeva şi le-or fi găsit până acum pădurarii? Îşi încleştă fălcile şi privi înapoi, cu mâna pe cuţit, aşteptând parcă să vadă pădurarii venind după el.

— Hei — rosti atunci Robin cu nepăsare — uite arcul şi săgeţile mele şi carnea ta de ciută, prietene.

Întorcându-se, Scarlet văzu lucrurile lângă o movilă ierboasă, la mică distanţă de el, acolo unde era sigur că privise cu o clipă mai înainte şi nu văzuse nimic.

— Jupâne — spuse el cu voce tremurătoare — e curată vrăjitorie. Mă... mă... tem să nu afle duşmanii că eşti ajutat de spiritele rele care locuiesc în pădure...

— Scarlet — răspunse Robin — credeam că eşti un om mai chibzuit, dar văd că eşti la fel ca ceilalţi, un prost. Nu-ţi fie teamă pentru mine. Prietenii mei din pădure nu fac rău şi nu sunt mai răi decât tine şi decât mine.

— Jupâne — zise Scarlet, părându-i rău de vorbele sale pripite — îţi cer iertăciune pentru vorbele astea prosteşti. Limba mi-a luat-o înaintea gândurilor, căci m-aţi înspăimântat văzând aceste lucruri, acolo unde nu era nimic mai înainte. Dar ştiu că nu pot fi în păduri fiinţe mai rele decât în castelele întărite şi în palatele popilor, ai căror stăpâni asupresc pe bieţii şerbi. Spune-mi, jupâne, ăsta care ne-a ajutat adineauri este vreun spiriduş, aşa cum îl numesc oamenii, un drăcuşor?

Robin îl privi o clipă pe Scarlet drept în faţă, fără să zică nimic.

— Scarlet — vorbi el apoi — cred că va veni vremea când vom fi, tu şi cu mine, din nou în pădure, însă legaţi mai strâns. Atunci am să-ţi arăt prietenii mei de aici. Dar până atunci, Scarlet, nici o vorba despre ceea ce s-a întâmplat astăzi! Juri?

— Pe Fecioara preacurată! zise Scarlet, ridicând mâna în chip de jurământ.

— Amin — spuse şi Robin, scoţându-şi căciula şi aplecându-şi capul la auzul numelui. Acum — continuă el — ia-ţi carnea şi dă-mi arcul şi săgeţile. Trebuie să mă întorc în pădure. Şi spune-i băiatului tău, Gilbert, că Robin îi urează să se facă repede bine, fiindcă aş vrea să merg cu el să vânez din nou ploieri.

— Da — zise Scarlet, şi pe faţa lui răvăşită, de înfometat, străluci un zâmbet blând în timp ce vorbi. Băieţelului i-a plăcut întotdeauna să vorbească de dumneata după ce l-ai luat astfel în seamă. Vorbele dumitale au să-l îmbărbăteze.

După ce se despărţiră, Robin se întoarse şi se afundă în crângul des, dar apucă altă direcţie decât aceea din care venise cu Scarlet. Privi în sus, la soare, şi îşi grăbi paşii, fiindcă îşi dădu seama că era ceasul două după amiază. Ajunse repede la copaci şi, croindu-şi fără greş drum printre ei, el se îndreptă spre sud, către drumul care mergea mai multe mile[2] prin pădure de la Barnisdale la Nottinghamshire.

Cu pas sprinten şi grăbit trecea Robin prin poieni, căci se ducea să vadă fata pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Numele ei era Mariana, şi era fiica lui Richard Fitzwalter de Malaset. Încă din vremea când Robin, copil, se juca la Locksley Chase, unde se născuse, Mariana era prietena lui de joacă şi, deşi ea era fată de conte iar Robin doar răzeş, câtuşi de puţin bogat, ei se îndrăgiră unul pe celălalt şi îşi jurară ca nici unul să nu ia în căsătorie pe altcineva.

În ziua aceea ea călătorea de la castelul tatălui ei din Malaset la Linden Lea, lângă Nottingham, fiindcă voia să rămână un timp la castelul unchiului ei, sir Richard din Lee — şi Robin făgăduise că-i veghează trecerea prin pădure.

Nu după mult el ajunse la o potecă largă, cu iarba deasă, în lungul căreia se vedeau făgaşuri adânci de roţi, ici şi colo, prin părţile mlăştinoase. El porni iute de-a lungul lor şi nu se opri decât după ce străbătu vreo cinci mile. Apoi, ajungând la o încrucişare cu alt drum, se opri, privi cercetător în jur şi dispăru printre câţiva aluni care acopereau o movilă...

Merse o bucată de drum şi ajunse într-o vale, unde pământul nu era acoperit de tufişuri. Deoparte era un loc gol, unde se vedea nisip; drept acolo se opri Robin. Pe pământul gol erau câteva rămurele rupte care, după un ochi obişnuit, păreau aruncate acolo de vânt; sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi, Robin se aplecă şi le cercetă cu atenţie.

„Una îndoită la capăt şi opt rămurele drepte — îşi zise el în sine; asta înseamnă un cavaler călare cu opt servitori pe jos. Au poposit pe drumul de apus, nu departe de aici. Ce înseamnă asta?"

Se îndreptă, se întoarse, trecu repede drumul pe care venise şi se adânci în pădurea care ţărmurea drumul din dreapta. Cu multă grijă îşi croia drum printre arbori, fiind atent să nu calce pe vreo ramură; prin iarbă mergea iute, dar ochii i se roteau în toate direcţiile, încercând să străpungă lumina slabă a pădurii dese din jur.

Deodată îşi îndoi genunchii şi îşi afundă privirile mai pătrunzător în adâncul pădurii. Auzise în faţă zgomotul slab al zăngănitului unui frâu. După scurt timp, pe când pândea printre ramurile unei tise tinere văzu, ascunsă în umbra cea mai deasă a copacilor, o ceată de oameni înarmaţi, în mijlocul cărora se afla călare un cavaler în zale.

Scrută cu atenţie pe fiecare din ei, în râvna de a afla cărui lord aparţin; oamenii pedeştri erau îmbrăcaţi în scurteici de piele, iar cavalerul purta un scut mare, terminat în coadă de şarpe. Câteva clipe rămase nedumerit, încercând să înţeleagă cine erau aceşti oameni şi de ce

stăteau ascunşi în pădure, ca şi cum ar fi pândit vreun călător, aşteptat să treacă. Apoi cavalerul îşi roti privirea prin pădure şi îşi potoli calul nărăvaş cu o mişcare nervoasă, înjurând.

La sunetul vocii sale, Robin îl recunoscu, faţa i se înăspri şi o lumină sălbatică îi apăru în ochi.

„Aşa, Roger de Longchamp — îşi zise el în sine — ai vrea să-mi răpeşti cu forţa pe doamna inimii mele, fiindcă nu-i poţi căpăta bunăvoinţa prin mijloace cinstite!"

Căci acest sir Roger era un cavaler trufaş şi despotic, care ceruse mâna Marianei, fiind însă respins de tatăl ei. Fitzwalter îşi iubea fata şi deşi râdea de dragostea ei pentru Robin, totuşi n-ar fi dorit s-o dea unui om cu faimă atât de proastă ca Roger de Longchamp, fratele acelui prelat mândru, episcopul de Fécamp, favorit al ducelui Richard.

Adesea Robin se gândea că sir Roger de Longchamp sau oricare alt om, oricât de rău ar fi fost, putea să-l viziteze pe sir Richard Fitzwalter şi să vorbească deschis cu Mariana; atunci se întrista şi se întreba dacă într-adevăr exista vreo urmă de adevăr în poveştile pe care bătrânul Stephen de Gamwell, unchiul său, i le istorisea în legătură cu stirpea sa nobilă. Îi spusese că în urmă cu trei generaţii, strămoşii lui Robin stăpâneau pământuri întinse şi multe conace şi că fuseseră lorzi ai oraşului Huntingdon. Dar fiindcă luaseră parte la nu ştiu ce revoltă a englezilor împotriva cuceritorului normand, pământurile fuseseră luate de rege, contele ucis, iar rudele lui gonite şi aruncate în închisoare.

Toată lumea ştia acum că pământurile şi comitatul de Huntingdon erau în mâinile regelui însuşi, că titlul fusese dat lui David, fratele regelui din Scoţia. Dar Robin se întreba adesea dacă ar putea recâştiga o parte din onorurile de altădată şi rangul familiei. Dacă ar fi putut, ar fi mers atunci şi ar fi cerut cu îndrăzneală pe Mariana şi n-ar fi fost respins.

O mişcare printre oamenii care pândeau în faţa lui îl făcu să-şi întrerupă gândurile. Un om veni alergând printre copaci şi se opri lângă cavaler, spunându-i cu o voce joasă:

— Vin! Domnişoara, cu un paj sunt călare, ceilalţi pe jos. Sunt nouă cu toţii, mai ales oameni de casă.

— Bine — rosti cavalerul. Când se vor apropia, voi călări spre ei şi voi pune mâna pe căpăstrul calului domnişoarei. Dacă mârlanul care călăreşte ar încerca să se ia după mine, doborâţi-l!

Robin rânji necruţător auzindu-i spusa şi luă o săgeată din cele pe care le avea strânse la cingătoare. Aproape îndată răsunară voci de oameni şi zgomot de copite venind în lungul drumului ierbos şi, după scurt timp, inima lui Robin se încălzi văzând, printre frunze, făptura blândă a Marianei, călare pe un cal, cu gluga dată pe spate. Vorbea cu Walter, logofătul tatălui ei, care călărea alături de ea.

În clipa următoare, cavalerul ţâşni printre arbori, urmat de oamenii săi. Curajosul Walter îşi împinse îndată calul înaintea celui a stăpânei sale şi se pregăti să o apere cu un ciomag gros, în timp ce păzitorii ceilalţi alergară de asemenea înaintea ei. Sir Roger lovi cu sabia în logofăt şi tăie o bucată bună din ciomagul pe care acesta îl ţinea în mâini. Întorcându-l însă cu iuţeală, Walter izbi mâna în care cavalerul ţinea sabia. Lovitura fu atât de iscusită, încât arma căzu din mâna cavalerului. Era însă legată cu o curea de încheietură şi, cu un strigăt de furie, cavalerul apucă din nou mânerul.

Într-o secundă sabia ar fi străpuns corpul bravului logofăt, dar acesta fu îmbrâncit din şa de oamenii lui sir Roger şi căzu fără simţire la pământ. Lupta dintre oamenii Marianei şi aceia ai cavalerului se încinse, dar bieţii servi, cu ciomegele şi cu furcile lor scurte, nu puteau avea sorţi de izbândă împotriva săbiilor tâlharilor.

Mâna lui sir Roger era acum pe frâul ţinut de Mariana, iar aceasta, cu ochi scăpărători, încerca să-şi dea capul înapoi. Deodată se auzi un sunet ca un şuierat puternic şi când Mariana se uită la gratiile coifului cavalerului, înţelese că ceva pătrundea în zbor printre ele, iar în clipa următoare văzu coada lungă şi galbenă a unei săgeţi vibrând în faţa ei..

Cavalerul scoase un geamăt adânc, se clătină şi apoi căzu de pe cal. Oamenii săi încetară îndată lupta. Unul, şeful lor, alergă la cavalerul mort, trase afară săgeata înfiptă atât de violent în ochiul stăpânului şi apoi cu toţii priviră grabnic în sus şi în jos, pe poteca largă şi spre frunzişul des al pădurii, dintr-o parte şi din alta.

— N-a fost decât un singur om — zise unul din ei. A tras din partea asta, din stânga.

— Ah, cunosc săgeata! Este a… — începu cel ce o smulsese ţinând-o încă în mână, dar niciodată nu-şi mai termină vorba. Încă un şuierat se auzi prin aer, dar de data aceasta ca un fluierat uşor al unei păsări de pădure, iar omul se prăbuşi la pământ: coada neagră a unei săgeţi scurte îi ieşea din piept. Săgeata fusese aruncată din partea dreaptă, arătând că locul

era în bătaia mai multor arcaşi, nu numai a unuia singur.

Îndată ceilalţi se risipiră şi fugiră care încotro, dar mai înainte ca ultimul să dispară în umbra pădurii, o săgeată, nu mai mare decât acelea folosite la vânătoarea de păsări, ţâşni dintre copacii din dreapta şi se înfipse în umărul ultimului fugar, care urlă, fugind înainte.

În clipa următoare Mariana îl zări pe Robin cu boneta în mână; ieşise din pădure şi venise lângă ea. Cu obrajii în flăcări, tânăra fată se aplecă spre el şi-i zise:

— Robin drag, ştiam că n-ai să mă uiţi! Straşnică a fost lovitura cu care l-ai doborât pe acest cavaler ticălos. Dar, inima mea dulce, dacă el e acela pe care îl bănuiesc, moartea lui are să-ţi cauzeze multe neajunsuri.

Ea îi întinse mâna, iar Robin i-o sărută cu duioşie.

— Este Roger de Longchamp, scumpo — răspunse el. Dar chiar dacă ar fi fost regele Henry însuşi şi te-ar fi pândit ca să-ţi facă rău, nu mi-aş fi oprit săgeata.

— Dar, dragul meu Robin — continuă Mariana, cu ochi mândri, dar plini de duioşie — episcopul, fratele său, are să te urmărească şi are să te proscrie. Şi tu ai să-ţi părăseşti pământurile şi numele de dragul meu! O, Robin, Robin, am să cer sfatul lui sir Richard din Lee, care te iubeşte, şi am să-l întreb cum să capăt de la episcop iertare pentru tine.

— Mariană iubită — zise Robin, şi vocea, ca şi privirea, i se înăspri — nu voi căpăta iertare de la nici un prelat mândru pentru ceea ce fac împotriva relei tagme a preoţilor. Ştiam eu că, mai devreme ori mai târziu aveam să înfăptuiesc ceva împotriva făcătorilor de rele care se adăpostesc în castele întărite, ori stau tolăniţi în mănăstiri asuprind de acolo şi păgubind pe săraci şi pe oamenii nevoiaşi. În sfârşit, am făcut ce am avut de făcut şi sunt mulţumit. Nu te nelinişti pentru mine, inimă dragă. Şi acum, să te ducem la un loc ferit, înainte ca potlogarii ăia de fugari să înceapă să mă urmărească. Walter — i se adresă Robin bietului logofăt care, uluit şi ameţit încă, se ridicase din drum — vino-ţi în fire, om viteaz, şi îngrijeşte de stăpâna ta! Băieţi — mai zise el servilor, printre care erau mulţi răniţi — nu vă mai gândiţi la răni atâta vreme cât stăpâna voastră nu e în siguranţă. Cavalerul ăsta ucis are prieteni tot aşa de răi ca şi el, care vor porni repede după noi, şi atunci nu veţi mai scăpa atât de uşor. Duceţi-vă acum, până la locul unde se despart drumurile, eu vă voi ajunge îndată.

Apoi Robin îl ajută pe Walter să se urce pe cal şi Mariana plecă împreună cu servii ei. După ce trecură, Robin trase cavalerul mort din drum şi-l duse departe în pădure, apoi îi ridică viziera coifului, îi aşeză sabia pe piept, cu mânerul la gură, şi îi încrucişa braţele moi peste armă, astfel încât mortul părea că sărută crucea sabiei. Apoi, descoperindu-se şi îngenunchind, el rosti o scurtă rugăciune pentru odihna sufletului celui răposat. Făcu acelaşi lucru cu cadavrul tâlharului care fusese ucis de săgeata a doua, iar apoi, luându-şi atât săgeata lui cât şi pe cealaltă, mai mică, dădu un bici peste crupa calului cavalerului şi-l goni în pădure, departe de locul întâmplării. Făcu toate acestea ca să înşele cât mai mult pe urmăritorii săi.

Apoi, mergând câţiva paşi prin pădure, în direcţia în care fugiseră oamenii cavalerului, el duse un corn la buze şi scoase un sunet lung, ascuţit, cu modulaţii ciudat întrerupte către sfârşit. După aceea se grăbi să întâlnească pe Mariana şi, cu mâna pe frâul calului ei, o scoase de pe drumul bătut, apucă pe cărări tainice şi pe poteci înguste, abia văzute; înainta astfel repede şi ajunse degrabă în adâncurile pădurii, acolo unde nici unul din cei care erau cu el nu păşiseră vreodată.

Mariana, mulţumită că Robin era cu ea, nu se temea de tăcerea şi de umbrele întunecate din jurul ei; dar unii servi, în vreme ce mergeau în şir câte unul pe drumul îngust, deschis de potcoavele cailor, se închinau ori de câte ori treceau pe lângă vreun pâlc mai umbrit de copaci, ori se înfiorau când ajungeau în poienile singuratice unde totul era atât de tăcut şi de mohorât, încât părea ca nici o vieţuitoare nu trecuse pe acolo de la începutul lumii.

În minţile lor simple îşi închipuiau că-şi riscă nu numai viaţa, dar şi sufletele nemuritoare, fiindcă îndrăzneau să pătrundă în acele meleaguri sălbatice, locuri de întâlnire ale demonilor pădurii, ale spiriduşilor şi vrăjitoarelor. Se ţineau aproape unul de celălalt, ultimul om din şir privind mereu în urma lui cu groază; toţi ceilalţi se uitau pe furiş într-o parte şi în alta, printre trunchiurile apropiate ale copacilor acoperiţi cu muşchi, aşteptându-se ca din clipă în clipă să zărească ochii răutăcioşi ai elfilor cătând spre ei, ori temându-se ca vrăjitorii şi vrăjitoarele, cu gurile lor rânjite şi roşii, să nu-i deoache privindu-i de după vreo perdea mare de iederă sau de barba-dracului, care atârna pe crăcile vreunui arbore mai bătrân.

Singurul sunet pe care-l auzeau era foşnetul înăbuşit al propriilor lor paşi prin iarba grasă, ori zgomotul sec al vreunei crăci rupte când şi când. Câteodată auzeau şi câte un strigăt de pasăre, departe, dincolo de frunzişul des de deasupra capetelor lor; ici şi colo, din vreun

crâng, se auzea un ciripit ciudat, neliniştit, dar nimic nu se vedea. Mai auzeau din vreme în vreme susur de apă şi dădeau peste vreun pârâiaş mic şi pierdut, pe jumătate ascuns sub frunze.

Odată trecură prîntr-o poiană largă, în mijlocul căreia erau două movile înverzite, una lângă cealaltă; la vederea lor, bieţii oameni începură să dârdâie.

— Casele dracilor! îşi spuseră în şoaptă unul altuia, împingându-se şi zorindu-se.

— Nu ştiu dacă mai scăpăm azi de pierzanie — zise unul, gâfâind.

— Ce l-o fi apucat de ne-a adus prin locurile astea înfiorătoare? mormăi altul. Noi trecem şi necuraţii ne pândesc şi ne fac farmece. Or să ne albească oasele şi or să ne rămâie aici, în pădurea asta blestemată, până la judecata din urmă.

În spaima lor se ţineau aşa de aproape şi atât se înghesuiau în coapsele calului lui Walter, încât acesta trebui să-i ameninţe.

— Înapoi, oameni buni — zise el — ştiţi ce inimos e calul meu; dacă dă o copită, capul oricui, oricât de tare ar fi el, n-ar putea să reziste.

Între timp, culoarea cerului arăta că după-amiaza se schimba în seară. Puţin vorbise Robin de când începuse goana prin pădure, dar acum se întoarse către Mariana şi îi spuse cu un zâmbet:

— Iartă-mă, dulce stăpână, pentru aparenta mea nepăsare. Dar prietenii lui Roger de Longchamp, din castelul său Evil Hold[3], sunt oameni care nu trebuie dispreţuiţi. Cruntele lor fapte nu sunt potrivite pentru urechile tale şi m-am grăbit să scap mai repede de ei. Ţi-am pus oare prea mult puterile la încercare?

— Nu, nu, Robin drag — zise Mariana, privindu-l duios — ştiam ce aveai pe inimă şi de aceea nu te-am tulburat cu vorba. Dar ce înţelegi prin Evil Hold? Nu ştiam că fortăreaţa lui Roger de Longchamp din Wrangby poartă acest nume.

— Aşa o numesc bieţii oameni care aparţin acestui lord — răspunse Robin din cauza isprăvilor urâte făptuite acolo de el şi de petrecăreţii lui prieteni Isenbart de Belame, Niger le Grym, Hamo de Mortain, Ivo de Raby şi alţii.

La auzul acestor nume, Mariana se cutremură şi păli.

— Am auzit de ei — zise ea, cu voce joasă. Să mergem mai departe. Nu sunt obosită, Robin, şi aş vrea să te văd teafăr în castelul lui sir Richard.

— Nu-ţi fie teamă pentru mine — râse Robin. Cât timp voi avea arcul meu bun, cât timp pădurea îmi va da adăpost, râd de toţi cei ce-mi doresc răul. În scurtă vreme ai să-ţi saluţi unchiul şi ai să ajungi sănătoasă între zidurile puternice ale castelului său.

Deodată, de undeva, din adâncul întunecat al pădurii din faţa lor, veni un geamăt ca de animal ori de pasăre prinsă în ghearele unui şoim. Robin se opri şi privi înainte. Apoi se auzi urletul îndepărtat al unui lup, făcând pe şerbii din spate să tremure şi să se uite ţintă în adâncurile întunecate ale pădurii.

Robin păşi înainte şi scoase un strigăt ca al cocoşului sălbatic, care îşi cheamă soaţa; apoi trase după el calul Marianei, fără să-l grăbească. După scurt timp, terenul începu să urce; pe când se apropiau de culme, văzură soarele roşiatic scăpătând printre arbori. În vârful dealului copacii dispăreau lăsând locul unor coame ierboase şi domoale, iar dincolo de acestea, pe câmpie, se vedea un castel. Pe o potecă, nu departe de pădure, doi călăreţi se îndreptau spre fortăreaţă.

— Cred — zise Robin — că oamenii aceia sunt sir Richard şi ruda sa, sir Huon de Bulwell.

— Într-adevăr, ei sunt — răspunse Mariana. Cred că au vrut să mă întâmpine pe drumul cel mare şi acum, fără îndoială, se întreabă ce s-o fi întâmplat cu mine. Trimite-le o chemare, Robin drag, iar dumneata, Walter, călăreşte înainte şi spune-le că, mulţumită prietenului meu, Robert de Locksley, sunt teafără şi sănătoasă.

Robin suflă în cornul său. La auzul sunetului, călăreţii îşi întoarseră capetele, iar Mariana, ieşind cu calul de sub arbori, flutură spre ei o batistă. Pe loc ei o recunoscură, îi făcură cu mâna în semn de salut şi se îndreptară spre grupul ei.

— Spune-mi, Robin — zise Mariana, descălecând ca să-şi dezmorţească picioarele înţepenite şi mergând alături de iubitul ei — ce au însemnat strigătele pe care le-am auzit adineauri? Parcă cineva trimitea semnale, iar tu răspundeai.

— Înseamnă, inimioara mea — răspunse Robin — că un prieten al meu din pădure i-a văzut pe aceşti călăreţi şi a crezut că ne sunt vrăjmaşi. Eu însă am socotit că duşmanii nu puteau să ajungă în acest loc atât de repede ca noi şi că cei pe care el îi vede trebuia să fie oameni de încredere ai lui sir Richard, care veneau înaintea sa. Apoi l-am înştiinţat că socoteam totul în ordine, aşa cum s-a întâmplat.

— Cine sunt prietenii aceştia care te păzesc astfel când treci prin pădure? mai întrebă ea. Sunt aceiaşi care au tras cu săgeata mică în oamenii lui sir Roger?

— Am să-ţi spun, iubita mea dragă. Sunt locuitori din pădure pe care odată i-am scăpat de la o moarte îngrozitoare, din mâinile unor oameni rai şi cruzi. De atunci îmi sunt prieteni dragi, mă păzesc şi veghează asupra mea când sunt în pădure.

— Sunt fericită că ai astfel de prieteni, Robin drag — zise Mariana. Îmi simt inima mai uşoară când mă gândesc că ai păzitori atât de credincioşi; căci mi-e teamă că vei avea nevoie de ei curând-curând.

Acum sosiră şi sir Richard din Lee împreună cu ruda lui şi mare le fu bucuria văzând-o teafără pe Mariana, căci tare mult se neliniştiseră negăsindu-i urma pe drumul pe care venea ea de obicei; tocmai se întorceau la castel, vrând să adune o ceată de servitori şi s-o caute cu ei pe drumurile din pădure.

Când sir Richard şi sir Huon aflară de încercarea lui sir Roger de a răpi pe Mariana şi de felul în care Robin îl ucisese, deveniră gravi, iar sir Huon clătină din cap. Dar sir Richard, un om cu păr cărunt şi cu înfăţişare nobilă, se întoarse către Robin şi îi strânse cu căldură mâna.

— Ai scăpat pământul de un asupritor mârşav şi de un cavaler viclean — strigă el — şi, în ceea ce mă priveşte, îţi mulţumesc din inimă. Tot răul pe care l-a făcut el oamenilor săraci, jefuirea orfanilor, cruzimile faţă de femei, toate aceste crime cereau răzbunare. Şi mă bucur că săgeata ta bună i-a străpuns creierul păcătos.

— Adevărat grăieşti — zise grav sir Huon — dar mă gândesc ce-o să mai pată Robin. Episcopul n-o să-şi lase fratele nerăzbunat, iar tovarăşii lui Roger n-or să aibă odihnă până nu-l vor prinde pe Robin şi-l vor duce la casa lor de tortură, pe care oamenii cu drept cuvânt o numesc Evil Hold.

— Nu vă fie teamă pentru mine — zise Robin cu o voce liniştită, dar fermă. Nu mă îndoiesc că voi scăpa de toate cursele şi capcanele lor. Dar dumneata şi tatăl iubitei mele domnişoare să aveţi grijă ca nu cumva aceşti cavaleri răi, de ciudă, să o prindă pe Mariana şi să-şi întoarcă răzbunarea asupra ei.

— Adevărat — zise sir Richard — nu m-am gândit la asta, dar desigur că Isenbart de Belame şi Niger le Grym vor dori s-o ia pe nepoata noastră ca pe un premiu. Dumnezeu să ne ferească pe toţi de gândurile lor rele!

— Amin! zise Robin. Între timp, eu voi veghea asupra castelului Wrangby şi asupra mişeilor lui lorzi.

În următoarele trei zile Robin şi Mariana, împreună cu sir Richard şi lady Alice, soţia lui, îşi petrecură bucuroşi timpul împreună, vânând cu şoimii prin câmpii, ori urmărind mistreţul prin păduri. Noaptea, la conac, jucau baba-oarba, dansau în sunet de viole, jucau dame şi şah, ori ascultau pe menestreli cântând şi povestind despre cavalerii regelui Arthur, despre Roland şi scumpul lui prieten Olivier, ori despre Ogier Danezul şi Graelent, şi cum au pierit ei cu toţii în împărăţia viselor.

În a patra zi însă, Robin se duse în pădure, ca să doboare câteva păsări mici; cum şedea pe o moviliţă, auzi un ciocănit ca de ciocănitoare. Privind printre crăcile ulmului de deasupra sa, văzu chipul unui omuleţ uitându-se pe furiş printre frunze.

— Vino jos, Ket Spiriduşule — zise Robin — şi spune-mi noutăţi, băiatule.

În clipa următoare, omuleţul pică din copac şi se aşeză în faţa lui Robin. Ket nu era mai înalt, decât un băiat de paisprezece ani, de talie mijlocie, dar de fapt era om matur, cu pieptul foarte larg, cu mâini şi picioare păroase, cu muşchi tari ca fierul oţelit. Părul lui era negru, des şi ondulat; n-avea ghete în picioare şi singura îmbrăcăminte ce o purta era o haină de piele groasă, şnuruită în faţă, îmbinată cu nişte pantaloni scurţi din piele de căprioară ce-i ajungeau până la genunchi. Faţa deschisă şi prietenoasă îi era luminată de un zâmbet care răspundea privirii bune a lui Robin, iar ochii, strălucitori şi isteţi, totuşi blânzi ca aceia ai unui pui de cerb, se opriră pe chipul lui Robin cu o căutătură de respect, aproape de veneraţie.

— I-ai urmărit pe oamenii care fugeau. Unde s-au dus? îl întrebă Robin.

— Prin pădure, către miazănoapte, s-au tot dus până au ajuns la râu — răspunse Ket. L-au trecut prin vad la Stâlpi şi au dat în câmpie la Ridgway. Au străbătut apoi pădurea Cotoroanţei, s-au îndreptat spre Văgăuna cu Crâng şi atunci am ştiut unde se duc; pe la Copacul Cărunt şi pe la Piatra lui Cwelm, peste Măgura Spânzuraţilor şi pe la Stejarul însemnat, până au ajuns la Culmea Omului Mort şi de acolo, prin trecătoarea Stâncilor Roşii, la Evil Hold. În Stejarul însemnat am pândit toată noaptea şi în zori am văzut trei cavaleri ieşind călări din castel. Unul a plecat spre miazăzi şi cu el, pe cai, erau doi din ticăloşii pe

care i-am urmărit. Doi au plecat spre est, şi pe aceştia i-am urmat. Zece ticăloşi călări aveau cu ei. S-au dus prin pădurea Barnisdale şi i-am părăsit la drumul mare care duce spre Doncaster.

— Ai făcut bine, Ket — răspunse Robin. Şi apoi?

— M-am dus la casa ta, la Outwoods, prin pădurea Barnisdale — reluă Ket — şi l-am întâlnit acolo pe Scadlock, omul tău; era trist, fiindcă zicea că l-a văzut, cu o zi înainte, pe Guy de Gisborne, împreună cu doi călugări, călărind peste câmpurile tale, vorbind între ei, oprindu-se şi arătând cu degetul spre pământurile tale. Şi se gândea că blestemul acestui Iuda, sir Guy, cade peste ţarinile tale şi că ruina te va ajunge repede şi era tare amărât şi mult dorea să-ţi vadă chipul!

Un timp, Robin rămase tăcut şi adâncit în gânduri.

— Altceva n-ai mai auzit? Ceva despre Scarlet şi despre băieţaş?

— Nu i-am văzut, dar noaptea m-am furişat în sat şi am pândit lângă coliba cu tufe în faţa cârciumii, mi-am lipit urechea de o crăpătură şi am ascultat. Şi mult necaz şi mânie era în vorbele şerbilor, aşa încât nu prea puneau gura pe băutură.

— Ce ziceau? întrebă Robin. Câţi crezi că erau strânşi acolo?

Ket ridică amândouă mâinile şi arătă zece, apoi lăsă în jos una şi arătă cinci degete, apoi încă două.

— Erau oameni tineri sau mai bătrâni?

— Mulţi rosteau cuvinte înflăcărate, şi după ele i-am ghicit tineri — continuă Ket. Cei cu spetele mai îndurerate vorbeau mai amar. Se părea că bătaia la stâlp, în ziua aceea, a fost cruntă: unul era încă în groapă, prea îndurerat ca să se mai mişte; unul fusese ars ziua cu fierul roşu fiindcă logofătul jurase că era hoţ, şi ăsta era cel mai furios din toţi; şi mulţi ziceau că vieţile lor erau prea amărâte ca să mai fie trăite. Muncile pe care trebuiau să le facă la moşia lordului erau prea multe, şi ţarinile lor rămas-au nelegate, aşa ca n-aveau ce să îmbuce. Alţii ziceau că aveau să fugă la oraş unde, dacă izbuteau să se ascundă un an şi o zi, deveneau oameni liberi. Alţii ziceau că boala şi molima puteau da peste ei atât într-o colibă de sat, cât şi într-un şopron din oraş, aşa că ar fi dorit să trăiască în pădure, din carnea cerbului regesc.

— Da — zise Robin, cu voce îndurerată — oamenii săraci n-au astăzi prieteni. Fiii regelui se răscoală şi se războiesc cu tatăl lor, lorzii şi călugării se luptă pentru putere şi pentru pământuri mai multe; fac pe şerbi să-şi jupoaie mâinile muncind şi săpând pământul, ca să stoarcă de la ei dijme şi munci împotriva oricărui drept obicei. Ket — mai zise el ridicându-se — mă duc azi acasă. Caută-l pe Hob, fratele tău; mă duc să-mi iau rămas bun de la prietenii mei şi mă întorc în grabă.

Zicând acestea, Robin îşi luă păsările vânate şi se întoarse la castelul lui sir Richard, ca să-şi ia rămas bun de la Mariana. Ket Spiriduşul se strecură printre arbori şi dispăru.

În aceeaşi zi, când umbrele copacilor, în lumina soarelui ce amurgea, se întindeau departe, peste câmpuri, şi când se părea că în sfârşitul acela de zi, călduţ şi domol, nu era loc pe lumea aceasta liniştită decât pentru gânduri vesele, Robin, cu paşi moi şi repezi, ajunse la colţul pădurii Barnisdale, care se învecina cu propriul lui pământ.

Marginea pădurii se afla pe un teren mai înălţat, care cobora apoi uşor către pământul său. Îndelung şi cu îngândurare se uită el la casa lui şi mai departe, la colibele celor cinci servi care ţineau de ţarina sa. Casa, ca şi curtea din jurul ei, înconjurată de un gard viu, părea foarte tăcută, aşa cum trebuia să fie la ceasul acela. Poate că Scadlock, administratorul său, era înăuntru, iar servii munceau încă la câmp. Apoi îi trecu prin minte că poate prea era tăcută casa. Nici un copil nu se juca şi nu sărea în bătătura prăfuită din faţa colibelor servilor; toate uşile erau bine închise şi nu se zărea urmă de viaţă.

Era gata să meargă mai departe pe sub copaci, ca să ajungă la poteca ce ducea spre casă, când văzu, o femeie, nevasta unui şerb, privind pe furiş din uşa colibei sale şi apoi strecurându-se tiptil până la capătul gardului. Oprindu-se acolo, ea păru să aştepte pe cineva care trebuia să vină peste câmpie, din partea cealaltă a casei. Deodată, o văzu mişcându-şi amândouă mâinile, ca şi cum ar fi făcut cuiva semn să se ferească. Rămase aşa mai mult timp, dar din locul unde se afla el, Robin nu putea să vadă cui îi trimitea ea acest semnal.

Până la urmă, femeia izbuti să-şi trimită înştiinţarea, se furişă cu grijă înapoi în casă şi închise uşa în tăcere.

Robin era sigur acum că se întâmplase ceva. Privind cu prudenţă într-o parte şi în alta, se strecură mai departe pe sub arbori şi se apropie precaut de capătul potecii. Privea din dosul unui arbore şi deodată se trânti la pământ. Un om înarmat stătea în spatele copacului apropiat, care îşi întindea ramurile peste potecă.

De după trunchiul său de fag Robin observă cu atenţie pe acest om, care stătea cu spatele spre el. Fără îndoială că fusese pus acolo ca să bage de seamă cine se apropia dinspre pădure. De unde se găsea, soldatul putea sa vadă faţa casei şi ceva ce se întâmpla acolo părea să-i atragă atenţia. Din când în când râdea ori mormăia cu satisfacţie.

Robin îl privi cu încordare. Cunoştea omul după tunica-i de postav roşu şi după coif; făcea parte din garda de slujitori înarmaţi pe care abatele de la St. Mary's Abbey, lord al senioriei, şi-o alcătuise pentru fala sa proprie şi pentru a-şi mări suita de lachei trândavi şi tiranici. Cu multă grijă Robin se furişă printre doi arbori, căutând să se apropie pe nesimţite de trunchiul lângă care şedea omul.

Cu mlădierea şi liniştea unei pisici sălbatice, Robin străbătu spaţiul până ajunse lângă soldatul care nu bănuia nimic. Apoi se înălţă în picioare, dar când făcu astfel, piciorul său frânse o crăcuţă ce creştea din arbore. La acest zgomot, omul se întoarse pe jumătate, şi, în aceeaşi clipă, degetele lui Robin îl apucară de gât, iar omul rămase fără putere în strânsoarea aceea de fier.

Soldatul leşină, iar Robin, aşezându-l jos, îi legă repede mâinile şi picioarele şi îi vârî un căluş în gură, astfel că, dacă îşi venea în fire, ceea ce avea să se petreacă în curând, să nu fie în stare să facă gălăgie.

Când Robin se întoarse ca să vadă la ce privise omul cu atâta atenţie, un muget îi scăpă printre buze. Legaţi la stâlp în faţa casei, erau Scadlock şi trei dintre bieţii şerbi. Spatele lor era gol şi în faţa fiecăruia se afla câte un soldat vânjos, fiecare cu câte o curea lungă, cu noduri, în mână.

La mică distanţă mai încolo, se aflau ceilalţi oameni înarmaţi, împreună cu căpetenia lor, Hubert de Lynn, un om pe care Robin îl ura mult din cauza obrăzniciei şi a cruzimii lui brutale. În aerul liniştit al după-amiezii, urechea ascuţită a lui Robin putea să prindă râsetele lui Hubert şi ale oamenilor săi. La sfârşit, când totul părea gata, răsună vocea căpeteniei.

— O sută de lovituri, mai întâi, pentru fiecare din câinii ăştia, care au vrut să se împotrivească servitorilor lordului lor, şi apoi o săgeata pentru fiecare. Începeţi!

Ca şi când un singur om ar fi mânuit cele patru bice, acestea se ridicară în aer şi căzură pe spinările goale care, de când Robin le fusese stăpân, nu cunoscuseră niciodată usturimea biciului.

De sub crăcile fagului, Robin îşi ridică arcul său mare şi lungile-i săgeţi pentru cerbi, pe care le pusese jos când se furişase spre omul de la capătul potecii. El ciupi coarda, ca să vadă dacă arcul era bine întins şi aşeză fiecare săgeată la rând, în faţa sa.

Apoi, lăsându-se pe un genunchi, el şopti o rugăciune:

— Lumina e slabă, Maică dulce a lui Cristos — zise el — dar îndrumă-mi tu săgeţile către inimile rele ale acestor oameni. Numai şase săgeţi am, şi din mila ce-o port bieţilor mei oameni, aş vrea să-l omor mai întâi pe cel cu inima cea mai împietrită, pe Hubert de Lynn, şi apoi pe cei patru cu bicele. Auzi-mă, stăpână, şi îndeplineşte-mi ruga de dragul fiului tău, care a fost atât de aspru cu cei răi şi atât de milos cu cei slabi. Amin!

Apoi apucă prima săgeată şi o îndreptă spre pieptul lui Hubert. Făcând să se audă vuietul ei grav ca un cântec de slavă, săgeata aceea mare zbârnâi, croindu-şi drum prin aer. Când ea ajunse la jumătatea distanţei, alta — cu un cântec tot aşa de triumfător — apucă pe urmele ei.

Cu un strigăt, Hubert căzu la pământ, într-un genunchi, cu săgeata înfiptă în piept. Fără vlagă încercă el să şi-o smulgă, dar viaţa îl părăsi. Se prăbuşi într-o parte, mort. În acelaşi timp, locul păru că e năpădit de albine mari. Mai întâi un om scăpă biciul, se răsuci pe loc cu mâinile pe o săgeată ce-i pătrunsese în coastă, şi apoi căzu. Altul se prăbuşi la pământ fără un murmur; al treilea sări în aer ca un iepure lovit de moarte; iar ultimul, cu un braţ ţintuit lângă corp de o săgeată, fugi peste câmp, clătinându-se într-o parte şi în alta, până când căzu într-o groapă şi se linişti acolo.

Mai erau patru soldaţi rămaşi neatinşi, dar atât de îngroziţi, încât se risipiră şi fugiră în toate direcţiile. Atât de buimăcit era unul, că venea alergând pe poteca la capătul căreia stătea încă îngenuncheat Robin, teribil în mânia sa, cu ultima săgeată încordată în arc. Omul alerga cu braţele deschise, cu spaima în ochi, fără să judece încotro se îndrepta.

El se opri când ajunse la câţiva paşi de Robin şi strigă:

— Oh, stăpâne, oricine-ai fi, diavol ori om, nu trage! Săgeţile tale vrăjite vorbesc în timp ce străbat aerul. Mă predau! Mă predau!

Omul căzu în faţa lui Robin, urlând:

— Voi fi omul tău, stăpâne! Acum două zile eram încă un om cinstit, eram fiul unui om cinstit, şi în inima mea mă împotriveam trebii rele în care am fost amestecat.

Robin se ridică în picioare, iar omul îi apucă mâinile şi îşi aşează capul între ele în semn de credinţă.

— Bagă de seamă — îi zise Robin aspru — să nu-ţi uiţi vorbele! De cât timp eşti cu Hubert şi cu oamenii săi?

— Numai de două zile, stăpâne — zise omul, a cărui privire simplă şi cinstită era acum mai puţin înspăimântată. Sunt Dudda sau Dodd, fiul lui Alstan, un şerb de treabă din Blythe; de când lordul m-a bătut fără să aibă dreptate, am fugit în pădure. Dar mueram de foame şi având nevoie de hrană, am ieşit din desiş, m-am dus la uşa mănăstirii şi am cerşit pâine. Ei m-au hrănit şi, văzând că am mădulare tari, au spus că trebuie să port arme. Şi m-am bucurat un timp, până când faptele înfiorătoare, cu care se lăudau că le săvârşesc împotriva bieţilor şerbi ca mine, m-au făcut să-i urăsc.

— Scoală-te, Dodd — zise Robin. De acum înainte să-ţi aduci aminte de sângele tău de şerb şi să nu mai fi nedrept faţă de ai tai. Haide cu mine!

Robin intră în ograda sa şi liberă pe bietul Scadlock şi pe ceilalţi oameni, apoi intră în casă şi căută alifii cu care unse spinările lor lovite şi rănite.

— S-a întâmplat ieri, jupâne — zise Scadlock, ca răspuns la întrebarea lui Robin cu privire la cele petrecute. Pe treptele crucii din Pontefract te-au declarat proscris şi azi-dimineaţă Hubert de Lynn a venit să ia în stăpânire pământul tău în numele lordului abate. Noi, cei de aici, Ward, Godard, Dunn şi John, n-am putut îndura să vedem această faptă mârşavă şi aşa, ca nişte bieţi prăpădiţi, cu ciomege şi cu furci, am încercat să-i gonim.

— Da, sărmanii mei, prăpădiţi dar credincioşi, da, era să plătiţi încercarea asta cu viaţa — zise Robin. Acum veniţi înăuntru, să mâncaţi, apoi vom ţine sfat să vedem ce avem de făcut.

Între timp se făcuse întuneric. Una din femeile din colibele şerbilor fu chemată înăuntru; ea făcu focul într-o cameră mare din casa lui Robin şi nu după mult începură cu toţii să golească ceaunele cu hrană bună şi caldă. Oamenii se reînsufleţiră. Nici soldatul prins nu fu uitat; el fu adus înăuntru şi hrănit, iar apoi dus afară, într-o întăritură sigură, pentru timpul nopţii.

— Jupâne — zise Scadlock, în vreme ce se înapoia cu Robin, după îndeplinirea acestei sarcini — ce ai de gând să faci? Ai să duci de acum viaţă de proscris în pădure, fără adăpost?

— Nu e altă cale — zise Robin, râzând aspru. Voi fi fericit, căci în pădure voi încerca să fac ce am să pot ca să arăt bogatului şi trufaşului ce fac ei omului sărac pe care îl guvernează.

— Şi eu am să merg cu dumneata, jupâne, cu inima foarte uşoară — zise Scadlock. Şi la fel vor face şi ceilalţi, fiindcă, după cele întâmplate azi, nu se mai pot aştepta la milă din partea lui Guy de Gisborne.

Deodată auziră venind de peste câmp, dinspre sat, zgomotul mai multor voci şi, ascultând cu băgare de seamă, desluşiră paşi.

— E Guy de Gisborne împreună cu oamenii lui înarmaţi! zise Scadlock. Jupâne, trebuie s-o zbughim repede în pădure!

— Ba de loc — zise Robin — crezi că Guy de Gisborne vine, gâgâind ca o gâscă, pentru a mă înştiinţa de apropierea lui? Sunt şerbii senioriei, dar n-aş putea spune ce au ei de făcut pe afară, la o oră atât de târzie. O să le pară rău mâine, cred eu, când logofătul o să afle de treaba asta.

— Nu, jupâne — veni o voce din întuneric, de aproape — nu va exista pentru noi un mâine în sclavie, dacă vrei să te aşezi în fruntea noastră.

Era vocea unuia din şerbii mai bătrâni, care se furişase înaintea cetei. Era Will din Stuteley, numit îndeobşte Will Arcaşul, un om liniştit, gânditor, pe care Robin îl plăcuse întotdeauna. La timpul său fusese mai mare peste şerbi.

— Ce-i, Will — zise Robin — ce vreţi de la mine? Pentru ce să mă aşez în fruntea voastră?

— Pleacă-ţi către ei urechea, jupâne Robert — zise Will. Inimile lor sunt prea încărcate, dar burţile lor sunt aproape goale, atât au fost de istoviţi şi de storşi, în iarna şi în vara asta, la munci peste cele legiuite. Mai întâi prăpădirea recoltei, apoi iarna cea grea, vara cu foametea ei şi pe deasupra lordul hrăpăreţ care ne jupuia. Îţi spun că nu mai pot îndura, oricât sunt de bătrân.

— Iată-i, Will, au venit! zise Robin, în timp ce o mulţime de forme întunecate intrau în curte. Şi acum, băieţi, spuneţi-mi, ce doriţi de la mine? le strigă el.

— Vrem să fugim în pădure, jupâne — strigară câţiva.

— Chin şi durere a fost partea noastră şi nu mai puteam îndura — strigară alţii.

Neobişnuiţi să vorbească mult, nu puteau arăta mai pe larg ce simţăminte îi însufleţeau şi aşteptau acum, sperând că omul atât de înţelept şi totuşi atât de blând, care se afla în faţa lor,

va fi în stare să priceapă toată amărăciunea din inimile lor.

— Bine — zise Robin îngândurat — dar dacă fugiţi in pădure, ce-o să se întâmple cu femeile şi cu copiii voştri?

— Nimic rău nu poate să li se întâmple — fu răspunsul. Plecarea noastră va face ca ei să fie mai preţuiţi de lord şi de logofătul său. Nu sunt ai noştri. Sunt averea lordului, cu trup şi suflet. Va rămâne mai multă hrană pentru ei dacă plecăm noi.

Era o parte de adevăr în aceste spuse şi Robin o ştia. Lordul şi logofătul nu-şi vor abate răzbunarea asupra femeilor şi copiilor acestor şerbi care fugeau. Munca pe pământurile senioriei trebuia să meargă mai departe, iar femeile şi copiii ajutau la aceasta. Unele din femeile mai în vârstă deţineau petice de ţarină şi le arau cu fiii lor sau cu oamenii mai săraci din sat, care nu deţineau pământ şi care erau fericiţi să primească astfel hrana zilnică şi să muncească pentru oricine le dădea mâncare şi adăpost.

— Câţi sunteţi aici? întrebă Robin. Sunt printre voi şi oameni bătrâni?

— Suntem treizeci cu toţii. Mulţi dintre noi suntem tineri, dar mai chibzuiţi decât părinţii noştri — mormăi un om.

— Căci vom îndura aceste zile cu foarte puţină hrană — adăugă altul.

— Aşadar, vreţi să lăsaţi treburile senioriei şi muncile pe care voi le datoraţi lordului în sarcina bătrânilor, femeilor şi a copiilor? zise Robin, care ştia cât aveau să sufere aceşti oameni dacă se rupeau de lordul lor. Spuneţi, băieţi, este asta o purtare bărbătească să-ţi scapi pielea şi să laşi greul trudei pe spinarea celor mai puţin înzestraţi, care nu pot să îndure arşiţa soarelui de amiază şi bătaia ploii de toamnă?

Mulţi din cei care se încălziseră în berărie la vorbele avântate ale oamenilor mai răzvrătiţi simţeau că li se mai domoleşte vitejia în întunericul şi răcoarea nopţii; se uitau acum într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi chitit cum să se întoarcă pe la colibe, unde dormeau femeile şi copiii lor.

Dar alţii, plămădiţi dintr-un aluat mai tare, care suferiseră mai multe ori simţiseră mai aprig chinurile, nu se lepădau. Unii ziceau că nu sunt căsătoriţi, iar alţii că nu vor mai suporta stăpânirea aspră a lui Guy de Gisborne.

Deodată se auzi zgomotul unor paşi venind în fugă spre ei şi cu toţii ascultară, ţinându-şi răsuflarea. Cei cu inimile slabe, auzind zgomotul, ieşiră din rânduri şi plecară de acolo pe furiş.

Un omuleţ trecu peste gard şi se prăbuşi aproape la picioarele lui Robin.

— Acum s-a isprăvit cu vorbăria — zise el gâfâind, cu un accent ciudat în voce.

— E Much, fiul lui Miller — ziseră cu toţii şi aşteptară. Simţeau că ceva înspăimântător se întâmplase, căci omuleţul era un ins neînfricat, care nu se înduioşa lesne.

— Acum nu mai aveţi ce pune la cale, băieţi — zise el şi parcă ceva se rupea în vocea lui. Nu sunteţi decât şerbi şi nu preţuiţi mai mult decât vitele pe care le îngrijiţi, ori decât porcul pe care-l hrăniţi; sunteţi scrişi în pergamentele avocaţilor ca plugurile, sapele, căruţele fi colibele în care zăceţi; oricând puteţi fi vânduţi după voia lordului vostru!

Lacrimi erau în vocea lui, atât era de emoţionat, atât de adânc îl mişcase ceea ce voia să spună.

— Aflaţi că trebuie sa vă târâţi înapoi în cocinile voastre — continuă el — şi să nu spuneţi ceva în privinţa celor ce vi se vor întâmpla. Căci lordul e sătul de şerbii lui nedomoliţi şi mâine, mâine îi va vinde de pe moşia lui.

Un strigăt de surprindere şi de furie se ridică.

— Să ne vândă? strigară oamenii. Vrea să ne vândă?

— Da, vrea sa vândă vreo zece dintre Voi. Pergamentul a şi fost scris: vă trece lordului Arnald de Shotley Hawe.

— Diavolul ăla fără inimă! zise Robin. Cel ce jupoaie pielea de pe bieţii ţărani! Cum, băieţi, să vă vândă? Ce mârşăvie!

Un murmur cumplit, ca mugetul unor boi înnebuniţi, se ridică din gâtlejurile şerbilor. Era adevărat că, după lege, bieţii şerbi puteau fi vânduţi ca vitele, dar în senioria aceea nimeni nu făcuse încă aşa. Deţineau puţinii lor acri plătind pentru ei chiria în muncă, iar obiceiul era ca fiul să-şi moştenească tatăl; totul se făcea după spusele omului mai bătrân, aşa era obiceiul la seniorie.

Iar acum trebuia să fie smulşi de pe locul pe care ei şi ai lor îl cunoşteau de generaţii! Trebuia să fie vânduţi ca vitele la târg! Aşa ceva nu puteau îndura,

— Omule — zise cineva — de unde ai ştirea asta nenorocită?

— De la Rafe, omul logofătului din slujba lordului Arnald — răspunse Much. L-am întâlnit

la berăria din Blythe. Râdea şi spunea că Guy de Gisborne vorbise logofătului zicând că suntem o şleahtă de servitori neîmblânziţi şi obraznici, că ar fi o plăcere pentru senioria sa să ne domesticească.

— Zici că vor fi vânduţi zece dintre noi? întrebă cu voce sperioasă cineva din spate. Nu ştii cine sunt aceştia?

— Ce importanţă, are? mârâi un om. E o chestiune care ne priveşte pe toţi. Cât despre mine, vă spun pe pământul ăsta sfânt că am sa fug în pădure, dar mai înainte am să-i las o amintire logofătului.

— Rafe nu ştia numele nici unuia — zise Much. Dar ce importanţă are, aşa cum a zis Hugh din Ferde. E vorba de zece dintre noi. Cei ce au vorbit mai aspru cu Guy de Gisborne şi au simţit biciul mai adesea pe spatele lor.

— Câţi suntem aici, băieţi? zise Will Arcaşul cu voce tare.

— Eram treizeci până mai adineauri — zise unul râzând amar. Dar acum suntem paisprezece, socotind şi pe Much.

— Unde sunt Scarlet şi băieţelul lui? întrebă Robin, îşi aduse deodată aminte că prietenul său nu era printre ceilalţi, deşi Scarlet fusese mai aprig decât toţi, împotrivindu-se pretenţiilor nedrepte şi dărilor împovărătoare cerute de logofăt.

— Will Scarlet zace în groapă — zise Much. E pe jumătate mort, fiindcă a primit o sută de lovituri. Mâine va fi dus la Doncaster, unde se ţine judecata regelui. Vor să-i taie mâna dreaptă fiindcă a vânat un cerb al regelui.

— Pe Sfânta Fecioară — strigă Robin — asta nu se va întâmpla! Îl voi scoate din groapă chiar în noaptea asta.

Dădu să plece, dar mai multe mâini îl opriră.

— Jupâne, mergem cu tine! strigară alţii.

— Priveşte aici, jupâne Robin — zise Will Arcaşul, vorbind liniştit dar cu asprime. Suntem paisprezece inşi frânţi de chinurile pe care le îndurăm în fiece zi. Dacă acum nu facem nimic împotrivă lordului celui rău, care ne ţine în puterea lui, vom rămâne veşnic sclavi. Eu, cel puţin, voi muri mai degrabă de foame în pădure, decât să îndur mai departe chinurile şi stăpânirea lui nedreaptă. Ce ziceţi voi, băieţi?

— Da, da! Vom merge în pădure — strigară cu toţii — fie că jupânu' Robin, vrea ori nu, să ne fie conducător!

Robin luă atunci repede hotărî rea.

— Băieţi — striga el — voi fi un singur trup cu voi. Adineauri am făcut o faptă care ştiu ca trebuia făcută de mult şi sunt de două ori proscris şi cap-de-lup. Oamenii înarmaţi ai abatelui au venit aici ca să-mi ia pământul în timp ce eram plecat. Scadlock şi băieţii mei credincioşi i-au înfruntat şi erau cât pe ce sa moară fiindcă s-au purtat astfel. Cu arcul meu cel bun am tras în cinci din oamenii lordului, şi corpurile lor zac la rând sub acest zid.

— Le-am văzut când am intrat — zise Will Arcaşul. A fost o privelişte plăcută ochilor mei. Dacă nu l-ai fi doborât pe Hubert de Lynn, aveam eu o săgeată menită de un ermit de treabă inimii lui păcătoase, pentru că mi-a omorât pe scumpul meu băiat, Christopher. Şi acum, băieţi, ridicaţi fiecare mâna şi juraţi sa fiţi credincioşi şi sinceri până în ziua morţii voastre viteazului nostru conducător Robert de Locksley.

Cu toţii îşi ridicară mâinile şi depuseră jurământul cu glasuri solemne.

— Şi acum, băieţi, haideţi repede! zise Robin.

În câteva clipe curtea se goli şi siluetele întunecate ale lui Robin şi ale oamenilor săi porniră peste câmpuri, sub cerul înstelat.

Nici unul din ei nu se uită înapoi după ce trecură prin pădurea Bolta Tâlharului şi ajunseră în câmpia din spatele satului; căci de aici puteau vedea în beznă grupul restrâns al colibelor ghemuite strâns lângă biserică, apa domoală a râului sclipind ceva mai departe şi şuvoiul ce bolborosea şi mugea trecând prin scocul morii şi al cărui zgomot ie ajungea slab la urechi.

În zilele acelea, ori de câte ori şerbul îşi ridica spinarea încovoiată de pe brazde ori ochii îndureraţi de dogoarea soarelui sau de bătaia ploii, cătând spre cocioaba ce o numea cămin, cu gândul de a avea căldură şi hrană, îşi aducea aminte că, pentru fiecare greşeală pe care o putea săvârşi, lordul sau logofătul acestuia aveau mijloace grabnice de pedepsire. Căci, pe o înălţime cât se poate de apropiată de colibele şerbilor, se înălţau spânzurătorile subţiratice, iar lângă ele, groapa. „Movila Spânzuraţilor" este şi azi numele vreunei măguri înverzite din apropierea multor sate fermecătoare, deşi arborele înspăimântător care purta un fruct atât de sumbru a putrezit de mult sau a fost doborât de secure. Chiar pe uliţele satului se aflau stâlpii, astfel că cel legat acolo nu putea să scape de dispreţul, râsetele sau jignirile cunoscuţilor.

Tot aşa stăteau lucrurile şi cu satul lui Birkencar. Pe câmpia dinspre miazănoapte erau spânzurătorile şi groapa, la numai câţiva paşi de casa seniorială, în sala căreia Guy de Gisborne împărţea ceea ce lui îi plăcea să numească „dreptate". Casa seniorială era acum întunecată şi tăcută; fără îndoială că Guy dormea, bucurându-se de afacerea prin care se scăpase de cei mai neîmblânziţi şi mai îndârjiţi şerbi.

Călcând pe iarba grasă a păşunilor, paşii lui Robin şi ai oamenilor săi nu făceau zgomot. Ajungând la o mică distanţă de locul unde erau spânzurătorile, Robin porunci celorlalţi să aştepte până le va trimite un semnal. Apoi, mergând tăcut ca o stafie, Robin se apropie de închisoarea zidită sub pământ, în care erau închişi şerbii când aşteptau o pedeapsă mai aspră decât aceea pe care o putea da lordul unei seniorii.

În închisoare se intra printr-o uşă clădită la picioarele unui şir de trepte săpate în pământ. Robin se furişă până în capul scării şi privi în jos. Nu se aştepta să găsească vreun paznic la uşă, fiindcă logofătul nici nu visa că cineva putea să aibă atâta îndrăzneală încât să încerce o evadare din închisoarea lordului.

Robin căuta sa străpungă cu privirile întunericul din gaura de sub el, în care pătrundea slab lumina stelelor, dar rămase surprins văzând o siluetă mică ghemuită la uşă. Mai auzi şi un geamăt venind dinăuntrul închisorii; silueta păru că se mişcă şi că se agaţă de uşă.

— Oh, unchiule — zicea o voce slabă în care el recunoscu glasul micului Gilbert — cred că ar trebui să dormi niţel, pentru ca rănile să nu te mai doară atât. Iată, stau cuminte şi nu fac zgomot. Ah, dacă nenea Robin ar fi aici!

— Băiatule, trebuie să te duci acasă — veni vocea, stinsă a lui Scarlet din fundul închisorii. Dacă Guy ori oamenii lui au să te prindă aici, au să te bată. Şi asta nu pot s-o mai îndur. Băiatule, dragul meu băieţel, du-te şi ascunde-te undeva!

— Oh, unchiule Will, nu pot! se plângea micuţul. Mi s-ar sfâşia inima dacă te-aş părăsi aici. Nu pot să mă gândesc că zaci acolo, în întuneric, cu sărmana ta spinare ruptă şi rănită, fără să ai pe nimeni în apropiere care să-ţi spună măcar o vorbi bună. Unchiule, m-am rugat atât de mult în noaptea asta pentru tine, încât sunt sigur că în curând o să ne vină ajutor de undeva.

— Băiatule, te chinuieşti singur — se auzi iar vocea lui Scarlet. Dacă ai să stai aici toată noaptea, ai sa te simţi foarte rău şi...

— Oh, ce-mi pasă, dacă e să te pierd pe tine! strigi băieţelul, şi toată puterea lui se destrămă. Începu să plângă amarnic şi strângea cu amândouă mâinile uşa ferecată. Dacă au să te omoare, am să-i fac să mă omoare şi pe mine, căci viaţa mea fără tine ar fi nenorocită, scumpul, scumpul meu unchi Will!

— Hei, băiatule, de ce te-ai ghemuit aşa? strigă Robin cu voce caldă, în timp ce cobora treptele.

Micul Gilbert se sculă în picioare, aproape îngrozit, apoi, dându-şi seama cine-i vorbea, se aruncă spre Robin şi apucându-i mâinile, i le acoperi cu sărutări. După aceea, întorcându-se către uşă, îşi apropie buzele de o crăpătură şi strigă de bucurie:

— Ţi-am spus eu! Ţi-am spus eu! Rugăciunile mele au fost ascultate! A venit Robin să te scoată.

— Te-au zgâriat rău, Will? întrebă Robin.

— Da, Robin, iubitule! veni răspunsul, însoţit de un râs slab. Mai rău decât îşi zgârie gospodina purcelul de lapte.

— Stai liniştit oleacă, băiatule — îi răspunse Robin — să văd dacă o secure poate să desfacă ceea ce a făcut alta.

El cercetă cu atenţie lemnul prin care trecea zăvorul. Apoi, cu două lovituri dibace de secure şi cu o izbitură de pumnal, rupse zăvorul şi deschise uşa. Băieţelul sări îndată înăuntru şi începu să taie cu un briceag legăturile unchiului său.

Robin scoase un strigăt de ploier şi Scadlock veni în grabă, însoţit de doi din oamenii lui,

— Repede, băieţi! zise el. Scoateţi-l afară pe Will Scarlet! Trebuie să-l ducem la Outwoods, să-l spălăm şi să-i ungem rănile.

În câteva clipe, îl scoaseră pe bietul Scarlet afară şi-l aşezară cu băgare de seamă pe iarbă. El schimbă cu Robin o tăcută dar inimoasă strângere de mâna; în timp ce micuţul Gilbert, cu ochii strălucitori dar cu buzele mute de recunoştinţă, săruta iar şi iar mâinile lui Robin.

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebă Robin pe Scadlock, după ce doi oameni ridicaseră pe Scarlet pe umerii lor şi începură să coboare măgura.

— Nu ştiu — zise Scadlock. Şopteau ceva între ei când ai plecat. Deodată, când m-am uitat în jur, dispăruseră. Am crezut că i-a risipit vreun vrăjitor, dar puţin după aceea i-am văzut pe

câţiva în lumina stelelor, cum fugeau, aplecaţi, peste măgură.

— Încotro se îndreptau? întrebă Robin, cu o bănuială în suflet.

— Spre casa seniorială — fu răspunsul.

— Duceţi-vă la Outwoods! porunci Robin. Faceţi tot ce trebuie pentru Scarlet şi aşteptaţi-mă acolo.

Cu paşi repezi Robin urcă dealul, în timp ce ceilalţi se îndreptau cu povara lor spre pădurea Bolta Tâlharului. Când Robin ajunse în vârful dealului, văzu casa seniorială în faţa lui, neagră la lumina stelelor. El alergă spre zidul înalt care o înconjura şi nu întâlni pe nimeni. Apoi găsi poarta cea mare deschisă şi intră în curte, făcând câţiva paşi de-a lungul aleii largi, care ducea spre uşa casei.

Deodată, o siluetă sări înaintea lui — aceea a lui Much, fiul lui Muller.

— A, e jupânul Robin! zise el în şoaptă, ca şi cum s-ar fi adresat altora, şi din spatele unui copac veniră Will Stuteley şi Kit Fierarul.

— Ce s-a întâmplat, băieţi? întrebă Robin. Credeţi poate că o să pătrundeţi înăuntru şi o să-l răpuneţi pe Guy? Aflaţi că senioria poate să reziste la asediul unei armate întregi, iar voi n-aveţi nici arme, ci numai ciomege şi cuţite.

— Jupâne Robin — zise Will Arcaşul — aş vrea să stai deoparte şi să nu te amesteci în treaba asta. E treaba noastră, a şerbilor, şi dreptul nostru. Mâine dimineaţă, când vom fi în pădure, vom asculta poruncile tale şi nu ne vom mai gândi la nimic altceva.

O flacără ţâşni deodată dintr-o legătură de crăci uscate, aşezate lângă un stâlp al casei din faţa lor, apoi alta alături, şi alta mai departe. Soarele pârjolise zdravăn în ultimele două săptămâni şi totul era uscat ca iasca. Ridicată mai ales din lemn, casa senioriei ar fi căzut uşor pradă flăcărilor.

— Măcar chemaţi afară pe femei! îi îndemnă Robin. E bătrâna Makin şi fetele de serviciu, vreţi să le ardeţi şi pe femeile nevinovate?

Curând locatarii îşi dădură seama de primejdie. Un chip apăru la oblonul unei ferestre. Era Guy. O piatră izbi cerceveaua în timp ce el privea afară, şi logofătul sări înapoi.

Mormane mari de crăci fuseseră îngrămădite în jurul casei; acum ele ardeau cu furie în mai multe locuri; scândurile pereţilor se aprinseră şi trosneau arzând cu flacără.

— Guy de Gisborne! se auzi vocea puternică a lui Will Arcaşul. Zilele tale s-au sfârşit. Te-am prins ca pe o vulpe în gaura ei. Dar nu vrem să ardem şi neamul muieresc. Trimite femeile afară, dar să nu te ţii de vicleşuguri.

Se auziră urlete şi uşa din faţă se dădu în lături; în cadrul ei cuprins de flăcări se iviră două femei. Un om cu o prăjină lungă în mână dădu la o parte crăcile aprinse şi le făcu loc să iasă afară. Ele scăpară şi uşa fu închisă. În clipa următoare uşa se deschise din nou, lăsând să zboare o lance. Ea lovi în gâtlej pe şerbul cu prăjina, iar acesta, fără un suspin, căzu.

Un strigăt de furie se ridică din piepturile celorlalţi, care stăteau în apropiere, şi unii dădură să înainteze şi să dărâme uşa.

— Înapoi! se auzi vocea tunătoare a iui Will Arcaşul. Nu mai e nimeni în casă, decât logofătul. Să ardă!

Îngrămădiţi lemnele şi fiţi atenţi la uşa din spate şi la ferestre.

O săgeată zbură pe una din ferestrele de sus şi se înfipse într-un copac, lângă Will. Acesta o smulse, apucând-o de coada care vibra, şi o privi cu răceală.

— Spune, Makin — se adresă el bătrânei femei care ieşise din casă — e vreunul din arcaşii mănăstirii în casă?

— Nu — răspunse bătrâna îngrijitoare — nimeni decât stăpânul.

— Aşa am zis şi eu — răspunse Will. Totuşi, ar fi trebuit să ocheaşcă mai bine.

— Tu nu eşti sortit să mori de săgeată — zise bătrâna, şi râse, arătându-şi gingiile galbene, fără dinţi.

— Poate că nu — răspunse Will — sau poate că da. Nu pun preţ pe vorbele tale zălude, Makin.

— Nici stăpânul meu n-are să moară de focul pe care i l-aţi aprins — mai dădu bătrâna cu gura, şi râse din nou.

Will Arcaşul privi la vâlvătaia care cuprinse pereţii casei şi nu-i răspunse. Dar rânji fioros. Cine putea să scape din flăcările şerpuitoare?

Deodată, din spatele casei se auziră urlete de groază. Robin alergă repede într-acolo, urmat de Will, şi la lumina casei ce ardea, văzură pe şerbii înspăimântaţi privind şi arătând în depărtare. Se întoarseră în direcţia aceea şi văzură ceva ce semăna cu un cal murg alergând peste câmp.

Întorcându-şi privirile, văzură că uşa unei magazii, care se învecina cu casa seniorială, era deschisă, deşi lemnul şi canaturile ardeau. Cu un strigăt de furie, Will Arcaşul o luă la fugă pe urmele calului.

— Vino înapoi! Vino înapoi! strigară şerbii cu groaza în glasuri. E armăsarul-stafie! O să te facă bucăţi!

El însă alerga înainte şi, în vreme ce fugea, oamenii văzură cum încerca să încordeze arcul ce-l ţinea în mână şi să arunce o săgeată.

— De unde a ieşit? întrebă Robin pe şerbi.

— A ţâşnit deodată din casă, cu coama în flăcări, cu ochii arzând ca para şi cu gura lui grozavă deschisă — fu răspunsul. A alergat spre Bat Cărbunarul şi am crezut că o să-l facă praf, dar arătarea s-a întors şi a zbughit-o peste câmp.

— Mi se pare că Guy v-a scăpat — zise Robin, care bănuia ceea ce se întâmplase.

— Ce vrei să zici? întrebă Bat Cărbunarul.

— Nu mă îndoiesc că Guy de Gisborne s-a mascat singur şi v-a înfricoşat, iar acum fuge spre libertate — răspunse Robin.

— Dar a fost armăsarul-stafie! susţinură şerbii. I-am văzut coama înflăcărată, ochii aruncând lumini roşii şi fălcile-i fioroase, deschise.

Robin nu le mai răspunse. Ştia că era în zadar să lupte împotriva superstiţiilor bieţilor şerbi. Se întoarse acolo unde o lăsase pe Makin, bătrâna îngrijitoare.

— Makin — zise el — a jupuit stăpânul tău un cal nu de mult?

— Da, acum două zile.

— Şi unde i-a pus pielea?

— În magazia din spatele casei.

— Şi ai spus că stăpânul tău n-are să moară de flăcări, Makin?

— Da — răspunse bătrâna. Ochii ei mici şi negri, pe faţa-i gălbejită, priviră dârz în ai lui Robin.

— Will Arcaşul s-a dus să tragă în stăpânul tău — continuă Robin. Dar nu cred să-l prindă. Cred că nu e bine să te mai găsească Will aici, când se va întoarce, Makin. Are să fie furios şi are să lovească orbeşte dacă are să ghicească.

Bătrâna zâmbi şi apoi râse uşor, subţire. În ochi i se aprinse o furie subită şi se întoarse către Robin, zicând cu voce scăzută:

— Cum puteam să fac altfel? A fost un om vajnic şi vajnic va fi până la ultima lui zi. Tot aşa de vajnic a fost cu mine ca şi cu o străină. Braţele astea l-au hrănit însă când nu era decât un biet copilaş. Eu i-am spus ce să facă şi cum să se ascundă în pielea calului bătrân. Cum puteam să fac altfel?

— Da — zise Robin — ştiu că ai fost că o mamă pentru acest om cu inimă de câine. Dar acum pleacă de aici, mai înainte ca Will Arcaşul să se întoarcă.

Fără altă vorbă, bătrâna se întoarse şi dispăru în întuneric.

Puţin timp după aceea, Will Arcaşul se întoarse plin de furie.

— Capete proaste! strigă el. Nu v-a mai rămas pic de bun simţ, de nu v-a ţi dat seama că un om atât de viclean nu se poate lipsi de şmecherii? Adevărat stafie! Sunteţi nişte muieri bătrâne, bune numai să păziţi vacile şi să fiţi vânduţi ca vacile! N-aţi putut să-i vedeţi picioarele sub pielea de cal în care s-a înfăşurat? Lup în piele de cal, asta a fost. Întoarceţi-vă la căminele voastre de şerbi. Nu sunteţi buni să veniţi în pădure şi să fiţi oameni liberi

Plecă înfuriat şi nu vru să mai spună nimănui o vorbă.

Abia mai târziu îi povesti lui Robin cum fugise după arătarea ce semăna cu un cal şi-i văzuse picioare de om sub piele. Cum încercase să tragă o săgeată, dar greşise ţinta, iar arătarea fugise mai departe, peste păşunea cailor, spre câmpie. Apoi bănuielile sale se adeveriră, căci văzuse pe Guy de Gisborne trăgându-şi pielea de pe el, sărind pe unul din caii de pe păşune şi pornind călare mai departe, luând pielea cu el.

— Şi acum, băieţi — zise Robin şerbilor — nu mai are rost să ne pierdem vremea pe aici. Câinele a fugit şi în curând are să ridice ţara împotriva noastră. Trebuie să mergeţi în pădure, fiindcă în noaptea asta aţi săvârşit o faptă împotriva logofătului unui lord, faptă care n-a mai fost săvârşită de şerbi de când există lumea.

— Ai dreptate, jupâne — ziseră ei. Trebuie să fugim, ca să ne scăpăm pielea. Dar adevărat a grăit Will, mari proşti am fost că l-am lăsat pe omul acela rău să ne scape din mâini şi să ne viclenească!

Altceva nu mai vorbiră. Se grăbiră cu toţii să plece de lângă casa seniorială, care încă mai ardea, dar din care nu mai rămăsese decât resturi negre şi mocninde. Coborâră dealul în grabă

şi îi luară cu ei pe Scadlock şi pe ceilalţi şerbi, împreună cu Scarlet şi cu băieţelul. Sub stelele ce începeau să apună, Robin îi conduse pe drumul către linia întunecată a pădurii care se vedea dincolo de câmpuri.

II.
CUM A FURAT MICUL JOHN CINA PĂDURARULUI ŞI CUM S-A ÎNTÂLNIT EL CU ROBIN HOOD

— Ah, băieţi, ce fericit mă simt!

Vorbitorul era Much, fiul lui Miller. Dădu drumul din adâncul pieptului unui suspin de mulţumire şi se tăvăli prin iarbă ca să-şi găsească un loc şi mai bun decât avusese până atunci. Alte mormăieli şi oftaturi de mulţumire îi răspunseră; ele veneau de la ceilalţi douăzeci de oameni care zăceau întinşi în voie la umbra deasă a copacilor. Alţii, în schimb, răspunseră cu sforăieli, căci berbecul pe care-l înfulecaseră fusese straşnic şi instrucţia de dimineaţă grozavă, iar pentru trupurile obosite, somnul este cel mai bun leac.

Proscrişii se găseau într-o poieniţă din adâncul negru al pădurii Barnisdale, cunoscută lor sub numele de poieniţa Stanley. Într-o parte a ei, un pârâiaş susura printre pietre, iar în cealaltă se afla o stâncă mare şi înaltă, înverzită de muşchi, unde, fără îndoială, cu secole în urmă, luptătorii pădurii, îmbrăcaţi în piei, veneau să se roage spiritului marelui lor şef, care fusese îngropat acolo. Lângă pârâiaş şedeau îngenuncheaţi Scadlock şi ortacul lui, bucătarul, spălând talerele de lemn pe care tocmai mâncaseră; le spălau simplu, frecându-le cu nisip în apa limpede şi curgătoare.

Lumina soarelui acelei zile calde de iulie cădea în apă de sus, printre frunzele uşor răsucite şi în bezna verde razele luceau ca nişte ţevi de aur. Mulţi şerbi erau culcaţi pe spate; simţea o adevărată bucurie să privească în desişul mişcător al frunzelor de deasupra capetelor, prin care, aidoma unor vârfuri strălucitoare de suliţe, lumina soarelui pătrundea din când în când, în timp ce zefirul blând al verii clătina adâncimile pădurii. După o masă îmbelşugată, cu vântul molatic suflându-le în obraji, aceşti bieţi proscrişi se simţeau mai fericiţi ca niciodată. Micul Gilbert, acum cu obrajii îmbujoraţi de sănătate, şedea lângă Scarlet ascuţind săgeţi cu un cuţitaş.

Cu spatele rezemat de trunchiul unui ulm căzut, stătea Robin, cu înfăţişarea tot atât de îndrăzneaţă, cu ochii tot atât de ageri şi de neînfricaţi şi cu privirea tot aşa de nobilă acum ca şi luna trecută, când nu era proscris, „cap-de-lup” cum se zicea, deşi orice om iubitor de legi putea acum să-l ucidă şi să primească o răsplată pentru capul lui.

Conducea cu străşnicie pe aceşti douăzeci de oameni care veniseră cu el în pădure şi îl aleseseră şef al lor. Călcau încet şi aveau mişcările greoaie, dar el ştia că vieţile tuturor atârnau de iuţeala cu care aveau să înveţe lupta cu ciomagul, întrebuinţarea sabiei şi a arcului. De aceea, în fiecare zi făcea instrucţie cu ei. Crăpate şi bătătorite de munca la plug, la sapă şi la coasă, mâinile tor se deprindeau greu cu mânuirea delicată a sabiei, a ciomagului şi a arcului; dar mulţi dintre ei erau oameni tineri şi el trăgea nădejde că nu avea să treacă mult timp până când aveau să dobândească agerimea privirii şi dibăcia mâinii, pe lângă ştiinţa care le spunea cum să urmărească cerbul roşcat, cum să facă faţă şi cum să răpună lupul sălbatic şi mistreţul cu colţi albi.

— Ce-am fi făcut acum — murmura Dickon Dulgherul — dacă am fi rămas iobagi în sat?

— Aş fi hrănit porcul cenuşiu al lordului, ori i-aş fi arat pământul — zicea Peter cel Lung — în timp ce ţarina mea s-ar fi acoperit de bălării.

— Nu — zicea cu amărăciune Will Stuteley — aş fi blestemat pe abatele cel rău care a sfărâmat inima bietului meu băiat. Când sunt fericit, nu pot să nu mă gândesc şi să nu mă chinuiesc din cauza lui. Ah, daca ar fi aici!

Câteva clipe, nimeni nu mai rosti o vorbă. Cu toţii simţeau că, deşi suferiseră cu toţii, Will Arcaşul suferise cel mai aprig din cauza inimii împietrite a abatelui de la St. Mary’s Abbey şi din cauza, faptelor mârşave ale lui sir Guy de Gisborne. Will avusese un fiu, şerb bineînţeles ca şi el. Băiatul fugise însă la Grimsby, trăise acolo un an şi o zi în serviciul unui corăbier şi îşi căpătase astfel libertatea. Începuse apoi să pună bani deoparte, atât cât putea, muncind bărbăteşte ziua şl noaptea, ca să strângă suma ce-i trebuia pentru a cumpăra libertatea tatălui său. Se chinuise şi flămânzise ca să câştige cele douăzeci de mărci, preţul iobăgiei tatălui său. Până la urmă economisise suma, se dusese la abate şi i-o oferise în schimbul eliberării tatălui său. Abatele îl prinse, îl băgă la închisoare şi-i luă banii. Apoi îşi găsi martori care jurară la judecătoria seniorială că tânărul fusese văzut în coliba tatălui său în cursul acelui răstimp de un an şi o zi; prin aceasta, abatele îl reclama ca iobag al său. Cât despre banii strânşi, o veche lege, pe care nimeni nu o putea nesocoti, zicea: „Tot ce câştigă un şerb e câştigul lordului său”. Tânărul, cu sănătatea şubrezită şi distrus sufleteşte, fu eliberat, începu să muncească pe

pământul senioriei, năucit şi mut de supărare, şi până la urmă, într-o noapte, fu găsit mort pe salteaua lui de paie.

— Eu — zise Scarlet, proptindu-se în cotul stâng şi ridicând în aer pumnul încleştat — eu aş fi secerat grâul lordului şi la fiecare lovitură de seceră m-aş fi gândit la ziua când îmi voi înfige cuţitul în inima neagră a lui Guy de Gisborne, fiindcă m-a făcut şerb pe mine, răzeş sărăcit.

Şi acest lucru era adevărat. Scarlet fusese om liber, dar recolta fiindu-i distrusă, logofătul lordului îl silise să facă munci pe care un om liber nu le făcea niciodată, după obiceiul pământului; astfel, cu timpul, pământul său se înţeleni, Scarlet pierdu dreptul asupra lui şi căzu în starea unui şerb obişnuit.

— Jupâne — zise Much, fiul fui Miller — mi se pare ă suntem cu toţii nişte bieţi oameni care am suferit rău de pe urma celor ce au puterea. Acum, că suntem proscrişi, ar trebui să ne înveţi câteva reguli după care să ştim în cine să lovim, pe cine să legăm şi cui să-i dăm drumul. Să dăm sau nu prilej logofătului şi lordului să afle câte ceva despre mizeria şi mădularele îndurerate ale omului sărac?

— Mă gândeam să vă vorbesc despre aceste lucruri — zise Robin. Întâi, nu vreau să răniţi vreo femeie ori sa tulburaţi vreun grup în care se află vreo femeie. Mă gândesc la fecioara Maria: mă voi ruga ei totdeauna pentru milă şi apărare, de aceea doresc ca şi voi să apăraţi femeile. De asemenea, să ştiţi că nu trebuie să vătămaţi pe nici un ţăran cinstit care îşi ară în pace pământul, nici pe răzeş, oriunde i-aţi întâlni. Cu cavalerii şi cu scutierii lor, dacă nu sunt trufaşi, ci oameni de treabă, să vă purtaţi cu blândeţe. Dar vă spun şi să ţineţi minte acest lucru, abatelui şi episcopilor, egumenilor şi canonicilor şi călugărilor puteţi să le faceţi ce vreţi. Dacă îi jefuiţi de bani şi de stofele lor bogate, nu faceţi decât să luaţi ceea ce ei au stors şi smuls de la săraci. De aceea îndestulaţi-vă din avuţia lor şi nu le cruţaţi spinările de ciomegele voastre. Cu gura, ei propovăduiesc învăţătura despre Isus, dar cu burţile lor umflate şi cu inimile lor împietrite îl renegă în fiece clipă.

— Da, da! strigară proscrişii, mişcaţi de focul care ardea în vocea lui Robin şi în ochii lui. Îi vom dijmui pe toţi care vor trece pe drumurile din pădurea noastră.

— Şi acum, băieţi — continuă Robin — să ştiţi că deşi suntem proscrişi şi în afara legilor omeneşti, suntem încă în puterea Celui de sus. De aceea aş vrea să merg cu voi să ascultăm slujba. Vom merge la Campsall şi acolo ne vom spovedi preotului, iar el ne va citi din scripturi.

După scurt timp proscrişii, rânduiţi în şir câte unul, urmaţi pe conducătorul lor pe potecile frunzoase ale pădurii, ocolind copacii uriaşi, străbătând poienile acoperite cu ferigi, de unde cerbul roşcat şi căprioara blândă o luau la fugă speriaţi, trecând peste pârâiaşe şi râuleţe, depăşind înălţimi sau vâlcele stâncoase; dar deşi drumul era întortocheat şi în cea mai mare parte necunoscut, cu toţii aveau încredere în felul cum îi călăuzea Robin.

Deodată Much, care mergea lângă Robin, se opri când păşiră într-un luminiş mit.

— Priveşte — zise el, arătând în partea cealaltă — uite un elf, un spiriduş. L-am văzut o clipă cum mergea. Nu era mai mare decât un băieţaş. S-a ascuns acum după feriga aia. Săgeata asta are să-l găsească dacă mai este încă acolo.

Îşi înălţă arcul şi-l încorda cu o săgeată, dar Robin îi apăsă mâna în jos şi săgeata se înfipse în pământ, la câţiva paşi de ei.

— Spiriduşii sunt prietenii mei — zise Robin râzând — şi vor fi şi ai voştri, dacă veţi fi vrednici de o asemenea prietenie. Ascultă, Much, şi voi toţi, băieţi, nu uitaţi: nu trageţi în pădure în nimeni care nu-şi arată dorinţa să vă atace. Puteţi trage numai ca să va hrăniţi. Astfel vă veţi câştiga bunăvoinţa tuturor spiritelor bune şi a forţelor care sălăşluiesc aici şi în cer.

Oamenii se întrebau ce voia Robin să înţeleagă prin acele vorbe şi pe tot drumul cât le mai rămase fură cu ochii în patru după vreun semn de la spiriduşul lui Much. Dar nu căpătară de la el nici măcar o ocheadă şi până la urmă începură să-l necăjească pe Much, spunându-i că a mâncat prea multă carne de vânat şi că are vedenii. Dar el susţinea necurmat că văzuse un omuleţ „întunecat la faţă şi cu părul negru, nu mai mare decât un copil. O rază de soare îl luminase în timp ce mergea şi i-am văzut braţul păros în lumina soarelui".

— N-a fost decât o veveriţă — zise cineva. Iar Much i-a luat coada drept braţ omenesc.

— Sau poate că Much e fermecat — zise altcineva. V-am spus eu că a dormit noaptea trecută într-un cerc de zâne.

— Vă spun că a fost Puck[4] însuşi, ori fratele lui Puck — zise Much râzând, căci începea să se îndoiască, şi el de ceea ce văzuse în faţa ochilor. Opri astfel glumele celorlalţi intrând şi

el în joc.

În micul sat din pădure, aşezat într-un luminiş printre ulmi şi stejari uriaşi, oamenii intrară unul câte unul şi se spovediră bătrânului şi umilului preot paroh; după aceea, la cererea lui Robin, ascultară slujba religioasă. Înainte de a îngenunchea, Robin se uită în jur, prin biserica mică de lemn, şi văzu un bărbat tânăr şi frumos, îngenuncheat în spatele său şi îmbrăcat în zale uşoare. Într-o mână acesta ţinea un coif de oţel, iar sabia îi atârna la şold. Era înalt şi mlădios, totuşi bine clădit şi părea neîndoielnic un tânăr scutier de familie bună. Robin se uită la el pătrunzător şi îi plăcu privirea deschisă pe care i-o întâlni.

Slujba ajunsese la jumătate, când în biserică intră un omuleţ subţirel, dar întunecat la faţă. Ochii lui se rotiră iute prin spaţiul întunecat şi apoi, aproape instinctiv, se opriră asupra lui Robin, care era îngenuncheat în faţa preotului, în fruntea oamenilor săi. Cu mişcări iuţi dar moi şi suple ca ale unei pisici, omuleţul se strecură de-a lungul naosului, pe lângă proscrişii îngenuncheaţi. Ochii lor plecaţi prinseră însă forma mlădioasă care se furişa pe lângă ei şi îşi ridicară privirile, unii uimiţi, alţii aproape înfricoşaţi de arătarea aceasta diavolească.

Aşteptară până când apariţia ajunse lângă Robin şi îi atinse umărul. Şeful lor îşi îndreptă capul spre el şi omuleţul îi şopti câteva vorbe repezi la ureche.

— Doi dintre cei patru cavaleri necruţători te-au urmărit, stăpâne — fură vorbele sale. Sunt la o bătaie de săgeată de uşa bisericii. Un servitor te-a spionat în ultimele zile. Cu cavalerii sunt douăzeci de oameni înarmaţi.

— Du-te şi păzeşte la uşă — zise Robin în şoaptă. Chiar şi oamenii răi trebuie să aştepte până când slujba se termină.

Omuleţul se întoarse şi străbătu în tăcere drumul pe care venise, iar proscrişii se înghionteau unul pe altul în timp ce el trecea şi priveau la el uimiţi. Much, fiul lui Miller, zâmbea victorios.

Slujba continua şi proscrişii răspundeau cum se cuvine la vorbele preotului; dar după ce ultimul cuvânt fu rostit, tocmai când oamenii se ridicau, o săgeată, bâzâind ca un bondar, veni printr-una din ferestrele înguste şi, străbătând biserica, lovi zbârnâind peretele clin partea opusă.

— Sfinte Nicolae, apără-ne! zise preotul înfricoşat, târându-se afară printr-o uşă din fundul bisericii.

— Băieţi — zise Robin — astăzi aveţi să dovediţi dacă aţi învăţat ceva ia instrucţia cu arcul. Aşezaţi-vă lângă crăpăturile ferestrelor. Cavalerii ăştia de la Evil Hold ne-au urmărit şi acum tare ar vrea să ne aibă în mâinile lor şi să ne chinuiască în furci la castel!

Feţele proscrişilor se posomorâră la aceste cuvinte. De-a lungul şi de-a latul ţinuturilor Barnisdale şi Peak, cerşetorii, scamatorii şi pelerinii răspândiseră felurite istorii despre cruzimile şi chinurile pe care le făptuiau lorzii tâlhari din Wrangby. Sângele şerbilor şi al săracilor, pe care cavalerii cei răi îi păgubise, îi schilodise ori îi omorâse, striga de mult după răzbunare. Proscrişii alergară la crăpăturile ferestrelor, în timp ce Robin şi Scarlet, după ce închiseră uşa mare de stejar, se uitau printre crăpăturile dintre grinzile groase de stejar. Fiecare biserică, în zilele acelea grele, era mai mult o fortăreaţă decât un loc de închinăciune, şi Robin ştia că micul adăpost de lemn putea să facă faţă câteva ore împotriva oricărui duşman obişnuit, nu însă şi focului.

Tânărul scutier se apropie de Robin şi zise:

— Cine sunt aceşti oameni, bunule pădurean, care vor să-ţi facă rău?

— Sunt lorzi de rang înalt — răspunse Robin — dar cu purtări de pungaşi şi cuţitari de tavernă. Niger le Grym, Hamo de Mortain...

— Cum! întrerupse cavalerul cu aprindere — banda lui Isembart de Belame, fiul cel mare al diavolului din Tickhill?

— Chiar ea! zise Robin.

— Atunci, bunule pădurean — zise tânărul vorbind cu înfocare — te rog, lasă-mă să te ajut. Printre ucigaşii oamenilor cinstiţi şi printre asupritorii femeilor slabe, Isembart de Belame este cel mai viclean cavaler. El este duşmanul meu cel mai neîmpăcat şi mult aş vrea să-l ucid.

— Într-adevăr — răspunse Robin — poţi să mă ajuţi, dacă ura ţi-e aşa de mare. Cine eşti?

— Sunt Alan de Tranmire, scutier al tatălui meu, sir Herbrand de Tranmire — răspunse celălalt. Dar îmi place mai mult să fiu chemat cu numele pe care mi-l dau prietenii: Alan din Văi.

Pe când vorbeau, proscrisul îşi aruncă privirile printr-o crăpătură din faţa lui şi văzu că oamenii înarmaţi de la marginea pădurii se strângeau într-un singur grup, condus de cei doi

cavaleri călări, cu scopul de a ataca uşa bisericii şi de a o sparge.

— Cred, tinere domn — zise Robin — că nu va fi nevoie de sabia dumitale. Cu ajutorul oamenilor mei, sper să-i împiedic pe pezevenghii ăştia de a se apropia într-atât, încât să se folosească de săbii, căci, trebuie să recunosc, băieţii mei mânuiesc cam prost săbiile.

— Dar şi mie îmi place arcul — zise Alan. În pădure, lângă conacul tatălui meu, am tras de multe ori bine cu săgeata.

— Fie — zise Robin şi ochii lui arătară că preţuia mai mult pe tânărul scutier după cele ce spusese. Hei, Kit Fierarule, dă-i acestui domn, Alan din Văi, aici de faţă, unul din arcurile de rezervă pe care le ai şi o legătură de săgeţi. Acum, băieţi — vorbi mai departe proscrisul, după ce ordinul fu îndeplinit — aşezaţi-vă lângă crăpături, spre ceata de pungaşi, în partea aceea a pădurii. Se gândesc să doboare uşa, crezând că suntem nişte bieţi iobagi vagabonzi, care habar n-avem de arme şi pe care pot să-i căsăpească aşa cum terierul mănâncă şobolanii prinşi într-o gaură. Arătaţi astăzi că sunteţi oameni care ştiu să mânuiască arcul de tisă. Ochiţi fiecare om care înaintează şi nu-i lăsaţi pe nici unul să se apropie de uşă.

În grabă, se adunară proscrişii în faţa crăpăturilor dinspre locul unde, la umbra copacilor, soldaţii se îndeletniceau cu nişte treburi care nu puteau fi desluşite. Până la urmă, văzură că ridicau o greutate de la pământ şi se dumeriră de ceea ce urmăreau. Doborâseră un stejar tânăr pe care, după ce îl curăţiseră de ramuri, voiau să-l folosească drept berbece şi să spargă uşa.

Nu după mult, îi văzură înaintând; vreo doisprezece, din cei douăzeci erau aşezaţi de o parte şi de alta a trunchiului pe care îl transportau. În biserică, la fiecare crăpătură şedeau câte doi proscrişi, unul scund în faţă şi altul înalt la spate; fiecare om privea prin crăpătură cu ochi necruţător, ţinându-şi săgeata încordată în arc cu râvna câinilor ţinuţi în lesă, care văd pisica la nasul lor.

— Much, Seadlock, Dickon şi doisprezece oameni din dreapta, ochiţi fiecare câte un soldat de la copac — se auzi vocea joasă şi severă a lui Robin. Fiţi atenţi să nu greşiţi! Voi, ceilalţi opt, îndreptaţi-vă săgeţile spre piepturile celorlalţi. Cerule! exclamă el, văzând cu câtă încredere înaintau oamenii cavalerilor pe terenul descoperit — ei cred că urmărirea servilor fugiţi este tot atât de uşoară ca vânătoarea de iepuri! Nu trageţi cu săgeţile până nu vă spun eu. Astăzi aveţi să mă iertaţi că v-am făcut să năduşiţi în ultimele săptămâni, trăgând la ţintă cât îi ziulica de lunga.

— Jupâne! strigă un om, tremurând de nerăbdare. La dracu, cu atâta aşteptare! Dacă nu trag acum, o să-mi sară săgeata singură din mână!

— Nu trage până nu spun eu! zise Robin hotărât. Sunt sigur de voi numai la o distanţă de patruzeci de paşi, dar atunci nici unul din derbedeii ăştia n-o să mai fie în picioare. Atenţie, băieţi!

Se scurse o clipă îngrozitoare, în care toţi aşteptară ordinul cu nervii întinşi. Soldaţii veneau tropăind şi ajunseră aproape de uşă, când Robin strigă:

— Trageţi!

Douăzeci şi una de săgeţi ţâşniră din crăpăturile pereţilor de lemn şi zbârnâiră prin aer. Pentru oamenii din locaşul bisericii, care se uitau afară ţinându-şi respiraţia, efectul păru mai degrabă o vrăjitorie. Văzură pe opt din oamenii care alergau cu trunchiul de copac împiedicându-se deodată, clătinându-se şi apoi căzând. Dintre ceilalţi, trei se prăvăliră la pământ, dar unul se ridică şi o rupse la fugă, iar ceilalţi doi se întoarseră şi îşi smulseră săgeţile din braţe, în timp ce fugeau şi ei spre pădure. Unul din caii cavalerilor căzuse la pământ, cu zgomot surd, zăngănindu-şi armura şi aruncându-şi din şa călăreţul, care se ridică şi, uluit de lovitură ori de răspunsul neaşteptat al apărării, rămase o clipă sau două nemişcat, cu ochii aţintiţi la biserică. Celălalt cavaler, neatins, strigă ceva şi îşi întoarse grăbit calul pe loc, căutând iute adăpost în pădure, acolo unde toţi oamenii care puteau fugi se ascunseseră. Cavalerul descălecat păru atunci că se trezeşte, se întoarse şi începu să alerge spre pădure, atât de repede cât îi îngăduia armura. O săgeată zbură după el, dar, nu-şi atinse ţinta, iar el dispăru repede.

Pe iarba bătută din faţa bisericii rămâneau zece trupuri nemişcate şi calul cel mort, care fusese izbit de săgeată drept în inimă.

— Acum, băieţi — zise Robin — repede în pădure şi după ei!

Uşa fu deschisă îndată şi proscrişii se îndreptară către pădure, în umbra căreia dispăruseră atacatorii. Urmele fugii lor se vedeau uşor şi proscrişii se ţinură după ele. Alan din Văi veni cu ei şi Robin îi mulţumi pentru ajutorul ce i-l dăduse.

— Dacă vreodată — îi spuse Robin — te vei afla în cumpănă şi vei avea nevoie de câţiva

arcaşi buni, nu uita să trimiţi o vorbă lui Robert de Locksley sau Robin de Barnisdale, căci sunt cunoscut după amândouă aceste nume.

— Îţi mulţumesc, Robert de Barnisdale — spuse Alan. S-ar putea să-ţi cer ajutor într-un viitor destul de apropiat.

— Cum! vorbi Robin, râzând — atât de tânăr, de chipeş şi ai duşmani?

— Da — răspunse Alan, şi faţa lui frumoasă se întunecă. Dar am puţini sorţi să-l întrec în isteţime pe vrăjmaşul meu, căci e puternic şi asupritor.

— Povesteşte-mi — spuse Robin — căci am să-ţi fiu prieten şi am să te ajut atât cât am să pot.

— Îţi mulţumesc, bunule Robin — răspunse Alan. Iată despre ce e vorba. Iubesc o fată blondă şi suavă, al cărei tată are pământ lângă pădurea Sherwood. Numele ei e Alice de Beauforest. Tatăl ei deţine moşia de la marele tâlhar şi asupritor Isenbart de Belame, care i-a spus că vrea s-o mărite pe blonda Alice cu un cavaler bătrân şi bogat şi tot aşa de rău ca Isenbart însuşi. Cavalerul de Beauforest ar dori să-mi dea fata mai degrabă mie, căci ea m-a ales şi eu o iubesc. Da lordul de Belame l-a ameninţat că daca nu dă urmare poruncii lui, îi va pune foc şi-l va ruina pe el cu tot pământul lui. De aceea nu ştiu ce să fac ca să-mi păstrez iubita. Ea e tot atât de vitează pe cât e de gingaşă şi de dragul meu ar ţine piept oricăror răutăţi, dar îşi iubeşte tatăl, care a trecut de vârsta când se poate lupta şi care doreşte să trăiască în pace. Astfel, ascultarea pe care i-o datorează lui e în luptă cu dragostea ce mi-o poartă mie.

— Data căsătoriei e hotărâtă? întrebă Robin.

— Belame a jurat că dacă nu se mărită într-un an, Beauforest îşi va frige gâsca la focul propriului său conac — fu răspunsul.

— E destul timp — zise Robin. Cine ştie? Până atunci se pot întâmpla multe. Sunt sigur că eşti viteaz. Trebuie să ai şi răbdare. Nu va trece mult şi mă voi duce în sud, către veselul Sherwood. Mă voi interesa mai îndeaproape de chestiunea aceasta şi când ne-om reîntâlni, vom vorbi din nou. Dar ia priveşte, cine sunt aia, cavaler şi servitor, care vorbesc împreună atât de tainic?

Robin şi Alan se despărţiseră de grupul principal al proscrişilor şi tocmai erau să intre într-o poieniţă, când zăriră, în cealaltă parte a ei, un om în armură, stând în picioare şi vorbind unui om cu frunte îngustă şi cu înfăţişare sinistră, îmbrăcat în haina aspră a şerbului, singura lui îmbrăcăminte, în afara încălţărilor din piele neargăsită, pe care le avea în picioare. În timp ce Robin vorbea, cavalerul se întoarse şi îi zări, iar ei recunoscură îndată în el pe cavalerul doborât de pe cal în faţa bisericii. Servitorul arătă către ei şi spuse ceva cavalerului.

— Aha, ticăloşilor! zise acesta înaintând prin poiană către ei. Sunteţi din banda de iobagi fugari, dacă am ghicit bine.

— Poate că suntem iobagi fugari — zise Robin, încordând o săgeată în arc — dar, domnule cavaler, ei v-au făcut, pe dumneata şi pe oamenii dumnitale, să fugiţi într-un fel puţin cam neaşteptat.

— Pe Sfânta Fecioară — zise cavalerul, râzând aspru. Vorbeşti obraznic, pungaş fără stăpân! Dar pe cine mai avem aici? spuse el, privindu-l pe Alan. Un scutier obraznic care ar vrea să fie cel mai tare în luptă, după cum mi se pare.

Alan de Tranmire puse mâna îndată pe scutul care, până atunci îi atârnase la spate, legat cu o curea. Îşi scoase sabia şi păşi repede spre celălalt.

— Te cunosc, Ivo Jefuitorul — rosti el cu o voce; limpede şi răsunătoare — ca pe un cavaler înşelător, hoţ pe la oamenii singuratici, asupritor de femei şi tâlhar de mărfuri negustoreşti. Dacă mă ajută Cel de sus, ai să cazi astăzi de mâna mea.

— Ticălos obraznic! strigă celălalt, turbat, şi sării cu furie spre Alan. În poiana liniştită se înălţă zgomotul oţelurilor, după cum loviturile cădeau pe scuturi sau pe tăişurile săbiilor.

Strânsă şi furioasă fu lupta aceea. Se aruncau unul în altul ca mistreţii ori ca cerbii în luptele lor de moarte. Alan era mai sprinten; celălalt mai greoi, fiind un iubitor de viaţă trândavă, de vin şi de hrană îmbelşugată. Deşi unul era mai în vârstă şi mai viclean în mânuirea sabiei, totuşi sprinteneala celui mai tânăr, agerimea ochiului şi puterea izbiturilor lui precumpăneau. Alan se apăra şi înlătura cele mai ucigătoare lovituri ale adversarului său şi prin fente ori sărituri înapoi căuta să-l obosească. Totuşi nu scăpă nerănit. Nu avea decât zale uşoare pe corp, iar în cap un coif de oţel cu apărătoare nazală, în timp ce vrăjmaşul său avea o cămaşă din zale grele şi un coif cu vizieră îmbinat la platoşă.

Până la urmă, braţul care ţinea scutul lui sir Ivo căzu, cu toată silinţa ce-şi da pentru a-l păstra în faţa sa; loviturile sabiei sale deveneau din ce în ce mai slabe şi i se putea auzi

respiraţia gâfâitoare. Atunci Alan sări şi el, şi, cu o lovitură îndreptată în sus, îşi vârî sabia în gâtlejul rău al cavalerului.

În aceeaşi clipă Robin, care urmărea cu nerăbdare lupta dintre Alan şi cavaler, auzi un şuierat ca de şarpe în faţa lui şi apoi un zgomot de paşi în spatele său. Sări repede într-o parte în timp ce o lamă de cuţit zbârnâi pe lângă el. Întorcându-se, văzu pe servitorul care vorbise mai înainte cu cavalerul căzând aproape la pământ din pricina forţei cu care încercase să-l izbească în spate pe Robin. Apoi omul, îndreptându-se repede, se aruncă spre copaci.

Pe când făcea astfel, o siluetă mică şi neagră păru că sare din ferigile din faţa lui. Silueta căzu greu peste servitor şi-l prinse. O clipă parură că se zbat într-o strânsoare de moarte, dar apoi corpul mare al servitorului căzu într-o parte ca un buştean; spiriduşul se ridică, se scutură şi şterse o lamă de pumnal de o frunză de ferigă.

— Îţi mulţumesc, Hob din Colină, atât pentru şuieratul şarpelui, cât şi pentru lovitura ta dibace — zise Robin. Ar fi trebuit să fiu cu ochii în patru. Dar cine e omul, Hob?

— E Grull, servitor la Evil Hold — zise Hob. A hălăduit prin pădure, pe la stânca Stanley, unde ai sălăşluit tu în aceste ultime trei zile. Am crezut întâi că era un şerb în căutarea libertăţii, dar era numai spion.

Hob din Colină era fratele lui Ket Spiriduşul, dar se deosebea mult de el la trup şi înfăţişare. Nu era mai înalt decât fratele său vârstnic, în schimb avea o constituţie mai delicată. Avea mădularele mai zvelte, faţa mai pală, în mijlocul căreia străluceau ochii negri, neliniştiţi, avea părul întunecat şi purta o barbă scurtă. Avea braţe lungi, iar mâinile, fine, aproape ca ale unei fete, erau totuşi tari şi cărnoase. Era îmbrăcat şi el într-o haină de piele, legată cu şnur, purta pantaloni din piele de căprioară care-i ajungeau până la glezne, iar în picioare avea încălţări trainice.

Robin se duse la Alan, pe care-l găsi stând pe pământ, lângă duşmanul său mort. Era slăbit şi îl durea o rană de la umăr. Robin i-o legă cu o fâşie ruptă din cămaşa sa subţire de in, după care proscrisul îl întrebă ce are de gând să facă.

— Cred că am să mă duc acasă, la Werrisdale — zise Alan. Locuiam până acum la Forest Hold, în casa fratelui meu de lapte Piers Norocosul, dar acolo se va isca în curând zarvă mare, fiindcă l-am ucis pe cavalerul ăsta ticălos şi n-aş vrea ca fratele meu să fie în vreun fel păgubit pentru greşeala mea.

— Am auzit de Piers — zise Robin, care cunoştea câte ceva despre fiece locuitor din apropierea întinsei păduri atât de dragi lui — şi cred că n-ar vrea să-l ocoleşti atunci când ar putea să te ajute.

— Ştiu — zise Alan — dar n-aş vrea ca Belame şi şleahta lui să-l ardă pe fratele meu de lapte în pat, într-o noapte, ca să se răzbune pe mine. Nu, am să mă duc acasă, dacă aş putea ajunge la calul pe care l-am lăsat într-o colibă de pădurar, la o milă de aici.

Robin plecă împreună cu Alan către coliba pădurarului.

În timp ce aveau loc întâmplările povestite până acum, un om trecea pe o potecă, într-o parte a pădurii, cam la o milă şi jumătate distanţă de acolo. Era un om înalt, cu mădulare mari, care vădeau o putere uriaşă; era îmbrăcat în haine ţărăneşti, aspre, ţesute în casă. Părea foarte vesel. Câteodată învârtea între degete un ciomag sănătos, pe care-l ţinea în mină, apoi începea să fluiere sau să cânte în gura mare un cântec.

— John, John — zise el deodată, adresându-se lui însuşi — ce prost eşti! Ar trebui să, fii tăcut ca un peşte şi să te strecori ca un hoţ la drumul mare, din tufiş în tufiş. Cânţi ca un om liber şi prost, deşi nu eşti decât un serv fugar, în al cărui piept aerul proaspăt al pădurii libere a intrat ca vinul bun în pântecele unui petrecăreţ. Dar numai douăzeci de mile scurte te despart de furcile şi bicele bătrânului lord Mumblemouth şi ale administratorului său, iar tu cânţi cântece şi fluieri de parcă pădurarul n-ar putea să te someze de după mărăcinişul învecinat şi n-ar putea să te prindă; ca să încaseze o recompensă de la lord. Linişteşte-te, prostule, şi vezi-ţi de drum... dar... sfinte!... ce miros îmbătător!

Se opri, îşi înălţă capul şi adulmecă în aerul luminat de soare al pădurii, întorcându-şi cu bucurie ochii limpezi, căprui, într-o parte şi în alta.

— Sigur — vorbi el mai departe — am dat peste bucătăria vreunui abate rotofei. Ce risipă, să laşi un miros aşa de straşnic să se răspândească în aer! Sfântă Fecioară, ce flămând mi-s! Lasă-mă să aflu de unde vine acest parfum grozav. Poate că i se face milă de un biet drumeţ şi îmi dă puţin din belşugul lui.

Zicând aşa, John dădu într-o parte crăcile unor tufişuri şi se îndreptă în direcţia de unde venea mirosul. Nu merse mult şi ajunse într-o poiană, în mijlocul căreia era un copac de care

era legat un cal; nu departe de tufişul în care se afla, văzu o colibă de lemn, cu acoperişul alcătuit din brazde de iarbă; creşteau acolo micşunele, romaniţă şi muşeţel. În faţa uşii acestei locuinţe ardea un foc fără flacără, lângă care văzu, înfipte în pământ, nişte frigărui cu bucăţi de carne pe ele. Carnea sfârâia la dogoarea potolită a focului şi răspândea mirosul aromat care-l făcuse pe John să simtă deodată că era un om flămând şi că plecase la drum fără hrană.

John privea la frigăruile pe care se prelingea sucul cărnii şi simţea cum îi lasă gura apă. O clipă crezu că nimeni nu se îngrijea de bucăţile sfârâitoare şi se gândi că cine e flămând nu păcătuieşte dacă ia o bucată sau chiar două; dar pe când se gândea aşa, un om ieşi din colibă şi, aplecându-se, întoarse două frigărui, astfel ca bucăţile de carne de pe ele să se frigă mai bine.

Faţa lui John se întunecă. Omul era unul din paznicii pădurii, căci aşa îl arătau haina verzuie, pantalonii cafenii şi insigna de argint în formă de corn de vânătoare de la pălărie. Mai mult, faţa-i era posacă şi acră: era faţa unui om care mai degrabă ar fi văzut un sărac murind de foame decât să-i dea o bucăţică din mâncarea lui. Era Hugo cel Negru, pădurarul care vorbise lui Robin şi lui Scarlet atât de urât când îi întâlnise în pădure.

John chibzui câteva clipe şi apoi, întorcându-se încet înapoi, astfel ca să nu facă gălăgie, se opri într-un loc, la oarecare distanţă de poiană. Apoi, lăsând deoparte chibzuinţă, porni înainte, cu paşi apăsaţi, ajunse la poiană şi năvăli în ea, apoi se opri ca surprins de ceea ce vedea în faţa ochilor. Îşi lăsase ciomagul în tufiş, înainte de a ieşi de acolo.

Pădurarul cel acru privi la el din cealaltă parte a focului.

— Ei! zise el. Ce dai buzna aşa, prosteşte? Cine eşti tu să treci aşa prin tufişuri ca un porc? Nu ţi-e teamă de justiţia regelui care se abate asupra tuturor celor ce îi supără cerbul?

— Vă cer iertare, jupâne pădurarule — zise John, trăgându-se de un smoc de păr şi făcând pe prostul. Nu ştiu încotro mergeam, când simţii mirosul bun al cărnii domniei voastre şi mă gândii că putea să fie de la vreo binecuvântată adunare de călugări, său că echipajul vreunui lord îşi pregătea mâncarea de prânz şi că poate s-o găsi vreo bucăţică şi pentru un biet drumeţ, care n-a îmbucat nimicuţa din zori.

— Vezi-ţi de drum, mocofane! zise paznicul, şi faţa i se înăcri şi mai mult când auzi că John îi cerea o bucată de carne. Vezi că nu sunt nici călugăr, nici lord, şi că îmi pregătesc singur mâncarea. Aşa că, du-te-n drumul tău până nu-ţi fac eu vânt acolo. Nu ştii că n-ai voie să părăseşti poteca mare? Hai, cară-te, îţi zic!

Hugo cel Negru vorbea furios, se uita cu asprime la mocofanul care privea stingherit şi înaintă spre el, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună ameninţarea în practică. John, trăgându-se mereu de moţ, se retrase în grabă, ca şi când ar fi fost grozav de înspăimântat. Hugo cel Negru rămase câteva clipe ascultând paşii grei ai ţăranului care străbătea tufişurile, îndreptându-se din nou către poteca mare; apoi, întorcându-se la colibă, scoase dintr-o ladă o bucată mare de pâine şi tăie din ea o felie groasă. Se duse la foc, se aplecă şi luă o frigăruie, apoi o curăţă cu cuţitul şi aşeză carnea pe felia de pâine. Făcu la fel cu a doua şi apoi se aplecă s-o ia pe-a treia.

Deodată, din tufişul apropiat ţâşni ca o suliţă o bâtă mică: ea străbătu în zbor spaţiul până la foc şi-l lovi sănătos în cap pe pădurar. Năucit, acesta căzu de-a berbeleacul lângă foc, iar frigarea cu carnea pe ea sări în aer.

John ieşi din tufiş, prinse frigarea care cădea şi zise:

— Nu-mi place să-mi cadă mâncarea în ţărână.

Aşeză carnea pe felia de pâine, lângă celelalte bucăţi, şi apoi, mergând la pădurarul care zăcea trăsnit la pământ, îl întoarse şi se uită la locul unde îl lovise cu bâta,

— Isteaţă lovitură! zise John, râzând înfundat. Bine şi-a mai nimerit ţinta! Un deget mai jos l-ar fi omorât poate, iar un deget mai sus i-ar fi zdrobit ţeasta netoată. Acum o să-şi vină în fire tocmai la timp, ca să mă vadă luându-mi cina.

Îl ridică pe pădurar cu uşurinţă, de parc-ar fi fost un copil, îl propti cu spatele de un stâlp al colibei şi îl legă acolo bine cu o funie pe care o găsise înăuntru. Apoi, punându-şi ciomagul la îndemână, se aşeză lângă foc şi începu să înfulece carnea mustoasă.

După câteva clipe, Hugo cel Negru deschise ochii, oftând adânc, îşi îndreptă capul şi privi ameţit înainte. La vederea lui John, care înghiţea bucăţi mari de pâine, îşi recăpătă întreg cumpătul.

— Potlogar nelegiuit! zise şi se înroşi la faţă de turbare. Căută să-şi scoată mâinile din frânghie, fără să izbutească. Am să-ţi arăt eu ţie, pungaşule! Are să te usture şi are să-ţi pară rău că m-ai doborât cu bâta aia murdară. Am să-ţi retez urechile şi am să scot viaţa din tine, tâlharule!

— Nu te mai fuduli atâta, mă berbece cu mutră neagră! zise John râzând. Mai bine gândeşte-te ce băiat dulce ai fi fost dacă ţi-ai fi împărţit hrana cu mine. Acum, uite, câine bătrân şi nătâng, ai pierdut totul fiindcă ai căutat să păstrezi totul. Ai fript bine carnea; eşti bucătar bun, mai bun bucătar, cred, decât pădurar. Uite, asta-i ultima bucată. Priveşte-o!

Zicând astfel, John apăsă bucata de carne rămasă pe ultima bucată de pâine şi, deschizându-şi larg gura, şi-o umplu. Văzând privirea întunecată din ochii celuilalt, începu să râdă cu poftă.

— Îţi mulţumesc, pădurarule, pentru cina pe care mi-ai gătit-o — continuă el. Mă simt îndatorat ţie, deşi te uiţi atât de amarnic la mine. Nu mă îndoiesc că ai vrea să sări la bătaie; şi eu aş vrea să-mi încerc puterile cu tine. Ce zici, ne luăm la bătaie cu ciomegele?

— Da — zise Hugo cel Negru, cu ochii scăpărând de furie. Am să te bat, potlogarule, şi n-am să-ţi las un os întreg în hoitul tău mişel.

— Pe sfântul Petre — zise John râzând — aşa de dibaci eşti la ciomege? Mi-ar plăcea să-ţi văd îndemânarea. Hai, atunci, vino să ne batem!

Ridicându-se, John se apropie de pădurar ca să-i desfacă legăturile, când auzi un zgomot de voci venind din pădure. Se opri şi ascultă, în timp ce ochii lui Hugo cel Negru îl priveau triumfători. Fără îndoială că dacă, după cum era probabil, călătorii care se apropiau erau credincioşi legii, pădurarul ar fi fost repede eliberat şi s-ar fi putut răzbuna pe tâlhar. Zgomotul de paşi şi de voci se tot apropia, până când din tufişurile lăturalnice ieşiră Alan din Văi şi Robin, care se uitară la silueta înaltă a servului şi apoi la pădurarul legat de stâlp.

John se aplecă, îşi ridică ciomagul şi, întorcându-se către Hugo cel Negru, îi zise:

— Mă îndoiesc de cinstea ta, bunule pădurar, dacă aceşti oameni sunt prietenii tăi, aşa cum chipul tău rău pare să pretindă. Nu te teme că am să uit. Ne vom bate în curând. Îţi mulţumesc din nou pentru cină.

Vorbind astfel, John dispăru printre tufişuri şi se depărta fără zgomot.

Robin şi Alan de Tranmire se apropiară şi nu se putură ţine de râs când văzură privirile acre ale lui Hugo cel Negru.

— Ce e asta? întrebă Robin. Pădurarul regelui legat la stâlp de un tâlhar pribeag! Ba i-a mai şi luat cina!

Uitătura întunecată a pădurarului întări ceea ce înţeleseră ei din cuvintele de despărţire ale lunganului şi atât Robin cât şi Alan râseră din toată inima de încurcătura pădurarului, care se zbătea în legături.

— Isprăveşte cu râsul tău, cap-de-lup ce eşti! strigă el la Robin.

Dar acesta râdea mai tare, de răsuna poiana.

— Dezleagă-mă! urlă turbat Hugo cel Negru. Am să-ţi arăt eu ce înseamnă să râzi de un pădurar al regelui, ticălos nemernic şi derbedeu fugar!

Robin râdea mai departe de furia zadarnică a pădurarului, care se învineţise la faţă de supărare.

— Cred, prietene — zise Alan cu blândeţe, printre râsete — că e prostie curată să ameninţi pe acest viteaz pădurean cât timp eşti încă legat. Ar fi mai bărbăteşte să-ţi păstrezi ameninţările pentru când ai sa fii liber. Eşti cam obraznic, prietene!

— Ştii cine e banditul ăsta? strigă Hugo. E căpetenia unei bande de iobagi fugiţi, care pentru crimele lor, pentru că au pus foc la casa lordului lor şi fiindcă au ucis pe oamenii acestuia, au fost sortiţi spânzurătoarei sau robiei oricărui om de treabă; oricine vrea poate să le zboare capetele lor de lupi de pe umeri.

— Orice-ai spune, prietene — zise Alan rece — te înştiinţez că atât el cât şi oamenii lui sunt viteji şi credincioşi şi dacă au fugit de la un lord tiranic, nu-i condamn.

Cu o privire dispreţuitoare, Alan se duse la calul său. Robin încetă să mai râdă şi se adresă pădurarului:

— Inima mea bate pentru lunganul care te-a legat şi ţi-a mâncat cina — îi zise el. Iar tu, care, împreună cu alţii de teapa ta, trăiţi pe spinarea oamenilor săraci, asuprindu-i şi ameninţându-i, ai avut acum o pildă de ceea ce faci tu celor neputincioşi, care n-au cum să ţi se împotrivească. Am să-ţi dau timp să te gândeşti la păcatele tale şi la pedeapsa pe care o meriţi. Aşteaptă aici, legat, până ai să auzi ţipătul bufniţei, la noapte.

Robin şi Alan de Tranmire plecară apoi împreună din poiană, lăsându-l pe pădurar să-şi potolească furia. Soarele îşi arunca razele fierbinţi peste capul lui gol şi cu cât trăgea de legăturile sale, cu atât muştele se aşezau mai mult pe el şi îl chinuiau. Apoi strigă după ajutor, nădăjduind că vreunul din tovarăşii lui pădurari s-ar fi aflat prin apropiere, ori că vreun călător de pe drumul mare l-ar fi auzit şi ar fi venit să-l scape.

Dar nimeni nu veni şi el obosi să mai strige. Soarele îl ardea, limba şi gâtlejul i se uscaseră şi aproape ca nu-şi mai simţea braţele, strânse într-o parte şi în alta de frânghii. Pădurea din jurul lui părea cufundată în tăcere, Câteodată, poiana era străbătută de o sclipire, luminoasă, ca de giuvaer. Era o libelulă care zbura şi se rotea prin faţa tufişurilor, ca un punct de flacără vie. Apoi mai veneau şi păsări care ţopăiau şi ciuguleau prin cenuşa focului şi chiar printre picioarele lui; dintr-o gaură de lângă copac se iţea o nevăstuică; încurajată de tăcere, ea ieşi în poiană şi o străbătu alergând de la un copac la altul, până când dispăru în partea cealaltă a pădurii.

După-amiaza se apropia de sfârşit, soarele se lăsă după copacii din partea de apus a poienii, iar umbrele acestora se întinseră până când lumina cenuşie a serii puse stăpânire pretutindeni. Atunci pădurea păru că se trezeşte. Păsările se chemau unele pe altele din adâncurile răcoroase ale copacilor, vântul făcea să foşnească frunzele şi prin pădure păru că începe tărăboi mare.

Albastrul cerului se schimbă şi el în cenuşiu, întunericul se adânci pe sub copaci şi în bezna astfel creată se petreceau parcă lucruri stranii. O pasăre, mare veni zburând fără să facă zgomot cu aripile şi plană deasupra poienii. Apoi coborî şi ţipă scurt, un ţipăt ca al cuiva pe care îl părăseşte viaţa. Apoi se auzi strigătul supranatural: hu, hu, huuu!

Pădurarul începu să dârdâie. Într-un fel, strigătul părea al vreunui diavol. Aerul începea să se răcească, îşi mişcă braţele amorţite şi, spre uimirea lui, legăturile căzură, iar el se văzu liber. Privi în spatele colibei şi înăuntrul ei, dar nu putu să vadă pe nimeni. Apoi, cu degetele înţepenite, ridică funia cu care fusese legat de stâlp şi văzu că era tăiată cu un cuţit ascuţit.

Se uită în jur înspăimântat şi se închină. Robin. Proscrisul îi spusese că va fi liber când va ţipa bufniţa, dar cine se furişase până lângă el şi-i tăiase legăturile în aşa fel că nu simţise nimic?

Hugo cel Negru îşi clătină capul şi se miră. Credea în spiriduşi tot atât de mult cât credea în propria lui existenţa, dar până atunci nu-şi închipuise că spiriduşii se foloseau de cuţite. Clătina din nou capul şi începu să-şi frece mădularele, iar când sângele începu să circule din nou prin ele, urlă de durere.

Se hotărî să se răzbune curând pe lunganul de doi metri, care îi furase cina şi îl legase. Cât despre Robin Proscrisul, urma să câştige patru mărci după ce avea să-i taie capul şi să-l ducă judecătorului-şef din Londra.

Între timp, Robin şi Alan de Tranmire îşi urmaseră drumul vorbind între ei despre mai multe lucruri. Amândoi îşi dădură seama că iubeau pădurea şi că niciodată nu simţeau plăcere mai mare decât atunci când, cu arcul în mână, vânau cerbul regelui sau când, însoţiţi de câini aprigi, puneau pe fugă mistreţul sălbatic, gonindu-l din vizuina lui. Robin îi arătă lui Alan un drum scurt, către căminul său din Werrisdale, şi când se despărţiră îşi strânseră mâinile, făgăduindu-şi unul altuia să se reîntâlnească în curând.

Apoi Robin se întoarse către locul de întâlnire de la Stanley, unde ştia că îl aşteaptă oamenii săi după urmărirea soldaţilor; acolo aveau să împartă între ei mâncarea de seară.

Robin ajunsese aproape de sfârşitul drumului, când se opri la un râu care curgea la amonte chiar pe lângă poiana unde oamenii lui se strânseseră în jurul unui foc mare şi îşi găteau cina. În locul acela râul era lat şi curgea repede şi nu putea fi trecut decât printr-un loc unde se afla o bârnă îngustă de stejar. Aceasta era numai atât de lată cât să lase un singur om să treacă o dată, şi, bineînţeles, nu avea rezemătoare.

După ce urcă cele două trepte de lemn, Robin făcu doi sau trei paşi pe această bârnă, când în cealaltă parte apăru un om înalt care începu şi el să străbată puntea. Robin îl recunoscu îndată după înălţime: era omul care-l legase pe pădurar de stâlpul colibei şi îi furase cina. Ar fi fost mulţumit să-l salute pe lungan ca să-i arate că voia să-l cunoască, dar acesta păşea către el cu un aer îndârjit, ca unul care ar fi zis:

„Fereşte-te din drumul meu, mărunţelule, altfel calc pe tine!"

Robin era cu vreun cot mai mic decât celălalt, dar trecea de obicei ca fiind înalt la stat şi puternic, de aceea îl zgândăreau înălţimea celuilalt şi aerul lui trufaş.

Când ajunseră la vreo trei metri unul de altul, se opriră şi se uitară încruntaţi unul la celălalt.

— Ce purtare e asta, omule? vorbi Robin de sus. N-ai văzut că eram pe punte când ţi-ai pus piciorul greoi pe ea?

— Picior greoi eşti tu, maimuţoiul! i-o întoarse celalalt. Un Ţafandache scurt ca tine trebuie, să fadă totdeauna loc unui flăcăiandru voinic,

— Eşti venetic pe aici, mă cloşcar de munte — zise Robin. Te-a trădat limba ta de javră.

Am să-ţi dau o lecţie să ţii minte că ai fost prin Barnisdale, dacă nu te dai înapoi ca sa mă laşi să trec.

Zicând astfel, Robin trase o săgeată din cingătoare şi o aşeză pe coarda arcului. Era un arc tare şi lung, pe care puţini puteau să-l întindă, iar lunganul, cu o sclipire jumătate mânioasă, jumătate veselă în ochi, privi spre el.

— Dacă tu întinzi coarda — zise el — eu am să-ţi întind pielea să ţi-o aşez mai bine pe oase.

— Asinule — i-o întoarse Robin — cum poţi să întinzi tu pielea cuiva, când vârful acestei pene de gâscă o să se înfigă în hoitul tău nerod?

— Dacă aşa se vorbeşte prin Barnisdale — răspunse John — atunci asta-i vorbă de laş. Te afli în faţa mea, cu un arc bun în mână, gata să tragi în mine, care n-am decât ciomagul.

Robin tăcu. Era într-adevăr înfuriat pe străin, dar ceva cinstit, bărbătesc şi firesc în înfăţişarea acestui uriaş îl făcea plăcut.

— Rămâi atunci pe punte — zise el. Noi cei din Barnisdale nu suntem laşi, după cum ai să vezi îndată. O să-mi las deoparte arcul şi o să-mi cioplesc un ciomag. Apoi am să-ţi încerc bărbăţia şi dracul din râul ăsta să mă ia dacă n-am să te scutur până o să iasă fum din tine!

Zicând astfel, Robin se întoarse înapoi pe mal şi îşi tăie cu cuţitul o prăjină ţeapănă, dintr-un stejar tare, aşa cum se găsesc pretutindeni în Barnisdale. O potrivi în grosime şi lungime, apoi se duse pe punte, unde îl aştepta străinul.

— Şi acum — zise Robin — să ne jucăm puţin împreună. Cel ce va fi aruncat de pe punte în râu va pierde bătălia. Gata!

De la prima mişcare pe care Robin o făcu cu ciomagul, străinul îşi dădu seama că nu avea de-a face cu un ageamiu, iar când ciomegele lor se ciocniră în timp ce fandau sau se apărau, el simţi că braţul lui Robin avea aproape tot atâta vigoare ca şi al lui.

Un timp, ciomegele tor se învârtiră prin aer ca braţele unei mori de vânt şi aşchii de lemn săreau încoace şi încolo, printre copacii de pe amândouă malurile, când ciomagul se izbea de ciomag. Deodată străinul fandă de două ori. Oricât de repede se apără Robin, el nu putu să se ferească de a treia lovitură şi ciomagul uriaşului îl lovi uşor în ţeastă.

— Prima lovitură îţi aparţine — strigă Robin când simţi o scurgere caldă pe faţă.

— A doua va fi a ta — zise uriaşul râzând cu voie bună.

Robin, înfuriat acum de-a binelea, îşi mânuia ciomagul de parcă ar fi fost un îmblăciu. Loviturile lui cădeau ca fulgerele când ici, când acolo şi, cu toată agerimea ochilor săi, adversarul nu se putea feri de unele lovituri care făceau să-i trosnească oasele.

Amândoi oamenii aveau marele neajuns că stăteau cu picioarele pe puntea îngustă. Fiecare pas înainte sau înapoi trebuia făcut cu multă grijă, şi forţa cu care izbeau sau pe care o foloseau ca să se apere îi arunca pe fiecare, până la marginea bârnei.

Oricât de mare era puterea uriaşului, îndemânarea lui Robin şi iuţeala privirilor sale arătau că el era mai bun. El începuse într-adevăr să „fumege", broboane mari de sudoare se adunau pe faţa lui şi căzeau în picături mari. Deodată Robin îi aghesmui uriaşului una în creştet; dar în clipa următoare, străinul, cu o lovitură furioasă, îl făcu pe Robin să-şi piardă echilibrul; cu un plescăit puternic, proscrisul căzu în apă.

O clipă John păru uimit că nu-şi mai vede duşmanul în faţă; apoi, ştergându-şi sudoarea de pe faţă, strigă:

— Hei, băiatule, unde eşti?

Se aplecă îngrijorat şi se uită în apa care curgea cu iuţeală pe sub punte.

— Pe sfântul Petre! zise el. Sper să nu-l fi rănit pe viteazul ăsta!

— Pe cinstea mea! veni o voce de pe mal, de la: mică distanţă. Sunt aici, voinicule, întreg şi teafăr. Ai câştigat partida — vorbi Robin mai departe, râzând — şi nu mai vreau să trec eu întâi pe punte.

Robin se urcă singur pe mal şi, îngenunchind acolo, îşi spălă faţa şi capul cu apă. Când se ridică, îl văzu pe străinul cel uriaş aproape de el, stropindu-şi cu apă capul şi faţa.

— Cum! strigă Robin. N-ai plecat mai departe la drum? Adineauri erai atât de grăbit să treci puntea, că nu te-ai dat la o parte pentru mine, şi acum te întorci înapoi?

— Nu-ţi râde de mine, omule! zise celălalt cu un râs stingherit. Nu prea am încotro să mă duc. Nu sunt decât un serv fugit de la seniorie şi la noapte, în loc să stau în cuibul meu cald, va trebui să-mi găsesc un tufiş, ori vreo ferigă pe care să mă aşez, astfel ca să nu mă tragă prea tare de la pământ. Înainte de a pleca mi-ar plăcea însă să-ţi strâng mâna, fiindcă eşti un luptător dârz şi cinstit, cum n-am mai întâlnit.

Îndată mâna lui Robin fu între degetele groase ale celuilalt şi amândoi îşi strânseră mâinile

cu stimă şi plăcere. Apoi John se întoarse şi dădu să treacă pe punte.

— Stai puţin — îi zise Robin — poate vrei să cinezi înainte de a pleca în pribegie.

Cu aceste cuvinte, Robin îşi duse cornul la buze şi scoase un sunet care trezi ecourile, făcu mierlele să zboare speriate de prin tufişuri, iar animalele care pândeau prin apropiere să se ascundă în gaura cea mai apropiată. Străinul rămase uimit, în vreme ce Robin aştepta şi asculta. Nu după mult se auziră în depărtare zgomote, ca şi când cerbi ori căprioare ar fi alergat prin desiş, apoi printre copaci se văzură siluetele oamenilor care alergau spre ei.

Will Stuteley Arcaşul fu primul care ajunse la malul pe care şedea Robin.

— Ce s-a întâmplat, jupâne? zise el. Eşti ud până la piele.

Will se întoarse către străin şi-l privi mânios.

— N-are a face! zise Robin. Îl vezi pe băiatul ăsta înalt? Ne-am bătut pe punte cu ciomegele şi m-a dat de-a berbeleacul în apă.

Între timp Much, fiul lui Miller, Scarlet şi ceilalţi sosiră şi ei la mal; când auzi ce spunea Robin, Scarlet sări la străin şi, printr-un joc iute de mâini şi de picioare, puse piedică uriaşului. Apoi ceilalţi se azvârliră asupra străinului şi, prinzându-l, strigară:

— Sus cu el, băieţi! Să-i facem o baie bună!

— Nu, nu! strigă Robin râzând. Cruţaţi-l, băieţi! Nu-i port pică. Am dat mâna cu el, căci e un om de treabă, un viteaz. Scoală-te! vorbi el străinului care zăcea acum fără putere în mâinile atâtor oameni şi era cât pe ce să fie aruncat departe în râu. Ascultă-mă! Suntem proscrişi, băieţi curajoşi care am fugit de lorzii cei răi. Suntem douăzeci şi doi de inşi. Dacă vrei să te alături nouă, ai să împărţi cu noi greutăţile, norocul şi tot ce-om putea scoate de la preoţii bogaţi, de la prelaţii mândri, de la lorzii răi şi de la negustorii cu inimile împietrite, care vor trece prin pădure. Ştii să umbli cu ciomagul; am să te fac să umbli mai bine cu arcul. Glăsuieşte acum, voiosule!

— Pe apă şi pe pământ, sunt omul tău! strigă străinul, apropiindu-se repede şi întinzând mâna, pe care Robin i-o apucă şi i-o strânse. N-am auzit niciodată vorbe mai dulci decât astea pe care le-ai spus acum, şi vă voi sluji din toată inima, ţie şi băieţilor.

— Care ţi-e numele, prietene? întrebă Robin.

— John de la Buturugă — răspunse celălalt — dar — şi râse cu voioşie — oamenii îmi spun John cel Mărunţel.

— Ha-ha-ha! râseră cu toţii strângându-se în cerc, dând mâna cu el şi strigându-i:

— John, mărunţelule, bate cu mine laba ta mare! Numele lui va fi schimbat — zise tare Will Arcaşul. Îl vom boteza cu bere bună şi brună. Acum nu ne întoarcem în tabără, jupâne, să-i tragem un chef?

— Da, băieţi — răspunse Robin. În noaptea asta ne vom veseli. Avem un om nou în rândurile noastre şi trebuie să-l cinstim cu bere bună şi cu carne grasă.

Se întoarseră în tabără, unde Scadlock avea pusă pe foc o căldare mare din care se înălţa cel mai îmbietor: parfum pentru oamenii aceia înfometaţi de aerul pădurii. Robin îşi schimbă hainele cu altele uscate, luate dintr-un depozit tăinuit într-o scorbură din apropiere şi apoi, aşezaţi împrejurul lui John cel Mărunţel, care îi depăşea pe toţi în înălţime, proscrişii îşi văzură cu toţii cănile de lemn umplute până la buză cu berea cea bună, brună.

— Şi acum, băieţi — zise Stuteley — vom boteza, pe noul tovarăş primit în adunarea noastră liberă de pădureni. Până acum se chema John cel Mărunţel, fiind un prunc drăgălaş şi dulce. Dar de acum va fi numit Micul John. De trei ori ura, băieţi, pentru Micul John!

Şi cum au mai făcut să răsune pădurea! Strigară atât de tare, că se cutremurară frunzele de deasupra lor. Apoi aruncară cănile de bere şi, strângându-se împrejurul căldării, îşi cufundară castroanele în zeama bogată şi începură sa înfulece.

Apoi Micul John le povesti despre întâlnirea sa cu pădurarul, cum îl legase şi-i mâncase cina de sub nas. Râseră straşnic, fiindcă toţi aveau pica pe Hugo cel Negru şi pe ceilalţi pădurari, care asupreau pe sărmanii ţărani de la marginea pădurilor. Hotărâră că John era un băiat viteaz şi isteţ, că dacă ar fi avut alături de ei cincizeci ca el, ar fi avut destulă putere ca să dărâme Evil Hold din Wrangby sau castelul tâlharilor din Hagthorn Waste.

Apoi Robin continuă povestirea lui John şi le arătă cum îl lăsase pe paznic legat, „ca să se gândească la păcatele lui până o cânta bufniţa”.

— Cum vine asta, jupâne? zise Micul John. Te-ai întors înapoi şi i-ai tăiat legăturile?

— Se făcuse întuneric şi la licărirea focului se vedeau feţele închise şi puternice ale oamenilor care şedeau pe pământ sau ghemuiţi.

— Nu, nu i-am tăiat legăturile. Dar acum e liber şi nu mă îndoiesc că durerea din mădulare îi face să urle şi să rostească ameninţări împotriva noastră, a amândurora.

— Cum ai făcut atunci, jupâne? zise Micul John, uimit, în timp ce oamenii ascultau miraţi cele spuse de conducătorul lor.

— Am prieteni în pădure — zise Robin — care mă ajută de multe ori. Ei se sfiesc de străini şi, nu se arată lor până nu-i cunosc mai bine. Hob din Colină, arată-te, băiete!

Şi atunci, spre groaza tuturor, de după brazda întunecată de la picioarele lui Robin se ridică un omuleţ, a cărui faţă prelungă strălucea în lumina focului şi ai cărui ochi negri luceau ca tăciunii. Unii dintre cei de faţă, văzându-l, se dădură în lături; alţii se închinară; iar Much, fiul lui Miller, îşi scoase haina şi şi-o întoarse pe dos.

— Sfinte Petre — murmură el — apără-ne de puterile spiritelor rele!

— Băgaţi-vă minţile în cap! strigă Robin cu o voce tunătoare. Hob nu e un spirit rău, ci un om ca şi voi, numai că are mădularele mai scurte şi poate minte mai multă.

— Ăsta e un gnom, stăpâne — zise unul din proscrişi. Un spiriduş ori un elf, aşa cum se spune. El îi face pe oameni să nimerească în mlaştini sau să rătăcească toată noaptea prin bărăgane.

— Ăstora ca el — zise Rafe Cărăuşul — le place să împletească noaptea coamele cailor mei şi să-i înnebunească.

— Neamurile lui — spuse altul — fac cercuri verzi prin poieni; când vitele mănâncă de acolo, se otrăvesc.

— Nu vorbi spiriduşului — rosti altul, ţinându-şi mâna în faţă, ca să nu se deoache — altfel mori cu siguranţă.

— Sunteţi cu toţii nişte babe fricoase — zise Robin cu dispreţ. Hob este un om, vă spun, care suferă cum suferiţi şi voi, are acelaşi sânge de pierdut, aceleaşi mădulare ca să simtă torturile ori chinul focului. Ascultaţi-mă — şi vocea lui arăta cât era de mânios — Hob are un frate cu numele de Ket. Amândoi sunt prietenii mei dragi. De multe ori m-au ajutat şi adeseori mi-au salvat viaţa. Vă înştiinţez pe toţi să nu care cumva să le faceţi vreun rău.

— Cum, jupâne, sunt prietenii tăi? întrebă Micul John, zâmbind cu voioşie lui Hob. Cum ţi-au câştigat dragostea?

— Am să-ţi spun — grăi Robin. Acum două veri mergeam prin mijlocul pădurii şi ajunsei într-o poiană singuratică, despre care se vorbea că e bântuită de stafii. Din cauza asta şi cei mai viteji oameni o ocoleau. În poiana cu pricina sunt două coline înverzite. Am trecut de ele şi am zărit trei cavaleri pedestri şi doi morţi. Cei trei cavaleri se luptau cu doi spiriduşi, cu omul acesta şi cu fratele lui. Hob, aci de faţă, era grav rănit, şi fratele lui aşijderea şi cavalerii i-au supus. Apoi am rămas uluit de ceea ce voiau să facă. I-am văzut aprinzând un foc mare şi, apropiindu-mă tiptil, i-am auzit vorbind între ei şi spunând că voiau să vadă dacă spiriduşii vor arde cum a ars şi tatăl lor la Hagthorn Waste, sau dacă sunt diavoli ai focului şi se vor ridica în aer o dată cu fumul. Apoi, pe când îi târau spre foc pe cei doi oameni, am văzut o uşă de iarbă deschizându-se într-o parte a unei coline; din ea au ţâşnit trei femei, una bătrâna şi şchioapă, celelalte două tinere şi, deşi scunde, totuşi frumoase. Ele se aruncară la picioarele cavalerilor şi îi rugară să aibă milă de fraţii lor, iar bătrâna se oferi să ardă ea în locul fiilor ei. Cavalerii cei înşelători rămaseră mai întâi uluiţi de cele ce vedeau, apoi prinseră pe cele trei femei şi jurară că le vor arde împreună cu fraţii lor, spiriduşii. N-am mai putut atunci să îndur priveliştea aceea şi cu trei săgeţi smulse de la cingătoare am doborât pe cavalerii cei răi. I-am scos pe cei doi bieţi oameni din foc şi de atunci ei şi neamurile lor mi-au fost cei mai dragi prieteni pe care i-am avut în pădure.

— Jupâne — zise Micul John domol — ai făcut o faptă de vitejie şi-ai arătat că niciodată omul nu suferă de pe urma unei fapte cinstite sau bune.

Se ridică şi se aplecă din toată înălţimea lui către micul Hob şi întinse mâna:

— Băiatule — zise — dă-mi mâna, căci vreau să fiu prieten cu toţi cei care îl iubesc pe jupânul Robin cel drag.

— Şi eu la fel — ziseră curajoşii Will Stuteley şi Scarlet, care înaintaseră în aceeaşi clipă.

Omuleţul dădu mâna pe rând cu fiecare, privindu-i pătrunzător pe fiecare în faţă.

— Hob din Colină vrea să fie frate cu toţi fraţii lui Robin Hood — zise el.

— Ascultaţi cu toţii, prieteni! vorbi Robin. Aşa cum aţi suferit şi voi de pe urma asupririi şi răutăţii lorzilor răi, tot aşa au suferit şi prietenul nostru aici de faţă, şi fratele lui. Cei cinci cavaleri pe care ei şi cu mine i-am ucis făceau parte din banda ticăloasă care se aţine pe la Hagthorn Waste şi care deţine toate pământurile din părţile acelea cu ajutorul fricii şi al obiceiurilor rele. Ştiu că Ranulf de Waste s-a făcut vinovat de o cruzime îngrozitoare faţă de tatăl acestor doi prieteni ai noştri şi într-o zi nu prea îndepărtată ne vom învrednici poate să-i ajutăm pe Hob şi pe fratele lui să se răzbune pe acel lord rău, pentru torturile pe care le-a

suferit tatăl lor. Ce zici, Hob, vrei să te ajutăm când vei avea nevoie?

— Dacă oi avea nevoie, da — răspunse cu voce joasă, gravă Hob, ai cărui ochi deveniră sălbatici. Noi, oamenii care trăim sub pământ, vrem să ne răzbunăm mai degrabă singuri. Şi o vom face la timpul potrivit şi pe deplin. Vă mulţumesc totuşi, ţie, Robin, şi vouă, prieteni ai lui, pentru ajutorul ce-mi oferiţi.

Omuleţul vorbea cu demnitate, ca şi cum mulţumea unor egali.

Apoi veni micul Gilbert care îşi lăsă mâna în strânsoarea omului din colină, şi după el Much, fiul lui Miller. Veniră apoi şi ceilalţi, gonindu-şi frica după ce văzură că Robin, Micul John şi ceilalţi nu se temeau; ei schimbară cuvinte de prietenie cu Hob din Colină.

— Acum — zise Robin — suntem cu toţii fraţi ai poporului liber din pădure. De acum înainte nici unuia din voi să nu-i mai fie frică să păşească noaptea dincolo de locul bătut de lumina focului, nici să treacă ziua prin cea mai singuratică poiană. Voi sunteţi oameni liberi ai întregii păduri, ai tuturor părţilor ei, şi înrudiţi cu tot poporul ei.

— Aşa zic şi eu — vorbi Hob — eu, al cărui popor a stăpânit odinioară toate aceste locuri. Zdrobiţi suntem azi noi, oamenii mici. Pe de o parte suntem temuţi, pe de alta dispreţuiţi. Bărbaţii vorbesc despre noi şi despre faptele noastre nevătămatoare, femeile proaste spun despre noi basme neghioabe şi-i sperie pe copii, noaptea, la foc. Eu însă vă dau vouă, fraţi ai fratelui meu, cuvântul bătrân al păcii şi frăţiei pe care noi, oamenii mici, îl dădeam celor ce ne ajutau şi ne erau prieteni, înainte ca oamenii înalţi să ne jefuiască ţara. Eu, ale cărui rude au fost odinioară lorzi ai lumii de sub şi de deasupra pământului, ai poporului din coline, ai celui din pietre şi din copaci, vă fac vouă, fraţi ai mei, parte egală din pământul, arborii, apa şi aerul pădurii şi câmpiei.

Cu aceste vorbe, omuleţul cel întunecat se depărta de cercul luminat de flăcările focului şi păru că se topeşte deodată în bezna copacilor.

III.
CUM S-A ÎMPOTRIVIT ROBIN HOOD SPIONULUI-CERŞETOR ŞI CUM L-A PRINS PE ŞERIF

Iarna trecuse, lumina firavă a soarelui primăvăratic pătrundea adânc printre arborii cenuşii, golaşi ai pădurii Sherwood, iar vântul blând legăna mâţişorii alunilor, sălciilor şi plopilor; un sturz, care trăia în poiană de cinci ierni, se cocoţase în vârful celui mai înalt ulm şi ciripea către toţi cei ce voiau să-l asculte, arătând că nu mai zărea zăpadă nicăieri, că mugurii tuturor copacilor creşteau cât puteau ei de tare, că viermişorii începeau să se strecoare printre mucegaiuri, că, într-adevăr, hrana, şi viaţa, şi dragostea ieşiseră din nou la iveală în lumea care, săptămâni îndelungate zăcuse ca moartă, părând înmormântată pentru totdeauna sub frunzele gonite de vânturi.

O poiană largă, pe care nu se ştie cine o curăţise de toate tufişurile, se întindea în faţa sturzului; într-o parte erau două movile mari, înverzite, aşezate una lângă alta. Prima se înălţa binişor din întinsul poienii; pe rotunjimea celeilalte se odihneau umbrele pădurii. Parcă nici o urmă de viaţă omenească nu era în poiana aceea. Totuşi, o potecă ştearsă, ducând spre pădure, părea să pornească dintr-o anumită latură mai înverzită a colinei celei mai îndepărtate; ea putea fi însă urma unei perechi de iepuri care îşi făcuseră poate culcuşul pe colină şi care, după cum bine se ştie, se îndreaptă totdeauna pe aceeaşi cărare către locurile de hrană.

Deodată, printre arborii din partea cealaltă a poienii, apăru chipul unui om mic de stat; el veni alergând în luminiş. Iute ca un iepure păşi peste ierburi, se sui pe movila cea mai apropiată şi, ajungând în vârf, păru că se cufundă dintr-o dată în pământ. Era Hob din Colină. Câteva clipe mai târziu, o porţiune de iarbă de pe movila din apropierea pădurii se cufundă în interior şi siluetele mici — a lui Hob din Colină şi a lui Ket, tratele său — ieşiră la lumină. Amândoi priviră cu atenţie de jur împrejur, apoi iarba din spatele lor se închise la loc, iar ei apucară cu paşi repezi pe poteca îngustă. Din când în când, se uitau înapoi la movilele din urmă, dar nu scăpau din ochi nici arborii dintre care apăruse Hob.

Ajunseră după scurt timp la marginea poienii, dar alergară mai departe, adăpostiţi de umbrele copacilor cenuşii şi goi. Un răstimp, care ţinu cât ai număra până la douăzeci, nici o mişcare nu se văzu în poiană. Dar apoi, din partea din care se ivise Hob, veni zgomot de copite, sclipiri de arme şi, pe o potecă îngustă de acolo, se arătară opt călăreţi care, ieşind din pădure, se opriră în poiană şi priviră înainte.

Cel mai de seamă dintre aceşti oameni era un bărbat cu înfăţişare aleasă aproape distinsă, cu trăsături frumoase. Pe cap avea un coif de oţel, pieptul său lat era acoperit de zale şi în mâna dreaptă ţinea o lance. Lângă el, pe un cal de paradă, călărea un om cu o înfăţişare blândă şi aristocratică, un capelan după cât se părea, fiindcă era îmbrăcat cu o haină călugărească de cleric. În spatele lor călăreau şase oameni, fiecare cu lance, za, coif de oţel, tolbă de săgeţi la spate şi arc atârnat la îndemână, de şa. Aveau privirea făţişă, deschisă a oamenilor liberi şi alcătuiau fără îndoială garda unor liberi deţinători de pământuri.

— Ei, jupâne Gammell — zise clericul, privind într-o parte şi în alta — care e acum drumul? Aş vrea să ştiu dacă mai speri să găseşti pe consângeanul tău fugar în această sălbăticie de copaci, de poieni şi de coline.

— E limpede ca bună dimineaţa — răspunse jupânul Gammell, râzând. „Te duci dincolo de cele două dealuri, după cum a grăit servitorul acela de treabă de la Outwoods, prin pădure, preţ de o milă, până ajungi la un loc mlădios. Apoi cauţi cicatricea piscurilor Clumber dincolo de râu şi — jupânul Gammell râse iar bine dispus — poate că săgeata din coastă, venita cine ştie de unde, îţi va spune că omul dumitale te-a văzut, deşi dumneata nu vei fi avut nici un semn de la el". Drumul e limpede deci, bunule Simon — sfârşi el — pe-aici e locul unde a iernat Robin. Să mergem înainte!

Dând pinteni calului, conducătorul grupului, Alfred de Gammell sau Gamwell, păşi în poiană urmat de cleric şi de cei şase arcaşi.

— Să nu trecem prea aproape de movilele astea înverzite — zise Simon, Oamenii zic că în ele locuiesc diavolii şi că ne-ar putea vrăji dacă am trece pe lângă ei.

— Nu eşti om de la ţară — râse jupânul Gammell. Multe movile de acest fel sunt răspândite prin locurile astea şi, din câte ştiu eu, nici un om n-a fost păgubit din cauza lor. Una se găsea pe moşia mea din Locksley şi îmi amintesc că, deşi servii veneau şi mă rugau să n-o distrug, eu n-am putut-o lăsa în picioare, fiindcă împiedica trecerea pe pământul acela

bun de arătură: am pus s-o sape, dar nu s-a găsit nimic diavolesc în ea, decât o gaură în mijloc şi un ceaun vechi cu câteva oase arse în jurul Lui, câteva săgeţi şi bucăţi de piatră. Astfel de movile nu sunt decât morminte străvechi.

— Totuşi am citit — urmă clericul — că prin aceste movile înalte, aşezate în locuri singuratice, se intră în ţara fermecată a amurgurilor înverzite, unde locuiesc spiriduşii cei veseli şi unde vrăjitori groaznici pun la cale vicleşuguri şi farmece cu care ademenesc suflete.

— Mi-e teamă — răspunse Gammell — că aceste poveşti nu sunt mai adevărate decât cântecele şi istoriile scamatorilor mincinoşi; basmele sunt bune când vrei să petreci un ceas ori două, dar omul chibzuit nu le dă crezare.

Totuşi clericul îşi ţinu ochii aţintiţi la colinele înverzite tot timpul cât trecură pe lângă ele, ca şi cum se aştepta să vadă ceva rău şi misterios ieşind din ele şi legându-i pe toţi în lanţurile unei vrăji stranii. Chiar când ajunseră în pădurea din partea cealaltă a poienii, el îşi îndrepta mereu ochii spre locurile întunecoase pe lângă care treceau. Căci lui Simon nu-i plăceau adâncurile pădurilor. Era un om care trăise mult la oraş şi socotea că nu se află sunet mai dulce decât strigătele bărbaţilor şi femeilor în piaţă şi nici privelişte mai plăcută decât strada cu cerul îngust de deasupra, îngrădit de acoperişurile înalte.

Călăriră vreo jumătate de milă prin pădure când deodată răsună deasupra lor un strigăt pătrunzător. Era parcă strigătul unei păsări în ghearele şoimului şi aproape fără să-şi dea seama, cu toţii îşi ridicară privirile ca să vadă ce se întâmpla. Când făcură astfel, auziră o voce:

— Opriţi-vă, călători, şi nu vă mişcaţi!

La aceste cuvinte ochii lor coborâră la iuţeală şi priviră împrejur; văzură acum că acolo unde mai înainte nu erau decât trunchiuri întunecoase, se găseau acum vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi cu haine, pantaloni şi pălării de culoare cafenie-închisă, fiecare cu câte un arc mare bine întins şi ţinând în mână pana unei săgeţi trase până la ureche.

Unul sau doi din oamenii înarmaţi, care călăreau în spatele stăpânilor lor, înjurară în bărbi şi se uitară fioroşi în jur, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. Privind însă cu atenţie, ei observară că arcaşii îi înconjurau din toate părţile. Pantalonii şi hainele acestora, de culoare închisă, ca a arborilor, îi făceau atât de asemănători cu trunchiurile, încât călăreţii crezură o clipă că priveau un pin noduros ori un stejar tânăr, dar apoi strălucirea luminii pe vârful ascuţit al săgeţii îi făcură să-şi dea seama de greşeală.

Alfred de Gammell îşi muşcă buza şi ochii îi sclipiră de mânie; dar buna lui dispoziţie învinse supărarea şi zise:

— Ei, oameni buni, ce vreţi de la mine?

— Aruncaţi-vă armele! veni răspunsul de la un om înalt şi vânjos, care stătea lângă trunchiul unui stejar chiar în faţa lor.

Morocănoşi, cei şase arcaşi făcură aşa cum le ceru pădureanul; când toate armele căzură la pământ, veni porunca:

— Înaintaţi zece paşi!

Când făcură şi acest lucru, vorbitorul dădu ordin ca trei din oamenii săi să ridice armele.

— Acum — zise el jupânului Gammell — vei veni să-l vezi pe şeful nostru, care stăpâneşte aceste desişuri.

— Cine e şeful vostru, înaltule? întrebă Gammell, supărat, când omul îi apucă armăsarul de căpăstru şi-l trase înainte.

— Îţi va spune el — zise omul. Ar trebui să ai punga bine căptuşită, fiindcă el te va ospăta în lege, pe tine şi pe cei ce te însoţesc, aşa că vei avea de plătit mâncarea.

Jupânul Gammell nu putu să răspundă din cauza unui strigăt venit dinspre copacii din faţa lui. Privi în direcţia aceea şi văzu un om înalt, care venea spre el, însoţit de alţi doi oameni, mici de stat. Omul înalt era îmbrăcat cu o haină verde, ce-i ajungea până la genunchi; capul îi era acoperit de un capişon, iar marginile acestuia îi ascundeau faţa.

Hoţul care ţinea căpăstrul opri calul lui Gammell înaintea omului în verde şi-i zise:

— Jupâne, ai aici o ceată de nătăfleţi înarmaţi, care mergeau împiedicându-se prin pădurea ta, ca şi cum ar fi avut vorbă de pace de la tine. Dar ştiu că nici regele n-a dat aşa ceva. Vrei să-i ospătezi, ori mai bine să-i uşurăm noi de pungi şi să-i lăsăm să plece pe drumul lor mai puţin încărcaţi, dar mai înţelepţi decât au venit?

O clipă, omul în verde rămase tăcut, privind chipul primului călăreţ. Apoi, râzând cu poftă, înaintă cu mâna întinsă, îşi dădu la o parte capişonul, astfel ca să i să vadă faţa, şi zise:

— Dă-mi mâna, vere, şi iartă purtarea cam aspră a oamenilor mei.

Tresărind, Gammell îl privi ţintă pe Robin Hood, căci el era omul în verde; râse apoi,

strângând mâna întinsă a proscrisului, şi-i vorbi astfel:

— Robin, Robin, pungaşule! Trebuia să-mi dau seama că sunt tovarăşii tăi de credinţă. Tu eşti omul pentru care am venit până aici.

Gammell sări de pe cal şi cei doi oameni se îmbrăţişară, sărutându-se pe amândoi obrajii. Apoi Gammell îl ţinu pe Robin în braţele-i întinse şi-l privi îndelung, cercetându-i jumătate râzând, jumătate admirând, faţa-i arsă şi ochii-i luminoşi, neînfricaţi, capu-i cu păr castaniu-închis, lungimea şi puterea mădularelor.

— Pe mormântul lui Walsingham — zise Gammell cu greu te-aş mai fi recunoscut! Ce mult ţi-au crescut picioarele de când am plecat, acum cinci ani, la Locksley! Robin, mi-a părut rău când am auzit că ai fost silit să fugi în pădure! Păcat că ai fost totdeauna atât de liber la vorbă şi iute la faptă!

— Şi acum, băiatule — răspunse Robin liniştit — să sfârşim cu toate astea! N-o să ne înţelegem niciodată în această privinţă. Tu ai găsit cu cale că e mai bine să faci curte lorzilor puternici, ale căror pământuri se învecinează cu ale tale, şi să închizi ochii asupra multor nelegiuiri împotriva cărora eu lupt şi vorbesc. Dar spune-mi, vere, de ce ai venit până aici?

— Ca să te văd, Robin, şi să-ţi mulţumesc — fu răspunsul. Totodată, ca să te previn.

— Să-mi mulţumeşti?!

— Da, pentru fapta nobilă ce ai săvârşit-o la Havelond — zise Gammell. Bine le-ai făcut trădătorilor şi jefuitorilor sărmanei noastre verişoare, care şi-a căutat în zadar dreptatea la curtea regelui şi la tronul acestuia.

A fost, într-adevăr, o faptă care, ca şi dispariţia lui după uciderea ostaşilor abatelui, a contribuit la răspândirea faimei lui Robin în ţinuturile Yorkshire, Derby şi Nottingham, învecinate cu marile păduri. Se întâmplase toamna, înainte ca iarna, cu mâna ei de fier, să ferece ţara în gheaţă şi zăpadă. Robin avea o verişoară numită Alice de Havelond, care se căsătorise cu Bennett, un răzeş înstărit din Scaurdale, în Yorkshire. Cu doi ani mai înainte, nişte celţi jecmănitori şi diabolici, din solda lui Galleway, sălbatici, fioroşi şi cruzi ca pisicile sălbatice, năvăliseră din nord, distrugând şi arzând totul în calea lor. Unul din ei, un cavaler scoţian, îl luase pe Bennett ca zălog şi-l vârâse în închisoare, unde spunea că-l va ţine până la plata răscumpărării. În lipsa lui, Thomas de Patherley şi Robert de Prestbury, vecini ai soţiei sale, puseră stăpânire pe pământurile ei din Havelond, le împărţiră între ei, dărâmară casele şi o scoaseră pe Alice, soţia, din casa în care locuia.

Biata femeie nu izbutise să-şi obţină dreptatea nici de la judecătorii regelui, nici de la logofătul lordului care stăpânea pământurile. Abia după un an izbuti ea să plătească răscumpărarea pentru soţul ei. El se întoarse acasă, află că i se luase pământul şi, înfuriat, intră în ţarina sa ca deţinătorul ei legal. Duşmanii îl pândiră şi-l bătură atât de rău, încât el abia scăpă cu viaţă. Soţia lui se duse atunci iar la curtea regelui şi, după ce obosi aşteptând, i se spuse că Bennett trebuia să vină în persoană, deşi bietul om era aşa de bolnav după bătaie, încât rămăsese beteag şi schilod pe toată viaţa. Se părea astfel că Thomas de Patherley şi Robert de Prestbury, arătând cât de puternici şi lipsiţi de scrupule erau, aveau să se bucure netulburaţi de acum înainte de posesia pământurilor pe care le jefuiseră.

Atunci Alice se gândi la ruda ei. Se duse la Alfred de Gammell, iar acesta îi făgădui să-i înfăţişeze din nou cazul la curtea regelui, dar femeia pierduse încrederea că-şi va dobândi dreptatea pe această cale. Se urcă pe un cal şi, cu o singură servitoare şi un şerb, se îndreptă spre pădurea în care se spunea că se adăposteşte ruda ei cea îndrăzneaţă, Robin Hood; după multe căutări, ea îl găsi, îi povesti necazul ce-l avea şi-l rugă s-o ajute.

Robin o trimise înapoi îmbărbătată, iar ea făgădui să tăinuiască vizita ei. Trecură câteva zile şi, într-o noapte, oamenii din Scaurdale văzură două case arzând pe câmp şi înţeleseră că pe cei doi jecmănitori îi lovise răzbunarea. În ziua următoare aflară toţi şi se bucurară de o nouă faptă cutezătoare: Robin Hood venise şi ucisese atât pe Thomas de Patherley, cât şi pe Robert de Prestbury; astfel, pământul lui Bennett de Havelond, care îi fusese furat de cei doi ticăloşi, îi fu înapoiat.

— Îţi spun — zise Alfred de Gammell, admiraţia înfrângându-i neplăcerea ce o simţea în faţa acţiunilor violente — că isprava asta a ta îi face pe toţi împilătorii care locuiesc lângă pădure să se gândească bine, când asupresc prea tare, că le poate veni şi lor rândul la răsplată.

— Sper să se gândească astfel — zise Robin şi faţa i se întunecă. Dacă oamenii lasă nepedepsite şi nerăsplătite astfel de ticăloşii, ca aceea suferită de Bennett şi de verişoara noastră, către cine să se îndrepte cei asupriţi şi să ceară ajutor? Desigur, nu către preoţii molatici, vere, care jupoaie pe bieţii oameni cu tot atâta răutate ca baronii şi care îşi umplu

pungile cu banii storşi de la bieţii răzeşi. Dar spune-mi împotriva cui vrei să mă previi?

— Împotriva uneltirilor lui sir Guy de Gisborne — răspunse Gammell. Am fost ieri la Outwoods, care e acum în posesia unui intendent regal, până va trece un an şi o zi de când ai fost proscris. Acolo l-am găsit pe Cripps, bătrânul primar, despre care ştiam că ţi-e prieten; el mi-a spus că lui sir Guy îi stă greu pe inimă faptul că tu şi oamenii tăi i-aţi răsturnat planurile. Era el crud şi înainte de a-l fi scos tu cu focul din casă, dar acum e şi mai înrăit, şi mai aspru. A jurat pe lucrurile cele mai înfiorătoare că te va prinde sau omorî.

— Despre ce uneltiri vorbea Cripps?

— S-a împrietenit cu Ralph Murdach, şeriful din Nottinghamshire. Mi-au spus şerbii că le-ar fi povestit nişte drumeţi că sir Guy şi jupânul Murdach au tocmit oameni răi care să se îmbrace ca cerşetori, pelerini şi telali, să colinde pădurile şi să afle locurile tale tăinuite, astfel ca într-o zi ei să-şi adune oamenii înarmaţi şi să tabere pe tine.

— Îţi mulţumesc pentru ştirea ce mi-ai dat — zise Robin, părând totuşi că n-o socoteşte de o însemnătate deosebită — dar acum, tu şi oamenii tăi trebuie să vă ospătaţi împreună cu mine.

Tot vorbind, ajunseră într-o ascunzătoare aflată pe o colină împădurită şi râpoasă, lângă un râu din pădure; acolo, într-o peşteră, întinseră masa şi se aşezară cu toţii să mănânce.

Robin şi oamenii săi îl întrebară pe Gammell dacă sir Guy se purta acum cu servii senioriei mai aspru decât înainte.

— Oamenii zic ca nu — fu răspunsul — şi dintr-o pricină limpede. Când abatele Robert de la St. Mary's Abbey a, auzit de prăpădul ce l-ai făcut printre soldaţi şi de dispariţia oamenilor tăi, se spune că s-a supărat tare rău pe sir Guy, i-a spus că prea i-a stors pe oamenii din senioria sa, că trebuie să-şi îndrepte purtările, altfel n-are să-i mai îngăduie să administreze senioria. De aceea poporul nu mai e atât de aspru împilat ca înainte, dar cu toate astea sir Guy este mult mai urât.

— Minune! zise Scarlet dispreţuitor, când auzi aceste zise. O vorbă miloasă din partea abatelui fălcos şi buzat de la St. Mary's!

— Poate că, unchiule — zise micul Gilbert, care totdeauna şi-a dorit să fie preot şi să înveţe să citească — poate că abatele nu i-a spus niciodată lui sir Guy, să asuprească pe oamenii senioriei, poate că sir Guy a făcut aşa, de la el, ca un tiran ce este.

În chipul acesta gândeau în adâncul sufletului lor cei mai mulţi proscrişi şi de aceea nu prea nutreau simţăminte aspre pentru abate.

Îndată după aceea, jupânul Gammell şi oamenii lui plecară, iar Robin Hood împreună cu câţiva proscrişi îl însoţiră până la un colţ de pădure, unde îi arătară drumul spre satul Locksley, aşezat la miazăzi, dincolo de micul oraş Sheffield.

Se întâmplă acum că, într-o după-amiază, la vreo trei zile după aceea, Robin se plimba pe un drum larg ce ducea de la Pontefract, prin pădure, către Ollerton şi Nottingham. Se gândea la cele ce-i spusese vărul său şi la planul lui sir Guy de Gisborne de a-l prinde mort ori viu; pe când mergea aşa pe sub copaci, auzi un zgomot de paşi şi, ridicând capul, văzu un cerşetor venind pe drum.

Robin, fiind printre copaci, putea să-l vadă pe om fără să fie văzut la rândul său; îl vedea pe cerşetor păşind pe drum, având în mână un ciomag lung şi se întreba dacă omul acela era într-adevăr cerşetor, sau numai un spion trimis de sir Guy ca să-l dibuie.

Haina omului era cârpăcită în cincizeci de locuri, aşa că părea mai degrabă o adunătură de haine, nu una; pulpele-i erau adăpostite de nişte pantaloni zdrenţuiţi, iar în picioare avea încălţări mari, din piele argăsită. Îşi purta sacul de mâncare atârnat de gât cu o curea lungă şi lată, iar la cingătoare îi stătea înfipt un şiş lung, vârât într-o teacă de piele. Pe cap avea o pălărie turtită şi largă, atât de groasă şi cuprinzătoare, de parcă trei pălării fuseseră cusute împreună ca s-o alcătuiască pe aceea.

Neîncrederea lui Robin crescu, fiindcă omul părea îmbrăcat aşa dinadins, fără să fi fost un adevărat cerşetor. Mai mult, ochii lui alergau neîncetat dintr-o parte în alta a pădurii, în timp ce mergea pe cărarea cu hârtoape.

Peste puţin, cerşetorul trecu de locul unde se oprise Robin; atunci proscrisul îi strigă:

— Opreşte-te, cerşetorule! Ce te grăbeşti aşa?

Cerşetorul nu răspunse nimic, dar grăbi pasul. Robin sări după el şi omul se întoarse furios, agitându-şi ciomagul. Era un om cu înfăţişarea răutăcioasă şi avea o cicatrice într-o parte, de la frunte la bărbie.

— Ce vrei de la mine, pădurene? ţipă el. Nu poate omul să meargă liniştit pe drumul

regelui, fără ca orice terchea-berchea să strige după el?

— Eşti nepoliticos, cerşetoriile — zise Robin. Am să-ţi spun de ce te-am oprit. Trebuie să plăteşti dijmă ca să poţi merge mai departe prin pădure.

— Dijmă! strigă celălalt, rânjind cu gura mare. Dacă ai să aştepţi până o să-ţi plătesc eu dijmă, pribeagule, n-ai să te mai mişti din văgăuna asta un an de zile.

— Hai, hai — zise Robin — descheie-te la haină, omule, şi arată-mi ce ai în pungă. Judecând după îmbrăcăminte, eşti un cerşetor bogat, dacă într-adevăr eşti cerşetor şi nu un potlogar prefăcut în cerşetor cinstit.

Omul se încruntă, privi cu îndoială la Robin şi-şi strânse mai tare ciomagul.

— Nu, băiatule — vorbi Robin bine dispus — nu strânge ciomagul cu atâta înfocare. Desigur că ai în pungă un penny mare cu care să plăteşti dijmă unui biet pădurean.

— Vezi-ţi de banii tăi, pungaş nenorocit! mormăi cerşetorul. N-ai să capeţi nimic de la mine. Nu mi-e frică de săgeţile tale şi tare m-aş bucura să te văd spânzurat de un copac, ba chiar trag nădejde să te văd aşa cât mai repede.

— Şi, fără îndoială — zise Robin — dacă poţi câştiga bani murdari prin trădare, n-ai să te dai în lături de la nici o treabă murdară. Gândeam că eşti un cerşetor cinstit. Dar pe faţa ta rea scrie că eşti şarlatan şi trădător. Şi acum fii atent. Ştiu că eşti un trădător cu simbrie la un om rău, dar n-am să las eu dijma pentru asta. Aruncă-ţi punga la pământ, sau trimit o săgeată groasă prin tine!

În timp ce vorbea, Robin se pregăti să încordeze o săgeată în arc. Dar degetele lui scăpară coarda şi-şi aplecă ochii să vadă ce să facă. Această clipă îi fu fatală. Cu o zvâcnitură ca a unei pisici sălbatice, cerşetorul sări înainte şi în aceeaşi clipă îşi învârti ciomagul, izbi şi azvârli arcul şi săgeata din mâna lui Robin.

Proscrisul sări înapoi şi îşi trase sabia, dar, iute ca gândul, cerşetorul îl lovi puternic în cap. Robin căzu la pământ, leşinat, dar în acelaşi timp se auziră strigăte printre copacii de lângă drum. Cerşetorul privi într-o parte şi în alta, mâna lui se îndreptă spre mânerul şişului tăios ce-l avea la cingătoare şi o clipă se ghemui ca şi cum ar fi vrut să sară asupra proscrisului doborât şi să-l ucidă.

Un om îmbrăcat în cafeniu sări dintre tufişuri la câţiva paşi mai departe şi după el alţii doi. Se uitară la cerşetor, care trecu pe lângă ei cu nepăsare; apoi, o cotitură a potecii înguste pe după copaci îl ascunse repede privirilor celorlalţi.

Doi din oameni erau tineri recruţi în ceata proscrişilor, iar celălalt era Dodd, omul înarmat care se supusese lui Robin când acesta îl ucisese pe Hugo de Lynn. Când începură să meargă pe drumeag, Dodd descoperi deodată arcul şi săgeata zvârlite din mâna lui Robin, şi se opri.

— Ah — zise el — ce s-o fi întâmplat pe-aici? E arcul stăpânului nostru. Îl cunosc după mărime, căci nimeni altul n-are putere să-l întindă.

— Ia priveşte, priveşte! strigă altul, dând la o parte tufişul după care căzuse Robin. Uite un om rănit... cerule! e stăpânul nostru! Pe sfântul Petre, cine a făcut ticăloşia asta?

Dodd îngenunche repede lângă şeful său şi îi vârî mâna sub pieptar, căutând să simtă dacă îi mai bătea inima. Apoi strigă:

— Băieţi, să mulţumim cerului, e în viaţă! Fugi la pârâul de lângă scaietele ăla alb de colo şi adu apă în capelă.

Apa, aruncată pe faţa proscrisului, îl făcu pe acesta să-şi vină repede în fire. El suspină greu, îşi duse mâna la capul îndurerat şi deschise ochii.

— Oh, stăpâne — zise Dodd — spune cine ţi-a făcut răul ăsta. Desigur că ai fost trădat. Câţi au fost cei ce s-au aruncat asupra ta?

Robin zâmbi tulbure către cele trei feţe nerăbdătoare, aplecate asupra sa; după un scurt răstimp, îşi recăpăta puterile atât cât să se scoale în capul oaselor.

— N-a fost decât unul care s-a aruncat asupra mea — zise Robin. Era un potlogar îndrăzneţ, îmbrăcat în cerşetor. A sărit cu ciomagul la mine, în timp ce potriveam o săgeată în arc şi înainte ca să mă pot apăra, m-a izbit aşa de tare, că am leşinat.

— Pe sănătatea mea — zise Dodd — ăsta era pungaşul de cerşetor pe care l-am văzut când am intrat pe drum. Arăta atât de nevinovat! Hai, băieţi, duceţi-vă — zise el întorcându-se către ceilalţi doi oameni — arătaţi cât sunteţi de dibaci, prindeţi-l şi aduceţi-l înapoi, ca să-l ucidă stăpânul nostru, dacă va vrea.

— Fiţi atenţi — zise Robin — apropiaţi-vă pe furiş de potlogar. A fost o prostie din partea mea că am venit prea aproape de ciomagul lui lung, asta m-a pierdut. Dacă îl lăsaţi să se folosească de bâtă, vă schilodeşte.

Cei doi tineri făgăduiră să se furişeze cu băgare de seamă după cerşetor şi plecară îndată,

în timp ce Dodd rămase lângă Robin, până când acesta se simţi destul de înzdrăvenit ca să se ţină pe picioare şi să pornească însoţit spre tabără.

Între timp, cer doi tineri proscrişi, ştiind că cerşetorul mergea pe singurul drum ce trecea prin pădure, alergară în grabă ca să-l prindă. Dar îndată unul din ei, Bat sau Bart pe nume, sugeră că ar trebui să apuce pe un drum mai scurt, printre copaci, astfel ca să-l poată aştepta pe cerşetor la o strâmtoare. Celălalt fu de aceeaşi părere şi porniră drept prin pădure. Aveau picioare straşnice şi dacă mintea le-ar fi fost tot atât de ascuţită ca simţurile, lucrurile s-ar fi desfăşurat bine. Dar ei veniseră abia de trei săptămâni de la plug şi de la munca grea şi istovitoare de pe câmpiile lordului şi nu erau atât de isteţi cum aveau să ajungă mai târziu, după ce se vor fi hârşâit cu primejdiile din pădure.

Alergară printre copaci, prin poieni şi prin locuri mlăştinoase, fără să ocolească noroaiele sau bălţile, trecând de-a dreptul peste movile şi coline. Până la urmă, întâlniră din nou drumeagul pădurii într-un loc unde acesta trecea printr-o vâlcea. Chiar în fundul acestei vâlcele era o porţiune de pădure care îngusta drumeagul şi acolo îşi aleseră ei locul de pândă, fiecare ascunzându-se după un copac, de o parte şi de alta a drumului.

Îndată ce se ghemuiră în aşteptare, auziră târşâit şi zgomot de paşi mai la deal; privind cu băgare de seamă, văzură că era cerşetorul pe care îl întâlniseră lângă locul unde căzuse leşinat stăpânul lor.

Când acesta ajunse între ei, pe drumeag, săriră amândoi asupra lui şi, înainte ca el să poată gândi cum să fugă, unul îi smulse ciomagul din mână, iar celălalt îi luă şişul din cingătoare şi i-l puse în piept.

— Mocofan trădător! zise unul din proscrişi — nu te zbate, că eu ţi-s popa şi acum te trimit pe lumea cealaltă.

Faţa răutăcioasă a cerşetorului se întunecă de furie, se uită de la unul la altul, apoi într-o parte, căutând o cale de scăpare. Dar, după câte putea el vedea, nu era mei o cale de scăpare şi atunci se hotărî să iasă din încercare cu ajutorul vicleniei.

— Bunii mei domni — zise el cu umilinţă — lăsaţi-mă în viaţă! Depărtaţi acest tăios şi înspăimântător cuţit, căci mor de frică văzându-l. Ce v-am făcut de încercaţi să mă omorâţi? Ce câştig o să aveţi de pe urma zdrenţelor mele, dacă ucideţi şi jefuiţi un biet cerşetor bătrân?

— Minţi, ticălos înşelător! strigă Bat cu furie. Cred că ar fi mai bine să-ţi înfig chiar acum cuţitul ăsta între coastele tale rele. Erai cât pe ce să ucizi pe cel mai bun om şi pe cel mai viteaz din tot ţinutul Sherwood şi Barnisdale. Acum hai înapoi, legat burduf, să judece el dacă te ucidem, luându-te drept ţintă a săgeţilor noastre, sau dacă te atârnăm de un copac, fiindcă nu face să stricăm în hoitul tău netrebnic săgeţile noastre bune.

— Milostivii mei domni — zise cerşetorul plângăreţ — vorbiţi de pădureanul pe care l-am izbit adineauri atât de bine, încât aproape că l-am ucis? Pe crucea mea, l-am lovit numai ca să mă apăr. Îmi pare rău că lovitura mea stângace l-a omorât.

— Nu-i adevărat, nu l-ai omorât! strigă Bat. Crezi că viaţa lui bună poate să-i fie luată cu băţul tău murdar? Trăieşte, şi peste un ceas are să te judece el, ai să vezi. Şi acum, Michael — zise Bat tovarăşului său — să-l legăm pe potlogarul ăsta cu cingătoarea lui şi să-l ducem la stăpânul nostru. Arăţi urât de tot acum, şarlatane — vorbi Bat mai departe — dar ai să arăţi şi mai urât când ai să te legeni şi ai să rânjeşti cu laţul după gât.

Cerşetorul văzu că Bat era om hotărât şi că dacă nu va găsi la repezeală vreun şiretlic ca să scape din mâinile lui, avea să fie rău de el.

— O, domnii mei viteji — vorbi ei cu vocea tremurată — fiţi buni şi cruţaţi un bătrân şi sărman cerşetori îmi pare foarte rău că am vătămat pe viteazul nobil, pe şeful vostru. Dar doresc din toată inima să răscumpăr din belşug răul pe care i l-am adus. Lăsaţi-mă liber şi am să vă dau douăzeci de mărci, pe care le am în sac, aici, şi pe deasupra câteva bucăţi de argint pe care le-am ascuns printre zdrenţe.

La aceste vorbe, ochii amândurora — ai lui Bat şi ai lui Michael — străluciră. Niciodată în viaţa lor nu avuseseră bani şi norocul de a căpăta acum câte zece mărci fiecare, o sumă fabuloasă pentru ei, depăşea credinţa ce o datorau stăpânului lor.

— Arată-ne banii, pungaş bătrân! zise Bat. Cred că minţi. Totuşi arată-ni-i!

Îi dădură drumul cerşetorului, iar el îşi scoase haina şi o aşeză pe pământ. Vântul bătea acum în rafale, căci se apropia amurgul; cerşetorul stătea cu spatele la ei. Dădu la iveală două pungi mari, în care socotiră ei ca se află carne, hrană şi pâine — şi le aşeză pe pământ, în faţa lor.

La urmă îşi scoase cureaua cea mare de după gât, de care atârna sacul, pe şold.

— În ăsta — zise el — îmi ascund eu banii, ca să fiu mai sigur. E plin cu petice vechi; îmi

mai cârpesc cu ele hainele când bate un vânt mai aspru, ori ghetele, ca să-mi fie cald la picioare.

Când îşi dădu cureaua cea lată peste cap, Bat văzu că sub braţul stâng îi atârna o pungă mică, legată cu o cureluşă. Părea atât de bine ascunsă, încât proscrisul crezu că era acolo ceva de mare preţ, şi-l bănui pe cerşetor că avea de gând, făcând atâtea pregătiri stângace, să le ascundă bogăţia cea mai de seamă.

Se aplecă, prinse cureluşa şi o tăie repede cu cuţitul, astfel că punga îi căzu în mână. Cerşetorul încercă s-o apuce, dar se încurcă în sacul mare ce-l avea in mâini. Se zbătu s-o înşface, dar amândoi proscrişii îi puseră cuţitele în piept.

— Termină, pungaş păcătos! strigă Bat — sau îţi luăm viaţa şi prada pe deasupra! Bagă de seamă, să nu faci şmecherii, că e rău de tine!

Cerşetorul văzu că Bat devine bănuitor şi nu mai încercă să apuce punga pe care proscrisul şi-o vârî la piept, sub haină. Cu privirea întunecată, el aşeza la pământ sacul cel mare şi se aplecă pentru a-l desface; proscrişii se aplecară şi se uitau la el, ca să nu facă vreo şmecherie.

El îşi vârî mâinile în sac şi le aruncă deodată în faţă un nor de praf. Amândoi băieţii fură orbiţi şi se dădură înapoi, înjurându-l şi ameninţându-l pe cerşetor, deşi nu puteau să-l vadă.

În clipa următoare simţiră greutatea ciomagului pe capetele lor, căci cerşetorul pusese mâna îndată pe ei şi începu să-i ciomăgească puternic. Bat, cu praful în ochii-i îndureraţi, simţi mâna cerşetorului pipăindu-i haina, dar dădu cu cuţitul pe care încă îl mai ţinea, şi-l văzu pe cerşetor, ca prin ceaţă, retrăgându-se cu mâna însângerată şi pregătindu-se să-i dea o lovitură mortală în cap cu ciomagul.

Proscrisul înţelese atunci că punga avea intr-adevăr ceva de preţ. El se dădu în lături tocmai când ciomagul cădea cu atâta putere încât, dacă i-ar fi atins capul, către care era îndreptat, i l-ar fi crăpat în două. Nu se mai uită înapoi şi fugi cât putu de repede, urmat de tovarăşul său. Un timp, cerşetorul îi urmări, dar, fiind îngreunat de hainele-i multe, se opri după un timp.

Se întunecase aproape cu totul şi cei doi proscrişi apucară foarte supăraţi spre tabără.

— Suntem doi proşti mari — zise Bat — şi am să-l las bucuros pe jupânul Robin să mă bată la fund.

— Pe mine mă dor oasele aşa de tare după ciomăgeala bestiei ăleia — spuse Michael — că n-o să mai am multă vreme poftă de bătaie. Cred că ar trebui să mă ascund până când o să mi se mai potolească durerea şi până s-o mai domoli mânia stăpânului.

— Cară-te atunci, măgarule — spuse Bat, supărat pe el însuşi şi pe tovarăşul său — şi mori de foame în pădure dacă vrei, sau întoarce-te la seniorie, fă-te iar slugă şi lasă-te bătut de logofătul lordului tău.

Dar lui Michael îi era tot atât de frică de singurătatea pădurii cât şi de braţul puternic al omului care mânuia biciul lordului şi până la urmă se hotărî să meargă cu Bat şi să primească pedeapsa pe care le-o va alege Robin.

Ajunseră la tabără tocmai când proscrişii erau gata de cină şi Bat povesti totul cu o sinceritate care arăta cât se ruşina de sine însuşi. Robin îi ascultă liniştit şi apoi spuse:

— Mai ai punga pe care ai luat-o de la potlogar?

Bat nu se mai gândise de mult la pungă, dar, căutând sub haină, o găsi încă acolo şi, scoţând-o afară, i-o dădu lui Robin. Proscrisul îi ceru lui Bat să aducă o torţă şi să lumineze în timp ce el cerceta cuprinsul pungii.

Mai întâi găsi trei monede de aramă înfăşurate într-o zdreanţă, apoi un inel cu gravură şi la urmă scoase din fundul pungii o bucată de pergament împăturită mărunt. O desfăcu, o întinse pe genunchi şi o citi încet. E drept că Robin învăţase latineşte când fusese în casa unchiului său în Locksley, dar de când ajunsese bărbat matur, nu se mai prea omorâse cu slovele.

Citi încet cuvintele latineşti şi, în timp ce descifra înţelesul lor, faţa i se întuneca şi i se înăsprea. Cuvintele, traduse, erau acestea:

„Către preacinstitul jupân Ralph Murdach, şeriful ţinuturilor Nottingham şi Derby, salutare. Să ştii, domnia ta, că purtătorul acestor rânduri, Richard Malbête, este cel despre care ţi-am grăit şi care mi-a fost înfăţişat de prietenul meu sir Niger le Grim. E un om cutezător şi viclean; nu se dă în lături de la nici o treabă bine plătită, nu şovăie în faţa nici unei fapte, chiar desperate; e isteţ la minte şi e totdeauna pregătit la răspunsuri, la viclenii şi la bătaie, numai ţine-l departe de vinaţuri, căci altfel nu face două parale. El este cel care te va ajuta să pui la cale planurile prin care să-l prindem pe capul acela sălbatic de lup, pe Robin, şi să stârpim droaia crescândă de hoţi care e cu el.

Trag nădejde să aud multe lucruri plăcute în scurt timp”.

Scrisoarea nu era semnată, căci în acele timpuri oamenii nu-şi semnau scrisorile cu numele lor, ci îşi puneau sigiliile; acest pergament era sigilat cu o bucată de ceară albastră, pe care era întipărită pecetea lui sir Guy de Gisborne, un cap de sălbatic sub care se afla o sabie.

Robin privi la Bat şi la Michael; aceştia, cu capetele plecate, aşteptau, foarte ruşinaţi, pedeapsa.

— Nu sunteţi buni de proscrişi — zise el aspru. Sunteţi nişte găinari de rând şi hoţi de buzunare; ar trebui să vă duceţi la oraş, să colindaţi tavernele şi să furaţi pe oamenii băuţi care nu pot să se mai ferească. Când vă trimit să faceţi un lucru, acest lucru trebuie făcut, oricare ar fi ispita ce s-ar ivi în faţa voastră. Dar cum abia aţi venit de la plug, am să vă trec de data asta fapta cu vederea. Plecaţi acum — zise el cu voce mai blândă — luaţi-vă cina; să vă aduceţi mereu aminte că vreau să fiţi băieţi de treabă şi mai isteţi decât aţi fost până acum.

Niciodată până atunci nu auzise Bat o vorbă bună de la vreunul din mai-marii săi; vorbele lui Robin îl mişcară adânc.

— Stăpâne — zise el, lăsându-se într-un genunchi — am fost un prost şi merit biciul. Dar dacă tu nu vrei să mă biciuieşti, dă-mi o treabă grea de împlinit, ca să-mi pot şterge din minte prostia pe care am făcut-o.

— Iar pe mine lasă-mă să mă duc cu el, stăpâne bun — zise Michael — fiindcă vreau să te slujesc bărbăteşte.

Robin privi o clipă la ei şi zâmbi la auzul cererii lor.

— Duceţi-vă şi cinaţi acum, băieţi — zise el în sfârşit. Poate că am să vă dau în curând o treabă de făcut.

Când terminară de mâncat, Robin îl chemă pe Micul John lângă el şi-i spuse:

— John, a plecat oare la drum mândrul olar din Wentbridge?

— Da, jupâne — răspunse John — a plecat de ieri, cu un cal şi un car încărcat cu oale şi castroane. E om vrednic; îndată ce s-au topit zăpezile, el a şi început munca.

Robin întrebă unde avea să tragă olarul în noaptea aceea şi John îi spuse. Apoi Robin îi chemă la el pe Bat şi pe Michael.

— Aţi vrut să vă dau o treabă grea de făcut — zise el — şi am să v-o dau. S-ar putea să fie într-adevăr o sarcină grea, dar trebuie s-o îndepliniţi prin orice mijloace. Cunoaşteţi bine drumul prin pădure de aici la Mansfield, căci pe acolo aţi fugit amândoi de la lordul vostru din Warsop. Vreau să vă duceţi la Mansfield în noaptea asta şi să-l găsiţi pe mândrul olar din Wentbridge. Spuneţi-i că doresc să facă pentru mine un act de prietenie: să-mi dea hainele, oalele, carul şi calul, căci vreau să mă duc la piaţa din Nottingham travestit.

— Vom face această treabă cu bucurie, stăpâne — zise Bat. Ne vom lua ciomegele, săbiile şi scuturile şi vom porni îndată la drum.

Micul John începu să râdă din inimă.

— Vorbiţi ca şi când n-aţi avea altceva de făcut decât să spuneţi huş unei gâşte — zise el. Dacă nu-l cunoaşteţi încă pe mândrul olar din Wentbridge, aveţi să-i faceţi cunoştinţă repede, cu ajutorul ciomagului sau noduros.

— Ştiu, Micule John — zise Bat râzând — ţi-a dat o lecţie.

— Adevărat grăieşti — răspunse John, fără să se ascundă. Am păţit-o când i-am cerut să plătească dijmă proscrişilor vara trecută; mi-a dat o trânteală de n-am s-o uit niciodată.

— Tot Sherwood-ul a auzit de asta — zise Bat. Dar mândrul olar e un om foarte politicos, după cât am auzit vorbindu-se. Totuşi, fie că are să-i placă, fie că nu, el va împlini dorinţa jupânului Robin.

— Apoi am să vă întâlnesc la Forest Herne, unde se despart drumurile, dincolo de Mansfield — vorbi Robin — mâine, la un ceas după ivirea zorilor.

— Vom fi negreşit acolo, cu tot ce doreşti tu — răspunse Bat şi, împreună cu Michael, apucă, la lumina stelelor, pe drumul spre Mansfield.

În ziua următoare, în piaţa din Nottingham intra un ponei mic, castaniu, bine hrănit, care trăgea o căruţă de olar plină cu oale şi castroane bune de Wentbridge. Olarul, un om cu mădulare lungi, rotofei la trup şi roşu la faţă, purta o haină ţărănească de culoare castanie, peticită în mai multe locuri; părul lui părea că rareori făcea cunoştinţă cu pieptenul. Robin era într-adevăr bine deghizat.

Fermieri, marchitani, negustori şi măcelari se îmbulzeau în piaţă; unii îşi ridicau tocmai atunci barăcile şi magherniţele, în timp ce alţii îşi descărcau carele sau coşurile legate pe spinările poneilor vânjoşi. Olarul îşi aşeză oalele lângă car, dădu calului paie şi ovăz, apoi

începu să-şi strige marfa.

Îşi alesese locul la cinci paşi de uşa casei şerifului. Clădirea, construită din lemn şi împodobită cu desene curioase, ocupa un loc mai înălţat într-o parte a pieţei şi ochii olarului erau mereu îndreptaţi spre uşa casei, acum deschisă, fiindcă lumea care avea treabă cu şeriful intra, ieşea ori aştepta.

— Oale bune de vânzare! striga olarul. Cumpăraţi oale de la mine! Oale şi castroane! Ieftine şi bune! Veniţi, femei şi fete! Umpleţi-vă bucătăriile cu oalele mele!

Aşa de tare striga, încât repede se adună în jurul lui o ceată de oameni de la ţară, care veniseră la piaţă după cumpărături şi începură să se tocmească. El însă nu se târguia; lăsa pe fiecare să ia oala sau castronul la preţul pe care-l dădea. Zvonul despre ieftinătatea oalelor se răspândi şi nu după mult rămase abia vreo jumătate de duzină de oale.

— E un prost, nu olar — zise o femeie. Face oale bune, dar habar n-are cum să şi le vândă. N-o să propăşească niciodată cu negoţul lui.

Robin chemă o servitoare care tocmai ieşea din casa şerifului, şi-i spuse să se ducă la nevasta acestuia, să-i transmită respectele olarului din Wentbridge şi s-o întrebe dacă doamna ar vrea să primească în dar oalele ce i-au mai rămas. După câteva clipe, doamna Margaret ieşi ea singură afară.

— Îţi mulţumesc mult pentru oalele tale, bunule negustor — zise ea. Avea privirea veselă şi vorbea într-un fel foarte prietenos. Le-am primit cu dragă inimă, fiindcă sunt oale bune şi trainice. Când ai să vii din nou la oraş, bunule olar, înştiinţează-mă, fiindcă vreau să-ţi cumpăr câteva oale.

— Doamnă — zise Robin, scoţându-şi pălăria şi închinându-se în faţa ei ca ţăranii — le vei avea pe cele mai bune din căruţă. Am să-ţi dau oale nedogite, neştirbite şi fiecare o să sune frumos şi limpede când ai să ciocăneşti în ele.

Nevasta şerifului se gândi că olarul era un om curtenitor şi de treabă, aşa că rămase la vorbă cu el. Apoi un clopot sună în casă şi doamna zise:

— Vină înăuntru, dacă vrei, bunule negustor. Vine să stai cu mine şi cu şeriful la masa pieţarilor.

Era tocmai ceea ce dorea Robin. Mulţumi doamnei şi fu adus într-o cameră unde şedeau fetele şi coseau. Uşa se deschise chiar atunci şi intră şeriful. Robin îl privi bine, căci nu-l văzuse decât o dată până atunci. Ştia că şeriful Ralph Murdach era un cizmar bogat, care îşi cumpărase slujba cu preţ bun de la hrăpăreţul episcop din Ely şi, ca să-şi refacă paguba, storcea cât putea de la oamenii din popor.

— Uite ce ne-a dăruit acest meşter olar — zise doamna Margaret, arătând oalele aşezate pe un scaun lângă ea. Şase oale de bună calitate, tot aşa de bune ca şi cele făcute în Ţările de Jos.

Şeriful, un om înalt şi strângător, cu privire acră şi duşmănoasă, se uită la Robin, care-i făcu o plecăciune.

— Poate bunul negustor să cineze cu noi, şerifule? întrebă doamna.

— E binevenit — răspunse şeriful supărat, căci îi era foame şi pe deasupra mai fusese şi păcălit într-o afacere în piaţă. Să ne spălăm şi să ne aşezăm la masă.

Intrară în salonul casei, unde vreo douăzeci de oameni aşteptau pe şerif şi pe nevasta lui. Unii erau ofiţeri şi subalterni ai şerifului, alţii erau negustori bogaţi din piaţă.

Când şeriful şi nevasta lui îşi luară locurile la masa mai înaltă, toată adunarea se aşeză. Lui Robin i se dădu un loc la masa joasă. Pe masă, în dreptul fiecăruia, se afla o lingură de os şi o bucată mare de pâine în chip de taler, iar pentru băut, la fiecare doi vecini era o singură cană de cositor. Apoi băieţii de serviciu aduseră din bucătăria şerifului carne friptă în ţepuşe de argint; ei întinseră fiecărui oaspete câte o bucată şi fiecare îşi scoase cuţitul din cingătoare, şi-l trecu pe picior ca să-l cureţe un pic şi apoi îşi tăie partea care-i plăcea de pe ţepuşă, aşezându-şi bucata pe felia de pâine. Folosind degetele în chip de furculiţă, oaspeţii, mâncau, tăind o bucată de carne o dată cu o bucată de taler, ori îşi păstrau talerul până mâncau toată carnea.

Pe podeaua acoperită cu papură a salonului, câinii îşi pisicile se băteau pentru oasele ori pentru carnea ce li se arunca, iar de la uşă priveau cerşetorii, strigând după pomană ori după bucăţi de carne. Câteodată vreun oaspete, de la capătul de jos al mesei, arunca un ciolan într-un cerşetor, căutând să-l izbească bine, dar cerşetorul îl prindea cu dibăcie şi începea să-l roadă. Din când în când cerşetorii deveneau prea îndrăzneţi, îşi luau inima în dinţi şi veneau până lângă masă, dar atunci un om de serviciu sărea la ei cu ciomagul, îi lovea şi-i dădea afară pe uşă, claie peste grămadă.

Deodată, un cerşetor îndrăzneţ înaintă în salon şi păşi printre câinii care se lăfăiau pe podea, îndreptându-se către masa înaltă. Îndată un servitor sări la el, îl apucă şi încercă să-l dea afară.

— Vreau să vorbesc cu şeriful! strigă cerşetorul, luptându-se cu servitorul. Vin cu un mesaj de la un cavaler.

Numai că servitorul nu voia să-l asculte şi începu să-l împingă spre uşă. Gălăgia luptei lor atrase atenţia tuturor oaspeţilor şi Robin, privindu-l, îl recunoscu. Era spionul lui sir Guy, pe care-l întâlnise cu o zi înainte şi care-i păcălise pe cei doi proscrişi trimişi de Robin ca să-l prindă: era Richard Malbête, sau cum i se spunea în englezeşte — Richard Illbeast.

Cerşetorul se lupta aprig ca să se elibereze, dar servitorul era puternic şi Malbête se zbătea zadarnic. Deodată el strigă:

— Fie-ţi milă, domnule şerif! Am un mesaj de la sir Guy de Gisborne.

Şeriful îşi ridică privirea şi-i văzu pe cei doi care se băteau.

— Lasă-l pe coţcar să vorbească! strigă el.

Servitorul se potoli, dar îl ţinea bine pe cerşetor şi amândoi se opriră să respire, în timp ce Richard Malbête se uita pizmaş la omul de lângă el.

— Vorbeşte, coţcarule, după cum a poruncit înălţimea sa — spuse servitorul — şi nu-mi mai tăia gâtul cu ochii tăi răi, mă sperietoare!

— Vin de la sir Guy de Gisborne — zise cerşetorul întorcându-se către masa înaltă — şi am un mesaj particular numai pentru urechea ta, domnule şerif.

Şeriful îl privi cu îndoială.

— Spune ce mesaj ai, coţcarule — îi zise el aspru.

Cerşetorul se uită desperat în jurul său, la feţele oaspeţilor, care erau toate întoarse spre el. Unii râdeau de şovăiala sa, alţii îl luau chiar în bătaie de joc.

— Are un mesaj particular pentru urechea ta, şerifule — strigă râzând un fermier pântecos — şi degete uşoare pentru giuvaerurile tale.

— Sau — adăugă un altul, în mijlocul râsetelor — o săbiuţă pentru pântecele tău.

— Dă o dovadă că aduci veşti de la cel despre care trăncăneşti — porunci şeriful supărat — sau pun să te alunge din oraş în bătăi.

— O duzină de tâlhari au sărit pe mine în pădure — spuse Richard Malbête şi mi-au furat punga în care aveam scrisoarea lui sir Guy pentru tine!

Un muget de râsete se ridică printre oaspeţi. Era o poveste caraghioasă, aşa gândeau toţi, şi îşi aruncau unul altuia glume şi făceau haz.

— De ce te-a trimis la mine, coţcarule? strigă şeriful. Ce e povestea asta neghioabă?

— M-a trimis ca să te ajut să-l prinzi pe pungaşul ăla proscris, pe Robin Hood — strigă Richard Malbête, scos din fire de râsetele şi de batjocurile oaspeţilor, şi pierzându-şi capul de furie.

Oamenii se zguduiau de râs auzindu-l.

— Ha-ha-ha! urlau ei. E grozav! Vrea să-i prindă pe hoţi şi e jefuit de ei! Vulpea atacată de iepurii pe care vrea să-i mănânce!

— Daţi-l afară! strigă şeriful roşu de mânie. Daţi-l în bătăi afară din oraş pe coţcarul ăsta mincinos!

— Nu sunt coţcar! strigă Richard. M-am luptat în Cruciadă. M-am...

Dar nu mai avu timp să spună ce mai făcuse: o duzină de oameni de serviciu se aruncară asupra lui. În clipa următoare se trezi în piaţă; acolo i se ridică haina la spate şi i se luară săculeţii. Prăjini şi beţe păreau că răsar din toate părţile; ticălosul, a cărui inimă era mai rea decât oricare alta din timpurile acelea şi ale cărui mâini fuseseră murdărite de multe fapte înfiorătoare, fu gonit cu nenumărate lovituri în lungul drumului, spre pădure, afară din oraş.

Un timp, oaspeţii de la masa şerifului râseră mai departe pe seama cerşetorului, apoi conversaţia începu să se învârtească în jurul întrecerii care avea să se ţină după-masă, la poligonul de tragere din afara oraşului, între oamenii care alcătuiau corpul ofiţeresc al şerifului; stăpânul lor înfiinţase un premiu de patruzeci de şilingi.

După ce masa luă sfârşit, o mare parte din oaspeţi apucară spre poligon, unde oamenii şerifului trăgeau fiecare pe rând. Robin, bineînţeles, era un privitor foarte atent şi văzu că nici unul din oamenii şerifului nu putea să nimerească ţinta; ei nu nimereau decât la o lungime de jumătate săgeată de ea.

— Pe crucea mea — zise el — deşi nu sunt decât olar, odinioară am fost un bun arcaş, dar chiar şi acum mi-e drag zbârnâitul corzii şi zborul săgeţii. Dai voie unui străin să tragă o dată sau de două ori, domnule şerif?

— Da, poţi să încerci — zise şeriful — căci pari un olar viguros, deşi faţa ta roşie arată că-ţi place mai mult să duci la buze oala cu licoare.

Robin râse împreună cu ceilalţi de gluma îndreptată împotriva sa, iar şeriful porunci unui halebardier să aducă trei arcuri. Robin alese unul din ele, pe cel mai lung şi mai tare, şi-l încercă în mână.

— Mi-e teamă că e lemn moale — zise el, întinzând arcul şi trăgând coarda până la ureche. Geme sub sforţare, atât e de slab.

El trase o săgeată din tolba unuia din oamenii şerifului şi o puse în coardă. Apoi, trăgând coarda atât cât putu, lăsă săgeata sa zboare. Oamenii priviră atenţi înainte şi un strigăt se ridică din rândul negustorilor când văzură că săgeata căzuse numai la un picior de ţintă, mai aproape cu şase inch decât toate celelalte.

— Mai trageţi o dată — spuse şeriful oamenilor, săi — şi lăsaţi-l pe olar să tragă cu voi.

Începu turul următor şi fiecare om căuta să bata recordul, dar nici unul nu nimeri mai aproape decât olarul — iar după ce trase şi ultimul, îl aşteptară, cu feţele posomorâte pe olar, privindu-l cum păşea şi-şi aşeza o săgeată în coardă.

El păru că se străduieşte mai puţin decât înainte. Săgeata zbârnâi şi, în tăcerea ce se lăsase, se auzi lămurit pocnetul ei scurt când lovi ţinta. O clipă, oamenii nu crezură ceea ce vedeau cu ochii lor pătrunzători. Olarul nimerise chiar în mijlocul ochiului taurului, sau foarte aproape de el.

Omul de la ţintă, care stătea acolo ca să dea seama de fiecare lovitură, fu văzut apropiindu-se de ţintă şi apoi venind în fugă spre arcaş.

— A crăpat cepul în trei! strigă el.

Cepul era o bucată de lemn aşezat chiar în mijlocul ochiului tătarului. Toţi privitorii începură să strige atât de tare, că deasupra capetelor se scuturară florile plopilor înalţi; mulţi negustori îi strânseră mâna lui Robin sau îl bătură pe spate.

— Pe cinstea mea — zise unul — eşti un negustor prost, dar ca arcaş eşti tot atât de bun ca orice pădurean.

— Sau ca Robin Hood el însuşi, regele arcaşilor, oricât ar fi el cap-de-lup — zise altul, un morar vesel din oraş.

Oamenii şerifului se uitau întunecaţi, dându-şi seama ca fuseseră întrecuţi de un olar dolofan, dar şeriful râse de ei şi, apropiindu-se de Robin, îi spuse:

— Olarule, eşti un om pe cinste. Eşti demn să porţi un arc oriunde te-oi duce.

— Mi-a plăcut arcul încă de pe când eram copil — spuse olarul — când trăgeam în păsările mici şi le doboram. Am tras împreună cu mulţi arcaşi buni, iar în căruţă am un arc pe care l-am primit de la tâlharul acela, Robin Hood, cu care am tras de mai multe ori.

— Ce?! zise şeriful, şi faţa i se înăspri, iar ochii i se umplură de bănuieli. Ai tras cu pezevenghiul ăla? Ştii locul din pădure pe unde se ţine?

— Cred că pe la Pădurea Vrăjitoarei — răspunse îndată olarul. A iernat acolo, după câte am auzit când am venit încoace, pe drum. M-a oprit în toamna trecută şi mi-a cerut dijmă. I-am spus că pe drumul regelui eu nu dau dijmă decât regelui însuşi. I-am mai spus că aş vrea să mă bat cu el cu ciomegele, sau să tragem douăzeci de săgeţi împreună, ca să văd dacă nu sunt cumva un arcaş mai bun ca el. Şi tâlharul a tras patru ture cu mine şi mi-a spus că pentru isprava mea voi fi liber să merg prin pădure atât cât ţin roţile căruţei.

Aşa se întâmplase într-adevăr; datorită prieteniei dintre Robin şi mândrul olar obţinuse Bat cu atâta uşurinţă hainele şi marfa pentru Robin.

— Am să-ţi dau o sută de lire, olarule — zise posomorât şeriful — dacă mă duci la el.

— Bine — zise olarul. Dacă vrei să faci după sfatul meu, domnule şerif, şi să mergi cu mine mâine dimineaţă, împreună cu oamenii tăi, am să te călăuzesc la locul unde, după câte am auzit, a locuit tâlharul în timpul iernii.

— Pe legea mea — spuse şeriful — am să te plătesc bine dacă ai să faci aşa! Eşti un om viteaz şi puternic.

— Dar trebuie să-ţi spun, şerifule — zise olarul — că vreau să mă plăteşti bine, fiindcă dacă lupul de Robin află că eu i-am adus câinii la vizuina lui, mă sfâşie şi n-am să mai scap cu pielea întreagă dacă voi mai trece vreodată prin pădure.

— Ai să fii bine plătit — zise şeriful. Pe cuvântul meu de ofiţer al regelui.

Dar ştia bine, şi olarul de asemenea ştia, că făgăduiala şerifului nu avea preţ, fiindcă şeriful iubea prea mult banii. Dar olarul se arătă mulţumit. Când şeriful îi întinse cei patruzeci de şilingi ca premiu pentru că a câştigat la tragere, olarul nu-i primi; astfel, inimile tuturor oamenilor şerifului fură de partea lui.

— Nu, nu — spuse olarul — banii ăştia să fie ai celui care a tras cel mai bine între oamenii tăi. Poate că numai datorită vântului săgeata mea a lovit cepul!

Olarul cină apoi cu şeriful şi cu oamenii lui; aceştia băură cu toţii în sănătatea olarului şi-l cinstiră ca pe un camarad preţios şi ca pe un om de treabă. Petrecură o seară veselă şi apoi lui Robin i se dădu un pat într-un colţ călduros al salonului şi cu toţii se duseră la odihnă.

În dimineaţa următoare se sculară înainte de a se lumina. Fiecare goli o carafă de bere şi mâncă o pâine de secară. Apoi fură aduşi caii lor, de asemenea căruţa şi poneiul olarului, iar şeriful, împreună cu zece oameni, porniră spre pădure călăuziţi de olar.

Şi olarul intră adânc în inima pădurii, în poieni singuratice şi pe cărări înguste de cerbi, pe unde aici unul din oamenii şerifului nu mai fusese până atunci. În unele locuri, unde bătălia putea începe uşor, şeriful şi oamenii lui se uitau cu groază în jur şi se întrebau dacă aveau să scape în ziua aceea cu pielea întreagă.

— Eşti sigur că ştii drumul, olarule? întrebă şeriful pentru a nu ştiu câta oara.

— Dacă ştiu drumul? Sigur că da — râse olarul. Doar nu mă vântur de douăzeci de ani în sus şi în jos prin Sherwood, fără să cunosc drumul. Vă gândiţi poate în clipa asta că vă călăuzesc prin locuri singuratice şi înspăimântătoare. Credeţi însă că un cap-de-lup şi un tâlhar ca el îşi face vizuina lângă drumul mare, unde fiecare câine poate să-l adulmece?

— De unde ştii că proscrisul a iernat în locul unde zici? întrebă şeriful cu bănuiala în priviri.

— Aşa mi-au spus ţăranii de prin satele prin care am trecut venind de la Wentbridge — răspunse olarul. Am să te duc până la o jumătate de milă de Pădurea Vrăjitoarei; acolo ai să-ţi faci singur planul cum să-l prinzi pe tâlhar.

— Ce fel de loc este Pădurea Vrăjitoarei? întrebă şeriful.

— E un loc înspăimântător, din câte am auzit — zise olarul. E locul pe unde se aţine o vrăjitoare fioroasă şi e plin cu oase de oameni morţi. Mai departe, primprejur sunt copaci frumoşi şi înfrunziţi, dar acolo sunt numai surpături şi stânci, iar vrăjitoarea şi duhurile ei rele locuiesc printre oasele alea hidoase; ţăranii mi-au spus că Robin Hood e înrudit îndeaproape cu ea şi că, de când e în pădure, stă sub paza ei şi nimeni nu poate să-i facă rău.

— Cum aşa? întrebă şeriful în timp ce oamenii lui priviră înspăimântaţi în jur şi se strânseră unii în alţii.

— Se spune că vrăjitoarea e duhul acestei păduri şi că prin puterea ei tainică, poate să ucidă orice om care se apropie de copaci, să-l închidă viu în trunchiul unui copac, ori să-l cufunde într-un somn magic.

— Ce să fie acolo? întrebă deodată şeriful, arătând în faţa lui. Ajunseră la un luminiş din pădure, unde copacii făceau loc unei coline despădurite, acoperite cu tufişuri mărunte. Pe coamă, în mijloc, era un stejar înalt, ale cărui crengi întinse acopereau o mare suprafaţă de pământ şi la umbra cărora se aflau trei pietre înalte, aşezate în picioare şi aplecate una către alta, de parcă ar fi şoptit între ele.

— E colţul celor Trei Stânci — zise olarul. Oamenii spun că pietrele astea mari, cenuşii, aşa cum le vezi la lumina zilei, se schimbă în trei cotoroanţe când bufniţele încep să urle şi vântul nopţii să frământe tufişurile; ele aleargă încoace şi încolo ca vântul, îndeplinind poruncile vrăjitoarei celei mari a pădurii, aducând ciuma ori năpasta, culcând spicele de grâu sau făcând alte rele oamenilor.

Oştenii se uitară unii în ochii altora, dar iute îşi feriră privirile, căci se ruşinau văzând ce frică se răsfrângea în ei şi câtă groază sălăşluia într-înşii. Oamenii din acele zile credeau în vrăji şi în vrăjitoare, până şi regele şi cei mai înţelepţi oameni de stat ai lui.

— Cred — zise şeriful răguşit — că trebuia să ne spui de toate astea înainte de a porni, căci aş fi luat cu noi un preot. În felul ăsta...

Râsete hidoase, ţipătoare izbucniră din întunecimea copacilor, în spatele lor. Atât de bruşte şi de înspăimântătoare erau aceste strigăte, încât caii se opriră şi începură să tremure, iar călăreţii să se închine şi să privească pe furiş în bezna pădurii.

— Să ne întoarcem! strigă unul, în timp ce vreo doi îşi şi întoarseră caii pe poteca îngustă şi bătură în retragere.

Din nou răsună râsul nebunesc. Părea că vine din toate părţile, dintre copacii întunecaţi ca pământul din jurul lor. Mai mulţi oameni dădură pinteni cailor şi, în ciuda strigătelor şerifului, care le poruncea să se oprească, ei fugiră de acolo călare, claie peste grămadă.

Olarul, ridicat în picioare în căruţă, şi şeriful, cu ochii tulburi, ascultau zgomotul surd al copitelor ce se auzea din ce în ce mai slab în depărtare.

— Proşti şi laşi! strigă şeriful, scrâşnind din dinţi. Dar, deşi se arăta curajos, era totuşi

înfricoşat şi se uita într-o parte şi în alta, printre copaci.

Deodată olarul pocni din bici. Îndată se auziră notele limpezi ale unui corn sunând mai încolo, în poiana deschisă, şi în clipa următoare apărură vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi în cafeniu; parcă ieşiseră din pământ sau din trunchiurile copacilor. Unii săriră la pământ chiar din crengile de deasupra şerifului.

— Ei, meştere olar — zise un bărbat înalt, bărbos, cu capul gol — cum ai călătorit în Nottingham? Ţi-ai vândut marfa?

— Da, pe legea mea — spuse olarul. Am vândut-o pe toată şi am căpătat preţ bun pe ea. Priveşte, Micule John, l-am adus chiar pe şeriful însuşi.

— Pe viaţa mea, jupâne, e binevenit! strigă Micul John şi începu să râdă din inima; toţi proscrişii din jur îi ţinură isonul, când văzură faţa uimită şi furioasă a şerifului.

— Tâlharule! strigă el, şi faţa, sub coiful de oţel, i se făcu roşie de ruşine şi supărare. Dacă aş fi ştiut cine eşti!

— Mulţumesc cerului că n-ai ştiut — răspunse Robin, scoţându-şi haina de olar şi apoi tunica, umplută cu petice, ca să-l facă pântecos. Dar acum, fiindcă eşti aici, şerifule, te vei ospăta cu noi din cerbul gras al regelui. Apoi, ca să-ţi plăteşti dijma, vei lăsa aici calul, şi armura, şi celelalte arme.

Şi aşa se întâmplă. Şeriful, vrând-nevrând, se ospătă cu o bucată de carne tăiată dintr-un căprior gustos, bău vin alb şi bun şi, fiind flămând, se simţi mai bine.

Apoi, după ce-şi lăsă calul şi armele lui Robin Hood şi se pregăti să se întoarcă acasă pe jos, proscrisul porunci să i se aducă un cal de paradă, şi-i spuse şerifului să încalece pe el.

— Du-te acasă, şerifule — îi zise el — şi salută-ţi nevasta din partea mea! Doamna este tot atât de curtenitoare şi bună pe cât eşti tu de acru şi de ursuz. Calul ăsta de paradă e un dar al meu pentru soţia ta, şi cred că se va gândi cu blândeţe la olar, deşi nu pot spera că vei face şi tu la fel.

Fără să rostească o vorbă, şeriful plecă. Aşteptă să se întunece înainte de a se apropia de poarta Nottinghamului; acolo ceru să fie lăsat înăuntru. Paznicul se miră de întoarcerea ciudată a şerifului, care venea pe un cal de paradă, femeiesc, fără măcar o armă la brâu sau un coif în cap. Povestea oamenilor care se întorseseră mai devreme, ruşinaţi, se răspândise printre cetăţenii miraţi, iar şeriful, care spera să se strecoare în casă neobservat, fu neplăcut surprins găsind străzile pline de gură-cască. Tuturor întrebărilor el dădea răspunsuri mânioase, dar când descăleca la uşa casei sale, auzi izbucnind râsete şi hohote gâlgâitoare în mulţimea adunată în faţa clădirii; când ajunse înăuntru, auzi tunetul râsetelor ridicându-se dintr-o mie de gâtlejuri.

În ziua următoare nimeni nu era mai furios ca şeriful Murdach. Tot oraşul râdea, de la mândrul conetabil al castelului cu cei o sută de cavaleri ai săi, până la micul îngrijitor de cai din grajduri. Toţi zâmbeau când îşi aduceau aminte cum plecase şeriful cu trupa lui ca să-l prindă pe proscrisul Robin, cum fusese călăuzit de un olar prefăcut, care era însuşi tâlharul de Robin, şi cum fusese prins de acesta şi dezbrăcat.

IV.
CUM L-A ÎNTÂLNIT ROBIN HOOD PE TAICA TUCK

Era din nou toiul verii şi viaţa era foarte plăcută în pădure. Oricât de tare ardea soarele pe câmpiile deschise, unde bieţii şerbi trudeau şi asudau, în pădure era umbră şi răcoare; pe sub copaci adia un vânt uşor; muştele, legănându-se încoace şi încolo în dânsul lor neostoit, zumzăiau în aşa fel, încât parca te îndemnau să aţipeşti.

Mulţi şerbi sărmani, aplecaţi peste sapă sau seceră, sub soarele arzător, îşi aminteau de umbra răcoroasă a desişului, îşi ridicau spatele îndurerat şi priveau în depărtare linia întunecată a copacilor, cu gândul la oamenii care scăpaseră de şerbie şi trăiau acum acolo, fără trudă, fără dări şi fără necazuri. Mulţi se întrebau dacă vor putea fi şi ei vreodată atât de îndrăzneţi încât să rupă cu obiceiurile şi apucăturile împământenite de atâţia ani, şi să iasă ei înşişi de sub ocrotirea legii, jefuind astfel pe lord de o sculă preţioasă a inventarului său agricol, căci, într-adevăr, aşa era văzut şerbul în ochii legiuitorului acelor grele timpuri.

La multe mile dincolo şi dincoace de ţinuturile ce se mărgineau cu întinsele păduri se răspândise faima lui Robin Hood şi a oamenilor săi. Marchitani ambulanţi, scamatori şi cerşetori povesteau isprăvile lui îndrăzneţe, iar menestrelii, când găseau vreun grup de ţărani adunaţi în vreo berărie sătească, potriveau la iuţeală versuri populare despre el şi povesteau că Robin nu făcea rău omului sărac, ci lua de la bogat, de la prelaţii trufaşi, de la negustori şi de la cavaleri.

Când timpurile se înăspreau, când muncile la semănat, la secerat sau la arat, cu care erau însărcinaţi bieţii şerbi, ajungeau de neîndurat, un om sau doi de prin seniorii înţelegeau că gândurile de libertate trebuiau înfăptuite şi, folosindu-se de împrejurări, îşi părăseau satele cu colibe mărunţele, şi alergau în pădure.

Astfel se întâmplă că ceata lui Robin Hood, care la început număra doar douăzeci de oameni, se înmulţi treptat până când şerbii fugari ajunseră la treizeci şi cinci, deşi el nu luase calea pădurii decât abia de-un an.

Dar mai era un chip în care Robin Hood căpăta oameni. Ori de câte ori auzea de un arcaş bun sau de unul care mânuia bine ciomagul, sau care ştia să se lupte îndemânatic cu sabia, se ducea, îl căuta şi îl provoca la luptă.

De cele mai multe ori Robin ieşea învingător, dar tot aşa de multe ori dădea peste oameni mai dibaci decât el, ori mai norocoşi la lovituri. Dar, oricare era rezultatul, bărbăţia şi curtenia lui Robin îi câştiga de obicei şi deveneau camarazii lui, se alăturau lui şi cetei sale din pădure.

În felul acesta el câştigă de partea lui pe viteazul cantaragiu Sim de Wakefield, cu care, după cum zice cântecul compus de menestrelul Jocelyn, se luptă

> *… o zi lungă de vară,*
> *Până când săbiile se rupseră în mâini*
> *Tot lovindu-le de scuturile lor mari,*

după care Robin mărturisi ca se săturase şi că ar vrea să-l vadă pe cantaragiu alături de el în pădure. Acesta ar fi venit, însă era om cinstit şi arătă că trebuia să rămână în slujba de cantaragiu până în ziua de Sfântul Mihai, fiindcă până atunci fusese ales de servi; tot atunci avea să-şi primească şi plata pentru muncă.

— După aceea, bunule Robin — zise el, strângând mâna proscrisului — voi lua sabia de oţel albastră în mână şi voi merge în pădure cu tine.

În acelaşi fel se luptă Robin din greu cu Arthur Prietenosul din Nottingham, care era un ciomăgaş faimos. Lupta fu nehotărâtă şi se înţeleseră să rămână prieteni, iar Arthur se alătură cetei de proscrişi. El era văr cu Micul John şi cele două rubedenii se salutară cu multă bucurie când se întâlniră. După aceea deveniră nedespărţiţi în tot ceea ce făptuiri; erau atât de voinici şi de dibaci la ciomag şi arc, încât se socoti că făceau împreună cât zece oameni.

Când venise Robin Hood întâi în pădure, găsise acolo multe cete de tâlhari, oameni care ajunseseră proscrişi din cauza crimelor, omorurilor sau jafurilor; aceştia îşi recrutau şi ei cetaşii dintre şerbii fugiţi, orăşenii săraci ori alţi oameni fără stăpân, care nu erau delicvenţi, dar căutau să scape de pedepse în pădure.

Robin avea puţin de-a face cu bandele lor de hoţi prădalnici, care nu făceau deosebire între bogat şi sărac; ei jefuiau la fel pe sărmanul şerb de ultima lui ciozvârtă sărată de porc ori

de sacul lui cu hrană, ca şi pe clericul bogat de punga lui de aur. Ori de câte ori afla Robin de ascunzătoarea unei astfel de bande, se ducea acolo pe ascuns, cu oamenii săi, şi îi surprindea pe hoţi înainte ca ei să poată pune mâna pe arme. Apoi, când fiecare hoţ se afla în faţa unei săgeţi lungi, zicea:

— Sunt Robin Hood, pe care îl cunoaşteţi, şi vă dau să alegeţi. Isprăviţi cu furtişagurile voastre prosteşti, de care nu feriţi nici pe sărac, nici pe nevoiaş, şi alăturaţi-vă cetei mele, făcând jurământ; ori luptaţi-vă cu mine până la moarte, lăsând ordalia să hotărască, prin luptă.

De obicei hoţii se supuneau şi se alăturau cetei lui Robin, făcând jurământul pe care-l juraseră cu toţii: să nu facă rău nici unui om sărac, răzeş cinstit ori cavaler şi scutier cumsecade, să nu facă rău nici unei femei ori adunări în care s-ar afla o femeie, să ajute pe sărac şi pe nevoiaş ori de câte ori le-ar sta în putere. Unul sau doi din şefii hoţilor sfidaseră totuşi pe Robin şi se bătuseră cu el. Pe trei din ei Robin îi omorâse, dar patru i se supuseră şi deveniră oamenii lui.

Astfel ceata, care la început număra doar douăzeci de inşi, ajunsese acum la cincizeci şi cinci. Toţi se îmbrăcau în verde când frunzele se găseau pe copaci, dar când ele începeau să se usuce şi să cadă, când pădurea se umplea de lumina sumbră a toamnei, toţi oamenii îşi luau tunici, pălării şi pantaloni de culoare castanie, ori pelerine lungi în aceeaşi culoare, astfel ca să poată umbla printre copaci nevăzuţi de călătorii care trebuiau puşi sa dea dijmă.

Într-o zi de iulie, Robin şi unii din ceata sa îşi petreceau timpul în adăposturile din Barnisdale. Afară, totul era umed, căci ploaia cădea în torente. Fiecare frunză curgea ca un burlan, drumurile pădurii erau îmbibate cu apă şi o pâclă întunecată atârna sumbră prin văgăuni, ori abia se mişca în lungul potecilor. Nici un om care îşi purta de grijă nu rămăsese pe drumuri: acestea erau râuri de noroi; fiecare cerşetor, marchitan, vindecător, pelerin, scamator sau orice alt drumeţ se adăpostise în vreo berărie sătească ori în vreun han din cele care se găseau câteodată ia marginea drumurilor.

În vizuinile lor din Elfwood Scar, Robin şi ceata lui şedeau aşadar comod, la loc uscat, spunându-şi poveşti unii altora, ori ascultând întâmplările de călătorie ale unui pelerin pe care Will Scarlet îl găsise dimineaţa, cu un picior umflat, şchiopătând pe cărare. Gilbert îi spălase rana şi i-o unsese, iar acum, drept răsplată, recunoscătorul pelerin, un om simplu, cu pielea închisă, povestea întâmplările minunate şi priveliştile pe care le văzuse pe drumul lung al Romei, ori zugrăvea zilele îngrozitoare petrecute pe mare de la Veneţia la Iafa.

Mai erau şi alţi drumeţi cu ei. Unul era un vindecător, un şarlatan vesel şi uscăţiv, cu o privire isteaţă, pe care deseori uita s-o mai ascundă în mijlocul peroraţiilor lui solemne. Purta o haină ponosită de catifea, tivită cu blană roasă aproape cu totul, iar pe pălărie avea semne cabalistice despre care spunea că numai oamenii foarte înţelepţi le puteau citi, el fiind printre aceştia. Mai spunea că avea cu el o picătură din elixirul care îi dăduse lui Hercule puterea lui supraomenească şi puţin din pudra care o făcuse pe Elena din Troia atât de frumoasă.

— E de mirare că nu iei tu însuţi din licoarea lui Hercule — zise Micul John râzând — căci mădularele tale uscate nu prea te ajută; mi-aduc aminte că ticălosul ăla uriaş te-a doborât destul de uşor cu pumnii în piaţa gâştelor din Nottingham, când i-ai spus că alifia ta i-ar vindeca roşeaţa de pe nas.

— Nu-mi face trebuinţă forţa braţelor — zise vindecătorul, şi ochii lui mici, negri, se aprinseră. Mărturiseşte tu, omule mare, nu l-am ars destul cu limba? Oare nu cu vorba i-am făcut pe oamenii şerifului să-l gonească la iuţeală, cât era de lung? La ce-mi trebuie forţă în mădulare când am altceva, mai tare decât cel mai viguros muşchi — şi se lovi pe frunte — creierul, care întrece în isteţime forţa brutală?

— Totuşi mă îndoiesc că mintea ţi-a slujit la ceva — se auzi o voce dintr-un colţ îndepărtat al adăpostului — când te-ai întâlnit cu pustnicul din Fountains Dale. Povesteşte acestei plăcute adunări ce ţi s-a întâmplat în ziua aceea.

Faţa puţintică a vindecătorului se întunecă de supărare, în timp ce vorbitorul, un om cu faţa palidă, în haină de pelerin, râdea, însă fără răutate.

— Spune povestea, vraciule — strigară proscrişii, bucurându-se de încurcătura vindecătorului, pe când alţii se rugau stăruitor de pelerin s-o povestească el. Dar la toate cererile lor vindecătorul întoarse o ureche surdă, faţa lui se împurpurase de mânie şi blestema înăbuşit limba lungă a ticălosului de pelerin, şi pe pustnic.

— Povesteşte, bunule pelerin — vorbi Micul John, la care vindecătorul izbucni:

— Ticălosul ăsta nu e pelerin! Îi cunosc eu chipul lui bun de spânzurat. Este un şerb fugit de la mănăstirea din Newstead şi aş putea căpăta o marcă pentru strădania mea, dacă l-aş

pune pe administratorul mănăstirii pe urmele lui.

Toţi se uitară la pelerin. Era mare la trup şi în mădulare, dar după faţă arăta ca şi cum ar fi suferit vreo boală.

— Da, adevărat grăieşte — zise omul. Sunt Nicholas, ţăran fierar al lordului meu, abatele din Newstead. Dar — şi vocea lui deveni aspră şi tunătoare — nu mă las dus înapoi viu, nu mai vreau să fiu şerb, aşa cum am fost până în dimineaţa binecuvântată de ieri. Vreau să muncesc în libertate pentru un stăpân care să-mi plătească simbria meritată pentru treaba făcută bine. Ştiu să fac orice muncă de fierărie, lucrez bine şi cinstit, pot să fac şi să dreg pluguri, roţi nituite, grape, ba chiar şi săbii cu nu mai puţină îndemânare. Dar fiindcă am căzut bolnav şi n-am mai putut munci, administratorul lordului meu a dat-o în brânci afară pe biata mea mamă din casă şi de pe pământul ei, da, cu lovituri şi cu înjurături a dat-o afară; cum eu zăceam pe o rogojină de paie, prea slab ca să mă pot mişca, m-au cărat afară, pe drum; iar îndrăzneţul ţăran pe care l-au adus în locul nostru râdea în batjocură de noi, folosind cuvinte grele. Astfel că, împotriva oricărui drept obicei, am fost aruncaţi pe drumuri.

— O faptă murdară, pe Sfânta Fecioară! strigă Robin. Nu te poţi aştepta la altceva de la clerici şi de la prelaţi, ca şi de la servitorii lor. Au inimi de piatră. Bine ai făcut că ai fugit. Dar mama ta ce face?

— Ea este acum departe de toate mizeriile astea, mulţumesc lui Dumnezeu — zise Nicholas solemn. Zace sub iarba ţintirimului, unde nici un administrator al lordului nu mai poate s-o tulbure.

— Băiete, dacă vrei să munceşti slobod — zise Robin — rămâi cu mine; te vei bucura de libertate şi vei primi de fiecare Sân Mihai simbria meritată. Multe vârfuri şi lame de săbii avem de dres. Vrei să vii cu noi?

— Da, jupâne, cu bucurie — spuse Nicholas. Se duse în faţă, îşi puse mâna în a lui Robin şi amândoi îşi strânseră unul altuia mâinile, în semn de înţelegere. Apoi fierarul îşi scoase haina de pelerin şi trupul său deşirat, acoperit cu haină şi pantaloni din pânză aspră, apăru subţire şi sleit.

— Te-ai cam ofilit, băiete — zise Robin zâmbind — dar văd că ai muşchi încă buni. Într-o lună, aerul nostru de pădure, smântâna, vânatul şi berea bună or să te înzdrăvenească. Curând, curând, ai să-l întreci pe Micul John.

Micul John surâse bine dispus şi dădu din cap prieteneşte către noul recrut.

— Dar acum, spune-ne, bunule Nick — zise Robin — cine e acest pustnic din Fountains Dale şi cum s-a purtat cu prietenul nostru de aici, doctorul Peter?

— Oh — zise Nick zâmbind — nu vreau să-i fac vreun neajuns lui Peter. Deseori leacurile lui au vindecat pe ţăranii noştri când mâncau prea multă carne de porc şi mama, odihnească-se în pace sufletul ei, spunea că cititul lui din sfântul Evremond n-avea pereche sub soare.

— Auziţi, oameni buni! strigă micul vindecător, căruia îi reveni buna dispoziţie după vorbele prietenoase ale fierarului. Îmi caut bine pacienţii, dar — şi ochii i se aprinseră — păcătosul ăla de călugăr, porcul ăla mare de pustnic, Tuck pe nume, băga-l-aş în cea mai adâncă şi întunecoasă groapă din mlaştini, namila asta de om cu cap de bou m-a ademenit şi m-a făcut să-i vorbesc despre toate leacurile mele bune. Cu ochii lui mari şi blegi ca de vacă, se uita la mine cu nevinovăţia unei fetişcane şi mă tot întreba de una şi de alta, despre medicamente, părea chiar că se minunează şi căsca gura la înţelepciunea şi puterea mea. Şarpele! Porcul! Nu făcea decât să ţeasă o pânză deasă în jurul meu, spre pierzania şi distrugerea mea. După ce i-am vorbit despre toate şi când tocmai trăgeam nădejde că va cumpăra o sticluţă cu ulei de şarpe, un leac sigur şi neîndoielnic, oameni buni, împotriva frigurilor şi înţepenelii, fiindcă, zicea că ploile de iarnă fac să-i cam înţepenească încheieturile, m-a apucat tâlhăreşte de gât şi mi-a luat cutia cu medicamente. Apoi m-a legat de un copac, lângă locuinţa lui murdară, mi-a luat din desagă cele mai preţioase leacuri, apa regilor şi picăturile şi m-a silit să te înghit pe toate. Ah, ucigă-l toaca! Zicea de mine că eram prea mărinimos, că dădeam totul, că nu păstram nici una din binefacerile acelea pentru mine, că după ce va isprăvi să mă îndoape, voi fi viguros şi mare ca Hercule, bălan ca Venus, înţelept ca Solomon, frumos ca Paris, iscusit ca Ulise. Apoi mi-a lipit plasturi calzi pe trup, făcându-mă să sufăr de durere şi usturime. Într-un cuvânt, dacă nu aş fi păstrat, ca întotdeauna, cele mai puternice şi mai preţioase medicamente într-o pungă tainică, nu numai că aş fi fost ucis, dar şi...

Celelalte vorbe fura acoperite de hohote nestăpânite de râs. Fu asaltat cu întrebări felurite, ca, de pildă, ce urmări a avut asupra lui amestecul medicamentelor sale, iar micul vindecător răspunse tuturor bine dispus.

— Acum povesteşte-ne — spuse Robin Hood — cine e acest pustnic care şi-a ţinut o lecţie atât de desăvârşită cu privire la propriile tale leacuri? Unde locuieşte?

— Am să-ţi răspund — răspunse Peter vindecătorul. Am auzit că de când ai venit în pădure, nu îngădui nimănui să fure, să jefuiască, să bată şi să asupărească pe oamenii sărmani. Ei bine, acest popă fugar e unul din cei care nu te recunoaşte de stăpân. E un om care trage până şi în cerbul regelui cu un arc lung şi gros. Este atât de îndemânatic la ciomag, încât a doborât bandiţi tot atât de mari ca şi el. Duce o viaţă plină de răutăţi şi de lux. Pentru apărare ţine câini graşi, dar cred că ăştia nu sunt decât duhuri de diavoli. E un mare jefuitor de oameni şi te-ar bate cu bucurie, Robin Hood, ca pe un prichindel.

— Nu e adevărat ce spune Peter — zise Nick Fierarul supărat. Taica Tuck nu e un pustnic mincinos şi nu duce o viaţă plină de răutăţi, aşa cum fac ceilalţi pustnici. El vine şi-i mângâie pe săraci în satul nostru şi dacă vreunul e bolnav, îi face tot binele de care e în stare, fără să ceară plată. Are mădulare tari şi poate să lupte bine cu arcul, cu ciomagul ori cu sabia, dar nu e hoţ. Are inimă bună şi miloasă, dar poate să fie crud ca un leu cu cei ce fac rău femeilor şi bărbaţilor săraci. Unii cavaleri rătăcitori, răi la suflet, au încercat de multe ori să-l gonească din locul acela, dar cu ajutorul dulăilor şi cu puterea braţelor, el s-a apărat atât de bine, încât nici un cavaler şi nici un lord sau hoţ n-a putut să-l supună.

— Călugărul ăsta e un bandit puternic şi fără stăpân — repetă Peter — un om care nu ar mărturisi niciodată că altul poate fi mai bun decât el. Se spune ca ar fi fost gonit din mijlocul fraţilor de la Fountains Abbey din cauza vieţii lui păcătoase şi gălăgioase şi că a venit în pădurea asta ca să se ascundă. Dacă eşti adevăratul stăpân al pădurii, domnule Robin — spuse el — ai face mai bine să vezi de acest pustnic trufaş şi şmecher şi să-i mai tai avântul.

Apoi nu se mai vorbi prea mult despre pustnic; după scurt timp, când ploaia încetă şi răsări soarele, făcând să strălucească fiecare frunză de parcă ar fi fost presărată cu nestemate, călătorii plecară în drumul lor, iar proscrişii se despărţiră, ducându-se fiecare la treaba lui. Unii plecară să facă arcuri şi săgeţi, alţii să croiască haine noi sau să-şi cârpească pantalonii rupţi prin mărăcinişuri. Alţii îşi luară în primire din nou posturile din copaci, de-a lungul drumului mare, pe care aşteptau să vină convoiul cel lung al episcopului de York; acesta, după cum auziseră, trebuia să treacă de la Kirkstall la Ollerton, iar ei simţeau lipsa multor lucruri bune, atât de mâncare cât şi de îmbrăcăminte, cât şi de altele, pe care nu şi le puteau însuşi decât din depozitul vreunui prelat bogat.

Abia după câteva zile găsi Robin prilejul să se ducă în sud, ca să-l caute pe pustnicul despre care vorbiseră Peter şi fierarul fugar. Îndrăzneala şi nesupunerea acestui pustnic, taica Tuck, îi întârâtaseră curiozitatea şi Robin era nerăbdător să pună la încercare isteţia omului. Lăsă vorbă Micului John şi altora doisprezece să-l urmeze, la depărtare de o oră şi apucă spre mănăstirea din Newstead, lângă care aflase că era „casa întărită” a lui taica Tuck.

Ca să ajungă mai repede, Robin încălecase un cal, ba mai mult, îşi luase tunica lui groasă, de piele tăbăcită. Purta pe cap un coif de oţel, iar la şold avea sabie şi scut. Robin nu făcea niciodată un pas fără arcul lui bun din lemn de tisă; şi-l petrecuse peste piept şi-şi atârnase la cingătoare o tolbă cu săgeţi.

Soarele se ridicase aproape deasupra capului când plecă Robin; proscrisul călători câteva ore pe drumurile bune ale pădurii până să se apropie de locuinţa călugărului. În sfârşit, ajunse în pădurea Lindhurst, singuratică şi tăcută. Călărea printre copaci, dar un sunet îl făcu să-şi oprească animalul şi să asculte. Se uită împrejur, căutând să vadă pe sub ramurile uriaşe care atârnau din cenuşiii monarhi ai pădurii. Aceştia îl înconjurau cu toţii, trunchi lângă trunchi, întinzându-şi spre el crengile noduroase şi întortocheate, de care se legănau smocuri de muşchi cenuşiu, ca bărbile uriaşilor. În amurgul verde nu putu să vadă nici o mişcare, dar totuşi simţea lămurit că cineva îl pândea. Îşi întoarse calul într-o parte şi apucă pe o poteacă întunecată, ce părea să ducă la un luminiş între copaci. Picioarele calului se înfundară fără zgomot într-o adâncitură cu muşchi şi frunze, adunate de ani şi ani acolo. Ajunse în luminişul dintre copacii mari şi cenuşii; fie că văzu tremurarea unei frunze mişcătoare, fie forma unui lup pitulat, nu fu sigur, dar i se păru că prin bezna de sub copacii din stânga trecuse ceva, tăcut ca o umbră, iute ca un duh.

Se întoarse pe urmele sale, uitându-se atent într-o parte şi în alta. Ajunse într-un loc unde copacii erau mai rari şi-şi dădu seama că se apropia de râul lângă care era aşezată locuinţa pustnicului. Descălecă, îşi legă calul de un copac şi cântă ca o anumită pasăre. Mai cântă aşa de două ori până când i se răspunse la fel dintr-un loc mai depărtat, din dreapta. Aştepta câteva clipe şi apoi auzi o veveriţă ronţăind în frunzişul des de deasupra capului său. Fără să se întoarcă, nici să privească, Robin spuse:

— N-ai văzut pe nimeni, Ket, în pădure, pe când treceam în jos, pe lângă Stejarii Hidoşi?

O clipă fu tăcere, apoi, dintre frunzele de deasupra Ket răspunse:

— Pe nimeni, decât un băiat de cărbunar.

— Eşti sigur că nu m-a spionat nimeni?

— Sunt sigur că n-a fost nimeni care să-ţi vrea răul.

Nu era un răspuns direct şi, o clipă, Robin stătu la îndoială. Dar nu avea nici o pricină să creadă că sosirea lui la Lindhurst ar fi fost cunoscută cuiva, aşa că nu-l întrebă mai mult pe Ket.

— Fii atent la calul meu, Ket — spuse Robin, şi se îndreptă spre râu.

Repede copacii se răriră şi văzu apa licărind la lumina soarelui. Privind în sus şi în jos, zări o casă mică aşezată la stânga, pe malul râului. Era clădită din grinzi groase de lemn înnegrite şi îmbătrânite de vreme. Un şanţ larg şi adânc o înconjura din trei părţi şi, în faţa uşii joase, văzu un podeţ lat, cu ajutorul căruia locuitorul casei trecea pe uscat. Podeţul era legat cu lanţuri, astfel că putea fi ridicat, înlăturând în acest chip posibilitatea celui ce nu avea barcă de a ataca sau a asalta locuinţa.

„O casă de pustnic straşnic clădită, pe legea mea — îşi zise Robin — mai degrabă locuinţa vreunui pirat de pădure decât chilia unui călugăr auster, care ziua îşi biciuieşte trupul gras şi noaptea posteşte şi se roagă. Unde o fi oare umilul pustnic?”

Se uită mai îndeaproape printre copaci şi văzu o potecă îngustă, coborând dinspre arbori către apă, ca şi cum acolo ar fi fost un vad; pe malul celălalt poteca se ivea din nou şi se ducea mai departe, ca o galerie printre copacii care creşteau acolo, chiar lângă apă. Lângă potecă şedea pe gânduri, rezemat de un copac din partea aceasta a râului, un om îmbrăcat în haina aspră de călugăr. Părea mare şi voinic la trup, şi avea braţe groase, vânjoase.

— Straşnic călugăr, într-adevăr! exclamă Robin. Pare adâncit rău în gânduri, de parcă ar chibzui el, omul sfânt, la păcatele făcute. Să-i încerc umilinţa cu vârful unei săgeţi.

— Hei, preasfântule, am treabă de partea cealaltă a râului. Scoală-te şi du-mă dincolo, în cârcă, să nu-mi ud picioarele!

Călugărul cel voinic se mişcă încet, îşi înălţă faţa şi se uită nepăsător la Robin o clipă, ca şi cum ar fi înţeles cu greu ceea ce i se spunea. Pe Robin îl pufni râsul când îi văzu nedumerirea zugrăvită pe faţă.

— Scoală, găgăuţă — îi strigă el vesel — du-mă peste râu în cârca ta leneşă, altfel săgeata asta o să-ţi gâdile coastele!

Fără o vorbă, călugărul se sculă, îşi plecă spatele şi Robin îl încalecă. Apoi călugărul păşi încet în râu şi înaintă domol prin vadul pietruit, până ajunse în partea cealaltă. Se opri o clipă să răsufle. Apoi începu să urce pe mal şi Robin se pregăti să sară jos. Dar în clipa următoare îşi simţi piciorul stâng prins într-o strânsoare de fier şi primi în acelaşi timp, în partea dreaptă, între coaste, o lovitură straşnică. Se dădu peste cap şi căzu pe spate pe mal, iar călugărul, apăsându-l cu un genunchi, îi vârî degetele în gât şi-i spuse:

— Şi acum, drăguţule, du-mă înapoi la locul de unde am plecat, altfel o să-ţi pară rău.

Robin, înfuriat că vicleşugul lui se întorsese împotriva sa, încercă să se smucească şi să-şi apuce sabia, dar călugărul îi prinse încheietura şi i-o suci, strângându-l atât de puternic, încât proscrisul îşi dădu seama că, în privinţa forţei, călugărul îl depăşea.

— Primeşte înfrângerea în linişte, băiete — zise călugărul, zâmbind uşor. Eşti cam obraznic, deşi n-ai ajuns încă în deplinătatea puterilor. Hai, scoală şi cară-mă înapoi.

Călugărul îl slăbi şi Robin, cu toate că era furios, se miră de purtarea lui. De ce nu-l bătea să-l lase lat, sau chiar să-l omoare, când îl avea în mână? Alţi oameni aşa ar fi făcut şi nimeni nu i-ar fi condamnat, în adâncul inimii sale, lui Robin îi părea rău acum că îl luase de sus pe călugăr. Îşi dădea seama că numai datorită neştiinţei îl dispreţuise pe taica Tuck.

Fără o vorbă, se aplecă din şale şi călugărul îl încalecă uşurel, strângându-şi mâinile în jurul gâtului său, însă nu prea tare, ci destul ca să-l facă să priceapă, că, dacă ar încerca vreo şmecherie, călugărul era pregătit. Când ajunse în mijlocul râului, unde apa era mai adâncă şi curgea mai repede, Robin ar fi avut mare poftă să-l arunce pe călugăr în valuri; cum însă deosebirea de forţe era prea mult împotriva lui, merse mai departe.

Când fu aproape de mal, auzi deodată un hohot de râs venind dinspre locuinţa pustnicului şi, privind într-acolo, văzu la o mică fereastră ce dădea spre râu chipul unei femei. Avea un văl în jurul feţei şi era foarte drăguţă. Când privi spre ea, chipul dispăru la iuţeală. Nu putea şti cine era femeia, dar gândul că se înfăţişase atât de caraghios în ochii ei îl făcu pe Robin să înnebunească aproape de turbare. Ajunse la mal şi, după ce călugărul se dădu jos din spatele său, se întoarse către el şi-i spuse:

— Nu e pentru ultima oară că mă vezi, pustnic prefăcut şi tâlhar vânjos! Când ne vom mai întâlni o dată, ai să primeşti o săgeată în hoitul tău mătăhălos L

— Vino când îţi place! spuse călugărul, râzând bucuros. Păstrez, totdeauna pateu şi o sticlă-două de rachiu pentru prietenii buni. Cât despre săgeata arcului tău, ţine-o mai bine pentru cerbul regelui, dragul meu. Fii mai atent la glumele pe care le faci, tinere domn, şi nu le încerca asupra semenilor tăi până când nu ştii dacă sunt sau nu mai puternici, decât tine.

Atât de mult îl înfurie pe Robin răspunsul obraznic al călugărului, încât în clipa următoare sări la el şi amândoi începură să se lupte cu sălbăticie, fiecare încercând să-l arunce pe celălalt în râu. Până la urmă alunecară amândoi pe malul moale şi, încleştaţi încă unul de celălalt, căzură amândoi în apă.

Ieşiră afară repede şi Robin, încă orbit de furie, alergă la arc şi la săgeţile care îi căzuseră pe mal, încorda o săgeată, se întoarse şi se uită după călugăr. Acesta dispăruse, dar în clipa următoare ieşi de după un copac cu un scut într-o mână şi o sabie în cealaltă; pe cap avea un coif de oţel. Robin întinse, coarda până la ureche şi săgeata zbârnâi când ţâşni din arc. Privi s-o vadă străpungând corpul mare al duşmanului său, dar în loc de asta văzu cum călugărul o opreşte râzând cu scutul, cum o respinge şi cum se înfige în pământ, unde rămase o clipă şi se clătină ca tulpina unei plante ciudate, mişcată de vânt.

Încă trei săgeţi mai trase Robin după el, dar fiecare fu prinsă cu dibăcie de călugăr în scut şi proscrisul turba văzând că nu izbutea în nici un fel să supună pe acest adversar de temut.

— Hai, trage, dragul meu! strigă călugărul Dacă vrei să rămâi aici toată ziua şi să tragi, eu îţi voi sluji drept ţintă, dacă îţi face plăcere să-ţi risipeşti săgeţile.

— N-am decât să sun din corn — îi răspunse furios Robin — şi în spatele meu se vor ivi unii care vor înfige atâtea săgeţi în hoitul tău, încât ai să arăţi ca un arici mort.

— Iar eu, lăudărosule — zise călugărul — n-am decât să fluier de trei ori cu degetele şi vei fi rupt în bucăţele de câinii mei.

În timp ce călugărul vorbea, Robin auzi un zgomot lângă copacii din spatele său. Se uită şi văzu un tânăr zvelt alergând spre el, cu un capişon pe cap, astfel căi faţa îi era aproape ascunsă, cu un arc atârnat pe spate şi cu o săgeată în mână. Robin, gândind că tânărul voia; să-l atace, apucă scutul şi trase sabia. În acelaşi timp se auziră şi alte zgomote în pădure, ca de oameni alergând printre tufişuri. Apoi răsună un fluierat pătrunzător şi Robin auzi un urlet ca de animal sau de pasăre în ghearele unui şoim. El recunoscu semnalul de primejdie al lui Ket Spiriduşul şi înţelese că duşmanii veneau spre el.

Se gândi că tânărul zvelt, care se oprise o clipă la auzul fluieratului, era un spion al lui Guy de Gisborne, care conducea lupta împotriva lui. Înălţă sabia şi se aruncă asupra tânărului. Era la un pas de celălalt şi îl observa cum gâfâie, sfârşit de alergătură. Tânărul înălţă capul şi, într-o frântură de secundă, Robin îi văzu faţa în umbra capişonului.

— Mariana! strigă el, căci era chiar iubita lui. Ce s-a întâmplat? Ce...

— Robin! gâfâi ea, şi faţa i se îmbujora văzându-l.

Îşi sprijini mânuţa albă pe braţul său şi-i spuse:

— Sună din corn după oamenii tăi, altfel eşti intr-adevăr pierdut.

Apoi se întoarse repede şi alergă spre călugăr, căruia îi spuse la iuţeală câteva cuvinte. Sunetul cornului lui Robin, limpede şi ascuţit, răsună în lungul potecilor înfrunzite şi posomorâte. Aproape în aceeaşi clipă călugărul îşi vârî două degete în gură şi fluieră atât de puternic, că-ţi spărgea urechile. De îndată, oamenii ieşiră fugind de sub copaci şi Robin îi recunoscu: erau oamenii înarmaţi ai abatelui de la St. Mary's Abbey.

— Repede, Mariana — strigă Robin — du-te în, casa călugărului! Mai e încă timp.

Apoi Robin se uită repede în jurul său, căutând un loc de scăpare, de unde să se poată apăra singur, şi văzu o limbă de pământ care înainta în apa râului. Îşi încorda o săgeată în arc, în timp ce alerga. Mariana şi călugărul ajunseră şi ei acolo în acelaşi timp.

— Nu, nu — repetă Robin — du-te peste podeţ, în casa călugărului! Dacă oamenii mei nu sunt aproape, va fi rău de mine şi nu vreau să suferi tu, iubito.

Şi încorda a treia săgeată.

— Nu, Robin! strigă Mariana. Pot să încordez şi eu arcul, după cum prea bine ştii, iar bunul părinte Tuck ne va ajuta. Uite, vin câinii!

În acest timp, oamenii înarmaţi ajunseră la vreo zece yarzi şi Robin trimise trei săgeţi în ei, rănind doi şi omorând unul.

Hugo cel Negru îi conducea şi striga:

— Băieţi, trebuie să alergăm cu toţii şi să sărim pe el. Dacă ne ţine la distanţă cu săgeţile, ne doboară.

În vreme ce vorbea, se auzi zbârnâitul prelung al unei săgeţi şi omul de lângă el căzu cu gâtul străpuns. Atacanţii începură să se îndemne unii pe alţii, dar săgeţile făceau prăpăd printre ei. Pe când mai stăteau la îndoială, auziră deodată nişte lătrături şi în faţă li se iviră zece dulăi graşi, care săriră asupra lor. Erau nişte bestii sălbăticite, de mărimea copoilor, având în jurul gâturilor gulere groase cu ţepi ascuţiţi.

Oamenii se luptară orbeşte, cu săbii şi suliţe, împotriva acestor duşmani ciudaţi şi teribili. Deodată se auzi un fluierat ascuţit şi un uriaş, purtând îmbrăcăminte de călugăr şi scut, veni spre ei, chemând câinii pe nume şi strigându-le să se potolească. Cinci câini zăceau răniţi ori morţi, dar ceilalţi, la auzul vocii stăpânului lor, se domoliră şi se retraseră, lingându-şi rănile.

Hugo cel Negru îşi şterse de sudoare faţa oacheşă, se uită împrejur şi păli deodată. Răspândiţi pe câmpul deschis din faţa casei, vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi în verde alergau spre ei din toate puterile, fiecare încordând o săgeată în arc, chiar din fugă.

— Scape cine poate! strigă Hugo cel Negru. Vin bandiţi prea mulţi şi nu putem ţine piept!

Oamenii aruncară la iuţeală o privire peste câmp şi apoi, întorcându-se, dădură năvală spre adăpostul copacilor. Proscrişii se opriră o clipă şi un stol de săgeţi zbârnâi prin aer, străpungând palmele frunzelor şi dispărând în tufişuri. Trei oameni căzură loviţi de aceste săgeţi, iar ceilalţi goniră nebuneşte spre amurgul verde al bătrânilor copaci, risipindu-se în fugă, ca să facă mai grea urmărirea.

Când şi ultimul dintre proscrişi dispăru după fugari, Robin se întoarse spre Mariana, care, cu obrajii aprinşi şi răsuflarea grăbită, căuta să prevină supărarea iubitului ei.

— Nu fi supărat pe mine, Robin — zise ea — dar m-am temut pentru tine atât de mult, încât a trebuit să vin în pădure, să aflu cum îţi merge. Mai ţii minte de câte ori am tras şi am vânat împreună la Locksley Chase, când eram copii? De ce să nu fi făcut şi acum aşa?

— Nu trebuia să faci şi acum aşa, iubito — răspunse Robin. Acum eu sunt proscris, iar tu fată de lord. Oricine ar putea să-mi vândă capul, iar cei ce mă ajută înfruntă aceeaşi primejdie. Dar spune-mi, Mariana, când ai îmbrăcat hainele astea care te schimbă într-un băiat atât de drăgălaş, şi cum de-l cunoşti pe tâlharul ăsta de călugăr?

— Nu e tâlhar, Robin, e un om bun — răspunse Mariana. Este prietenul lui sir Richard din Lee şi totdeauna a vorbit frumos de tine şi m-a mângâiat când am suferit pentru tine. Iar când m-am hotărât să îmbrac aceste haine şi să vin în pădure ca să aflu ce mai e cu tine, am vorbit cu taica Tuck şi el mi-a făgăduit să mă ajute. Căci el are prieteni prin toată pădurea şi astfel am izbutit să-i cunosc pe prietenii tăi, spiriduşii. Te-am aşteptat în pădure, în timp ce tu călăreai încoace, şi Ket ştia că eram acolo.

În timp ce vorbea, Mariana îl călăuzea pe Robin, ducându-l peste podeţ; se aflau acum în locuinţa călugărului. Dădură într-o cameră cu înfăţişare atât de bucătărie cât şi de capelă şi salon. Într-un colţ se afla un crucifix, iar în faţa lui, un scaun de rugăciune: pe un perete se vedeau haine din zale, coifuri de oţel, o sabie, două-trei vârfuri de suliţă, o tolbă cu săgeţi şi un arc mare. Pe alt perete erau poliţe negeluite cu săculeţi de mâncare, două-trei hălci sărate de carne şi o pulpă de vânat. În mijlocul casei era o masă.

Când intrară, o fată se ridică de pe scaun şi Mariana alerga la ea cu mâinile întinse şi o trase către Robin.

— Alice, uite-l pe Robin! zise ea.

Robin recunoscu fata. Era aceea care-l văzuse cărându-l pe călugăr prin râu şi râsese de el. Fata avea o faţă luminoasă şi veselă şi îl privea cu o licărire jucăuşă în ochi. Apoi întinse mâna şi-i zise:

— Aşadar dumneata eşti îndrăzneţul proscris al cărui cap sir Ranulf de Greasby jură în fiecare noapte, înainte de a se duce beat la culcare, că-l va atârna de zidurile castelului Hagthorn!

Ea dădu drumul unui hohot de râs atât de vesel, iar în ochii ei se citea atât de limpede admiraţia, faţă de frumosul proscris, încât câştigă pe de-a-ntregul inima lui Robin. Foarte galant, el îşi îndoi genunchiul şi sărută mâna domnişoarei.

— Sunt Robert sau, după cum mă numesc oamenii, Robin Hood — spuse el — şi cred că dumneata trebuie să fii domnişoara Alice de Beauforest, pe care Alan de Tranmire o iubeşte atât de mult.

Faţa fetei se îmbujora o clipă, apoi păli şi o umbră de mâhnire îi trecu peste ochi. Se întoarse şi Mariana se apropie de ea, privind-o blând şi o luă de gât.

Tocmai atunci intră călugărul.

— Pe legea mea — vorbi el — cine te ajută pierde mult. Patru din bieţii mei câini au muşcat pentru ultima dată şi au ros ultimul lor os pentru tine.

— Bunule pustnic — zise Robin, mergând spre el cu mâna întinsă — am auzit că eşti prietenul fetei pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume şi vreau să-mi fii şi mie prieten.

— Robin, băiatule — răspunse taica Tuck şi un zâmbet îi lumină faţa largă, simpatică — ţi-am dorit mereu binele, de când am auzit că ai ajutat la incendierea casei lui sir Guy. Gândesc, băiatule, că noi doi nu putem fi duşmani, tu şi cu mine. De când mi-am luat această locuinţă, de acum şapte ani, cu ajutorul bunului meu prieten sir Richard din Lee, n-am auzit niciodată de un om ale cărui isprăvi să-mi placă atât de mult ca ale tale. Cum l-ai pus la respect pe necioplitul şerif din Nottingham! N-am mai râs aşa de bine din ziua când i-am rostogolit în bazinul cu peşti pe sfinţii mei fraţi întru călugărie de la Fountains Abbey, fapt pentru care, păcătosul de mine, am fost izgonit.

Călugărul apucă mâna lui Robin şi i-o strânse atât de tare, că i-ar fi rupt oasele dacă proscrisul ar fi fost mai slab. Dar strânsoarea de răspuns a lui Robin fu aproape tot atât de puternică şi taica Tuck zâmbi admirativ.

Despre multe lucruri vorbiră apoi ei între ei. Mariana povesti cum taica Tuck îi fusese călăuză pe drumurile din pădure, în timpul verii, cum o învăţase tainele pădurii şi-i arătase multe ierburi vindecătoare. Mai povesti cum se împrietenise cu Ket Spiriduşul şt Hob din Colină, cu mama lor şi cu surorile, cum fusese înştiinţată prin ei despre tot ceea ce li se întâmplase lui Robin şi oamenilor săi.

— Robin — zise taica Tuck — ce mândru trebuie să fii când te gândeşti ce a făcut fata asta frumoasă din dragoste pentru tine!

— Mă simt mândru — răspunse Robin — dar inima mi-e plină de tristeţe când mă gândesc că sunt un om proscris şi că ei, care a cunoscut numai chipul cel mai plăcut al vieţii, eu nu-i pot oferi decât traiul lipsit de adăpost din sălbăticia pădurii. Nu vreau să-mi schimb viaţa cu aceea pe care mi-ar putea-o oferi regele, şi ca s-o leg de mine prin căsătorie pe fata asta frumoasă, împotriva voinţei rudelor ei, ar însemna s-o menesc unei vieţi pe care n-aş vrea, nu, pe care nu pot să-i cer s-o împartă cu mine.

— Robin — zise Mariana — nu te iubesc decât pe tine şi nu mă voi căsători decât cu tine. Iubesc viaţa de pădure tot atât cât o iubeşti şi tu îşi voi fi fericită cu tine chiar dacă mi-aş părăsi toate rubedeniile. Te gândeşti, fără îndoială, că m-aş plânge când frunzele vor cădea din copaci, când vântul va începe să mârâie pe drumurile întunecate, ori cinci vârtejurile de zăpada vor juca în vifor. Dar inima mea se va încălzi fiindcă te-aş avea pe tine, către care să mă întorc, şi niciodată nu mi-ar părea rău că am plecat dintre zidurile groase ale castelului tatii. E bun cu mine, dar mă dispreţuieşte şi zilnic îşi bate joc de mine pentru iubirea ce ţi-o port; l-aş părăsi cu tristeţe, dar aş veni la tine îndată, oricând, dacă ai avea nevoie de mine.

Vocea ei blândă tremura puţin când isprăvi de vorbit şi lacrimi erau în ochii ei curajoşi. Robin îi luă mâinile şi, înălţându-le spre buzele lui, le sărută cu dragoste.

— Aproape că m-ai convins, iubita mea — vorbi el. Ştiu că nu mă iubeşti decât pe mine, dar nu e drept ca o fată să fugă în pădure cu un proscris şi să trăiască acolo cu teamă, pândind ziua şi noaptea apropierea duşmanilor. Îţi făgăduiesc însă, Mariana, că dacă vreodată ai să fii în primejdie din cauza celor ce îţi doresc răul, dacă ai să fii singură şi urmărită de oameni răi şi ai să trimiţi după mine, eu am să vin. Acest bun părinte ne va căsători şi atunci vom suferi împreună, oricare ar fi soarta ce ne va fi dat s-o trăim.

— Bine ai vorbit, Robin Hood — zise călugărul din inimă — şi bine te-ai povăţuit. Văd că eşti un om cinstit, aşa cum te ştiam dinainte. Ştiu bine, şi spun asta cu plăcere, că nu va mai curge multă apă pe sub Wentbridge şi această tânără fată frumoasă va avea nevoie de braţul tău vânjos şi de dragostea unui om bun şi destul de puternic ca s-o apere de cei ce-i vor vrea răul.

Călugărul vorbea aşa fiindcă ştia că tatăl Marianei era bolnav şi că dacă ar fi murit el, mulţi baroni şi prelaţi puternici şi răi, doritori de pământurile şi de bogăţiile Marianei, vor unelti s-o ia la ei, ca să se folosească de avuţiile ei şi ca s-o vândă unui bărbat care ar fi plătit un preţ bun pentru dota sa.

Un corn sună afară, în pădure şi, ducându-se la uşă, Robin îi văzu pe Micul John şi pe ceilalţi proscrişi. Micul John raportă că oamenii abatelui şi paznicii regelui fuseseră goniţi spre drumul mare de dincolo de pădurea Harlow, mulţi din ei fiind răniţi. Că acolo, doi cavaleri, care păreau că-i aşteptau, încercaseră să-i regrupeze pe fugarii înarmaţi, dar că săgeţile proscrişilor îi puseră pe toţi pe fugă, unul dintre cavaleri depărtându-se călare, cu o săgeată în şold.

— N-aţi putut vedea cine erau? întrebă Robin.

— Unul avea un scut fără nici un blazon, iar celălalt avea un turn roşu pe el — răspunse

Micul John.

— Cel cu turnul roşu era un om pe care nu-l cunoşteam — spuse Scarlet — dar cel cu scutul alb era unul din cei pe care i-am bătut anul trecut la biserica din Campsall.

— Scarlet grăieşte adevărat — zise Will Arcaşul — unul era Niger le Grym, şi cred că celălalt, după mârâitul vocii sale şi după grozăvia înjurăturilor, nu era altul decât diavolul de Isenbart de Belame însuşi.

— Nu mă îndoiesc — zise Robin. Asta arată că spionii lor ne pândesc mereu. Duceţi-vă în pădure şi rămâneţi aproape, ca să puteţi auzi sunetul cornului meu. Sunt aici două doamne pe care trebuie să le păzim până la casele lor.

Între timp, taica Tuck pregătise un ospăţ de pădurean şi se aşezară cu toţii să mănânce, după ce Mariana se schimbă şi se îmbrăcă în hainele ei. Apoi, din ascunzătorile pădurii fură aduşi doi cai; fetele încălecară, luându-şi rămas bun de la călugăr, şi plecară, însoţite de Robin, către castelul lui sir Richard din Lee, unde locuiau amândoi pentru o bucată de vreme.

În timp ce călăreau pe drumul însorit al pădurii, Robin văzu că Alice părea întristată şi gânditoare şi o întrebă pe Mariana de ce vorbele lui o îndureraseră atât.

— Fiindcă — răspunse Mariana — nu va putea sa se mai ferească mult timp de căsătoria cu bătrânul şi crudul lor sir Ranulf de Greasby. Ziua nunţii a fost fixată, iar iubitul ei, Alan, a fost proscris şi s-a ascuns prin dealurile sălbatice din Lancaster.

— N-am ştiut — zise Robin. De ce a fost proscris acest tânăr scutier?

— Sir Isenbart de Belame l-a declarat proscris fiindcă l-a omorât pe Ivo Prădalnicul — fu răspunsul. Mai mult, el a obţinut ca pământul lui sir Herbrand, tatăl lui Alan, să fie supus unei dări grele, ceea ce înseamnă că sir Herbrand va fi ruinat, iar fiul său ucis în curând. Pentru tot ce suferă din cauza acestor lucruri, buna mea prietenă Alice e tristă.

— Într-adevăr, l-a omorât pe Ivo Prădalnicul — vorbi Robin — dar în luptă dreaptă; ştiu asta fiindcă am fost cu ei când s-au luptat; dar nu ştiu cum de s-a dus vestea că Alan l-a omorât, căci prin apropiere nu era nimeni din tabăra lor decât servitorul ucis de Ket Spiriduşul.

Şi Robin povesti cum s-a desfăşurat lupta din pădure dintre Alan şi Ivo Prădalnicul.

— Îmi aduc aminte acum — zise Mariana — că sir Richard mi-a povestit că ştirea a fost răspândită de un pădurar; acela spunea că, în ziua când cavalerul a fost găsit mort, Alan de Tranmire a venit la el, căutând un cal pe care i-l lăsase în grijă, şi că avea o rană dureroasă la umăr.

— Ăsta a fost Hugo cel Negru — spuse Robin — care călăuzea pe oamenii înarmaţi de azi. N-a mai spus nimic altceva? N-a mai spus cu cine era Alan când a venit pentru cal, sau de halul în care chiar el, Hugo, se găsea?

— Nu, nu cred.

Robin îi povesti Marianei cum l-au găsit pe Hugo cel Negru legat chiar de stâlpul uşii lui, în timp ce un om înalt stătea în faţă-i mâncând carnea friptă pe care pădurarul şi-o pregătise pentru masă. Mariana râse din inimă de această întâmplare şi spuse că sir Richard s-ar bucura nespus dacă ar auzi o poveste atât de caraghioasă.

— Îl vezi pe băiatul ăla înalt de colo? spuse Robin, arătând în faţa lor făptura atletică a Micului John, care păşea zvelt şi mlădios, privind ascuţit încoace şi încolo în pădurea de lângă ei. El este şerbul care a legat pe pădurar; e un camarad vesel şi un luptător straşnic, cu care n-aş vrea să mă mai măsor vreodată.

Auzind acestea, Mariana dori să vorbească ceva cu Micul John, care fu chemat de conducătorul lui; şi iată-l pe Micul John, cu faţa aprinsă, vorbind cu prima domnişoară pe care o întâlnise în viaţa lui. Se purtă totuşi cu demnitatea unui om liber, căci în viaţa neprefăcută din pădure şi în aerul ei curat, şerbul îşi pierde stângăcia şi nu mai e grosolan.

În timp ce vorbeau astfel împreună, Mariana punându-i Micului John multe întrebări privitoare la viaţa proscrişilor sub arborii pădurii, Robin se duse înainte la Alice, care călărea cu femeia ei alături.

— Domnişoară Alice — zise proscrisul — îmi pare rău că vorbele mele ţi-au pricinuit gânduri triste. L-am cunoscut pe tânărul Alan; un scutier mai viteaz şi mai îndrăzneţ n-am întâlnit niciodată, nici unul mai curtenitor la vorbă şi mai binevoitor în purtări. Spune-mi, te rog, în ce zi va trebui să te căsătoreşti cu bătrânul cavaler pe care tiranii aceia din Wrangby doresc să ţi-l dea de bărbat?

— Domnule proscris — zise fata, şi ochii ei întunecaţi se aprinseră — îţi mulţumesc pentru vorbele bune privitoare la cel pe care îl iubesc. De acum un an, de când a fugit ca proscris în pădure şi sălbăticie, am primit de la el câteva scrisori în care mi-a scris şi despre tine.

Totdeauna scria cu căldură de prietenia voastră. Căsătoria mea nenorocită va fi celebrată peste trei zile, de sărbătoarea sfântului James, la biserica din Cromwell. Bietul meu tată nu mai poate ţine piept cererilor urâcioase ale lui sir Isenbart, care ameninţă cu focul şi cu sabia dacă nu se supune voinţei lui şi nu mă dă acelui tiran bătrân, sir Ranulf. Nu mai avem prieteni mari şi puternici cărora să le cerem ocrotire, iar iubitul meu este proscris şi nu poate să mă scape.

Lacrimi cădeau din ochii-i curajoşi şi mâhnirea ei îl atinse la inimă pe Robin. Fruntea i se întunecă de mânie şi câteva clipe rămase cufundat în gânduri. Apoi zise:

— Fii tare, dragă domnişoară. Poţi avea nădejde în câteva braţe vânjoase şi inimi tari, deşi timpul e scurt. Ai pe cineva care să ducă un mesaj iubitului tău din partea mea?

— Îţi mulţumesc pentru că mă îmbărbătezi, bunule Robin — spuse fata şi zâmbi printre lacrimi. E un şerb al tatălui meu, care ştie ascunzişul lui Alan; el i-a dus patru scrisori de la mine, deşi drumul e lung şi înfiorător pentru un biet şerb neumblat ca el. E însă om curajos şi vrea să-mi împlinească poruncile.

— Cum îl cheamă şi unde locuieşte?

— Îl cheamă John sau Jack, fiul lui Wilkin, şi locuieşte la Spinul Albicios, în Cromwell.

— Dă-mi ceva ca semn de recunoaştere din partea ta — spuse Robin — fiindcă am să trimit pe unul din băieţii mei la el, înainte de vecernie.

Alice îşi scoase un inel din degetu-i subţire şi îl puse în mâna lui Robin.

— Va şti că e de la mine şi va face bucuros orice îi va cere purtătorul lui — zise ea — de dragul meu.

Însoţitoarea, care călărea alături, îşi ridică mâna, ţinând între degete un inel gros de argint.

— Îndrăzneţule proscris — zise această fată cu părul negru şi obrajii roşii, drăguţă şi cu privire isteaţă — omul tău să ia şi acest inel, să-l ducă lui Jack şi să-i spună din partea mea, a fetei pe care o iubeşte, că dacă nu face ce-i spune, şi încă repede, atunci îi dau înapoi inelul, iar când am să-l văd, am să-i spun cele mai rele vorbe şi am să-l şi blestem pe deasupra. Fiindcă, dacă nu vrea să-şi mişte trupu-i mătăhălos de dragul stăpânei mele, care e la o astfel de strâmtoare, atunci nu e bărbat bun pentru Netta din Meering.

— Am să-ţi îndeplinesc dorinţa, fată dragă — zise Robin zâmbind. Şi cum nu mă îndoiesc că cel de la care ai primit inelul este un bărbat viteaz, tot aşa nu mă tem că lucrurile n-or să se desfăşoare bine.

După puţin, ajunseră la castelul lui sir Richard şi domnişoarele intrară tefere în hol. Lumina după-amiezii începea să se îndulcească, se apropia seara şi Robin ştia că nu are timp de pierdut. Îl chemă pe Will Arcaşul, îi dădu cele două inele şi îi încredinţa misiunea despre care vorbise cu Alice. Câteva clipe după aceea, Will călărea chiar pe calul iute al lui Robin şi se îndrepta pe drumurile pădurii, spre răsărit, către apele râului Trent.

V.
CUM S-A CĂSĂTORIT ALAN DE TRANMIRE CU LADY ALICE, DATORITĂ AJUTORULUI DAT DE ROBIN HOOD ŞI DE JACK, FIUL LUI WILKIN

Jack, fiul lui Wilkin, se afla în pădure şi lega ultima sarcină de lemne pe carul ce şi-l făcuse singur; nu se gândea în clipa aceea că în curând avea să primească un mesaj şi că multe urmări va avea acesta în viaţa lui. Jack era un tânăr bine clădit, vânjos, de vreo douăzeci de ani, arătos, cu ochi căprui, jucăuşi şi cu pistrui pe faţă. Capul sau cu păr buclat, castaniu, nu cunoscuse niciodată vreun acoperământ, decât poate al zăpezii, când vântul de răsărit şuiera, iarna, îngheţând totul. Era şerb la senioria din Cromwell, iar lordul lui era sir Walter de Beauforest, tatăl lady-ei Alice. Lordul nu prea ştia de existenţa lui Jack; câteodată îl vedea pe Jack când se ducea să vâneze cu şoimul sau când se întorcea de la vânătoare, dar nu-şi dădea osteneala să afle cine era băiatul care se trăgea de moţul de pe frunte, aplecându-se în faţa lui. John Thinne însă, administratorul lordului, îl ştia pe Jack ca pe unul din cei mai săritori tineri din seniorie. Odinioară, pe când Jack era băiat de doisprezece ani, îi cam stătea pe inimă administratorului, fiindcă puştiul fusese luat în seamă de lady Alice, pe atunci o fată cu un an sau doi mai mare, şi chemat printre şoimarii ei. Când tatăl lui Jack muri, băiatul fu silit să muncească în locul său pentru coliba şi pentru cei câţiva acri de pământ care-i reveneau lui şi mamei sale; de atunci Jack o vedea mai puţin pe lady Alice, pentru al cărui zâmbet ori vorbă, bună el ar fi trecut prin foc şi apă.

În marele registru de pergament, al senioriei, pe care îl ţinea administratorul şi care conţinea ascendenţa tuturor servilor de pe pământul lordului, Jack era trecut ca John, fiul lui Wilkin. Numele tatălui său fusese Will, dar fiindcă era un om mic de stat, fusese numit Wilkin, ceea ce înseamnă Will cel Mic. Numele lui Jack era schimbător, fiindcă servii şi oamenii săraci n-aveau în acele vremuri un nume al lor propriu. Astfel, câteodată, el era numit Jack, fiul lui Will, ori, din cauza unui măceş bătrân care creştea aplecat pe coliba lui, i se mai zicea Jack Mărăcine sau, după numele mamei lui, Jack fiul Alicei, ori, cum îi vom spune noi, Jack Alison. Fiind însă un băiat isteţ şi vesel, Jack înţelegea când era chemat şi nu ţinea la ceremonie.

Lui Jack îi plăceau caii, şi câinii, şi şoimii. Ştia numele fiecărui cal din seniorie şi multe zile petrecuse el cu ei ducându-i la păşune ori pe câmp, peste şanţul drept şi întins care străbătea fâşia de ţarină a lordului ce trebuia s-o are el. Multe zile fericite petrecuse Jack cu lady Alice pe câmpiile deschise şi sălbatice unde vânau cu şoimul, şoimanul, hultanul sau coroiul.

Orice căţel din sat se găsea în termeni buni cu Jack; nu se aflau pe acolo câini mari, ca dogi, dulăi ori seteri, căci satul era aproape de pădurea regelui unde hoinărea cerbul roşcat, aşa că orice câine mare era omorât de către pădurari, ori i se tăiau ghearele dinainte, ca să nu poată fi folosit la vânătoare.

Dorinţa cea mare a lui Jack era să-şi capete libertatea. Să fii om liber şi să munceşti pământul tău propriu ca Nicholas Cliffe ori Simon Fletcher i se părea lui Jack cea mai mare fericire pe care o putea avea un om. Şi nu fiindcă lordul lui era rău ori fiindcă John, administratorul, era asupritor ar fi dorit Jack să fie liber şi nu legat de pământ, aşa cum era. Mama lui lămurea această ciudată dorinţă zicând că, în urmă cu patru generaţii, pe vremea liniştită a binecuvântatului rege Edward Confesorul, când ţara nu cunoştea lorzi răi şi baroni prădalnici, străbunii lui Jack fuseseră oameni liberi, dar când dădură năvală normanzii, cu toţii deveniseră şerbi.

Lui Jack i se păru o mare nedreptate faptul că, după moartea tatălui său, mama lui trebui să dea administratorului cea mai bună vită pe care o aveau, pe Moolie, o straşnică vacă de lapte, o dată cu cel mai bun cazan din casă şi cu cel mai ţeapăn scaun. I s-a spus ca asta era plata către lord fiindcă îi lăsa încă să mai „rămână” vii pe pământul şi în coliba pe care ei şi înaintaşii lor le aveau de generaţii.

Până acum vreo zece luni lumea din afara satului său i se părea o regiune întunecată, teribilă şi misterioasă, îşi cunoştea ţara pe o rază de trei mile de la biserica din centrul satului şi niciodată nu îndrăznise să pătrundă în pădurea dinspre apus. Era bănuitor faţă de toţi străinii şi, când s-a întâlnit odată cu unii care veneau spre sat, s-a ascuns până ce au trecut.

Pădurea de care auzise era un loc al spaimei; şerbii ceilalţi povesteau despre ea lucruri îngrozitoare. Aflase astfel de monştri care zburau noaptea şi se ascundeau ziua prin desişurile întunecate, ca să sară asupra călătorilor neprevăzători; de coline în vârful cărora lucea

noaptea un foc în care sălăşluiau spiriduşi negricioşi şi mărunţei. Teama de spiritele mici şi rele nu i-a ocolit niciodată prea mult mintea lui Jack în acele zile. Spiritele rele puteau lua orice înfăţişare, ele locuiau în fântâni şi în râuri, în pădure, pe lângă poteci şi în smocurile de iarbă de pe câmpul unde el ara sau secera. Întregul lui sat şi mii de alte sate de-a lungul şi de-a latul Britaniei credeau în spirite rele; de aceea Jack nu era mai prost decât semenii săi ori decât oamenii care în acele zile aveau faima de învăţaţi şi şedeau la sfat cu regele.

Cioara bătrână şi neagră ca cenuşa, care dădea din aripi pe deasupra brazdelor, sau corbul care venea şi se aşeza pe un bolovan uitându-se cu ochiul lui rău la Jack, în timp ce acesta ara, putea fi vreo vrăjitoare sau vreun vrăjitor venit să vadă dacă nu era rost de făcut vreun rău — nicidecum o pasăre sălbatică în căutare de viermi sau râme scoase la iveală de plug. De aceea Jack încrucişa două degete când trecea pe lângă pasărea de rău augur şi rostea un „Tatăl nostru". Tot aşa dacă Jack vedea plutind pe râu un trunchi de copac care, dacă ar fi fost uscat, ar fi ars de minune sub oala de mâncare, el nu l-ar fi scos din apă în mod necugetat cum ar face un băiat din zilele noastre. Nu; înainte de a-l atinge, el s-ar fi închinat, altfel apa rea ascunsă lângă trunchi l-ar fi tras în jos, dacă n-ar fi făcut-o nevătămătoare cu ajutorul semnului sfânt.

Găsirea unei potcoave aruncate ori a uneia prea tocite pentru a mai fi de vreun folos, era o întâmplare fericită şi norocoasă. Jack avea o potcoavă deasupra uşii colibei sale; potcoava oprea pe vrăjitoare şi pe vrăjitori să intre înăuntru; mai avea una deasupra cârligului de la fereastră. Şi Jack ştia cum şi când trebuia aşezată potcoava. În ajunul zilei tuturor sfinţilor, când duhurile rele se plimbau încoace şi încolo, Jack purta la cingătoare o rămurică de frasin.

El însuşi nu văzuse niciodată vreun spiriduş, dar ştia că aceştia trăiesc prin găurile dealurilor sau prin locuri tăinuite din pădure. Povestea era că de demult, un om numit Sturt de Norwell, un serv, auzise pe cineva strigând în pădure că şi-a pierdut sapa. Ducându-se să vadă cine era cel ce striga, Sturt văzu că era un spiriduş. Deşi înspăimântat, Sturt căută şi găsi sapa şi atunci duhul îl invită acasă la el, să mănânce. După aceea Sturt se ducea deseori la colina înverzită din pădure şi după un an se căsători cu fata spiriduşului, îmbogăţindu-şi astfel viaţa. Copiii lui trăiesc încă la Norwell, unul e om liber, dar toţi sunt oameni micuţi şi vioi, primiţi bine oriunde se duc, pentru veselia şi cântecele lor.

Acesta era felul în care se gândea Jack la lume şi la lucruri până mai acum câteva luni când, într-o zi, lady Alice, ca o arătare coborâtă din cer, strălucind de frumuseţe şi graţie, îl trimise într-un loc îndepărtat, dându-i un pergament învelit în mătase, rugându-l să-l ducă iubitului ei, care şedea ascuns într-un anumit loc din pădurea Lancaster. Îi spusese că era singurul om în care se putea încrede şi vorbele ei făcură să-i bată inima în piept.

Jack era un băiat viteaz, însă această primă călătoria prin pădurea cea mare cu preţiosul mesaj fu o experienţă pe care, din cauza spaimei, n-avea s-o mai uite niciodată. Dar din cauza adoraţiei curate ce-o purta frumoasei Alice, a cărei dragoste pentru Alan de Tranmire era cunoscută în toată senioria, credinţa lui înfrânse teama şi-şi duse la îndeplinire însărcinarea. De atunci mai făcu de trei ori călătoria şi de fiecare dată se abătu asupra lui spaima de potecile ciudate dintre Sherwood şi Werrisdale, dar curajul şi isteţimea sa îl făcură să scape teafăr din toate încercările pe care le întâlnise.

Niciodată nu văzuse un proscris ori un hoţ adevărat din pădure. Negustori şi pomanagii profitori sau menestreli obraznici încercară să-l înspăimânte şi să-l uşureze de cele câteva lucruşoare pe care le avea cu el, sau de sacul cu mâncare; dar niciodată nu-i văzuse pe oamenii aceia teribili care fugiseră de la lorzii lor, părăsind ţarină, şi cămin, şi obiceiurile zilnice ale înaintaşilor lor. Se întreba adesea cât de desperaţi şi de nepăsători trebuiau să fie oamenii aceia, de omorau atât de repede ori aduceau atâtea pagube.

În seara aceea lega ultima sarcină de lemne pe căruţul său cel mic şi se întreba ce-ar fi făcut dacă ar fi sărit cineva asupra lui din desişurile pe care le străbătuse în călătoriile lui şi i-ar fi cerut preţiosul lucru pe care lady Alice i-l încredinţase. S-ar fi luptat până la moartea şi nu s-ar fi supus.

Plescăi din limbă la poneiul neţesălat, care-i trăgea carul, şi-l îndemnă pe drumeagul ce ducea afară din pădure. Se uită spre asfinţit şi văzu departe, peste linia neguroasă a pădurii, discul mare şi roşiatic a soarelui, sub a cărui lumină tulpinile copacilor din jurul său păreau roşii-sângerii. Lumina îl orbi. Auzi o cracă rupându-se lângă el, un om înaintă din dosul unui trunchi de arbore şi-i opri trecerea.

— Eşti Jack, fiul lui Wilkin? întrebă străinul, cu o voce aspră, poruncitoare.

Jack se dădu înapoi şi mâna i se opri pe mânerul cuţitului înfipt la cingătoare. Se uită pătrunzător la om, un ins scurt şi vânjos, îmbrăcat în haină şi în pantaloni verzi, roşi pe

alocuri şi rupţi ici şi colo parcă de mărăcini. Un arc îi atârna pe spate, iar la brâu avea o tolbă cu săgeţi legată lângă o sabie bunişoară.

Jack se întreba, zgâindu-se la străin, cine putea fi acesta. După haine părea un pădurar al vreunui lord şi faţa-i acoperită cu barbă mare, căruntă, părea cinstită, deşi dârză. Totuşi, în jurul omului plutea ceva care-i spunea că nu aparţine nici unui lord, ci doar lui însuşi. Semnul omului liber se citea în ochii lui cutezători, în privirea-i neşovăielnică, în portul semeţ al capului.

Tuturor acestor gânduri nu le trebui decât o clipă ca să treacă prin mintea lui Jack. Apoi zise:

— Ce-ţi pasă cine sunt?

— Îmi pasă cine eşti — vorbi străinul şi râse. Uite, băiete, nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Râsul celuilalt răsună cinstit, şi asta-i plăcu lui Jack. Străinul îşi duse mâna stângă la pungă şi scoase ceva din ea. Apoi îşi trase sabia şi vârî în vârful ei două inele, unul de aur, celălalt de argint, şi ridică arma în lumină. Ultimele raze ale soarelui se loviră de diamantul prins în cercul subţire de aur şi-l făcură să scânteieze ca o lumină fantastică în întunericul pădurii.

— Cunoşti vreunul din ele, băiatule? întrebă omul.

— De unde le ai? sări Jack şi faţa i se întunecă de mânie. Le-ai furat de la cele ce le purtau? Dacă e aşa n-ai să mai părăseşti niciodată viu locul ăsta.

— Domol, viteazule! răspunse celălalt, privind atent cum Jack se ghemuise fără să vrea, ca şi cum s-ar fi pregătit să se repeadă. Şeful meu le-a primit din mâna stăpânelor lor. Lady Alice, stăpâna ta, a spus: „Jack e viteaz şi vrea să-mi îndeplinească poruncile. Va şti că inelul e de la mine şi va face bucuros orice îi va cere purtătorul lui, de dragul meu".

— A spus lady Alice vorbele astea? întrebă Jack. Se lumină la faţă, sângele începu să-i curgă cu înfocare prin inimă şi se roşi de plăcere auzind lauda stăpânei sale în gura acelui pădurean bătrân şi neînduplecat. Şi ce — continuă el — ce doreşte stăpâna mea să fac?

— Să mergi cu mine şi să mă călăuzeşti la Alan de Tranmire — zise Will Arcaşul.

O clipă, Jack stătu la îndoială. Să meargă cu acest străin prin pădurea sălbatică şi prin câmpurile singuratice din Peak? Credinţa lui însă nu îngăduia şovăieli în privinţa celor ce avea de făcut.

— Am să merg, prietene — răspunse Jack. Spune-mi cum te cheamă şi cine eşti.

— Sunt om liber, om al pădurilor.

— Cum! exclamă Jack şi se dădu îndărăt. Eşti proscris! Unul din oamenii lui Robin Hood?

— Ăsta mi-s! vorbi celălalt. Şi-s mândru că slujesc un stăpân atât de înţelept şi viteaz.

O clipă, Jack se uită uimit. Nu era un desperat, ori un asasin nesăbuit, aşa cum auzise el că sunt proscrişii, ci un om cu faţa obişnuită, cu ochi care puteau fi aspri, dar care puteau să şi zâmbească. Într-un avânt, Jack îi întinse mâna, iar celălalt i-o prinse.

— Eşti primul proscris pe care-l văd zise Jack râzând din inimă; şi dacă stăpânul şi soţii tăi sunt ca line, atunci inima îmi spune că sunteţi oameni cinstiţi şi de treabă. Robin Hood o ocroteşte pe stăpâna mea?

— Da, aşa face — spuse Will — dar acum să nu mai vorbim şi să plecăm din pădure, înainte ca lumina zilei să piară cu totul.

Nu mai vorbiră. Jack mâna calul pe poteca neîngrijită care ducea spre sat şi, lovindu-l cu biciul, îşi dădu seama, după felul în care animalul o porni în galop, că în curând va ajunge cu bine acasă şi fără sprijin. Înainte de a-l deshăma, el rupse o mlădiţă din desiş şi o înnodă în jurul gâtului calului. Astfel mama lui va înţelege că el pleca din nou, la rugămintea lady-ei Alice.

Când pădurea rămase la vreo milă în urma celor doi oameni, Will grăi:

— Nu m-ai întrebat ce mesaj îţi aduc cu inelul de argint, băiatule.

Jack râse.

— Nu, nu te-am întrebat. Mai întâi fiindcă mesajul stăpânei l-a alungat pe celălalt din mintea mea, şi apoi fiindcă mi se pare că nu e un mesaj prea blând.

— E un mesaj din partea unei fete — răspunse Wil — şi e pe jumătate aspru, pe jumătate dulce, după cum desigur ştii. Mi se pare mie că fata asta, Netta din Meering, când te ia în zeflemea, când îţi spune vorbe dulci.

— Eşti mai bătrân decât mine — spuse Jack, râzând mânzeşte şi sunt sigur că ştii bine cum se poartă fetele. Ce mesaj mi-a trimis?.

Will îi spuse şi faţa lui Jack se aprinse auzindu-i vorbele.

— N-aveam nevoie de limba ei înveninată — rosti el cu o urmă de trufie în voce — ca să

fac ceva de dragul stăpânei mele.

Apoi nu mai zise nimic, dar Will băgă de seama că îşi grăbise pasul şi că se adâncise în gânduri. Între timp, şi ultima rază de lumină dispăruse de pe cerul cel limpede; intraseră adânc pe cărările pădurii. Se opriră şi mâncară câte ceva de prin desagi; când răsări luna, porniră mai departe pe potecă, la lumina ei blândă; arătau ca nişte demoni care trec întunecaţi prin pădurea neagră ca cerneala, ori ca nişte fantome luminate magic, care păşesc fără zgomot prin poienile deschise.

……

Două zile mai târziu, dis-de-dimineaţă, servii din satul Cromwell se adunară grupuri-grupuri în jurul colibelor lor, vorbind despre soarta tristă ce o aştepta pe tânăra şi iubita lor stăpână în ziua aceea. Cu toţii ştiau că îşi dăduse inima lui Alan, dar că destinul crud, care conducea vieţile cavalerilor şi ale doamnelor, o sileau să-l ia pe bătrânul Ranulf de Greasby, un lord rău, cu părul alb, care trăia în regiunea mlăştinoasă din răsărit.

Unii din servi stăteau în curtea bisericii în care avea să aibă loc ceremonia. Din când în când se uitau în lungul drumului, spre nord, căci de acolo trebuia să se apropie nunta. Nu după mult, se arătă preotul; el se îndreptă spre clădirea seniorială, de unde avea să însoţească pe mireasă la biserică.

— Se duce s-o mângâie pe ea, pentru care nu mai există mângâiere — vorbi o tânără femeie cu un copil în braţe. Biata lady! continuă femeia — de ce nu poate ca să aibă parte de cel pe care-l iubeşte mai mult decât orice pe lume?

— Numai cu preţul capului său mai poate veni el aici astăzi — vorbi un bărbat de lângă ea. E proscris, un om pierdut.

— Mi-e teamă că nu e nici o scăpare pentru tânăra fată — zise un bărbat mai tânăr. Are să-şi macine sufletul după ce s-o căsători, şi n-are sa mai fie niciodată fata luminoasă şi fermecătoare de până acum.

— E rău aşa! strigă o tânără. Nici una din rudele ei nu poate s-o scape?

— Rudele ei sunt oameni slabi, Mawkin — spuse o bătrână zbârcită. Ar fi ca şoarecii în ghearele lui Isenbart de Belame, dacă s-ar ridica împotriva voinţei lui.

Tocmai atunci se auzi zgomot de copite pe drumul neîngrijit care venea din nord şi zece călăreţi înarmaţi, îmbrăcaţi în livrelele lui Ranulf de Greasby, se apropiară. Erau oameni cu priviri duşmănoase, crunte; fără o vorbă intrară călare pe poartă şi se opriră la uşa bisericii, risipind pe bieţii servi care fugiră din drumul cailor cât putură de repede. Călăreţii se rânduiră singuri câte cinci de fiecare parte a uşii, descălecară şi rămaseră fiecare lângă calul său, uitându-se cu obrăznicie la ţăranii care se îngrămădiseră unii peste alţii la poartă

— De la vechiturile astea se aşteaptă bătrânul la răscoală? întrebă unul din oamenii înarmaţi.

Ceilalţi râseră auzind gluma.

— Bătrânul nostru lord a fost atâta dus de nas de femeiuşca asta tânără — zise altul — încât acum, când e aproape în mâinile lui, se teme ca nu cumva vreo întâmplare nenorocită să i-o smulgă.

— Da, l-a dus mult de nas — vorbi altul. Dar nu mai dau doi bani pe zeflemelele ei, o dată ce intră în castelul din Hagthorn Waste. Acolo are el mijloace să îmblânzească şi pe cea mai sălbatică fată, aşa cum a îmblânzit-o şi pe ultima lui nevastă, după cum se vorbeşte

— Da, fata aia frumoasă, cu ochi negri, care a intrat cu privirea strălucind ca o sabie şi care, după o clipă, a devenit blândă ca un copilaş — spuse altul.

— Mi-o aduc aminte — zise iar primul. A trăit doi ani. A scăpat de la el într-o noapte de iarnă şi a fost găsită îngheţată în zori la Grimley Mere.

— Eşti un nuntaş foarte vesel, pe legea mea — zise cel ce era de bună seamă conducătorul. Lasă pe menestreli să ne cânte un cântec mai potrivit pentru nuntă. Hei, pajule!

Un menestrel înalt, purtând un pieptar falnic, vărgat, şi pantaloni peticiţi, venise din sat şi se alăturase grupului de servi; râdea cu ei în timp ce-şi ciupea cetera pe care o purta agăţată de gât cu o panglică murdară. La chemarea soldatului, menestrelul păşi spre uşa bisericii şi, scoţându-şi căciuliţa de catifea, o mişcă pria faţa lui, cu o plecăciune.

— Care ţi-e dorinţa, nobile scutier? Un cântec de război şi pradă, ori unul despre arcaş şi fata lui iubitoare, ori altul cu vânătoare de cerbi roşcaţi şi gustoşi?

— Cântă ce vrei, numai să fie un cântec vesel — porunci şeful oamenilor înarmaţi.

Atunci menestrelul, ciupindu-şi de câteva ori coardele şi dregându-şi vocea, începu un cântec popular numit „Trandafirul din Woodstock”. Avea o voce bogată, de tenor, iar cântecul era vesel, însoţit de un cor la care luau parte toţi. După aceea menestrelul le cântă o baladă

despre căsătorie, care le plăcu mult. Când menestrelul arătă că vrea să plece, şeful zise:

— Mai stai, zglobiule; cred că o să avem nevoie de tine. În curând are să vină aici o logodnică întristată şi cântecele tale vesele vor trebui să-i lumineze faţa, astfel ca lordul meu să se bucure de privirile ei limpezi. Dacă ai să fii astăzi pe placul lordului nostru, ai să primeşti plată bună, fără îndoială.

Menestrelul nu se îndemna să plece şi chiar se pregătea să cânte altceva, când se iviră patru oameni călări ce se îndreptau repede spre biserică. Cel mai înalt era sir Ranulf de Greasby, un cavaler bătrân şi cărunt, cu faţa roşie, urâtă. Avea buze crude, iar ochii lui roşii erau mici şi sălbatici.

Era îmbrăcat într-o haină bogată, de mătase roşie, centura îi era încrustată cu diamante, iar mânerul sabiei îi strălucea de giuvaeruri. Cei trei însoţitori ai lui erau cavaleri mai tineri, cu aer nepăsător, bine îmbrăcaţi, dar cu apucături neîngrijite. Unul era nepotul lui sir Ranulf, sir Ector Harelip, un om grosolan, a cărui faimă pentru cruzimea sa era tot aşa de răspândită ca şi a unchiului.

Bătrânul cavaler intră pe poartă furios şi foarte grăbit.

— Lady încă n-a venit? strigă el cu vocea răguşită oamenilor înarmaţi, şi ochii lui roşii, de vulpe, treceau bănuitori de la unul la altul.

— Nu, stăpâne — răspunse şeful.

— Blestem! izbucni bătrânul cavaler şi, întorcându-se în şa, se uită acru în susul şi în josul drumului, apoi la, mulţimea de ţărani şi la colibele din depărtare. Mă face s-o aştept! mormăi el în barbă şi cei din apropiere îi auziră dinţii scrâşnindu-i în timp ce din ochii lui roşii, sălbatici, nu se mai vedeau decât două crăpături, prin care ţâşnea o lumină rea. Va fi rândul ei să aştepte acum, dacă nu va vorbi drăguţ cu mine. Cine eşti tu, ticălosule? zise el deodată, privind în jos, la menestrelul care şedea lângă calul său

— Sunt Jocelyn, menestrelul, domnule cavaler răspunse omul şi ciupi coardele lăutei

— Ai o mutră de ticălos — vorbi sir Ranulf bănuitor — nu eşti destul de lustruit pentru petrecere.

— Fără îndoială, domnule cavaler, nu sunt decât un om sărac, venit să-i fac plăcere înălţimii voastre cu cântecul meu simplu, dacă înălţimea voastră doreşte — spuse menestrelul şi ciupi iar coardele lăutei.

— Cântă atunci, ţopârlane, şi vezi de cântă bine, ori te snopesc în bătaie!

Menestrelul atinse doua coarde ale ceterii şi începu:

Deşi lord al pământurilor, cu tristeţe am rătăcit!
Şi mi-am dispreţuit faima de cavaler.
Am suspinat neadormit ore lungi de noapte;
Sclav am fost acestei blonde doamne
Pe care îndelung şi degeaba am rugat-o,
Ah, mândră lady Alysoun!

Suflă, vânt nordic, suflă
Şi trimite-mi iubita.
Suflă, vânt nordic, suflă.

Când isprăvi ultimul vers, se auzi un râs dispreţuitor, ciudat de pătrunzător. Oamenii se uitară într-o parte şi în alta, dar nu văzură nimic. Părea că vine de deasupra capetelor lor, dar acolo nu se zărea nimic, decât turnul de lemn al bisericii. În jurul lui zburau şi cârâiau câteva stăncuţe, iar prin ferestruile de tras cu arcul ieşeau şi intrau rândunelele.

Menestrelul începu altă strofă:

Ah, cum mă chinuie privirea-i cruda!
Ochii ei de aur sunt ca două săbii.
Mă-ngălbenesc de atâta fericire!
Dar mă bucur, deşi sunt bătrân,
Când fermecătoare ea îmi zâmbeşte,
Ea, blonda lady Alysoun.

Suflă, vânt nordic, suflă,
Trimite-mi iubita,

Suflă, vânt nordic, suflă.

Din nou se auzi râsul, de data aceasta cu o notă şi mai batjocoritoare. Sir Ranulf se uită la menestrel.

— Cine face gălăgie, ticălosule? zise el furios. Ai vreun tovarăş cu tine?

— Nimeni nu-i cu mine, stăpâne — răspunse menestrelul.

— Poate că, stăpâne — glăsui unul din oameni cu spaima în priviri — poate că sunt iele în turnul bisericii!

— Poate capeţi câteva bice bune, prostule, când ne vom întoarce acasă — mormăi sir Ranulf. Ocoliţi biserica până în partea cealaltă şi vedeţi dacă nu se ascunde pe acolo vreun mocofan. Dacă găsiţi vreunul, aduceţi-l aici să-i tai limba din gură şi să-l învăţ eu minte să-şi bată joc de mine!

Patru oameni ocoliră biserica, în timp ce alţii se duseră printre morminte, cercetând să nu fie cineva ascuns în spatele plăcilor joase de lemn, aşezate la căpătâiul unora dintre gropi. Dar cu toţii se întoarseră zicând că nu văzură pe nimeni. Cavalerul turba de furie şi trimise cinci oameni să risipească pe ţăranii de la poarta bisericii, că şerbii stăteau acolo şi se mirau de întâmplarea aceea ciudată. Ţăranii nu aşteptară loviturile soldaţilor, ci fugiră singuri spre colibele lor.

— Şi acum, ticălosule — strigă sir Ranulf — cântă încă o strofă şi dacă voi mai auzi râset, voi şti că tu eşti de vină. Crezi că nu cunosc şmecheriile şi vrăjile neamului tău de scamatori?

— Cred în mântuirea mea — spuse grav menestrelul — şi nu eu sunt cel care râde. Totuşi, voi mai cânta încă o strofă.

Apoi, acompaniindu-se cu lăuta, cântă:

O soartă bună mi-a fost dată,
Trimisă, pare-se, de ceruri,
Ea vrea să-mi fie astăzi soaţă,
Iar eu să-i fiu în veci supus
Cât timp voi mai trăi pe lume,
Bunei, zâmbitoarei Alysoun.

Suflă, vânt nordic, suflă,
Trimite-mi iubita,
Suflă, vânt nordic…

Un hohot de râs batjocoritor, atât de aspru şi de groaznic că-i înfioră pe toţi, răsună chiar deasupra capetelor ascultătorilor şi cu toţii se uitară în sus, fără să vrea şi fără sa vadă nimic. O clipă nu se mai auzi nimic; apoi hohotul răsună din nou, venind dinspre drum, ca şi cum cel ce râdea trecea încet pe acolo. Nu după mult, sunetul se apropie şi cu toţii auziră limpede vorbele rostite sălbatic şi ameninţător:

— Colman Grey! Colman Grey!

La auzul acestor cuvinte, sir Ranulf se dădu înapoi şi-şi smuci sălbatic calul, care sări spre uşa bisericii, iar el bătu în ea cu pumnii şi strigă:

— Luaţi-l de pe mine! Chemaţi preotul! Chemaţi preotul! E un spirit rău! Luaţi-l de pe mine!

Părea îngrozit de moarte. Faţa-i, până atunci roşie, acum i se făcuse albă ca varul; buzele i se schimonoseau şi i se frământau; în timp ce cu o mână se închina, cu cealaltă căuta parcă să împingă ceva de pe el şi câteodată îşi acoperea ochii. Oamenii de lângă el se minunau văzându-l şi se uitau cu gurile căscate la nebunia lordului lor.

Până la urmă îşi veni în fire; văzu mirarea din ochii celor ce-l înconjurau, se reculese întrucâtva, deşi tremura încă, şi îşi împinse calul printre oamenii înarmaţi.

— Ce căscaţi ochii, ticăloşi şi proşti ce sunteţi? urlă el şi, ridicând biciul, care-i atârna de şa, lovi în oameni. Ei se dădură în lături, dar el le porunci să stea pe loc; ei însă nu se lăsară biciuiţi; atunci, nebun de furie, îşi îndemnă calul într-o parte şi în alta, căutând să-i lovească; oamenii erau printre cai şi animalele se ridicară în două picioare, începând să se muşte şi să se sfâşie între ele; se născu o zăpăceală de nedescris. Deodată nepotul lui, sir Ector, prinse de braţ pe bătrânul lord înnebunit şi-i spuse:

— Sir Ranulf, vine lady! Încetează!

Furiosul privi pe drumul dinspre miazănoapte şi văzu un grup de călăreţi venind către

biserică. Pe loc lăsă biciul să-i cadă, îşi aşeză bine pălăria şi îşi îndreptă haina. Apoi porunci oamenilor săi, care aşteptau posomorâţi, să încalece şi să se pregătească pentru a o primi pe lady. Totodată preotul şi capelanul intrară în biserică pe o uşă laterală şi deschiseră uşa cea mare a locaşului cufundat în întuneric.

Sir Ranulf, văzând că totul era acum în ordine, îşi aruncă privirile după menestrel. Dar acesta nu se vedea nicăieri.

— Unde s-a dus ticălosul ăla de scamator? întrebă el pe unul din cavalerii ce-l întovărăşeau.

— Nu ştiu — răspunse acela. L-am avut sub ochi până ai început să-i biciuieşti pe mocofani; o fi fugit în zăpăceala aia, căci apoi nu l-am mai văzut.

— Bunule sir Philip — spuse sir Ranulf — fă-mi această mare favoare şi du-te de caută pe secătura aia. N-o să fiu fericit până când n-o să-l am în mână şi-o să-l pun la tortură ca să aflu ce ştie şi ce... ce... ce... înseamnă strigătul ăla. Poţi să iei cu tine doi din oamenii mei, dar caută-l bine. Când ai să-l prinzi, du-l la Hagthorn Waste şi ţine-l acolo.

— Am să fac asta pentru tine, Greasby — răspunse tânărul cavaler cu un râs obraznic — dar dacă ţi-l aduc, va trebui să-mi dai dulăul Alisaundre şi şoimii tăi Grip şi Fang.

— Cavaler mitocan! zise sir Ranulf cu voce joasă, sălbatică. Sunt cei la care ţin mai mult. Dar trebuie să-l am pe scamatorul ăla. Du-te şi am să-ţi dau ce vrei. Dar du-te repede, altfel secătura o să se ascundă!

Câteva vorbe spuse către doi oameni înarmaţi şi cavalerul ieşi călare împreună cu ei din curtea bisericii, tocmai când intrau călare sir Walter de Beauforest şi un prieten al lui, având între ei pe lady Alice, însoţită de un şerb de-ai casei şi de o îngrijitoare, amândoi de asemenea călări. Bătrânul cavaler, sir Ranulf, acum zâmbind cu toată faţa, stătea lângă poartă cu capul descoperit şi ca mâna pe inimă, aplecându-se în faţa lady-ei Alice şi salutând-o. Lady Alice, cu faţa palidă şi tristă, abia se uita la el. Era îmbrăcată într-o rochie bogată de mătase albă, cu un colier de perle în jurul gâtului, cu perle răspândite pe întreaga ei îmbrăcăminte uşoară de vară şi cu un văl brodat din belşug cu aur; dar toată bogăţia asta nu făcea decât să-i arate mai mult paloarea înspăimântătoare a feţei şi ochii ce se căzneau să plângă şi nu puteau.

Sir Walter, tatăl ei, nu arăta mai nenorocit decât se simţea. Era un cavaler mândru, căruia nu-i plăcea să se supună poruncii unui lord tiran şi să-şi mărite singura fată cu un cavaler ca sir Ranulf de Greasby, a cărui faimă rea se răspândise atât de mult.

Tâlhăria la drumul mare, prigonirea şi cruzimea faţă de oamenii săraci erau cele din urmă crime ce cădeau în vina lui sir Ranulf. Se vorbea despre o soţie chinuită şi despre femei şi bărbaţi săraci, supuşi torturii lor în donjoanele castelului său de la Hagthorn Waste.

Cu toţii călăriră până la uşa bisericii şi acolo descălecară. Netta, cu ochii roşii, se duse la stăpâna ei şi, făcându-se că îi potriveşte haina, îi şopti cuvinte de îmbărbătare, căci de supărare cu greu se putea stăpâni să nu plângă. Apoi, sir Walter, luându-şi fiica de mână, o conduse în biserică şi o însoţi de-a lungul naosului întunecat, ducând-o până la altar, unde preotul aştepta, gata să înceapă oficierea.

Patru din oamenii înarmaţi rămaseră afară cu caii, iar ceilalţi patru veniră înăuntru cu sir Ranulf şi cu ceilalţi doi cavaleri, dintre care sir Ector era cavalerul de onoare. Se apropiară împreună de altar şi, pe când ceilalţi rămaseră în urmă, sir Walter de Beauforest puse mâna fiicei sale în mâna lui sir Ranulf care, îndată, o trase către preot.

Bătrânul preot era tot atât de posomorât ca oricare din bieţii şerbi ce se furişaseră în biserică şi se aşezaseră în băncile din spate. O cunoscuse pe lady Alice când îi fusese adusă la cristelniţă ca s-o boteze, o învăţase să citească şi să scrie — şi o iubea pentru graţia şi pentru bunătatea ei. Mai mult, sir Walter fusese totdeauna prietenos cu bietul preot. Totuşi, trebuia să-şi îndeplinească datoria şi, deschizându-şi molitvelnicul, se pregăti să citească vorbele care i-ar fi făcut pe cei doi soţ şi soţie.

Deodată, din întunericul din lungul pereţilor bisericii, se iţi o mişcare şi un om păşi în lumina candelelor de lângă altar. Era menestrelul, dar acum avea în mână un arc lung, iar lăuta i-o ţinea un băiat bălai, Gilbert, nepotul lui Scarlet.

— E o căsătorie nepotrivită şi urâtă! strigă el cu voce tare, severă. Sir Ranulf de Waste, pleacă de aici înainte ca moartea să se abată asupra ta. Părinte, această fată se va căsători cu cel pe care-l iubeşte, la vremea potrivită.

Toţi ochii se întoarseră către chipul omului înalt, îmbrăcat în verde. Lady Alice, cu ochii luminoşi şi obrajii îmbujoraţi, îşi trase mâna dintre degetele lui sir Ranulf şi începu să tremure, cu mâinile-i împreunate.

Sir Ranulf, cu faţa întunecată de mânie, îşi întoarse privirile de la lady spre menestrel. Era

prea furios ca să poată vorbi.

— Aşa! zise el în derâdere. Cine e ăsta? E capul-de-lup, prostănacul proscris de dragul căruia fata asta şi-a râs de mine şi m-a amânat atâta timp?

Nimeni nu răspunse. Sir Walter se uită la menestrel şi clătina capul. Sir Ranulf, cu o mişcare turbată, îşi trase sabia şi făcu un pas înainte.

— Cine eşti tu, mocofane, de îndrăzneşti să mi te împotriveşti? strigă el.

Din întunericul acoperişului de deasupra capetelor lor, veni o voce cârâitoare;

— Colman Grey! Colman Grey!

Sir Ranulf se clătină la auzul numelui şi privi în sus, pălind la faţă de groază. În acelaşi timp se auzi un bâzâit ca de albină şi o săgeată neagră, scurtă îi străpunse gâtlejul. Fără un strigăt, el căzu la pământ, zvârcolindu-se un pic şi rămânând apoi liniştit.

Cavalerii şi oamenii înarmaţi care priveau rămaseră încremeniţi, prea uluiţi ca să mai facă ori să mai spună ceva. Menestrelul îşi duse un corn la buze şi scoase un sunet ascuţit, care umplu biserica de ecouri. În acelaşi timp, ca şi cum sunetul l-ar fi trezit din stupoare, sir Ector îşi trase sabia şi cu un strigăt de turbare sări la Robin Hood, căci, bineînţeles, el era menestrelul. Abia avu timp Robin să-şi tragă şi el sabia şi începu îndată să se bată sălbatic în întuneric. La sunetul cornului se auzi zgomot de arme lovite la uşă şi oamenii înarmaţi, care până atunci fuseseră prea uluiţi ca să se mişte, apucară săbiile, căutând să fugă, dar fură împiedicaţi de trei din tovarăşii lor, care intrau alergând în biserică; pe urma lor, o ploaie de săgeţi pătrundea înăuntru, ca un roi de viespi înfuriate. Doi oameni căzură morţi şi altul se clătină, greu rănit. În clipa următoare, în biserică intrară vreo zece oameni îmbrăcaţi în verde. Ultimii cinci soldaţi rămaşi, cunoscând ura cu care era privit orice om din slujba lui sir Ranulf, săriră spre arcaşi încercând să-şi croiască drum printre ei, fiindcă ştiau că nu vor fi căutuşi de puţin cruţaţi. Lupta începu cu furie la uşă, oamenii în verde căutând să-i împingă îndărăt pe ceilalţi, iar oamenii lui Greasby bătându-se ca să iasă pe uşă.

Deodată, un ţipăt răsună în biserică. Privind repede j în jur, sir Walter văzu pe al doilea cavaler care îl însoţea pe sir Ranulf alergând spre uşa laterală a bisericii cu lady Alice în braţe. Fata se zbătea ca să scape din strânsoare.

În spatele lui alerga Netta, ţipând şi trăgând de hainele cavalerului; dar când ajunse la uşă, el se întoarse şi îi dădu fetei o lovitură de o lăsă fără simţire. În clipa următoare, dispăru după covoraşul care acoperea uşa.

În aceeaşi clipă, Robin Hood, după o luptă îndârjită cu sir Ector, îi omorî; deşi rănit, se duse repede spre uşa prin care dispăruse celălalt cavaler cu lady Alice. Privind afară, nu văzu pe nimeni şi ghici că răpitorul, fugise la caii din faţa bisericii.

Într-adevăr, aşa era. Strângând în braţe prada care se zbătea, cavalerul îşi făcea socoteala să ia un cal şi să scape înainte ca cineva să se dezmeticească. Când ajunse în faţa bisericii, dădu peste doi oameni care se băteau de moarte. Unul era cavalerul plecat după menestrel, celălalt era un străin. Dar la vederea ultimului, lady Alice, gâfâind şi palpitând, strigă:

— Alan, Alan, scapă-mă!

Strigătul ei fu ca un semnal de moarte pentru Alan care, surprins la auzul vocii iubitei sale, îşi întoarse capul; cavalerul căută atunci să-i dea o lovitură de moarte, care cu siguranţă i-ar fi despărţit capul de trunchi dacă Jack, fiul lui Wilkin, care se ţinea pe aproape, văzând primejdia, n-ar fi lovit sănătos cu ciomagul în umărul cavalerului. Această lovitură salvă viaţa lui Alan şi îi dădu timp să se întoarcă. Furios, căută să-şi doboare adversarul, ştiind că trebuia să-l omoare înainte de a porni după cavalerul care îi furase iubita.

Dar cavalerul, sir Philip, era un luptător vânjos şi îndemânatic, aşa încât răpitorul avu timp să ajungă la cal, o aruncă pe lady pe şa, şi apoi se sui el însuşi în scări. În clipa următoare porni spre poarta curţii, doborând doi bieţi ţărani viteji care, văzând cumpăna în care se afla stăpâna lor, săriseră cu ciomegele, sperând să oprească pe răpitor. Cu un strigăt de izbândă, cavalerul, văzând înaintea sa drumul liber, dădu pinteni bidiviului, rostind cuvinte batjocoritoare şi privind trupul lipsit de cunoştinţă al fetei pe care o ţinea de-a curmezişul pe cal, în faţa sa.

Deodată simţi pe cineva sărindu-i în spate, pe crupa animalului. Înainte de a se putea gândi ce să facă, pe dinaintea ochilor îi flutură în soare un cuţit lung. Simţi o lovitură în piept şi o durere arzătoare, ca de foc, apoi nu mai văzu decât întuneric. Se clătină în şa şi Jack, fiul lui Wilkin, îi luă frâul din mâini, zvârli jos cadavrul, potoli calul înspăimântat, îl aduse la ascultare, luă trupul stăpânei sale care leşinase, şi-l aşeză cu grijă la pământ.

În acest timp Alan de Tranmire zdrobi apărarea adversarului său şi, cu o lovitură grăbită îl trimise pe lumea cealaltă; îndată după aceea alergă la iubita sa, căreia Jack, fiul lui Wilkin,

tocmai îi aducea apă. Ea îşi reveni repede în fire, se ridică şi auzind cine era salvatorul ei, întinse mâna lui Jack, care îngenunche şi i-o sărută cu respect.

— Jack — zise ea, zâmbind dulce, deşi cam palidă — pentru acest mare serviciu vei fi un om liber, iar tatăl meu îţi va da pământ.

Jack strălucea de bucurie, dar avea limba prea legată ca să spună altceva decât:

— Mulţumesc, stăpână!

Între timp, veni şi Netta, puţin năucită, şi începu să îngrijească de stăpâna ei. Robin Hood, ducându-se în biserică pentru a-l aduce pe sir Walter, găsi pe doi din oamenii săi morţi în sălbatica întâlnire cu soldaţii; dintre aceştia doar unul din zece scăpase cu viaţă fugind prin uşa laterală.

— Sir Walter — zise Robin, când tatăl şi fiica se îmbrăţişau — a fost o nuntă cam însângerată, dar eu m-am amestecat în treburile tale cu un anumit scop.

— Nu pot să-ţi fiu nerecunoscător, domnule proscris — zise sir Walter, care, mândru şi ţeapăn cum era, ştia să deosebească pe conducătorul viteaz de cel nevrednic şi cinstea curajul, fie că îl găsea la conte sau la servitor, la ţăran sau la răzeş. Îţi mulţumesc din inimă pentru că mi-ai scăpat fiica de la această căsătorie nefericită şi de rău augur. Să văd acum ce fac, fiindcă aceşti cavaleri pe care i-ai omorât au ajutoare puternice şi nu mă îndoiesc că răzbunarea lor va cădea greu asupra noastră, a tuturor.

— Vorbeşti de Belame şi de lorzii din Wrangby? spuse Robin, cu sprâncenele încruntate şi cu vocea aspră.

— Ei sunt cârmuitorii acestor locuri în aceste nefericite timpuri — răspunse cavalerul. Când chiar fiii regelui jefuiesc ţara în războaie civile şi ticăloşii, oamenii slabi trebuie să se supună tiraniei brutale a vecinilor mai puternici.

— Ranulf de Greasby şi Ector Harelip sunt doi din cei mai mici — vorbi Robin întunecat. Ascultă-mă bine, sir Walter — continuă el — lorzii din Wrangby, au umplut cupa suferinţei oamenilor. Pe mântuirea mea şi pe vorbele scumpe ale Fecioarei, îţi jur ca nu va mai trece multă vreme şi ei vor zăcea acolo unde zac aceşti cavaleri jefuitori; când am să-i dobor, am să le scot şi cuibul din rădăcini, aşa încât nici o piatră să nu mai rămână peste alta tot aşa de rea.

Sir Walter se uită la privirea, pătrunzătoare şi întunecată a proscrisului şi îşi aduse aminte de faptele sălbatice dar îndreptăţite care-i purtaseră faima lui Robin prin toate ţinuturile împădurite de la Pontefract la Nottingham şi de la pustiurile din Peak la mlaştinile din Lincolnshire,

— Aş vrea să te ajut pe cât am să pot, domnule proscris — spuse cavalerul. Când va sosi timpul, poţi să trimiţi la mine după ajutor. Dar până atunci, ce e de făcut?

— Iată ce e de făcut, sir Walter — răspunse Robin. Fiica ta şi bărbatul pe care ea îl iubeşte vor locui cu mine în pădure şi se vor căsători. Dacă ţi-e teamă de un atac din partea baronului hoţ de Belame, poţi să-ţi laşi casa şi să stai de asemenea cu mine; dar dacă vrei mai degrabă să rămâi sub propriul tău acoperiş, atunci douăzeci din oamenii mei vor sta cu tine şi te vor păzi. Vrei?

— Aş rămâne mai degrabă în propria mea casă, bunule Robin — zise sir Walter — dacă vitejii tăi oameni vor să mă ajute să resping atacul. Iar când vremea păcii se va întoarce în Anglia noastră nefericită, trag nădejde că fiica mea şi bravul Alan, soţul ei, vor, locui cu mine.

Rămăseseră astfel înţeleşi. În următoarele trei săptămâni, taica Tuck afişă într-o biserică de lângă chilia lui publicaţiile de căsătorie dintre Alan şi Alice; însuşi viteazul călugăr fu cel care îi uni prin căsătorie, făcându-i astfel fericiţi odată pentru totdeauna.

……

În ziua când Robin scăpase astfel pe Alice de la măritişul cu ticălosul sir Ranulf, crudul lor Isenbart de Belame şedea în scaunul înalt de la castelul său din Wrangby, pe care oamenii îl numeau Evil Hold, şi îşi aştepta cina. În jurul mesei şedeau alţi ticăloşi ca şi el sir Niger le Grym, Hamo de Mortain, sir Baldwin Omorâtorul, sir Roger de Doncaster şi mulţi alţii.

— Dar-ar boala-n el! urlă până la urmă de Belame — nu-l mai aştept. E aşa de gelos pe frumoasa lui logodnică, încât i-e frică s-o aducă aici, printre noi, ca să-i urăm de bine.

Ceilalţi râseră şi făcură glume batjocoritoare.

— Dar unde-s Ector, Philip şi Bertran? zise sir Niger. Au plecat cu logodnicul, ca să-i dea speriosului aceluia curaj şi tărie.

— Hei, bucătari — mormăi de Belame — aduceţi mâncarea! Când o să vină Ranulf, o să-i facem atâta tărăboi lui şi logodnicei, încât…

Bang! Ceva vâjâi prin aer venind de deasupra capetelor lor şi iată! acolo, înfiptă în masă, în faţa lui sir Isenbart, se vedea o săgeată neagră cu un pergament legat de ea. Doar o clipă de

Belame îşi pierdu cum patul. Se uită în tavanul înaltului salon şi strigă:

— A fost aruncată din vizetă. Hei, mocofanilor, sus cu voi şi căutaţi prin castel pe cel ce a tras-o!

Se sculă el însuşi şi porni să caute, în timp ce soldaţii se ridicară de la masa lor joasă şi se răspândiră prin castel.

Niger le Grym trase săgeata din lemn şi privi pergamentul, pe care erau scrise nume în roşu şi negru. Nefiind însă om cu carte, nu putu să citească nimic. După un timp, de Belame se întoarse roşu de furie şi înjurând pe servitori că n-au găsit nimic.

— Ce înseamnă asta? spuse de Mortain. Parcă sunt nişte numiri aici, pe pergament.

De Belame fusese călugăr în tinereţe, astfel că ştia să citească. Se uită la bucata de hârtie şi faţa i se întunecă de mânie.

— Priviţi — spuse el — puteri necunoscute sunt împotriva noastră! Ranulf, Ector şi ceilalţi au căzut astăzi pradă morţii. Cu sânge pe acest pergament e scris numele celor ce ne-au fost tovarăşi, iar acum sunt morţi. Iată numele lui Roger de Longchamp şi Ivo Prădalnicul, iar mai jos apar acelea ale lui Ranulf de Greasby, Ector de Malstane, Philip de Scooby şi Bertran Negrul, toate scrise cu sânge!

— Foarte ciudat! ziceau unii.

Ceilalţi se uitau, galbeni la faţă, unii la alţii, iar unul sau doi se închinau.

— Tot aşa — continuă de Belame — numele noastre, ai celor ce suntem încă în viaţă, sunt scrise cu negru, dar sub fiecare e trasă o linie roşie!

Râse răguşit şi privi cu ochii însângeraţi la feţele de lângă el. Smulse săgeata, scurtă şi puternică, ale cărui corp şi pene erau vopsite în negru.

— E un şiretlic al banditului ăluia obraznic, Robia Hood — spuse el. Crede că ne înspăimântă, fanfaronul. Crede că o să-şi facă dreptate, după cum zice el, faţă de mine, lordul din Wrangby, nepotul lui Roger de Belame care, pe când trăia, făcea să tremure lorzii din cincizeci de castele doar la auzul numelui său! Am fost prea blând cu acest proscris! Am să-i tai ghearele! Băieţi, să ne aşezăm capcanele şi când o să-l avem în mână, să-i îmblânzim obrăznicia!

Dar, în ciuda râsului sălbatic şi violent al lui Belame, cina fu posomorâtă.

În ziua următoare începură să se răspândească prin partea locului zvonuri ciudate. Ştirea despre bătălia de la biserică se lăţi pretutindeni. Se mai spunea că Robin şi preotul scoaseră cadavrele din biserică, dar nu-l găsiră pe-al lui sir Ranulf. Oamenii spuneau că diavolul însuşi îi luase corpul, fiindcă pe acolo fusese de bună seamă vreun spirit la a cărui chemare cavalerul se înspăimântase şi de a cărui săgeată neagră pierise.

Apoi un ţăran, care târziu, în aceeaşi noapte, îşi mâna calul îndreptându-se către un sat de lângă Hagthorn Waste, povesti că văzuse în amurg, peste mlaştină, un om mort, purtat de fiinţe fără trupuri, ci numai cu picioare, demoni ai mlaştinilor, fără îndoială, care duceau acasă trupul neînsufleţit al ticălosului lor stăpân.

Dar lucruri mai ciudate decât toate se petrecură noaptea târziu. Luna era plină şi oamenii înarmaţi de la Hagthorn Waste aşteptau întoarcerea stăpânului lor şi a logodnicei sale; deodată auziră strigăte de bucurie diavolească departe, pe câmpie, şi, uitându-se bine, li se păru că văd lumini fâlfâitoare sclipind ici şi colo, şi forme mici, negre, aţâţând un foc mare. Văzând aşa şi temându-se, neştiind nici ei de ce, se închinară, spunând însă că ceva fioros şi rău se apropia dinspre locurile acoperite cu rogoz şi din sălbăticia stâncoasă care îi înconjura. Stătură de veghe toată noaptea, dar când veni ora cea mai întunecată dinaintea zorilor, o piroteală stranie îi cuprinse pe toţi cei care vegheau şi toţi cei din castel căzură într-un somn greu.

Când se treziră, flăcări dogoritoare le băteau în faţă, un fum des le intra în ochi orbindu-i şi înăbuşindu-i. Alergară care încotro, căutând o cale de scăpare, dar găsiră toate porţile încuiate, toate ieşirile închise de flăcări ori de uşi mari, ferecate în fier. Atunci, oamenii aceştia care nu cunoscuseră mila, strigară după ajutor spre limbile focului ce se ridicau roşii în aer, dar nimeni nu le răspundea. Ei, care chinuiseră pe săraci şi pe cei slabi, se chinuiau acum şi sufereau la rândul lor şi toate rugăminţile lor erau zadarnice.

Când veniră zorile, lumina cenuşie strălucea peste o ruină încă arzândă. Bărbaţi şi femei de prin satele învecinate veneau şi se minunau de ceea ce li se arăta ochilor. Slabi şi prăpădiţi, cu feţe chinuite şi înfometate, priveau şi aproape nu le venea să creadă că palatul ticălos a fost distrus, că scăpaseră de puterea crudă care îi obijduise pe ei şi pe ai lor atâta timp, că această putere nu avea să le mai strivească mădularele, să le mai înfometeze trupurile şi să le mai încătuşeze sufletele.

Fie că erau de departe, fie de aproape, când auziră de ciudatul sfârşit al lui sir Ranulf, ucis de o mână nevăzută, şi de castelul său distrus de foc, şi de o putere misterioasă, oamenii se bucurară din inimă, spunând că dreptatea încă mai exista. Când sir Isenbart de Belame şi ceata lui ticăloasă auziră de cele întâmplate, nu rostiră o vorbă, dar frunţile lor se încruntară de furie, deşi spaima li se aciuase în suflete. Puseră pază straşnică noaptea la castele şi priveau în toate părţile înainte de a pleca undeva şi mulţi din ei se fereau de drumurile din pădure.

Apoi, când regele Henric muri şi când fiul său, Richard Inimă de Leu, fu uns în locul său şi plecă în Cruciadă, unii îl însoţiră în Răsărit. Dar de Belame rămase pe loc, aşteptându-şi soarta.

Pe atunci nu era om mai fericit şi mai vesel în toată Anglia decât Jack, fiul tui Wilkin. Căci nu era el acum om liber şi nu-şi lucra pământul lui? Jack fluiera şi cânta toată ziua muncind, atât fiindcă se bucura de norocul său, cât şi la gândul că o făcuse fericită pe stăpâna sa, ajutând-o să se mărite cu omul pe care îl iubea, mai mult decât orice pe lume.

VI.
CUM L-A AJUTAT ROBIN PE SIR HERBRAND

Robin Hood se afla în ascunzătoarea sa din pădurea Barnisdale; aştepta, împreună cu oamenii lui, să ia prânzul. Se auzea pârâitul focului sub oale şi sfârâitul mâncării în cazan; când bucătarul deschise cuptorul; mirosul fripturii de vânat şi al plăcintelor calde aţâţa pofta tuturor.

Dar Robin nu dădea semnalul de mâncare fiindcă era cam plictisit: în dimineaţa aceea nu avusese nicio aventură. Oamenii care pândiseră pe călători în lungul drumurilor se înapoiară fără să fi văzut nicio mişcare, iar Robin n-avea poftă de mâncare dacă nu venea vreun străin la el la masă ca să-l înveselească.

— John — zise el într-un târziu locotenentului său care şedea întins în iarbă, alături, ascuţind vârful unei săgeţi — du-te, băiete, cu Will şi Much, fiul lui Miller, până la Sayles, lângă calea Ermin. Din locul acela, mai ridicat, veţi avea poate norocul să zăriţi vreun trecător. Dacă-l vedeţi, aduceţi-l la mine, oricine-ar fi, conte sau baron, abate ori cavaler, chiar şi pe judecătorul regelui.

Cu bucurie Micul John se ridică de pe locul lui, îşi luă arcul şi săgeţile, îi chemă pe Will Stuteley şi pe Much şi plecară împreună pe drumurile pădurii, către locul unde terenul era mai înălţat. Acolo, într-un luminiş al pădurii, erau două case mici de piatră, acum ruinate şi părăsite. Cu zece ani în urmă locuiau în ele oameni liberi, care îşi lucrau cei câţiva acri de ţarină şi îşi hrăneau porcii în pădure. Dar lordul cel ticălos din Wrangby trecuse pe acolo şi ceruse lui Woolgar şi lui Thurstan, cei doi locuitori liberi, să mărturisească faptul că deţineau pământul de la el. Ţăranii erau însă oameni cu sânge danez, care nu puteau îndura o astfel de tiranie şi-l sfidară pe răul sir Isembart; ca urmare, fură scoşi de pe pământul lor, li se nimici recolta, li se arseră şi li se dărâmară casele. Woogar fu omorât în timp ce-şi apăra locuinţa, iar nevasta şi copiii lui ajunseră şerbi la Wrangby. Thurstan fugi în pădure, cu cei doi băieţi ai săi: avea de gând, după cum vorbeau oamenii, să se întoarcă într-o zi şi să ajute la incendierea castelului Evil Hold şi la uciderea lorzilor lui.

— Să ne aducem aminte de Woolgar şi de Thurstan — spuse Micul John când trecu pe lângă casele dărâmate, la ferestrele cărora creşteau buruieni înalte.

— Da, da — răspunseră Will şi Much — ei sunt doar doi din oamenii sărmani pentru care vom avea noi ceva de făptuit într-o bună zi.

Păşind pe poteci acoperite cu frunze, cei trei proscrişi ajunseră până la urmă pe ridicătură, unde picioarele lor atinseră drumul construit de romani cu opt sute de ani în urmă.

Ajunseră apoi la o încrucişare de cinci drumuri. Aici terenul era mai înălţat şi spaţiul mai larg, fiindcă cela cinci drumuri dădeau acolo unul în altul.

Într-o parte şi în alta terenul cobora, astfel că puteau vedea departe, dincolo de marginile pădurii mari care se întindea în toate direcţiile. Priviră la răsărit şi priviră la apus, dar nu văzură pe nimeni. Apoi se uitară spre miazănoapte, spre văile adânci din Barnisdale şi observară un călăreţ venind încet pe poteca îngustă ce şerpuia printre copacii din stânga şi care ducea la oraşul Pontefract, aşezat la vreo şapte mile mai departe.

Călăreţul era un cavaler în zale, avea o lance în mâna dreaptă şi călărea cu capul aplecat, ca şi când ar fi fost cufundat în gânduri adânci. Când se mai apropie, ei putură să vadă că faţa-i era gravă, aproape tristă; şi atât era de descurajat, încât în vreme ce ţinea un picior în scara şeii, celălalt se legăna liber, izbindu-se de scară.

Micul John porni să-l întâlnească pe cavaler şi, lăsându-se într-un genunchi, în faţa lui, îi spuse:

— Bine ai venit în pădure, cavalere. Căci de trei ceasuri te aşteaptă stăpânul meu şi posteşte aşteptându-te!

— Stăpânul tău mă aşteaptă pe mine? vorbi cavalerul, privind surprins la proscrisul îngenuncheat. Cine este stăpânul tău, bunule pădurean?

— E Robin Hood — răspunse Micul John — care doreşte să prânzeşti cu el astăzi.

— Am auzit de el — răspunse cavalerul. E un om de treabă, viteaz şi drept. Am sa prânzesc cu plăcere în tovărăşia lui, deşi aş fi dorit să ajung la Blythe ori la Doncaster înainte de masă. Dar cum zici că mă aşteaptă, când eu nici nu-l cunosc?

— Stăpânul meu nu vrea să prânzească astăzi până când nu vom găsi un călător să-i ţină tovărăşie — explică Micul John. E un obicei pe care stăpânul nostru îl are din când în când.

— Mi-e teamă — spuse cavalerul — că nu voi fi un comesean prea vesel pentru stăpânul

tău.

După scurt timp, cavalerul şi cei trei proscrişi erau în faţa adăpostului de frunze şi crăci în care şedea Robin Hood. Proscrisul se ridică, se uită pătrunzător la faţa cavalerului şi spuse:

— Bine ai venit, cavalere! Voiam să prânzeşti astăzi cu mine.

— Îţi mulţumesc, bunule Robin — răspunse cavalerul. Dumnezeu să te păzească pe tine şi pe oamenii tai.

Se aduseră vase cu apă şi ştergare şi, după ce Robin şi cavalerul se spălară pe mâini, se aşezară la masă. Se servi pâine şi vin, carne de vânat, peşte, friptură de raţă şi de potârnichi, apoi cârnaţi fierţi şi varză. Cavalerul arătă că preţuieşte mâncarea îmbelşugată aşezată înainte-i. Robin nu-l întrebă cine era, căci nu avea obiceiul să întrebe astfel de lucruri pe oaspeţii săi înainte de masă. Dar când prânzul luă sfârşit şi se spălară din nou pe mâini, Robin spuse râzând:

— Sper, cavalere, că ai mâncat bine.

— Într-adevăr, bunule Robin — fu răspunsul. N-am mai avut un astfel de prânz în ultimele trei săptămâni.

— Bine — zise Robin zâmbind. Nu s-a mai auzit ca un răzeş să plătească pentru un cavaler. Trebuie dar să-ţi cer dijmă înainte de a pleca din pădure.

— Bunul meu Robin — spuse cavalerul cu un zâmbet trist — n-am eu în pungă atât cât să merite să iei.

— Hai, hai — răspunse Robin — eşti cavaler şi ai pământ ca orice cavaler! Spune-mi adevărul! Ce ai în desagii şeii?

— N-am mai mult de zece şilingi spuse cavalerul şi zâmbi cu greutate.

— Hei, John — strigă Robin — du-te la calul acestui cavaler şi caută în desagi. Vezi ce găseşti în ei.

Micul John se duse afară ca să îndeplinească porunca, stăpânului său.

Robin se întoarse către acest cavaler şi-i spuse:

— Dacă vorbeşti adevărat, nu-ţi voi lua nici un peny, ba, dacă ai nevoie de bani, am să-ţi împrumut.

După câteva clipe Micul John se întoarse şi spuse:

— Jupâne, n-am găsit decât jumătatea asta de liră în desagii şeii — şi arătă în palma-i lată, bătută de vânt, o monedă de argint.

— Umple-ţi cupa până la buză zise Robin cavalerului — eşti om de cuvânt.

Robin şi cavalerul băură unul în sănătatea celuilalt.

— Mă mir - vorbi Robin — că eşti îmbrăcat atât de subţire. N-am văzut niciodată un cavaler atât de sărac cum pari. Grăieşte adevărul şi n-am să spun nimănui. Eşti cavaler din naştere, sau ai fost uns datorită vreunei fapte de vitejie şi mijloacele nu te ajută să faci faţă demnităţii? Ori ţi-ai risipit averea, ori eşti cusurgiu şi risipitor? Cum de-ai ajuns în halul ăsta?

— Nici uneia din pricinile pe care le-ai amintit nu-mi datoresc sărăcia şi descurajarea — spuse cavalerul cu gravitate. O sută de ierni sunt de când strămoşii mei trăiesc pe pământul lor şi totdeauna au păstrat demnitatea numelui nostru. Dar adeseori se întâmplă, Robin, după cum ştii prea bine, desigur, că omul cade în mizerie nu datorită faptelor sale. Numai Dumnezeu din cer poate să-i îmbunătăţească soarta. În ultimii doi ani, după cum ştiu prietenii şi vecinii, aveam patru sutei de lire pe care puteam să le cheltuiesc, dar acum n-am, pe lume decât pe soţia mea şi pământurile pe care în curând am să le părăsesc.

— Ce te-a făcut să cazi într-o astfel de nevoie? îl întrebă Robin.

— Fiul meu a ucis un om — răspunse cavalerul. A făcut-o în luptă dreaptă, dar rudele celui ucis mă urmăresc şi scopul lor ticălos este să mă ruineze din pricina faptei fiului meu. Le-am plătit bani grei, dar ei cer mereu mai mult şi a trebuit să-mi zălogesc pământul abatelui din St. Mary's Abbey. În sinea mea însă cred că duşmanii vor face totul ca să-mi ia pământul; ei ar dori bucuros să mă vadă cerşindu-mi pâinea pe drumuri, fiindcă sunt tare porniţi împotriva mea. Atât i-au înspăimântat şi ameninţat pe vecinii mei, că nici unul nu vrea să-mi împrumute banii ca să plătesc abatelui.,

— Pe legea mea — spuse Robin, lovindu-şi genunchii cu pumnul — cât o să mai auzim de faptele ticăloase şi de vicleniile acestui abate buhăit? Spune-mi — se adresă el cavalerului — ce sumă îţi trebuie?

— Patru sute de lire — răspunse trist cavalerul. Am mai plătit patru sute duşmanilor, dar ei mi-au ceru încă patru sute, pe care am fost nevoit să le împrumut de la abate. Şi dacă nu-i pot plăti mâine abatelui, voi pierde tot ceea ce am.

— Şi dacă ai să-ţi pierzi pământul, ce ai de gând să faci?

— Am să-mi pun cizmele şi am să plec la Cruciadă — răspunse cavalerul. Dar mai întâi voi merge la mănăstire, să-i spun abatelui că n-am bani.

Se ridică apoi de la locul său, ca şi cum n-ar mai fi avut nimic de spus.

— Dar, cavalere — insistă Robiri — n-ai prieten care să te ajute?

— Prieteni! spuse cavalerul cu amărăciune. Cânt eram bogat, prietenii se lăudau cu iubirea ce mi-o purtau, dar îndată ce văzură că sunt la ananghie, şi cât de puternici sunt duşmanii mei, fugiră care încotro, de teamă să nu le cer ajutor.

Mila se vedea în ochii Micului John şi în ai lui Will Arcaşul, iar Much, fiul lui Miller, se întoarse şi-şi ascunse o lacrimă.

Cavalerul arăta atât de nobil şi de trist, încât oamenii de faţă simţeau că trebuia făcut ceva pentru a-l ajuta.

— Nu pleca încă la drum — spuse Robin cavalerului, care îşi căuta sabia, vrând să se încingă cu ea. Umple-ţi încă o dată paharul. Spune-mi acum, cavalere, dacă ţi-ar împrumuta cineva banii aceştia pentru a-ţi răscumpăra pământul, ai pe cineva care să asigure înapoierea lor?

— Nu, pe credinţa mea — răspunse cavalerul, închinându-se. N-am nici un prieten, decât pe cel ce m-a zămislit.

— Nu-mi spune mie glume! replică Robin. Te întreb dacă n-ai un prieten, nu printre sfinţi, care sunt prietenii noştri ai tuturor, dar care nu pot să-ţi plătească datoria.

— Bunule proscris — spuse cavalerul — îţi vorbesc adevărat, n-am prieteni care să răspundă pentru o astfel de datorie, decât pe Isus şi pe mama lui, Fecioara Maria!

— Pe crucea mea! strigă Robin şi se bătu iar pe genunchi. Straşnic mai vorbeşti! Dacă ai să cauţi în toată Anglia, n-ai să găseşti un garant mai bun pentru mine decât pe Sfânta Fecioară care niciodată nu mi-a dezminţit aşteptările. Vino, John — continuă el, întorcându-se către Micul John — du-te la tezaur şi scoate patru sute de lire: sună fiecare monedă şi vezi să nu fie nici una lovită ori ştirbită. Minciuna monedelor trebuie să fie aşa cum o doreşte abatele cel rău, pentru ca el să nu poată întoarce nici măcar un singur ban prost cu gândul să păstreze astfel pământul prietenului nostru.

Micul John, împreună cu Much, fiul lui Miller, şi cu Will Stuteley porniră spre locul tainic unde Robin îşi ţinea lada cu avuţii şi scoaseră împreună patru sute de lire de aur, le înveliră într-o pânză pe care o înnodară şi i-o aduseră lui Robin.

— Iată, cavalere — spuse Robin, dezlegând pânza şi arătând aurul cavalerului — uite patru sute de lire în aur. Ţi le împrumut pe garanţia Sfintei Fecioare şi cu binecuvântarea ei ai să-mi dai banii înapoi peste un an şi o zi.

Lacrimile curgeau pe obrajii slabi ai cavalerului, în timp ce lua banii din mâna lui Robin.

— Domnule proscris — zise el — niciodată n-am crezut că un om poate fi atât de nobil, încât să-mi facă un împrumut pe o astfel de garanţie. Bunule Robin, îţi mulţumesc; voi avea grijă să nu pierzi nici măcar un penny din aceşti bani, căci după un an şi o zi am să-ţi înapoiez întreaga sumă. Deşi l-am auzit pe fiul meu vorbind frumos şi bine de tine, nu am crezut până acum că, de fapt, vorbele lui arătau mai puţin decât adevărul.

— Cine e fiul tău, cavalere — întrebă Robin — şi unde m-a întâlnit el?

— Fiul meu e Alan de Tranmire — răspunse cavalerul. L-ai ajutat nu numai o dată, ba mai mult, i-ai câştigat prin luptă fata pe care o iubeşte.

— Frumoasă întâlnire — spuse Robin, în timp ce el şi cavalerul îşi strângeau unul altuia mâinile. Alan, mi-a vorbit de supărarea ce o ai şi de faptul că n-are cum să te scape pe tine şi pământul tău din ghearele vicleanului călugăr. Dar nu mi-am putut închipui că tu eşti sir Herbrand de Tranmire însuşi. Sunt bucuros, sir Herbrand, că te-am ajutat, fiindcă îl iubesc pe Alan, fiul tău, şi voi face totul ca să aduc bucurie lui şi tatălui său iubit. Eşti deci încă unul pe care lorzii ticăloşi din Wrangby îl împilează şi-l nedreptăţeşte. Spune-mi, vrei să mă ajuţi, când va sosi timpul, să distrug Evil Hold şi să risipesc viespile din cuibul lor?

— Vreau cu foarte multă bucurie — spuse sir Herbrand, şi vocea lui era aspră şi puternică. Nu numai pentru mine vreau să fac acest lucru, ci ca să plătesc tiraniei şi relelor cu care ei au asuprit poporul sărac din ţinuturile ce se întind de la castelul lor din Peak până la mlaştinile din Lancaster. Mult m-aş bucura să te ajut şi îţi făgăduiesc să-ţi dau tot ajutorul atunci când ai să vrei.

Robin Hood luă apoi din depozitul lui de haine scumpe un costum de cavaler, straşnic împodobit, şi-l dădu cavalerului, căruia îi veni bine. Îi mai dădu pinteni noi şi cizme, iar apoi, când cavalerul se pregătea să plece la drum, îi mai dădu un cal mai bun şi mai puternic decât avusese până atunci.

Când să plece, după ce cavalerul îi mulţumi lui Robin cu lacrimi în ochi pentru bunătatea ce i-o arătase, Robin grăi:

— E o mare ruşine pentru un cavaler să călărească singur, fără paj ori scutier. Am să-ţi împrumut un paj al meu, care să te însoţească până la St. Mary's Abbey, să te slujească şi apoi să mă înştiinţeze cum au mers lucrurile. John — şi chemă pe locotenentul său cel uriaş — ia-ţi calul şi du-te cu sir Herbrand, fă tot ceea ce face un scutier şi apoi să-mi spui în ce fel l-au primit abatele şi banda lui vicleană.

— Îţi mulţumesc, bunule Robin — spuse sir Herbrand zâmbind — pentru micul paj pe care-l trimiţi cu mine. Îţi făgăduiesc pe Sfânta Fecioară, care nu m-a părăsit niciodată, să-ţi înapoiez într-un an şi o zi banii ce cu atâta noblеţe mi i-ai împrumutat, împreună cu daruri care să te răsplătească pentru tot ceea ce mi-ai dăruit.

— Călătorie bună, sir Herbrand spuse Robin, în timp ce-şi strângeau mâinile — şi trimite-mi micul paj înapoi îndată ce nu mai ai nevoie de el.

În timp ce Micul John porni călare în urma cavalerului, ceilalţi începură să râdă şi să glumească pe seama lui, iar cavalerul fu înştiinţat să nu drămuiască pedepsele, „fiindcă ziceau unii — e un băieţaş obraznic, care are nevoie deseori de nuia".

……

De câtăva vreme cavalerul şi Micul John călăreau pe drumurile singuratice ale pădurii, vorbind despre Robid Hood şi despre numeroasele lui fapte bune.

— Mi-e teamă — spuse la urmă cavalerul — că, deşi o să-l ajut cu toţi oamenii mei când va veni vremea să distrugem cuibul rău din Wrangby, acest lucru e peste puterile noastre. Isenbart de Belame este un luptător viclean şi inteligent şi mă tem că stăpânul tău are prea puţine cunoştinţe de felul în care se duce războiul şi se cucereşte un castel ca Wrangby.

— Mie nu mi-e teamă — spuse Micul John râzând. Stăpânul meu e un om tot atât de deştept ca Satana. Pe lângă asta are dreptatea de partea lui.

— Adevărat — răspunse cavalerul. Dar aşa departe merg uneltirile lui Belame şi ale tâlharilor din Wrangby şi atât se feresc oamenii ca să nu-şi atragă nemulţumirea lor, încât mă îndoiesc că se va putea face dreptate în ţinutul ce se întinde de aici spre răsărit, până la Doncaster şi spre apus, până în mlaştinile din Lancaster, mai ales dacă planul întocmit ajunge la urechile acestor oameni ticăloşi.

— Da — zise Micul John, cu tristeţe — au băgat spaima de moarte şi de tortură în toţi cei ce vor să trăiască în pace; dar, aşa cum cred în mântuirea mea,, cred că zilele lor sunt numărate. În fiecare sat trăiesc nenorociţi care mai poartă încă urmele torturilor îndurate de la ei, în fiecare casă seniorială sau castel locuiesc lorzi sau ladies, cavaleri sau doamne care au fost făcuţi de ruşine sau au suferit de pe urma faptelor lor banditeşti. Sunt sigur că dacă stăpânul meu s-ar ridica odată împotriva acestei bande de ticăloşi, fiecare om paşnic de aici până în Lancaster se va ridica şi el şi nimeni nu va lăsa arma din mână până când banda lor nu va fi cu totul ştearsă de pe faţa pământului.

— Facă cerul ca aşa să fie! spuse cavalerul. Dar ce fac oamenii ăia acolo? Se pare că au de gând să jefuiască sau să nedreptăţească pe cel din faţa lor.

Într-adevăr, puţin mai departe de ei, vreo cinci-şase oameni mergeau prin mijlocul drumului. Când cavalerul şi Micul John se mai apropiară, putură vedea că fiecare din cei cinci din spate ţinea o sabie goală în mână, iar omul din faţă ducea o cruce şi era aproape dezbrăcat.

— E vreun ticălos care a jurat să părăsească ţara fiindcă a ucis pe cineva ori a făcut altă crimă — spuse Micul John — iar oamenii înarmaţi sunt rudele victimei, care îl păzesc să nu se abată din drumul mare al regelui. Pe legea mea, urâtă privire mai are cel ce ţine crucea!

Când ajunseră în dreptul grupului, cavalerul întrebă, curtenitor ce crimă făptuise ticălosul. Omul cu crucea n-avea cingătoare, era cu capul gol, neîncălţat şi îmbrăcat numai cu o cămaşă, ca şi cum trebuia să fie spânzurat. Privirea-i era întunecată şi rea; de-a curmezişul obrazului avea urma unei răni vechi. Cei cinci care îl urmăreau cu săbiile scoase erau orăşeni înstăriţi, burghezi, cum li se zicea. După îmbrăcămintea şi după privirea autoritară cu care se uita în jurul său unul din ei părea să aibă putere şi influenţă asupra, celorlalţi; acesta fu cel ce răspunse:

— Nemernicul pe care îl urmărim este un ucigaş, pe nume Richard Malbête — spuse el. Tatăl nostru a fost un om bătrân şi îngăduitor care, fiindcă trăia paşnic şi liniştit în prăvălia lui din Mercers Row, în oraşul nostru, Pontefract, îi plăcea să asculte poveşti de călătorie şi să stea la taifas cu oamenii ce se luptaseră şi făcuseră isprăvi războinice. Odată s-a întâlnit întâmplător cu ticălosul ăsta, care i-a povestit multe minciuni despre marile lui aventuri. Tatăl

nostru, John Neguţătorul, l-a adus pe derbedeu în casă, împotriva sfatului şi voinţei noastre, a fiilor săi. Acest Malbête, sau Animal-Rău, pe adevăratul lui nume, l-a ucis pe tatăl nostru cu multă viclenie şi a fugit cu aurul. Noi am strigat după el şi atunci s-a refugiat în altarul bisericii Sfântului Mihail, iar apoi, ca să scape, a jurat în faţa procurorului că se leapădă şi că-şi părăseşte ţara, că se duce în portul Grimbsy şi că ia de acolo o corabie. Noi îl urmărim ca să nu fugă în altă parte.

După privirile cu care cei cinci fraţi se uitau la ucigaş, era neîndoielnic că ar fi binecuvântat o încercare din partea lui de a fugi, pentru că atunci ei ar fi fost îndreptăţiţi să-l omoare, chiar dacă ar fi făcut doar un pas alături de drum. De altfel, nimic nu-i împiedica să facă acest lucru acum, fiindcă omul era neînarmat şi n-avea pe nimeni alături de el care să-l apere, dar ei erau cetăţeni ce respectau legea şi se închinau în faţa jurământului făcut de asasin.

Micul John nu-l văzuse pe pungaş când acesta se deghizase în cerşetor şi se întâlnise din întâmplare cu Robin Hood, aşa că acum nu-l recunoscu. Se uită bine la faţa brutală a omului şi îşi notă privirea crudă şi vicleană pe care Malbête o arunca celor cinci fraţi.

— Vă sfătuiesc să-l ţineţi de scurt pe ticălosul acesta — vorbi Micul John către fiii lui John Neguţătorul. Privindu-i faţa nemernică, nu mă îndoiesc că prin cap îi umblă tot soiul de viclenii. Ţineţi-l din scurt, altfel va scapă prin cine ştie ce înşelătorie.

Fratele mai vârstnic, care vorbise primul, era un om neobişnuit să primească sfaturi şi îl supără povaţa venită din partea unui om care nu arăta să fie altceva decât pădurean.

— Nu-mi trebuie sfaturi ca să ştiu ce trebuie să fac cu un nemernic — zise el rece. Ticălosul îşi va pierde viaţa înainte de a ne trage pe sfoară.

Micul John râse şi nu mai spuse nimic. Când se depărtară, cavalerul spuse:

— L-am mai văzut o dată pe acest tâlhar şi ucigaş. A fost prins la Gisors fiindcă a furat chiar din casa în care dormea regele Henry. Judecata l-a condamnat la închisoare, dar am auzit că a scăpat printr-un şiretlic din mâinile poliţiştilor şi că a şters-o. E un om de cea mai joasă speţă şi mintea lui e plină de uneltiri şi viclenii.

— I-am citit toate astea pe faţa-i prefăcută — spuse John — şi nu mă îndoiesc că unul sau chiar câţiva din negustorii ăia înţepeniţi or să plătească fuga lui cu viaţa.

Nimic nu li se mai întâmplă celor doi călători până când ajunseră în oraşul York. Lumina zilei pierea. Erau printre ultimii care intrau în cetate şi străjerii tocmai închideau porţile cele mari. Se duseră la un han curăţel, pe care-l ştia cavalerul, unde cinară şi dormiră în cursul nopţii.

…….

În dimineaţa următoare, câteva persoane cu funcţii de seamă se adunară în aula de la St. Mary's Abbey: abatele Robert, cu buze trufaş arcuite, cu bărbie dublă, cu faţa roşie, sălbatică; pe o bancă, alături de el, şedea egumenul, al doilea după el în ierarhie; acesta era un om blând şi bun; izbutea să facă tot atât prin bunătate cât făcea abatele prin asprime şi obijduire.

Pe o masă, în faţa lor, se aflau pergamente multe, căci era ziua când datornicii veneau să-şi plătească datoriile ori arenzile, când alţii veneau să răspundă vreunei acuzaţii ori cereri din partea abatelui. La masă mai şedeau doi călugări care făceau treaba de secretari. La dreapta abatelui şedea un judecător al regelui care călătorea prin partea aceea a regatului, judecând pricinile în numele regelui. Mai erau de faţă vreo doi cavaleri şi şeriful din York.

Mulţi intrau şi îşi plăteau arenzile fie în bani, fie în bunuri; alţii veneau şi se jeluiau de felul în care arendaşii ori administratorii abatelui îi obijduiau şi era lucru de mirare să auzi câte seniorii deţinute de abate părea să aibă logofeţi aspri care le administrau în numele acestuia. Abatele nu prea le dădea atenţie jeluirilor, deşi bunul egumen încerca să facă cercetări asupra nedreptăţilor de care se plângeau bieţii răzeşi ori ţărani.

Până la urmă abatele grăi supărat:

— Sunt toţi o adunătură de pungaşi, cărora le place să bombăne. Păstrează-ţi puterile, egumene, ca să rosteşti rugăciuni, căci mai degrabă îi las pe logofeţii mei să facă aşa cum cer nevoile, decât să mă amestec în treburi pe care le cunosc prea puţin.

— Totuşi când administratorii abaţiei sunt acuzaţi de nedreptăţi atât de mari — spuse egumenul — mi se pare că trebuie să facem cercetări amănunţite, pentru cinstea abaţiei şi pentru graţia Sfintei Fecioare, al cărei nume îl poartă casa noastră, şi dacă se dovedeşte că servitorii noştri s-au purtat fără milă, ei trebuie pedepsiţi.

— Dacă lucrurile ar merge după cum vrei tu, egumene — vorbi abatele batjocoritor — ar trebui să ne dezbrăcăm cu toţii şi să dăm pungaşilor ăstora tot ce vor ei. Am spus, şi aşa rămâne. Sunt abate şi atât timp cât voi fi în capul acestei case, voi face aşa cum mi se pare

mai bine.

Tocmai atunci intră în aulă un om înalt, cu înfăţişare sălbatică. Era îmbrăcat numai în armură, restul corpului fiind acoperit cu zale şi având o sabie atârnată la cingătoarea din jurul mijlocului. Pe capul cu păr negru şi aspru purta o pălărie de catifea pe care şi-o scoase când pătrunse în încăpere. În spatele său venea scutierul, ducându-i coiful şi o ghioagă grea. Abatele, pe ridică din jilţ.

— Aha, sir Niger — grăi el râzând — ai venit aşa cum ai făgăduit. Crezi că seniorul din Werrisdale are să ne dejoace planurile tocmai azi, în ultima zi a termenului ce i s-a dat?

— Cred că-l vom vedea cerşindu-şi de la noi pâinea — răspunse sir Niger le Grym, râzând cu cruzime. Vom vedea noi dacă e în stare să plătească atât de greu pentru că l-a adăpostit pe pungaşul de fiu-său, Alan. Dacă nu putem pune mâna pe ticălosul ăsta de scutier, îl vom face pe tată să sufere în locul lui.

— Am auzit că fiul s-a alăturat acelui nemernic, hoţ şi ucigaş, Robind Hood — zise judecătorul. Şerifule — continuă el întorcându-se către acesta — trebuie să iei măsuri serioase şi să cureţi locul de cuibul ăsta de vipere care hălăduiesc prin Barnisdale. După câte am auzit, nu numai că l-a ucis pe sir Ranulf de Waste, dar i-a dărâmat şi ars castelul.

— Departe de mine, domnule judecător — rosti cu îndrăzneală egumenul — de a lua parte acestui mare hoţ, dar ceea ce a făcut el au făcut şi baronii şi lorzii noştri în decursul acestui ultim an, şi nici unul din ei nu şi-a primit pedepse de la tine sau de la alt judecător al regelui.

Sir Niger se uită fioros la egumen şi mormăi ceva în barba sa roşie. Judecătorul regelui se uită mânios la vorbitor şi nu găsi nimic de spus, fiindcă ştia că seniorii puternici ca de Belame ori sir Niger, când făceau rău, erau apăraţi de pedeapsă datorită averii şi influenţei lor.

— Ceea ce ştiu — vorbi grăbit abatele — e că dacă sir Herbrand de Werrisdale nu vine azi cu patru sute de lire, îşi pierde moşia şi rămâne dezmoştenit.

— E încă devreme — spuse egumenul — căci ziua n-a trecut decât pe jumătate. Ar fi păcat să-şi piardă moşia. Fiul lui l-a omorât pe sir Ivo în luptă dreaptă; şi i-aţi făcut lui sir Herbrand destul rău ca să-l mai şi asupriţi. Acum nu e decât un om sărac, fără prietenii puternici care să-l ajute.

— Totdeauna eşti împotriva mea, om certăreţ — vorbi abatele, şi faţa lui grasă se înroşi de mânie. Nu spun ceva fără ca tu să nu mă contrazici.

— Nu vreau decât dreptate pentru cel de sus şi cei de jos, pentru cavaler şi pentru ţăran — zise egumenul hotărât.

Intră atunci înaltul cămăraş, canonicul însărcinat cu aprovizionarea abaţiei. Era atât de pântecos la trup, şi roşu la faţă, încât arăta limpede că îşi făcea prea multă parte din hrana şi băutura de sub controlul sau.

— Ha-ha-ha — râse el într-un fel şuierător — a venit ziua când sir Herbrand de Tranmire trebuie să-şi piardă pământul, dacă nu ne plăteşte patru sute de lire. Pot să jur că a murit ori că s-a spânzurat şi că nu va mai veni până aici, aşa că-i vom putea lua pământul.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine, seniorul n-are sa vină astăzi — spuse judecătorul. Şi cum v-am împrumutat o parte din cele patru sute de lire, cred că am să câştig ceva la afacerea asta, fiindcă pământul cavalerului face mai mult decât zălogul.

— Vorbeşti cu dreptate — spuse abatele. Vom avea cu toţii parte de pământul cavalerului, afară de sir Niger, care îşi va lua singur răscumpărarea.

— Poftiţi la masă — le spuse cămăraşul şi le arătă drumul spre o încăpere spaţioasă, unde se aşezară cu toţii în jurul unei mese îmbelşugate, unde mâncarea li se servea pe platouri de argint, de către paji îmbrăcaţi în costume scumpe. Râdeau şi glumeau în vreme ce mâncau, fiindcă ştiau bine că seniorul Herbrand nu putea să plătească ce datora şi de aceea se pregăteau să tragă folos bun de pe urma pământului său.

Când ospăţul era în toi, intră în încăpere cavalerul aşteptat. Privea trist şi îndurerat şi nu era îmbrăcat cu hainele bogate pe care i le dăruise Robin, ci în costumul lui vechi şi tocit. După el venea Micul John, îmbrăcat ca un scutier sărac, cu o haină peticită şi soioasă şi cu pantaloni zdrenţuiţi.

— Dumnezeu să vă aibă în pază — rosti cavalerul, lăsându-se într-un genunchi pe podea.

Abatele îl privi şi se bucură văzând ce slab şi sărac arăta.

— Am venit în ziua pe care mi-ai hotărât-o, părinte spuse mai departe cavalerul.

— Mi-ai adus banii? întrebă abatele cu voce aspră.

— Nici un penny răspunse cavalerul şi-şi clătină trist capul.

Abatele râse.

— Eşti un om nefericit — zise ei în bătaie de joc.

Apoi, ridicându-şi pocalul cu vin, se întoarse către judecător:

— Domnule judecător, ciocneşte cu mine, cred că vom avea ceea ce speram.

Apoi, după ce-şi goli pocalul, abatele se adresă cavalerului:

— De ce ai mai venit aici, dacă nu mi-ai adus banii?

— Ca să te rog, părinte, să mă mai păsuieşti un pic spuse cavalerul cu voce tristă. M-am zbătut din greu ca să găsesc banii şi dacă vrei să-mi mai dai patru luni, voi putea să-ţi aduc întreaga sumă ce ţi-o datorez

— Termenul a trecut, omule — spuse judecătorul cu voce dispreţuitoare. Dacă n-ai bani, n-o să mai ai pământ.

— Oh — se rugă cavalerul — domnule judecător, fii mai prietenos şi apără-mă de cei ce vor să mă jupoaie şi să mă vadă murind de foame!

— Sunt prietenul abatelui — spuse judecătorul rece — şi nu vreau altceva decât să vă împart dreptatea. Dacă n-ai bani, va trebuit să-ţi pierzi pământul. Aş e legea şi o voi aplica, bagă de seamă.

Atunci cavalerul se întoarse către şerif.

— Domnule şerif — spuse el — pune o vorbă pentru mine pe lângă abate ca să-mi dea un termen scurt.

— Nu — spuse şeriful — nu vreau, nu pot!

La urmă, cavalerul, încă îngenuncheat, se întoarse către abate:

— Te rog, bunule părinte — grăi el — fii prietenul meu şi păsuieşte-mă! Păstrează-mi pământul până ce rostuiesc suma pe care ţi-o datorez! Îţi voi fi credincios în toate şi te voi sluji cu dreptate.

— Pe crucea mea — zise abatele înfuriat — îţi pierzi vremea făcându-mi astfel de rugăciuni prosteşti! Îţi spun că poţi să capeţi pământ unde vrei, dar acum pământul tău de aici e al meu şi n-ai să-l mai recapeţi niciodată.

— Pe legea mea — răspunse cavalerul, şi râse amar — asta e prietenia pe care mi-ai mărturisit-o odinioară!

Abatele privi cu răutate la cavaler, fiindcă nu-i plăcea să-şi aducă aminte de astfel de lucruri în faţa duş-i manilor lui sir Herbrand.

— Afară cu tine, om trădător şi înşelător! strigă el. Te-ai legat să-mi plăteşti în această zi şi nu ai bani. Afară, cavaler nedemn! Grăbeşte-te să ieşi de aici!

— Minţi, abate! strigă bunul cavaler şi se ridică în picioare. N-am fost niciodată cavaler nedemn, ci totdeauna om de onoare. M-am bătut în multe ţări, şi în multe turnire am purtat lancea pentru regele Henric şi pentru regii Franţei şi ai Germaniei: în toate părţile am fost lăudat până când am venit aici, sub acoperişul tău, domnule abate!

Judecătorul fu mişcat de cuvintele nobile ale cavalerului şi se gândi că abatele fusese prea aspru şi asupritor. Se întoarse de aceea spre abatele Robert şi spuse:

— Ce vrei să-i dai peste cele patru sute de lire ca el să renunţe la pământ şi să nu mai revendice nimic de la tine?

Sir Niger se uită pieziş la judecător şi mârâi în barbă.

— Nu-i da nimic — spuse el abatelui, cu voce joasă.

— Îi dau o sută de lire — zise abatele.

— Nu, face să-i dai două sute, adică şase sute cu totul vorbi judecătorul.

— Nu, pe crucea mea! strigă cavalerul şi se apropie de masă. Cu ochii în flăcări se uită la fiecare din duşmanii săi. Cunosc prea bine uneltirile voastre împotriva mea — continuă el. Voi, călugări trândavi, vreţi să-mi luaţi pământul fiindcă totdeauna aţi căutai să adunaţi acru după acru şi să scoateţi sufletele din bieţii şerbi, ca să strângeţi cât mai multă avere pe seama lor. Tu, sir Niger, vrei să răzbuni moartea nepotului tău, pe care viteazul meu fiu l-a ucis în lupă dreaptă şi cinstită. Dar mai ales vrei să te răzbuni pe mine fiindcă nu eşti destul de curajos ca să-l cauţi pe Robin Hood, care l-a ajutat pe fiul meu împotriva ta. De aceea vrei să mă ruinezi şi să mă obijduieşti pe mine, care nu pot să lupt împotriva puterii voastre haine, a lorzilor din Wrangby. Dar vă spun, băgaţi de seamă cât întindeţi coarda. Cât despre tine, domnule abate, iată-ţi cele patru sute de lire!

Îşi scoase punga de la piept, o dezlegă la gură şi împrăştie monedele de aur pe masă.

— Ia-ţi aurul, abate — îi spuse el batjocoritor— fie ca el să aducă mult bine sufletului tău nemuritor!

Egumenul înainta cu doi călugări şi, după ce numără aurul şi găsi că era suma cerută, scrise o chitanţa şi o dădu cavalerului. În tot acest timp abatele stătu liniştit, tăcut şi ruşinat — şi nu mai mâncă nimic. Feţele celorlalţi arătau cât de amărâţi erau de felul în care

cavalerul întorsese lucrurile.

Sir Niger le Grym, cu faţa roşie şi furioasă, îşi muşca buza de jos şi arunca priviri fioroase cavalerului care îi înfrunta cu îndrăzneală uitătura.

— Domnule abate — spuse cavalerul, fluturându-i prin faţă chitanţa — mi-am ţinut cuvântul şi ţi-am plătit întreaga sumă. Acum îmi voi lua pământul, orice ai zice, sau ai face.

Cu aceasta se întoarse şi ieşi afară pe uşă, urmat de Micul John. Urcându-se pe cai, ei se întoarseră la hanul lor unde îşi schimbară hainele, mâncară şi apoi ieşiră călare din oraş, apucând drumul spre asfinţit căci cavalerul ţinea să ajungă repede acasă şi să povestească scumpei sale soţii ce bine i-a mers mulţumit bunătăţii şi nobleţei lui Robin Hood.

— Domnule cavaler — zise Micul John, în timp ce călăreau împreună pe potecile pădurii şi ajunseseră la vreo mila de York — nu mi-a plăcut de loc privirea duşmănoasă a cavalerului care şedea la masă cu abatele. Ar fi bine să fii atent, ca nu cumva să te atace în vreun loc tainic.

— Nu mi-e teamă de sir Niger le Grym — răspunse cavalerul — nici de alt senior care ar veni singur împotriva mea. Dar cavalerii din Wrangby sunt atât de laşi, încât rareori se luptă, iar atunci o fac numai când sunt doi sau trei. De aceea vorbele tale sunt chibzuite şi am să fiu cu grijă. Trebuie să mă părăseşti acum, bunule pădurean, fiindcă nu vreau să te duc prea departe de drumul tău.

— Nu — răspunse Micul John — n-am să te părăsesc în mijlocul pădurii. Stăpânul meu mi-a poruncit să-ţi fiu scutier şi am să rămân cu tine, dacă ai nevoie, până când ai să ajungi pe moşia ta.

— Eşti un om de nădejde — spuse sir Herbrand — şi aş vrea să te răsplătesc. Dar, după cum ştii, n-am nici bani, nici giuvaeruri.

— Nu-mi trebuie astfel de răsplată, îţi mulţumesc, domnule cavaler — replică Micul John. Totdeauna am fost gata să-mi las drumul şi să mă iau la trântă. Acum cred că vom avea o mică întâlnire până nu o să ajungem prea departe. Dacă n-o fi aşa, înseamnă că încă nu mă pricep să deosebesc gândul ucigaş în ochii omului.

Micul John nu se îndoia că sir Niger le Grym pusese la cale trădarea când sir Herbrand împrăştiase banii pe masă şi era sigur că, într-un loc prielnic, cavalerul va ieşi la iveală şi va căuta să ucidă şi să se răzbune.

Călărind, se uitau cu mare atenţie, mai ales când poteca se îngusta şi trecea prin desişuri, dar în curând pădurea se rări şi, către sfârşitul după-amiezii ajunseră pe câmpul pustiu, unde nu se vedea nici urmă de duşman. Se aflau acum în ţinutul sălbatic unde puterea lui sir Isenbart, sir Niger şi a ticăloşilor lor tovarăşi era mai mare şi cei doi călăreţi grăbiră pasul, sperând să ajungă în oraşul Stanmore înaintea căderii nopţii.

În ţinutul acela singuratic se întâlneau cu rari trecători, cu un cioban sau doi, ori cu vreo pereche da ţărani care se întorceau acasă din vreo călătorie. Odată zăriră în depărtare o ceată de vânători cu şoimii şi altă dată se întâlniră cu un grup de negustori însoţiţi de cai şi bagaje. Începură apoi să urce un povârniş lung şi râpos, vecin cu coama numită Gold Kitchen Rigg, în culmea căreia se găsea un pâlc de pini cu vârfurile aplecate din cauza vânturilor puternice care băteau mereu acolo sus.

Când caii lor istoviţi ajunseră la câţiva yarzi de culme, dinspre tufişurile de lângă arbori se auzi decedată şuieratul unei săgeţi şi, în clipa următoare, săgeata se lovi, fără să facă rău, de scutul care atârna lângă genunchiul Micului John, şi apoi căzu la pământ. Privind după ea, el văzu că era scurtă şi neagră; înţelese astfel cine-l prevenise. Chemă pe cavaler, care călărea la câţiva paşi înainte, şi-i spuse:

— Fereşte-te de arbori, domnule, cavaler!

Dar chiar când vorbea, dintre pini ieşi un călăreţ îmbrăcat în armură, cu lancea aplecată, care se repezi la sir Herbrand. În acelaşi timp, din partea, cealaltă a drumului îngust, ieşi alt cavaler călare, cu o ghioagă mare în mână, care se repezi la Micul John. Drumul era povârnit şi atacanţii se gândeau că viteza cu care veneau în jos avea să-i doboare la pământ, fără îndoială, pe cei doi călăreţi. Dar atât cavalerul, câte şi John erau într-o măsură pregătiţi să înfrunte atacul. Sir Herbrand îşi trăsese sabia încă din clipa când auzise săgeata vâjâind prin tufişuri, iar acum punea mâna pe scut, aşa încât, când primul cavaler ajunse la el, se feri de lance cu scutul, iar adversarul său, înşelat de lovitură, alunecă pe lângă el; în acelaşi timp sir Herbrand lovi cu sabia atât de puternic în gâtul celuilalt încât omul căzu din şa. Calul se duse nebuneşte în jos, pe râpă, iar pintenul cavalerului, prins în scară trase trupul cavalerului de-a lungul drumului, făcându-l să se izbească şi să se rupă de stânci.

În clipa următoare, un al treilea cavaler ieşi repede dintre copaci şi-l atacă pe sir Herbrand

cu atâta sălbăticie, încât seniorul fiind încă pe drumul râpos, avea nevoie de toată puterea lui ca să-şi ţină calul în picioare şi să se apere în acelaşi timp de loviturile dibace ale duşmanului.

Cât despre Micul John, el era la mare strâmtoare. Cu atâta sălbăticie izbise în el al doilea cavaler, încât cu greu mai putu John să-şi ridice scutul; jumătate din loviturile ghioagei îl loviseră în braţ, rănindu-l atât de crunt, încât părea acum lipsit de orice putere. Totuşi, cu sabia scoasă, John făcu tot ce putu ca să se apere; străinul însă, având un cal mai puternic decât al său, fiind şi apărat de armură, nu păţi mai nimic, iar John nu izbuti să-l rănească decât prea puţin. Cu sălbăticie cădeau loviturile grelei măciuci pe scutul răzeşului, iar străinul îşi împingea calul cu atâta forţă în animalul mai slab pe care-l încălecase John, încât acesta îşi dădu seama că în următoarele câteva clipe avea să se prăbuşească pe drumul povârnit.

Deodată cavalerul îşi opri asaltul şi păru că se clatină; un geamăt răguşit îi ieşi de pe buze, ghioaga îi căzu din mâna ridicată şi trupul înzăuat alunecă din şa. John se uită şi văzu capătul unei săgeţi scurte şi negre ieşind din subsuoara duşmanului său. Fusese trasă de atât de aproape, încât intrase adânc în carne. Micul John se uită în jur şi zări un tufiş de alun lângă drum, dintre frunzele căruia ieşea faţa rotundă, tuciurie a lui Ket Spiriduşul; în locul blândeţii obişnuite, în ochii lui strălucea acum o privire sălbatică, de triumf.

Cu zgomot căzu cavalerul la pământ, iar calul rămase tremurând lângă cadavrul stăpânului său. Văzând căderea acestuia, al treilea cavaler care se mai bătea cu sir Herbrand dădu pinteni calului şi o luă la goană printre copaci. Coborând pe panta din partea cealaltă, fu văzut călărind repede peste câmp, în direcţia castelului Wrangby. Sir Herbrand fiind rănit, nu mai plecă în urmărirea duşmanului.

Nu tot aşa făcu însă Ket Spiriduşul. Cui mişcări vioaie el alergă peste drum şi fu înghiţit de frunzele mari ale ferigilor.

— Cine-i ăsta? strigă sir Herbrand. E unul din oamenii cavalerilor înşelători care ne-au atacat?

— Nu — zise Micul John — este unul căruia îi datorez azi viaţa, căci dacă săgeata lui n-ar fi scurtat viaţa acestui ticălos, cred că aş fi fost doborât.

— Cine e acest cavaler? spuse sir Herbrand şi, coborând de pe cal, se duse şi ridică viziera omului mort.

— Sfântă Marie! rosti el — e chiar sir Niger!

— Atunci în ceata de ticăloşi e unul mai puţin — spuse John sau poate doi, fiindcă nu mă îndoiesc că cel pe care l-ai lovit în gât e acum mort; dacă mai era în viaţă când a căzut, l-a omorât calul.

— Du-te înapoi călare, John — zise sir Herbrand — şi dacă poţi găsi trupul cavalerului şi calul, adu-i aici, căci aş vrea să-l înmormântez cum se cuvine. Mai mult, după toate legile luptelor, hamurile şi calul sunt ale mele.

John făcu ceea ce-i ceru cavalerul şi, întorcându-se pe drumul său, merse vreo jumătate de milă şi găsi calul păscând liniştit lângă potecă, corpul călăreţului fiind la câţiva yarzi mai departe, căci pintenul se desprinsese când calul îşi încetinise fuga sa sălbatică. Urcă mortul pe cal şi se înapoie la sir Herbrand. Apoi, urmaţi de cei doi cai prinşi, fiecare ducând în spate pe stăpânul său mort, cavalerul şi Micul John plecară mai departe, ajungând după un ceas la o capelă. Intrară în ea, dar pustnicul care o păzea era plecat. Scoţând armurile celor doi cavaleri morţi, sir Herbrand le aşeză cuvios trupurile în faţa altarului, apoi îngenunche alături de Micul John şi spuse o rugăciune.

După aceea, luând cei doi cai şi armurile, îşi urmară drumul mai departe spre locul unde voiau să înnopteze; a doua zi sir Herbrand ajunse acasă şi fu primit cu bucurie de soţia sa şi de oamenii lui. Când le povesti cum a fost ajutat de Robin Hood, soţia sa şi oamenii casei îl firitisiră pe Micul John şi-i spuseră să rămână mai multe zile cu ei. Dar în ziua a doua John îi înştiinţă că trebuie să se întoarcă la stăpânul său, iar doamna Judith, văzând că nu mai stă, îi făcu un sac cu mâncare bună şi îi dădu un inel de aur; cavalerul îi dădu în dar un cal straşnic şi valoarea în aur a calului şi armurii lui sir Niger fiindcă, spunea el, acestea îi aparţin de drept Micului John. După aceea bunul proscris îşi luă rămas bun şi sir Herbrand, la plecare, îi strânse mâna şi-i grăi aşa:

— Micule John, tu şi stăpânul tău ne-aţi fost prieteni buni mie şi fiului meu. Cel rău să mă ia dacă voi uita vreodată omenia şi ajutorul tău. Spune-i stăpânului tău că într-un an şi o zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, am să-l caut şi am să-i aduc banii pe care cu atâta nobleţe mi i-a împrumutat pe garanţia Sfintei Fecioare şi că, o dată cu banii, am să-i aduc şi un dar. Mai spune-i din partea mea că dacă se vor abate nenorociri asupra scumpei noastre ţări, după cum cred când mă gândesc la felul urât şi dispreţuitor în care ducele John se poartă cu fratele său,

regele Richard Inimă de Leu, atunci va fi nevoie de oameni viteji şi de treabă, aşa cum e stăpânul tău. Şi dacă vreodată va avea nevoie de ajutorul meu, spune-i că pot să înarmez o sută de oameni curajoşi care să mă urmeze.

John făgădui să transmită mesajul în întregime, plecă şi ajunse la Barnisdale fără întâmplări nefericite.

……

Acum, în seara zilei când cavalerii săriseră asupra lui sir Herbrand şi a Micului John, al treilea cavaler, rănit greu şi sleit de puteri, ajunse la poarta castelului Wrangby, pe care oamenii săraci îl numeau Evil Hold; cu vocea slabă strigă paznicului să coboare puntea de peste canalul înconjurător. Paznicul îndeplini porunca şi cavalerul intră călare în curtea castelului. Fără să descalece, el pătrunse în încăperea unde sir Isenbart şi oamenii lui şedeau la un pocal cu vin.

— E sir Bertrand de Brake! spuse cavalerul, privind amuzat figura ce se clătina pe spatele calului, chiar lângă spătarul scaunului său înalt.

— Unde sunt sir Niger şi sir Peter? tună sir Isenbart, fiindcă teama de adevăr îl făcea să turbeze.

— Morţi! spuse cavalerul şi cu toţii priviră faţa-i albă ca varul sub coif. Daţi-mi vin, sunt... sunt sfârşit...

I se aduse o cupă cu vin, în timp ce oamenii îi desfăceau coiful şi i-l scoteau de pe cap. Atunci abia putură vedea ce rău fusese rănit şi că numai forţa lui uriaşă îl mai ţinuse pe picioare. Bău vinul şi întinse cupa cerând încă una.

— Cavalerul l-a omorât pe sir Peter — continuă sir Bertrand — iar mocofanul cred că l-a doborât pe sir Niger, căci l-am văzut căzând la pământ.

Cavalerii se uitară posomorâţi unii la alţii şi nu scoaseră o vorbă.

Tocmai atunci un oştean din garda porţii intră alergând în încăpere. Avea în mână o săgeată pe care o puse pe masă în faţa lui sir Isenbart.

— A fost trasă, stăpâne, printre barele porţii şi mi-a trecut pe lângă cap. N-am putut vedea cine a tras-o.

Sir Isenbart privi săgeata mică, neagră şi faţa lui se întunecă de mânie. În lungul lemnului ei erau câteva crestături, şapte la număr, vopsite cu roşu.

— Repede — strigă sir Isenbart — ticălosul care a tras-o n-a putut să fugă prea departe! Ieşiţi cu toţii afară, căutaţi-l şi aduceţi-l la mine!

Câteva clipe se auziră forfota şi zgomotul făcut de vreo douăzeci de oşteni care îşi căutau armele; cavalerii îşi puseră armurile şi călăriră tropăind peste puntea lăsată. În faţa porţii câmpul era curăţit pe o întindere destul de mare şi era de mirare că cineva se putuse apropia neobservat de oamenii care păzeau la creneluri. Călăreţii şi pedestraşii răscoliră câmpul pe o întindere de o jumătate de milă jur împrejur, dar nu putură vedea nici o urmă de arcaş ascuns.

Întunericul puse repede capăt căutării lor şi se întoarseră câte unul, câte doi, să raporteze nereuşita. Când şi ultimul soldat trecu podul, acesta fu ridicat pentru timpul nopţii; lanţurile prăfuite, trase peste bârne, scârţâiră şi zăngăniră sinistru, iar poarta căzu cu un sunet sec care zgudui tot turnul. Apoi, de lângă un tufiş care creştea în partea cealaltă a şanţului, în dreptul porţii, ieşi o formă suplă, mică. Forma ieşi din apă încet şi cu multă grijă, astfel ca oamenii din camera de gardă să nu audă plescăituri. Era Ket Spiriduşul, care fusese trimis de Robin Hood ca să ţină Evil Hood sub observaţie. Îşi păstrase arcul şi săgeţile, uscate, fiindcă le ţinuse în tufiş, deasupra capului său

Se uită în sus, la umbra întunecată a castelului ce se ridica înaltă şi lată de partea cealaltă a şanţului. Luminile felinarelor şi torţelor străluceau ici şi colo prin ferestruicile înguste de tras cu săgeţile; luciul coifului vreunui oştean trecea în sus şi în jos, în timp ce acela se plimba făcându-şi garda. O vreme, Ket, cu o săgeată încordată în arcul întins, aşteptă sperând să vadă vreun chip apărând pe undeva, mai aproape, în care să mai tragă o săgeată, dar timpul trecea şi nu se mai ivea nici un prilej. Destinse arcul şi se întoarse în silă.

— Şapte s-au dus — murmură el — dar au mai rămas mulţi. Aşa cum au ucis, tot aşa vor fi ucişi, fără milă, fără remuşcare.

Păşi încet, îndepărtându-se, privind din când în când înapoi, la umbra întunecată cu puncte mici de lumină ici şi colo. Merse aşa, cam o milă, jumătate alergând, jumătate mergând, până când ajunse acolo unde începea pădurea. Pătrunse în întunericul ei şi trecu prin bezna adâncă de sub arborii mari până ajunse la unul care era un gigant printre giganţi. Furişându-se ca un animal sălbatic, se uită în jurul său şi ascultă îndelung, apoi, cu o

repeziciune de necrezut, se căţără pe trunchi, agăţându-se de noduri şi de încreţiturile scoarţei, până când dispăru printre frunzele de deasupra. Se sui din ce în ce mai sus şi intră într-o lume în care nu se vedea nimic altceva decât întunericul dintre frunzele foşnitoare, legănate de vântul nopţii; cu cât se urca mai sus, aerul devenea din ce în ce mai curat şi mai tare. Până la sfârşit ajunse la un loc în care creşteau trei crăci mari din trunchiul copacului; între ele era un spaţiu unde fuseseră aşternute frunze bine mirositoare de ferigă. Ket se întoarse şi se uită în lungul drumului pe care venise. Se găsea deasupra vârfurilor tuturor copacilor de sub el; aceştia se clătinau şi foşneau ca valurile mării când le bate vântul. Privind printre frunzele uriaşului stejar în care şedea la pândă, Ket putea să vadă în depărtare umbra întunecată a castelului Evil Hold înălţându-se pe cerul negru din spatele său. Câteva lumini încă mai străluceau ici şi colo, dar se stingeau una câte una.

Scoţându-şi hainele ude, Ket le atârnă de o ramură la uscat; apoi vârî mâna adânc prin mormanul de ferigi, scoase hrană şi băutură dintr-o ascunzătoare din copac şi începu să mănânce şi să bea, dar tot timpul ochii lui nu părăsiră castelul. Când toate luminile se stinseră, afara de cele de la poartă, el se vârî în frunzele înmiresmate şi căzu într-un somn adânc; foşnetul foilor bătute de vânt se auzea ca un cântec de leagăn şi murmura uşor în noaptea scurtă de vară.

VII.
CUM L-A SALVAT ROBIN HOOD PE WILL STUTELEY ŞI CUM L-A PEDEPSIT PE RICHARD MALBÊTE, SPIONUL CERŞETOR

Era în zori. Un vânt rece mătura potecile pădurii, luând cu el ultimele frunze rămase prin arborii dezgoliţi, strângându-le în mormane mari pe pământ şi îngrămădindu-le prin unghere şi colţuri. Aurora îşi trimitea lumina cenuşie, ştearsă, peste pădure, fără să pătrundă în adâncuri, acolo unde ilicea creştea mai deasă, ori bărbile cărunte ale muşchilor se căţărau de-a lungul trunchiurilor de stejari uriaşi.

Will Stuteley mergea pe o cărare şi se uita cu atenţie într-o parte şi în alta prin întunecimile lăturalnice, fiindcă în ultimele trei zile văzuse un om, îmbrăcat ca pelerin, pândind şi cercetând într-un chip foarte puţin cuvios la locul pe care proscrişii îl numeau Pădurea Neagră. Will era îmbrăcat călduros, într-un zăbun cafeniu, lung până aproape de glezne, cu o glugă care-i acoperea capul.

Prima zăpadă a iernii căzuse şi mulţi din oamenii lui Robin Hood se aciuaseră prin iernaticuri. Când îngheţul şi zăpada acopereau pământul, drumurile nu prea erau bătute de călători şi de aceea mulţi proscrişi plecaseră pe la rudele lor ori pe la fermieri săraci, ce locuiau lângă drum, sau în sate nu prea depărtate. Se îmbrăcau în acest răstimp ca ţărani, ajutau la muncile mărunte ce erau de făcut, ori vânau sau prindeau animale, plătindu-şi astfel căldura şi adăpostul ce-l primeau până la sosirea primăverii.

Robin, cu vreo doisprezece din oamenii săi cei mai destoinici, locuia în ascunzătorile răspândite prin toată pădurea; câteodată vreun răzeş mai înstărit din pădure, ca Piers Norocosul sau fratele de lapte al lui Alan de Tranmire îi invitau, pe Robin şi pe cei doisprezece, să stea iarna cu ei. În anul acela sir Walter de Beauforest îi invitase să-şi petreacă iarna într-o clădire fortificată din pădure, nu departe de casa seniorială din Cromwell a lui sir Walter, unde Alan şi soţia sa, frumoasa Alice, trăiau acum fericiţi.

Robin primise invitaţia lui sir Walter, dar când era vreme frumoasă nu putea să stea locului prea mult timp; acum locuia într-un adăpost tainic pe care el şi oamenii săi îl duraseră la Barrow Down, un loc aflat la câteva mile spre răsărit de Mansfield, într-un ţinut pustiit, cu valuri antice de pământ şi cu tumuluşi, ori morminte ale celor vechi. Într-unul din acesta din urmă trăiau acum Robin şi oamenii lui; îi scobiseră interiorul şi-l făcuseră confortabil şi bun de locuit.

În fiecare dimineaţă Will Stuteley şi alţii din ceată, după ce-şi luau gustarea de dimineaţă la Barrow se duceau la oarecare distanţă în jurul ascunzătorii ca să vadă dacă nu era vreo urmă de duşman care s-ar fi apropiat în ultimele câteva ore. Pământul era cercetat cu atenţie în căutarea urmelor de paşi, tufişurile şi copacii erau cercetaţi pentru a vedea dacă nu aveau rămurele rupte de trecători, căci proscrişii aveau ochii tot atât de ageri ca indienii şi cunoşteau toate semnele şi sunetele care le-ar fi arătat dacă străinii trecuseră prin vecinătatea lor în orele de noapte.

Deodată Will se opri pe poteca pe care mergea şi se uită la pământ. Apoi, după ce aruncă o privire ascuţită spre tufişurile şi stejarii tineri care creşteau în apropiere, el îngenunche şi cercetă o mică adâncitură, în care se adunau primăvara apele de ploaie. Era o urmă clară de picior subţire, lăsată pe pământul moale. Se uită mai departe şi mai găsi două urme aidoma. Erau proaspete, fiindcă marginile lor se vedeau lămurit. Îşi dădu astfel seama că persoana care trecuse pe drumul acela nu putea fi departe. Dar cine era? Urma era a unui băieţaş ori chiar a unei fete. Oricine ar fi fost, persoana era săracă, fiindcă urma arăta că talpa unei ghete era ruptă.

Se furişă de-a lungul potecii, după urma care apărea ici şi colo. Făcu astfel vreo cincizeci de yarzi şi văzu că urmele de paşi se adâncesc în nişte mărăcinişuri; deodată se opri şi ascultă. Auzise un suspin uşor undeva, în partea cea mai deasă a tufişurilor. Înainta cu mare grijă în direcţia sunetelor, fără să facă nici cel mai mic zgomot, până ajunse lângă un alun înalt şi văzu chipul unei fete la mică distanţă în faţa lui. Fata culegea boabe din tufişul din faţa ei şi le aşeza într-un coşuleţ vechi de paie, ce-l avea cu ea.

Culegea boabe şi plângea. Will putea să vadă lacrimile curgându-i pe obraji, totuşi ea suspina înăbuşit ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită. Văzu că mâinile ei erau rănite şi zgâriate de mărăcini şi că purta ghetele fără ciorapi, astfel că picioarele-i erau învineţite de ger.

Will făcu o mişcare. Auzind zgomot, ea se întoarse cu ochii măriţi de spaimă, albă la faţă.

Strângând coşuleţul la piept, ea se apropie şi se aruncă la picioarele lui Will.

— Vai — zise ea cu voce slabă, ce-ţi făcea milă — ucide-mă, dar nu-l mai căuta pe tata! Ucide-mă şi nu căuta mai departe! E gata să moară şi nu poate să vorbească.

Lacrimile i se opriseră, îşi împreunase mâinile şi le ridicase în semn de rugăciune, iar pe faţa-i copilăroasă, trasă şi palidă, ochii-i păreau să spună că fata cunoscuse o durere neţărmurită şi că acum nu mai dorea decât moartea. Era o evreică, după cum îşi dădu seama Will.

Cinstitul pădurean zâmbi, fiindcă ştia că aceasta era calea cea mai grabnică pentru a o înveseli pe fată. Inima bătrânului proscris fu mişcată văzând atâta durere în ochii şi în vocea copilei.

— Micuţo — zise el cu glas blând — nu vreau să-ţi fac rău. De ce să-ţi pricinuiesc rău, aşa moartă de frig cum eşti? De ce culegi boabele astea? Bietul tău trup înfometat are nevoie de o hrană mai bună.

Îi luă mâinile şi o ridică de jos, iar copila se uită la el sălbăticită şi uluită, ca şi cum nu se aştepta la vorbe bune, ci la fapte şi cuvinte grosolane. Se uită la faţa lui Will şi privirea i se îmblânzi.

— Dumneata... dumneata nu eşti... nu-l cunoşti pe omul acela... pe Malbête? murmură ea.

— Malbête — spuse Will şi se încruntă. Îşi amintea că Robin Hood îi povestise despre acest om şi că auzise de la călători despre multe crime şi cruzimi făptuite de acest tâlhar şi ucigaş.

— Biată fetiţă — vorbi el — ticălosul ăsta îţi este şi ţie duşman?

— Da, domnule, e duşmanul tatălui meu — spuse fata cu vocea tremurândă. Tata s-a salvat din masacrul la care a fost supus neamul nostru în York.

— Da — spuse Will şi faţa i se întunecă, iar ochii-i scăpărară de mânie când îşi aminti de faptele acelea înfiorătoare: un număr mare de evrei fuseseră hăituiţi de nişte cavaleri cu gloata lor; atunci ei se încuiară în castelul lor, îşi omorâră nevestele şi copiii, iar apoi se omorâră ei singuri, preferind moartea decât să intre pe mâna creştinilor.

— Ce vi s-a întâmplat, ţie şi tatălui tău? întrebă Will.

— Am stat ascunşi la castel până când s-a sfârşit masacrul — reluă fata — şi apoi un om bun ne-a scos afară şi noi am fugit în taină. Tata dorea să mergem la Nottingham, unde trăiesc câţiva oameni din neamul nostru, care ne-ar fi ajutat când ar fi aflat că suntem în nevoie, dar am flămânzit prin aceste păduri şi vai, domnule! dacă eşti om bun aşa cum te înfăţişezi, scapă-l pe tata! Zace aici, aproape, dar mi-e teamă, mi-e teamă că ajutorul îi vine prea târziu! Şi, vai, să nu ne trădezi!

— Du-mă la el, biată copilă — spuse Will. Privirea şi vocea lui blândă risipiră orice urmă de bănuială care mai dăinuia în inima sărmanei, micuţei evreice.

Ea trecu prin hăţişuri aproape de nestrăbătut şi ajunse pe o înălţime calcaroasă; acolo, într-o peşteră largă, a cărei intrare era acoperită de tufişuri de aluni, zăcea pe nişte frunze de ferigă tatăl fetei, un om bătrân cu părul alb, îmbrăcat cu un caftan sărăcăcios, rupt de mărăcini şi murdar de noroi. Fata tremura uitându-se de la Will la tatăl ei şi apoi din nou la Will, ca şi cum se temea încă să nu fie trădată, iar scumpul ei tată să fie dat pe mâna crudului duşman.

La intrarea ei, bătrânul se trezi, deschise ochii şi într-o clipă fata fu în genunchi lângă el, frecându-i mâinile şi privindu-l cu iubire.

— Vai, micuţa mea Ruth — zise bătrânul privind-o drăgăstos în ochi — mi-e teamă, dragă, că nu mă mai pot ridica. Sunt înţepenit, dar îmi va trece, îmi va trece. Şi atunci vom pleca mai departe. Vom ajunge în câteva ceasuri la oraş şi atunci mica mea Ruth va căpăta demâncare şi veşminte potrivite. Obrajii tăi sunt traşi şi galbeni, dragă, fiindcă ţi-e foame şi suferi. Dar cine-i acolo? Cine-i omul ăsta? Oh, Ruth, Ruth, suntem trădaţi?

În obscuritatea peşterii el nu observase de la început pe proscris şi desperarea cu care rostise ultimele cuvinte arătau cât era de înspăimântat, însă nu de soarta lui, ci de a fetei. Will simţi că se afla în faţa unui bătrân viteaz, care nu voia să arate cât suferea de dragul fiicei sale şi care, foarte grav bolnav, căuta totuşi să-i dea ei curaj.

— Nu-ţi fie teamă, jupâne — grăi Will, aplecându-se într-un genunchi, astfel ca să poată privi în ochii bătrânului evreu. Dacă pot să te ajut pe tine şi pe fiica ta, o fac cu plăcere.

— Îţi mulţumesc, pădurene — zise evreul şi vocea îi tremura. Nu pentru mine mi-e teamă, ci pentru fata asta micuţă, singura mea mieluşea. I-a fost dat să vadă privelişti şi nenorociri pe care nici un alt copil nu le-a văzut ori aflat şi dacă ar scăpa ea, eu voi fi mulţumit.

Lacrimi alunecau pe faţa bietului bătrân. În halul lui de înfometare şi de slăbiciune simţea că nu mai avea mult de trăit; dar chinul lui cel mare era gândul că avea să moară şi că fetiţa

lui avea să rămână părăsită şi fără prieteni.

— Aveţi amândoi nevoie — spuse Will, dându-şi seama repede de situaţie cu mintea lui ageră — de hrană şi de căldură. Pot să-ţi dau acum puţină mâncare, dar pentru căldură trebuie să cer sfatul stăpânului meu.

Vorbind astfel, Will scoase din sacul lui de merinde câteva bucăţi de pâine şi carne de vânat, pe care le dădu fetei, rugând-o să le mănânce. Dar fata, deodată, începu să taie pâinea şi carnea în bucăţi mici şi le dădu mai întâi tatălui ei să le mănânce. Deşi atât ea cât şi tatăl nu îmbucaseră aproape nimic de două zile încoace, acum mâncau stingheriţi şi foarte încet.

După aceea Will le întinse clondirul său de piele; ei băură din vinul bun şi era o plăcere să vezi cum ochii începură să le strălucească, iar obrajii să prindă culoare.

— Micuţă Ruth — spuse bătrânul, după ce înapoie clondirul lui Will — ajută-mă să mă aşez în genunchi.

După ce bătrânul îngenunche cu ajutorul proscrisului, fata făcu la fel şi, spre stinghereala lui Will, evreul începu să se roage cu căldură, mulţumind lui Dumnezeu că Will le ieşise în cale şi că-i scăpase de moarte şi de mizerie. Ceru să cadă atâtea fericiri pe capul lui Will Arcaşul, încât bravul om, deşi lumina în peşteri era slabă, nu mai ştia încotro să se uite. Când sfârşiră, Ruth apucă mâna proscrisului şi i-o sărută de mai multe ori, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji; dar inima ei era prea plină de recunoştinţă ca să poată rosti măcar un cuvânt.

— Acum — spuse Will răguşit — destul cu mulţumirile şi lacrimile! Trebuie să aşteptaţi aici până când mă duc să cer sfatul stăpânului meu, ca să ştiu ce este mai bine de făcut.

— Cine e stăpânul tău, viteazule pădurean? întrebă evreul.

— E Robin Hood — răspunse Will.

— Am auzit că e un om de treabă — spuse bătrânul. Deşi e proscris, are mai multă milă şi simţ al dreptăţii, aşa am auzit, decât mulţi din cei ce stau la adăpostul legii. Du-te la el, bunule proscris — continuă el — dă-i salutul lui Reuben din Stamford şi zi-i că totdeauna va avea mulţumiri de la mine şi de la neamul meu dacă mă ajută să-mi găsesc rudele din Nottingham şi că oricând va dori, va avea ajutor din partea noastră!

Bătrânul evreu vorbea cu demnitate, ca şi cum era obişnuit să poruncească, iar Will răspunse:

— Am să-i spun; dar dacă te ajută, n-o face pentru aurul tău, ori ca să-i mulţumeşti, ci fiindcă el ajută totdeauna pe cei în restrişte.

— Curajos şi mândru răspuns, domnule proscris — spuse Reuben; dacă stăpânul este tot atât de bun pe cât eşti tu, ştiu că n-are să ne lase să flămânzim şi să pierim în mizerie.

Will se întoarse la Barrow Down şi ajungând la dâmbul în care locuiau proscrişii, se duse la Robin şi-i povesti despre evreu.

— Bine ai făcut, Will — spuse proscrisul. Du-te cu doi cai şi adu-i pe evreu şi pe fata lui la Lynchet Lodge, unde am să-i întreb despre acest nemernic, Richard Malbête. Am auzit la York de faptele lui murdare şi cred că nu e departe de Nottingham.

Se făcu aşa cum porunci Robin şi Reuben cu Ruth fură adăpostiţi într-o colibă tainică, de pe coama unui deal numit Wearyall, nu departe de locul unde stăteau proscrişii. Atât tatăl cât şi fiica erau foarte slăbiţi, iar bătrânul evreu era sfârşit de câte suferinţe îndurase; dar cu mâncare îmbelşugată, cu căldura hainelor bune şi a unui foc puternic, în câteva zile sănătatea lor se îmbunătăţi, iar ei mai prinseră inimă. Recunoştinţa lor faţă de Robin era nemărginită, dar şi-o exprimau mai mult prin strălucirea ochilor decât prin cuvinte.

Când bătrânul se simţi în putere, Robin îi ceru să-i spună cum a ajuns în halul mizerabil în care îl găsise Will Stuteley şi Reuben consimţi cu bucurie

— Ai auzit, desigur, bunule proscris — spuse evreul — că în vreme ce marele şi viteazul rege Richard era încoronat la Westminster, toamna trecută, bande nelegiuite din acest mare oraş se ridicară împotriva evreilor, le devastă casele şi ucise mulţi oameni. Regele vostru pedepsi pe capii bandelor care jefuiseră şi uciseseră pe cei din neamul meu, spânzurându-i pe unii şi stigmatizându-i pe alţii cu fierul roşu. Dar când, la o lună după aceea, părăsi ţara cu cavalerii şi cu armata lui mare, şi se duse în Palestina, în Cruciadă, ştii că în multe oraşe dezmăţul împotriva noastră începu din nou. Mulţi cavaleri şi lorzi se adunaseră ca să plece în Cruciadă, şi o mare mulţime se strânse pe lângă ei. Dar fiindcă mulţi din neamul meu îi împrumutaseră pe cavaleri cu bani, unii din cei mai răi aţâţară mulţimea ca să ne ardă casele şl să ne jefuiască. Astfel de ticăloşii au avut loc, după cum desigur că ştii, la Stamford, Lynn şi Lincoln. Eu locuiam la Lincoln, însă călătoream spre York şi am scăpat astfel de prăpăd. S-a întâmplat acum că o rudă a mea, rabinul Eliezer, un om de seamă printre noi, a împrumutat o

sumă mare de bani unui baron numit Alberic de Wisgar, un lord tiranic şi risipitor. Acesta a organizat, împreună cu alţii, un complot împotriva evreilor din York, jefuindu-i şi distrugând actele doveditoare ale datoriilor ce le aveau faţă de ruda mea. Jefuiseră casa unui rabin pe care-l uciseseră la Londra, iar noi, temându-ne că ne aşteaptă aceeaşi soartă, ne-am refugiat pentru siguranţă, împreună cu nevestele şi cu copiii noştri, în castelul de la York. Acolo am fost asediaţi de o ceată mare de cruciaţi; cel ce-i conducea era un om rău din slujba lordului de Wisgar. Se numea Richard Malbête. Cu furie grozavă a aţâţat el pe cruciaţi să asalteze castelul, străduindu-se să ne scoată afară. Noi nu aveam arme dar am aruncat prin creneluri, cu mâinile goale, pietrele zidurilor interioare şi am respins astfel pe atacanţi. Trei zile i-am tot respins, deşi nu aveam hrană şi nici arme; dar când i-am văzut că aduc o maşină mare de luptă împotriva noastră şi că o pregătesc pentru dimineaţa următoare, am înţeles că nu puteam să mai rezistăm. Niciodată, atât timp cât ochii mei vor putea să plângă şi mintea mea să-şi reamintească trecutul, n-o să uit chinul, groaza şi durerea acelei nopţi. Am vorbit îndelung, sfătuindu-ne ce să facem, deşi în adâncul fiinţei noastre mulţi ştiam că n-aveam decât o singură cale de ales. Până la sfârşit rabi Eliezer s-a ridicat în mijlocul nostru şi a zis: „Bărbaţi ai lui Izrael, Dumnezeu ne-a poruncit să ne dăm vieţile pentru legea lui şi iată moartea aşteaptă la uşă. Acum, trebuie să ne dăm vieţile de bunăvoie celui ce ni le-a dăruit, adică lui Dumnezeu, aşa cum mulţi din neamul nostru au făcut în trecut, scăpând astfel cu cinste de la mari suferinţe." Pentru un timp, amintirea acelei nopţi triste copleşi pe bătrân; lacrimile îi curgeau pe obraji şi nu mai putea vorbi. Fetiţa plângea şi ea încet, dar totodată se străduia să-l îmbărbăteze pe tatăl ei.

— Nu-i plânge, tată — spunea ea, deşi plângea singură cu multă amărăciune. Dumnezeu i-a luat şi, cu toate că şi-au primit moartea din mâinile celor ce-i iubeau, ei sunt acum pentru totdeauna la sânul lui Abraham.

— Domnule — grăi bătrânul evreu — ea spune adevărul. Când rabi Eliezer a sfârşit de vorbit, s-a dat deoparte şi n-a mai spus nimic. Nu poc să descriu tot ce s-a petrecut atunci. Toţi au ars ori au distrus lucrurile ce le aveam cu noi, iar cei ce nu mai trăgeau nădejde şi-au omorât pe cei dragi şi apoi s-au omorât singuri. Eu însă n-am putut să fac la fel. Nu că aş fi vrut să trăiesc pentru mine, mai degrabă aş fi dorit moartea; dar de dragul acestei copile am căutat o ascunzătoare în castel, cu speranţa că atunci când vor năvăli cei de afară, voi găsi o cale de scăpare pentru ea. În dimineaţa următoare, cei ce n-au vrut să moară de bună voie, au deschis porţile şi au cerut să fie botezaţi, crezând că vor scăpa astfel de furia mulţimii. Din locul de unde eram ascuns, am văzut tot ceea ce s-a întâmplat. Omul cel rău, Richard Malbête, s-a apropiat de primul evreu, Efraim ben Abel, care îngenunchease în faţa lui cerşindu-i viaţa. „Unde e tezaurul evreilor?" întrebă el. „A fost ars şi distrus", spuse Efraim. „Unde e rabi Eliezer?" întrebă el iar. „El şi toţi acei ce nu sunt aici, cu mine, s-au omorât împreună cu familiile lor", răspunse Efraim. „Atunci să mori şi tu!" zise Malbête. La aceste cuvinte năvălitorii uciseră pe evreii îngenuncheaţi şi nu cruţară pe nimeni. Apoi mulţimea pătrunse în castel, iar noi ne aşteptam în orice clipă să fim găsiţi şi scoşi afară. După un timp părăsiră cu toţii castelul şi se duseră la catedrală unde, după cum ştii, regele păstra actele împrumuturilor pe care cei din neamul meu le-au făcut creştinilor din părţile acelea. Pergamentele fură arse până la ultimul şi astfel Alberic de Wisgar şi ceilalţi cavaleri ticăloşi au scăpat de datorii.

— Cum ai scăpat tu? întrebă Micul John, care asculta împreună cu Robin Hood, alături de Will Arcaşul, Scarlet şi Arthur Prietenosul.

— Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre şi a muiat inima unui oştean care ne-a descoperit. Omului acestuia i s-a făcut milă de suferinţele noastre şi n-a vrut să ne trădeze. El ne-a adus alimente şi haine soldăţeşti în care ne-am travestit şi în noaptea următoare ne-a luat şi ne-a scos afară din oraş, pe o poartă secretă, şi ne-a arătat drumul spre Nottingham.

— Nu ştii ce-au făcut cavalerii aceia ticăloşi şi jefuitori? îi întrebă Robin.

— Oşteanul, să-l răsplătească Dumnezeu pentru inima lui nobilă — spuse bătrânul — ne-a povestit că au fugit cu toţii din oraş de frica ofiţerilor regelui. Cavalerii au plecat în Cruciadă, cât despre derbedei si hoţi, unii au fugit în Scoţia, ori prin păduri, iar alţii s-au ascuns în oraş. Şi, ne-a mai spus el, oamenii regelui vor pedepsi aspru pe toţi făcătorii de rele, iar şeriful şi unii dintre negustori tremură de pe acum de frică. Şi acum, domnule proscris — continua Reuben — vreau să-ţi cer o favoare. Am o fiică şi un fiu la Nottingham, la ei ne ducem. Dânşii se tem ca am murit şi doresc de aceea să trimiţi un om la ei acasă şi să le spună că suntem sănătoşi că vom veni la ei îndată ce ne vei lăsa să plecăm şi că sunt destul de în puteri acum ca să merg.

— Desigur — spuse Robin — aşa voi face. Cine dintre voi vrea să plece şi să ducă acest mesaj evreilor? Ce zici, Will, doar tu i-ai găsit!

— Mă duc de bună voie — spuse Will Stuteley. Dă-mi mesajul şi spune-mi unde îţi găsesc rudele; voi pleca îndată.

Atât Reuben cât şi Ruth îi mulţumiră cu căldură şi-i dădură lui Will lămuririle trebuitoare şi mesajul. Will plecă apoi să se travestească, astfel ca să nu fi recunoscut de vreun cetăţean care-l văzuse poate când îi ceruse dijmă în pădure.

În aceeaşi după-amiază, un pelerin, îmbrăcat îl haină lungă, cu ghete rupte în picioare, cu o scoică la pălărie şi cu o bâtă bună în mână, putea fi văzu trecând prin poarta Bridlesmith, o oră înainte de apusul soarelui, când porţile se închideau. Pelerinul mergea pe străzi cu pas încet, ca un călător venit de departe şi deci obosit.

Will Arcaşul se gândea că nu putea fi recunoscut aşa cum era travestit şi, deşi părea că umblă umil, cu ochii în pământ, el totuşi privea din când în când atent bornele dintre proprietăţi, ca să-şi dea seama dacă se găsea pe drumul bun spre casa lui Silas ben Reuben, unul dintre evreii de seamă din Nottingham, căruia îi ducea mesajul ce-l avea.

În fine, Will intră pe strada evreilor, şi porni să numere uşile începând de la colţ, aşa cum îi spusese Reuben, fiindcă nu voia să atragă atenţia întrebând pe cineva. Proscrisul observă că, în timp ce unele uşi ale caselor erau deschise, lăsând să se vadă prin ele pe femei muncind şi pe copii jucându-se, altele erau închise bine, cu obloane trase, ca şi cum locatarii lor s-ar fi temut să nu li se întâmple şi lor ceea ce li se întâmplase evreilor din alte oraşe.

Când ajunse la casa a noua, bătu la uşa închisă şi aşteptă. O ferestruie din uşă se deschise şi ochii întunecaţi ai unui bărbat priviră afară.

— Ce pofteşti? întrebă bărbatul.

— Vreau să-l văd pe Silas ben Reuben — răspunse Will. Am un mesaj pentru el.

— Ce cuvânt sau semn secret ai, care să-mi arate că nu eşti un trădător care vrea să-mi facă mie şi alor mei ceea ce li s-a făcut multora din neamul meu? veni prin ferestruie răspunsul aspru.

— Îţi spun cuvintele următoare — continuă proscrisul, şi rosti câteva cuvinte ebraice, pe care le învăţase de la Reuben.

Îndată faţa dispăru de la ferestruie, traversele fură lăsate şi uşa se deschise larg.

— Intră, prietene — spuse evreul, un om scund, dar bine clădit.

Proscrisul intră, iar uşa fu zăvorită în spatele lui. Apoi evreul îl conduse într-o odaie din interior şi, întorcându-se spre el, îi spuse:

— Eu sunt cel pe care îl cauţi. Vorbeşte!

— Am venit să-ţi spun — grăi proscrisul — că tatăl tău Reuben din Stamford, şi sora ta Ruht sunt bine şi sănătoşi.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc — zise omul şi, împreunându-şi mâinile, îşi aplecă fruntea şi murmură, o rugăciune într-o limbă străină. Spune-mi cum ai aflat de ei — continuă el, după ce-şi termină rugăciunea. Spune-mi unde se găsesc acum şi când am să-i văd?

La care proscrisul îi povesti lui Silas evreul întreaga poveste cu descoperirea micuţei Ruth şi a tatălui ei, şi suferinţele zugrăvite de bătrân. Când termină, evreul îi mulţumi pentru bunătatea ce-o avusese faţă de Reuben şi de Ruth şi apoi se duse într-o cameră vecină. Când se întoarse, avea în mână o cingătoare bogată, din piele verde, cu un model lucrat în perle şi alte pietre scumpe.

— Bunătatea ta este mai presus de orice răsplată — spuse el — dar vreau să primeşti acest dar de la mine, ca dovadă a mulţumirii mele.

— Îţi mulţumesc, evreule — îi spuse Will — dar e un dar prea bogat pentru mine. I s-ar potrivi mai degrabă stăpânului meu. Dacă vrei să-mi dăruieşti ceva, dă-mi un cuţit spaniol, dacă ai vreunul, căci ele trec drept cele mai dure şi mai bine lucrate în toată lumea creştină.

— Am să-i dau de bună voie stăpânului tău această cingătoare, dacă vrea s-o primească de la mine — spuse evreul — iar tu vei avea cel mai bun cuţit spaniol din depozitul meu.

Căută apoi şi aduse un astfel de cuţit, pe care-l înmână proscrisului; acesta îi încercă lama ascuţită şi văzu că era de cea mai bună lucrătură.

Se făcea întuneric şi proscrisul ar fi vrut să părăsească oraşul înainte de închiderea porţilor. Mai avea însă de vorbit cu evreul, trebuia să se înţeleagă cu el când şi cum să trimită acesta cai şi oameni care să-i întâlnească pe Reuben şi pe Ruth într-un loc unde îi vor duce Robin Hood şi oamenii lui. Se făcuse întuneric bine când se înţeleseră asupra tuturor punctelor şi evreul îi spuse lui Will să rămână cu el în timpul nopţii, zicând că nu mai era nimeni în casă, fiindcă îşi trimisese nevasta, sora şi copiii într-un loc mai sigur, de teama

mulţimii.

— Îţi mulţumesc, evreule — spuse proscrisul — dar aş vrea să dorm, mai degrabă, într-un loc pe care-l ştiu, în apropierea porţii, ca să pot pleca din oraş chiar în faptul zilei, când se deschid porţile.

După ce ieşi din casa lui Silas, şi pe când proscrisul apucă pe strada îngustă a evreilor, doi oameni trecură în tăcere pe lângă el, privindu-l pe furiş. Nu păreau să aibă haine de evrei şi proscrisul se miră de felul liniştit în care păşeau. El îşi încetini pasul, ca să le îngăduie să se depărteze, dar şi ei îşi încetiniră paşii şi rămaseră la o distanţă de şase yarzi în faţa lui. Unul din ei arunca din când în când câte o privire fugară îndărăt. Will îşi dădu astfel seama că îl aşteptau pe el şi că voiau să-i facă rău, fie fiindcă-l cunoşteau că făcea parte din ceata lui Robin, fie fiindcă vizitase o casă de evreu.

Pe când se gândea astfel, apucă mânerul cuţitului său spaniol şi se opri, hotărât să-şi vândă scump viaţa, dacă aceia se vor năpusti asupra lui. În aceeaşi clipă simţi o mână pe braţ şi o voce îi şopti la ureche:

— Prietene al lui Silas ben Reuben, spionii te urmăresc. Vino cu mine!

Proscrisul văzu lângă el o formă neagră. O uşă se deschise în tăcere şi Will fu împins într-un gang îngust şi întortocheat. Mâna îl călăuzi pe o distanţă de mai mulţi yarzi, până când simţi deodată aerul nopţii lovindu-l în faţă; se uită în sus şi văzu stelele.

— Mergi la stânga — îi spuse aceeaşi voce la ureche. Vei ajunge la poarta Fletcher.

— Îţi mulţumesc, prietene — spuse Will, şi apucă la stânga. După câţiva paşi ajunse pe strada îngustă, care ducea la poarta amintită, şi Will Stuteley se grăbi într-acolo, mulţumit că, datorită unui evreu necunoscut, scăpase de primejdie. Fără să se mai codească, proscrisul intră într-un han care dădea spre zidul cetăţii şi al cărui hangiu nu punea întrebări muşteriilor. Acolo, în camera comună, Will luă cina la repezeală şi apoi *se* urcă în camera de dormit, o odaie mare la primul etaj, unde dormeau toţi cei ce poposeau la han şi voiau să se odihnească. Se aruncă într-un colţ, pe paiele care acopereau podeaua, şi căzu repede într-un somn adânc.

Pe măsură *ce* trecea timpul, alţii veneau din camera de jos; îşi căutau locuri prielnice lângă perete şi se aşezau să doarmă. Stuteley se trezea ori de câte ori venea cineva, dar se întorcea pe partea cealaltă şi adormea din nou, după ce îl privea pe noul venit la ilumina tulbure răspândită în odaie de candela agăţată de toartă, pe unul din pereţi. Destul de repede camera se umplu aproape în întregime, şi ultimii veniţi, dacă voiau să-şi găsească un locşor unde să doarmă, trebuia să calce peste trupurile oamenilor care se lungiseră pe jos şi sforăiau.

După un timp, totul se linişti; nu mai venea nimeni în camera de dormit şi casa părea cufundată în somn. Afară vântul gemea uşor şi se văieta prin crăpătura unui oblon de la fereastră; din când în când, un om mormăia sau vorbea în vis, rostind cuvinte aproape neînţelese, ori îşi rotea braţul prin aer ca într-o bătălie, ori suspina ca de durere. Strada era întunecată şi tăcută; pisicile se hârjoneau pe lângă şanţul din mijlocul ei; vreun câine, rătăcit pe uliţe, se oprea la colţ, adulmeca şi lătra.

Înainte ca prima licărire a zorilor să pătrundă pe strada rece, Stuteley se trezi. Nu-i plăceau casele; i se părea că-l apasă acoperişurile; în pădure era deprins să iasă din adăpostul ori din coliba în care dormea, să se plimbe pe afară din vreme în vreme, să se uite pe cer, să tragă în piept aerul parfumat al pădurii şi să asculte foşnetul vântului prin copacii adormiţi. Cât stătuse întins acolo, în întuneric, dorise tot timpul să se scoale şi să iasă afară, să miroasă aerul rece al nopţii. Acum se ridică grijuliu, îşi făcu drum printre oamenii adormiţi şi ajunse la uşă, unde o scară de lemn negeluit ducea la camera de jos.

Se căzni să deschidă uşa, dar fu împiedicat de un om care dormea în faţa ei. Îl mişcă uşurel cu piciorul, crezând că omul are să înţeleagă şi că are să-şi caute alt loc.

— Dar-ar boala în tine, omule! veni o voce de alături. De ce te-ai sculat aşa devreme? Poarta oraşului nu se deschide cât timp nu mă duc eu acolo. Eşti vreun pungaş care cauţi s-o ştergi până nu se trezesc oamenii?

— Nu sunt pungaş zise Stuteley. Sunt un biet pelerin, care trebuie să călătorească până la sfintele moaşte din Walsingham. Cum am multişor de mers, de nevoie să mă scol devreme.

Între timp, omul din faţa uşii se ridicase; deschise chiar el uşa şi se aşezase în capul treptelor. Stuteley se duse lângă el şi-l aşteptă să coboare, fiindcă treptele nu erau destul de late ca doi oameni să poată trece pe ele. Omul care vorbise veni şi el şi împreună cu celălalt se uitară pătrunzător la proscris. Erau oameni viguroşi, îmbrăcaţi în tunici şi pantaloni sobri, ca şi cum ar fi fost slujitorii vreunui burghez înstărit.

— Eşti pelerin, ai? zise cel care vorbise mai înainte. Râse în batjocură, uitându-se la

Stuteley de sus până jos.

— O haină de pelerin ascunde adesea un trup de tâlhar.

Vorbind astfel, făcu semn spre trepte şi Stuteley se grăbi să coboare, simţind că era mai bine pentru el să se arate neduşmănos, decât să răspundă cu îndrăzneală. Ceilalţi îl urmau îndeaproape şi cu toţii intrară în camera de jos. La masă şedeau doi oameni care, la vederea celorlalţi doi din spatele lui Stuteley, se ridicară şi înaintară. Cel mai fălos, un om înalt, cu privire crudă, grosolană şi cu urma unei răni vechi pe obraz, se apropie şi spuse:

— Cine-i ăsta?

— Un pelerin, căpitane, după cum declară.

Stuteley văzu că era prins. Mâna îi alunecă la cingătoare, dar la prima lui mişcare cei doi oameni din spatele său îl înşfăcară de mâini.

— Arată-mi mâna lui stângă — strigă căpitanul — să vedem dacă pelerinul ăsta nu mai ştie şi altă meserie. Aha, mi-am închipuit eu — continuă el, când i se întinse mâna stângă a lui Stuteley, căci degetul arătător al acestuia avea o întăritură, un fel de bătătură crescută din cauza săgeţii care, când scăpa din arc, se freca de carne.

— E omul nostru, unul din bandiţii lui Robin!

Repede ca gândul proscrisul se smuci din mâinile acelora şi se repezi la uşă. Spera să fie destul de iute în mişcări ca să ridice bara transversală a uşii şi să iasă afară. Dar ceilalţi erau şi ei iuţi. Tocmai când ridica bârna grea, proptită în câte un cârlig de fiecare parte a uşii, cei patru oameni săriră pe el. Ţinând în mâini bârna, Will se întoarse pe călcâie zdrobind ţeasta unuia care căzu la pământ, unde rămase în nesimţire. Apoi, folosind bârna ca pe o armă, îi respinse pentru o clipă pe ceilalţi. Dar căpitanul cel înalt se dădu în spatele. unuia din oamenii săi, îl apucă pe acesta de umăr şi-l împinse în Stuteley. Drept în scăfârlia omului căzu bârna, lăsându-l lat; dar mai înainte ca proscrisul să-şi reia poziţia, căpitanul şi celălalt om săriră asupra lui, îl înşfăcară şi-l ţintuiră la pământ.

Hangiul, trezit de gălăgie, veni în grabă, şi căpitanul îi porunci să aducă o frânghie. Hangiul însă îl cunoştea pe Will Stuteley, care venise deseori în hanul său deghizat ca cerşetor sau pelerin, şi i-ar fi părut rău ca unul din vitejii lui Robin Hood să cadă în mâinile oamenilor şerifului. Se arătă de aceea foarte zăpăcit şi începu să alerge din loc în loc, prefăcându-se că scotoceşte după o frânghie şi sperând că Will va putea într-un fel sau altul, dacă i se dădea timp, să scape din mâinile celor ce-l ţineau.

Dar totul fu în zadar.

— Dracu să te ia cu şmecheriile tale! strigă căpitanul din locul unde îngenunchease, ţinându-l pe Will. Dacă nu găseşti îndată frânghia, ticălosule, ajungi în faţa şerifului.

— Oh, bunule căpitan — strigă hangiul — m-am zăpăcit, nu ştiu unde am pus-o. Nu sunt obişnuit cu astfel de împrejurări, căci hanul meu e o casă liniştită.

Văzând că nu mai era chip să întârzie, hangiul scoase o frânghie cu care ceilalţi legară la repezeală mâinile lui Will. În timp ce făceau asta, hangiul se străduia să-i facă proscrisului un semn din ochi, prin care să-i dea de înţeles că-i era prieten şi că va trimite lui Robin vestea prinderii lui. Apoi Will fu ridicat în picioare şi dus la închisoare cu vorbe de batjocură.

Cum se deschiseră porţile oraşului, hangiul trimise un om în pădure. Târziu în cursul zilei se întâlni acesta cu unul din ceata lui Robin, care se întâmplă să fie Kit Fierarul şi îi povesti acestuia cum fusese prins Will şi cum ucisese, înainte de a fi copleşit, doi oameni cu bârna de la uşă. Când Kit Fierarul aduse pe om la locul unde se afla Robin, în adâncul pădurii, văzu că acolo mai venise un ins, trimis de un burghez de treabă, care fusese ocrotit de Robin scurt timp înainte şi care povestea că Stuteley fusese adus în faţa şerifului în aceeaşi zi şi că avea să fie spânzurat în afara porţilor oraşului, în dimineaţa următoare, în zori.

— Când am venit încoace — spunea omul — am văzut cum se aducea lemnăria şi cum se reparau spânzurătorile. Spuneau că le dregeau în cinstea primului om din ceata lui Robin pe care puseseră mâna, dar se gândeau că nu după mult timp şi alţii din ceata ta vor atârna de spânzurători.

— Ce voiau să spună? întrebă Robin.

— Păi să vezi, jupâne — răspunse omul burghezului, un băiat cinstit, cu privirea limpede — spuneau că şeriful a tocmit un prinzător de hoţi isteţ, un om care a umblat prin multe războaie în Franţa şi Palestina şi care se pricepea la viclenii şi capcane; mai spuneau că nu va trece mult până când o să întindă el o capcană în care să prindă toată banda ta.

— Ce fel de om e prinzătorul lui de hoţi? întrebă Robin. Cum îl cheamă?

— E un om înalt şi voinic, un fanfaron mătăhălos, cu voce ţipătoare şi cu faţa mare, roşie. Numele lui e căpitanul Bush, dar alţii îl numesc Măcelarul.

— De unde vine? întrebă iar Robin, care nu-l recunoştea pe acest trufaş căpitan.

— Nimeni nu ştie — răspunse omul. Unii spun că este el însuşi un tâlhar şi că judecătorul regelui ar vrea să-l pună în fiare. Dar se bucură de favoarea şerifului, care-i cere sfatul în tot ceea ce face.

Robin se amărî tare auzind că bietul Will fusese prins şi vocea lui avea un sunet aspru când se întoarse către cei din ceata lui şi le spuse:

— Băieţi; aţi auzit veşti proaste. Bietul Will Arcaşul, cinstitul şi bunul nostru Will, a fost prins şi e aproape de moarte. Ce ziceţi?

— Să-l scăpăm! strigară toţi cu înflăcărare. Chiar dacă va trebui să dărâmăm oraşul Nottingham, şi tot îl vom scăpa!

Privirile aprinse de pe feţele proscrişilor arătau cât erau de hotărâţi.

— Bine grăiţi, băieţi — zise Robin Hood. Îl vom salva şi-l vom aduce teafăr printre noi, altfel mulţi din fiii mamelor din Nottingham vor fi ucişi.

Robin dădu ordin ca celor doi orăşeni să li se dea demâncare şi să fie reţinuţi până dimineaţa, iar orăşenii îşi dădură bucuroşi cuvântul că nu vor încerca să se întoarcă la Nottingham. Robin făcu aşa pentru ca să nu se ducă vorba despre încercarea lui de salvare; el îşi dădea seama ce sarcină grea era să-l scoată pe Will Stuteley din mâinile şerifului şi ale noului său locţiitor, căpitanul Bush.

……

În acest timp, în casa lui din Nottingham, şeriful şedea la sfat cu prinzătorul de hoţi. Încercaseră să-l ia pe Will la întrebări, dar bravul proscris nu le dăduse decât răspunsuri sfidătoare şi le spusese că puteaţi face cu el ce era mai rău, dar că nu vor scoate ceva de la ei.

— Luaţi-l de aici! strigă în cele din urmă şeriful cu turbare. Pregătiţi spânzurătoarea şi spânzuraţi-l mâine dimineaţă, în zori.

Fără un cuvânt, Will îşi ascultă sentinţa şi plecă mândru spre temniţă.

— Domnule şerif — vorbi căpitanul Bush când rămaseră singuri. Vreau să-ţi propun ceva, care ne va da cu siguranţă putinţa să aflăm locul unde este vizuina bandiţilor lui Robin Hood.

— Vorbeşte — spuse şeriful. Aş da o sută de lire ca să-l am pe ticălosul ăsta viu ori mort.

— Uite cum trebuie lucrat — continuă căpitanul şi pe faţa lui brutală apăru o expresie de viclenie. Lasă-l pe om să scape; va zbura ca săgeata desprinsă din arc la stăpânul său din pădure. Porunceşte ca doi-trei oameni şireţi să-l urmărească şi să-l ţină sub observaţie până când vor afla unde se ascund ticăloşii. Apoi, după ce le vom dibăci vizuina, îţi vei aduna oamenii la repezeală şi, sub comanda mea, îi vom înconjura în clipa când nu se aşteaptă la atac şi îi vom prinde pe toţi.

Şeriful se încruntă şi clătină din cap.

— Nu — zise el. Nu-l las pe ăsta pe care-l am. Îl spânzur! Dacă-l las să scape, ticălosul de Robin e atât de viclean şi de înşelător încât, domnule Bush, are să te prindă la strâmtoare şi are să te facă de râs.

— Atunci — reluă căpitanul Bush — am alt plan, care poate i-ar plăcea mai mult înălţimii tale. Ţi-am povestit cum au pândit oamenii mei casa lui Silas ben Reuben, cum l-au văzut pe ticălosul ăsta intrând acolo şi stând de vorbă îndelung cu evreul. Nu mă îndoiesc acum că e ceva între evreu şi ticălosul de Robin Hood. Ştii bine că proscrisul se pricepe la necromancie şi magie neagră şi sunt sigur că între el şi liota aia păcătoasă de evrei se pune la cale un complot împotriva creştinătăţii.

— Şi ce vrei? îl întrebă şeriful cu o bruscă răbufnire de mânie. Vriei să aţâţ oamenii ca să-i bată şi să-i jefuiască pe evrei? Unelteşti poate să fiu scos din slujbă şi amendat cu jumătate din pământul meu şi fiecare burghez din oraşul ăsta să plătească o treime din averea sa? Aşa a hotărât la York şi la Lincoln judecătorul regelui. Ticălosule — sfârşi el cu turbare în ochii-i înguşti — ce pui la cale împotriva mea? Ce ştii de Silas ben Reuben? Poate faci parte dintre ticăloşii ăia pe care şeriful şi negustorii din York ar vrea să-i găsească şi să le ia pielea drept răzbunare, pentru pedepsele pe care le-au înghiţit din partea judecătorului regelui?

Căpitanul Bush nu se aştepta la o răbufnire de mânie atât de sălbatică şi privea descurajat. Într-adevăr, daca cineva i-ar fi zărit atunci privirea, s-ar fi gândit că ultima-întrebare a şerifului a atins o problemă cu un substrat de adevăr mai mare decât şi-ar fi putut închipui. Şeriful însă păşea înfuriat în sus şi în jos prin cameră, fără să vadă spaima bruscă din ochii celuilalt.

— Află, viteazul meu prinzător de hoţi — strigă cu dispreţ şi mânie — că n-am nevoie de uneltirile ta împotriva evreilor. E destul de uşor pentru un netrebnic ca tine să cheme gloata la jefuirea evreilor să-i îndemne pe golani să omoare, să prade şi să fure. Dar când judecătorul

regelui va veni să aplice sancţiunile, nu pe tine o să te usture pielea şi nu din buzunarul tău găurit ai să plăteşti. Pleacă, piei din ochii mei şi vezi dacă spânzurătorile sunt gata pentru mâine în zorii zilei. De-acum să nu mai aud de uneltiri tale păcătoase!

— Aşa cum înălţimea ta doreşte, aşa am să fac — spuse căpitanul, moale. Apoi, cu respect ironic, făcu plecăciune şi mătură podeaua cu pălăria la ieşirea din cameră, lăsându-l pe şerif să spumege de mânie.

„Prostul! Căpăţână de oaie! îşi zicea în sine căpitanul Bush când ajunse afară. Rămase o clipă pe loc să se gândească. Când n-are să mai fie atât de înfierbântat, am să-l fac pe nătâng să-şi retragă cuvinte fiindcă e un măgar pe care pot să-l înşel cât vreau. Acum, vrând-nevrând, am să pun strajă la casa lui Silas ben Reuben. Nu mă îndoiesc că bătrânul Reuben trăieşte şi că Robin îl ţine ascuns. Bătrânul Reuben ştie locul unde rabi Eliezer, ruda lui, a ascuns comoara n-am să-l las pe netotul ăsta de şerif să mă împiedic să încerc, cu ajutorul torturii, să-l fac pe bătrân Reuben să-şi spună taina. Nu mă îndoiesc că şi evreul are să trimită pe cineva ori are să plece el însuşi să-l ia pe taică-su şi pe fată, ca să-i ducă într-un loc mai sigur; oamenii mei îl vor urmări, iar eu mă voi arunca asupra lor într-un loc prielnic şi-i voi duce într-o ascunzătoare unde am să le fac ce ştiu eu".

Apoi căpitanul plecă în piaţă şi chemă un om ce şedea şi mesteca un pai, şi care avea o privire şi mai grosolană. Îi vorbi:

— Du-te şi spune-i lui Cogg Contesa să păzească bine casa lui Silas evreul. Cred că azi sau mâine Silas are să plece la drum; să-l urmărească oriunde s-ar duce. Dacă, aşa cum bănuiesc, are să se ducă la han cu cai şi are să întâlnească pe alţii din neamul lui, trimite-mi veste printr-unul din oamenii noştri. Silas are să se ducă în pădure, fără îndoială, ca să-i găsească pe bătrân şi pe fată. Eu am să vin cu ceilalţi, dar va trebui să-l prindem pe bătrân în viaţă şi să-l ducem într-o ascunzătoare.

Omul străbătu pe furiş piaţa pătrată şi dispăru într-una din aleile întortocheate care duceau spre cartierul evreiesc. Căpitanul Bush se îndreptă către poarta dinspre nord şi, ieşind pe ea, găsi pe oamenii şerifului aducând bârne noi pe înălţimea numită Dealul Spânzurătorilor, care se găsea lângă zidul oraşului.

— Făceţi-o puternică, băieţi — strigă el râzând — căci vom atârna de ea pe cel dintâi tâlhar din bandă. Şi nu mă îndoiesc că după puţin, şi ceilalţi prieteni ai lui or să se legene de aceeaşi bârnă.

Oamenii şerifului nu spuseră nimic, dar unul sau doi îşi făcură cu ochiul, bătându-şi joc de el. Nu-l iubeau pe acest fanfaron, care fusese pus fără veste peste ei, şi-l ascultau de nevoie.

În dimineaţa următoare, zorile veniră întunecate şi reci. Nori groşi treceau încet pe cer, vântul bătea subţire dinspre răsărit şi în aer se simţea miros de omăt. Lângă poarta oraşului din apropierea spânzurătorii, un pelerin bătrân şi sărac aştepta să poată intra în oraş. Se uita când la poartă, când la spânzurătoare şi deodată îi veniră lacrimi în ochi.

— Vai mie! zicea el. L-am găsit pe bietul meu frate după atâţia ani şi aud acum că va fi spânzurat până într-o oră!

Era fratele mai vârstnic al bunului Will Arcaşul; cu ani în urmă, el fugise din satul Birkencar fiindcă omorâse un om care îl obijduia cu cruzime. Făcuse o călătorie lungă şi anevoioasă până la Roma, ca să-şi ispăşească acolo crima prin rugăciuni, posturi şi pocăinţă, apoi plecase mai departe, pe drumul greu şi primejdios al Ierusalimului, şi stătuse doi ani printre musulmanii cei păgâni. Apoi se întoarse încet în Anglia, dorind să-şi vadă încă o dată fratele mai mic, pe care-l iubea atâta. Cu trei zile în urmă fusese la Birkencar, unde auzise că Will fugise în pădure, la Robin Hood. Venise şi el în pădure şi, întrebând pe ţărani şi pe oamenii săraci, aflase că ceata lui Robin Hood ierna nu departe de Nottingham. Îndreptându-se într-acolo, ajunse la Ollenton şi trase la un mic han; un pădurean îi spusese, fără să ştie cine era, că Will Stuteley avea să fie spânzurat în zori la poarta de nord a oraşului Nottingham. Îndată porni către locul acela, străbătând pădurea în timpul nopţii şi se aşezase în faţa porţii, moţăind în vântul îngheţat, aşteptând să-şi vadă fratele şi să-i strecoare poate o vorbă înainte de a muri.

În timp ce şedea aşa, un om negricios, îndesat dar sprinten, ieşi dintr-un hăţiş mic de la poalele dealului şi se apropie de bătrânul pelerin.

— Spune-mi, bunule pelerin — vorbi el — nu ştii dacă Will Arcaşul va fi spânzurat azi dimineaţă?

— Vai şi iar vai! zise bătrânul pelerin şi lacrimile îi ţâşniră din nou — e foarte adevărat ce spui şi pentru totdeauna nenorocirea a căzut pe capul meu. Mi-e frate mai mic şi atât am vrut să-l văd în aceşti din urmă zece ani, iar acum am venit să-l văd spânzurat!

Omul cel mărunt se uită pătrunzător la bătrân, ca şi cum s-ar fi îndoit de cele ce spunea; dar tristeţea acestuia era prea adevărată şi vorbele îi sunau prea amarnic ca să mai rămână loc pentru îndoială.

— Am auzit — continuă bătrânul pelerin — că fugise în pădure cu tânărul Robert de Locksley, un băiat viteaz, îndrăzneţ la vorbă şi nobil la inimă când l-am cunoscut. Oamenii săraci şi ţăranii mi-au povestit când am trecut prin pădure, că nu s-a schimbat, dar că a fugit în pădure fiindcă nu mai putea răbda asuprirea clericilor trufaşi şi a cavalerilor cei răi. A fost totdeauna un băiat cutezător şi inima mea s-a bucurat când i-am auzit povestind cum ocroteşte el pe sărac şi pe împilat. Ah, dacă ar fi el aici! Dacă ar şti el de ce moarte trebuie să moară bietul Will, grabnic ar trimite ajutoare. Cu câţiva din răzeşii lui curajoşi el l-a scăpa iute de cei care l-au prins.

— Da, e adevărat — spuse omuleţul negricios — e adevărat. Dacă ar fi ei aproape, repede l-ar scăpa. Dar mergi sănătos, moşule, mergi sănătos! Îţi mulţumesc.

Vorbind astfel, străinul, care era îmbrăcat în hainele aspre şi ţărăneşti ale unui pădurean, plecă şi dispăru din nou în hăţişuri.

Nu se depărtase de mult că se auziră voci în spatele puternicelor porţi de lemn, ferecate şi înşurubate; apoi, scârţâind şi zăngănind, marea poartă dublă se deschise larg şi doisprezece oameni ai şerifului ieşiră cu săbiile scoase. În mijlocul lor păşea Will Stuteley, legat cu frânghii tari; dar privirea lui era îndrăzneaţă şi îşi ţinea capul sus în vreme ce mergea, deşi era împiedicat de cătuşe. În urmă venea şeriful, în roba lui oficială, iar în spatele lui căpitanul Bush, cu un zâmbet triumfător pe faţă. La mică distanţă după ei venea un om cu o scară; un mic grup de oameni din popor îi urmau pe slujbaşii şerifului spre spânzurătoare.

Ajunşi acolo, îl aşezară pe Will Stuteley sub braţul înaltei spânzurători şi, când răsună ordinul, scara fu rezemată de stâlp şi omul se urcă pe ea cu o frânghie în mână.

În timp ce se făceau aceste pregătiri, Will Stuteley se uita de jur împrejur, peste câmpia pustie. Spera să vadă siluetele proscrişilor strecurându-se din pădurea întunecată, care începea din vârful unei măguri, dincolo de valea de la picioarele Dealului Spânzuraţilor, dar acolo nu se vedea nici un semn de viaţă; văzu în schimb un bătrân pelerin sărac, care alerga spre ei. Will se întoarse către locul unde stătea şeriful, cu căpitanul Bush alături.

— Acum, că trebuie să mor, fă-mi o favoare — spuse Will. Nici nu om al nobilului meu stăpân n-a fost spânzurat până azi. Dă-mi o sabie în mână şi lasă-mă să mă dezleg; am să lupt cu tine şi cu oamenii tăi până când am să cad mort la pământ.

Şeriful îi întoarse cu dispreţ spatele, fără măcar să-i răspundă.

— Ai să fii primul, tâlhar netrebnic! rânji batjocoritor căpitanul Bush, înaintând spre el şi plesnindu-l cu mănuşa în faţă, deşi proscrisul era legat. Am poruncit spânzurători noi şi zdravene, fiindcă ştiu că moartea ta are să ne aducă noroc şi că nu va mai trece mult până când mulţi dintre tovarăşii tăi asasini vor urma unii după alţii la frânghie. Când îmi pun eu agerimea la lucru, nobilul tău stăpân are de suferit, vezi bine; căci îi sunt dator atâta, încât nimic n-are să şteargă vreodată datoria dintre noi.

— Nu ştiu de ce-l acuzi pe bunul meu şef — zise Will cu mândrie — dar dacă ţi-a făcut vreun rău, apoi ţi l-a făcut fiindcă eşti un nemernic, sunt sigur de asta.

— Nu flecări cu tâlharul! strigă şeriful care stătea ca pe ghimpi, dorind să-l vadă pe Will spânzurat, atât de mare îi era teama de vicleniile şi stratagemele lui Robin Hood. Aşezaţi-i funia şi terminaţi cu el!

— Domnule şerif — strigă Will — nu mă spânzura. Dezleagă-mi mâinile şi voi muri luptând numai cu ei. Nu mai îmi trebuie armă, numai lasă-i pe oamenii tăi să mă ucidă cu săbiile.

— Ţi s-a spus, tâlharule, că trebuie să mori în funie — strigă turbat şeriful; şi stăpânul tău va muri la fel, dacă are să-mi stea în putinţă.

În clipa aceea, în cercul alcătuit de oamenii şerifului se vârî bătrânul pelerin, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Veni la Will şi-i puse amândouă mâinile pe umeri.

— Dragă Will — spuse el — îţi mai aduci aminte de mine? Grea e inima mea, fiindcă te găsesc în halul ăsta. Departe am călătorit, dar totdeauna m-am gândit la ziua când aveam să te văd din nou şi acum...

Mâna aspră a căpitanului Bush pătrunse între ei şi în clipa următoare pelerinul zăcea la pământ, aproape în nesimţire. După ce-l trânti jos, căpitanul îl lovi cu piciorul.

— Hei — spuse el — luaţi gunoiul ăsta de aici şi aruncaţi-l în şanţul de colo!

Dar bătrânul pelerin se ridică încet, aruncă o ultimă privire lui Will, apoi se întoarse şi şchiopăta către şerif.

— E fratele meu mai mic, domnule şerif — grăi bătrânul. Vin din Cetatea Sfântă şi inima mea tânjeşte după el.

— Puneţi frânghia după gâtul ticălosului şi sus cu el! strigă şeriful, fără să dea atenţie pelerinului care tremura lângă el.

— Drum bun, dragă frate! zise Will. Îmi pare rău că te-ai întors numai ca să mă vezi spânzurat de copacul ruşinii. Dar nobilul meu stăpân mă va răzbuna.

Căpitanul Bush se întoarse şi-l lovi greu cu pumnul peste gură.

— Aşa, hoţ ticălos şi asasin — strigă el — asta pentru lăudăroşenia ta zadarnică! N-o să treacă mult şi chiar preţiosul tău stăpân va avea nevoie de răzbunare.

Frânghia încolăcită cobora de sus şi căpitanul Bush apucă laţul şi-l trase peste capul lui Will. Proscrisul se uită fioros în ochii celuilalt şi-i zise:

— Am spus că eşti un netrebnic, dar dacă ai fost în stare să mă loveşti, când eram legat, înseamnă că eşti mai prejos decât cel mai josnic hoţ.

Drept răspuns, căpitanul strânse laţul cu sălbăticie în jurul gâtului lui Will şi, întorcându-se, strigă la oamenii şerifului să tragă frânghia care trecea peste bârna spânzurătorii, astfel ca Will să fie ridicat în aer şi sugrumat încetişor.

— La frânghie, băieţi! strigă el cu asprime. Cu toţii! Unu... doi...

Dar vorba care l-ar fi ridicat pe Will în aer n-a mai fost niciodată rostită. O piatră veni în zbor iute şi-l lovi pe căpitan drept în tâmpla stângă. Cu un geamăt, el căzu ca un buştean la picioarele proscrisului. În acelaşi timp, Micul John sări dintr-un tufiş de la poalele dealului şi se îndreptă alergând spre Will, însoţit de Ket Spiriduşul, din a cărui mână zburase piatra care-l doborâse pe căpitanul Bush. John tăie repede legăturile de la mâinile lui Will şi apoi, sărind la omul şerifului care venea spre el cu sabia scoasă, îl lovi cu pumnul în plin piept, în timp ce cu mâna cealaltă îi smulse sabia.

— Prinde-o, Will! zise el, râzând cu bucurie. Ia sabia asta şi să ne apărăm singuri cum vom putea, căci ajutorul va veni repede, dacă totul merge bine.

Will şi John se aşezară spate-n spate, în timp ce şeriful, revenindu-şi în fire din uluirea în care căzuse datorită întâmplărilor rapide desfăşurate în cele câteva clipe, îşi regăsi vocea şi strigă furios oamenilor săi să-l prindă pe ţăranul care tăiase legăturile prizonierului.

Oamenii înaintau într-un singur corp împotriva celor doi proscrişi, îndemnaţi de strigătele turbate ale şerifului şi săbiile lor zăngănirà la atingerea celor ale proscrişilor. Câteva clipe, atacul continuă cu furie; apoi deodată, ca un zumzet de albine mâniate, trei săgeţi mari intrară în ei. Una se înfipse în trupul unui om de lângă şerif. Acesta se întoarse şi văzu o trupă de oameni îmbrăcaţi în verde, şi cu arcurile întinse, venind cu paşi mari spre vârful dealului.

În fruntea lor se afla un om îmbrăcat în roşu, cu un arc mai lung decât el însuşi, care, în timp ce alerga potrivea în coardă o săgeată mare şi lungă ca o lance.

— Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! strigă şeriful. Fugiţi! Fugiţi!

Atât era de înspăimântat, de parcă simţise săgeata lungă străpungându-i şoldul, aşa că, fără multă gălăgie, îşi ridică roba şi alergă cu sufletul la gură spre poarta cetăţii, urmat în grabă de oamenii săi, afară de doi. Unul zăcea nemişcat, fiind ucis de prima săgeată; peste corpul celuilalt îngenunchease Ket Spiriduşul. Cu frânghia de care trebuia să fi fost spânzurat Will Stuteley, Ket lega mâinile căpitanului Bush, încă în nesimţire.

Robin şi oamenii lui se adunară la un loc şi cu toţii, strânseră mâna lui Will Stuteley, bătându-l pe spate, glumind şi strigându-şi unii altora vorbe vesele.

— Nu mai trăgeam nădejde să scap de frânghia asta — zicea Will, cu ochii lui cinstiţi luminaţi de recunoştinţă în timp ce privea la Robin şi la ceilalţi tovarăşi. Se strânsese în jurul beregatei mele, şi tocmai mă rugam, când... bang! veni piatra. Cine a aruncat-o?

Se uită în jur, aşteptând răspunsul.

— Eu am aruncat-o — veni o voce dintre picioarele lor, tocmai de unde nu se aşteptau să vină. Privind în jos, îl văzură pe Ket Spiriduşul terminându-şi treaba. Jupâne — zise el, ridicându-se în picioare — n-am vrut să-l omor pe acest om, fiindcă m-am gândit că vrei poate să-l prinzi în viaţă. Ţi-a făcut mult rău şi se gândea să-ţi facă şi mai mult.

Robin se apropie şi se uită la faţa omului leşinat.

— E Richard Malbête! zise el. Ket, băiat isteţ, îţi mulţumesc. Să facem acum dreptate cu acest om, după atâta aşteptare.

De teama ca nu cumva şeriful să vină cu ajutoare de la cavalerii din oraş, Robin dădu ordine grabnice. Fu adus la repezeală un cal pe care Micul John îl ascunsese în apropiere, pentru cazul când Will ar fi avut nevoie de el, apoi corpul bătăuşului de evrei fu aşezat în şa.

Cu paşi iuţi, proscrişii părăsiră după aceea locul, şi paznicul oraşului, privind din camera sa, de deasupra porţii, pe care o închisese la ordinul şerifului, când acesta intrase fugind în oraş, îi văzu pe proscrişi dispărând în pădurea întunecată şi desfrunzită de dincolo de deal.

Când ceata ajunse în adâncurile pădurii, trecând pe multe drumuri tainice, ceea ce făcea urmărirea aproape imposibilă, Will Stuteley părăsi pe fratele lui, pelerinul, cu care vorbise până atunci pe-ndelete, se duse la Robin şi-i spuse că se înţelesese ca Silas să vină în ziua aceea pe la ceasurile două ale după-amiezii, cu oameni şi cai, ca să-i ia pe tatăl lui Reuben şi pe sora sa Ruth şi că fixase un loc numit Crângul Vrăjitoarei, pe drumul cel mare spre Papplewick, unde să-i întâlnească. Cum timpul era înaintat, Robin îl chemă pe Ket Spiriduşul, şi-i spuse să se grăbească spre Barrow Down, unde să-i pregătească pe bătrân şi pe fată pentru călătorie şi să-i călăuzească la Crângul Vrăjitoarei, unde va aştepta Robin cu ceata lui.

Făcând astfel, Robin apucă în direcţia locului indicat şi îşi urmă drumul cu mai puţina grabă. În acest timp Richard Malbête îşi revenise în fire şi ochii lui răi, când îşi dădu seama unde se găsea, spuneau mai mult decât vorbele despre ura ce-i rodea inima împotriva lui Robin Hood şi a oamenilor lui. Privirea sa posomorâtă cerceta unul după altul chipurile oamenilor ce mergeau lângă calul pe care era el legat; în ochii lor neînduplecaţi el citea că se putea aştepta la tot atât de puţină milă din partea lor, pe cât ar fi avut el faţă de ei daca aceştia ar fi încăput pe mâinile lui.

Fiind pădurean încercat, Robin nu călătorea niciodată prin pădure fără să fi trimis mai înainte cercetaşi în toate părţile; acestui obicei de pază neîntreruptă îi datora el multe capturi bogate şi mulţumită lui se putuse feri de multe surprize. Astfel, când ajunseră la o jumătate de milă de Crângul Vrăjitoarei, un cercetaş veni în fugă la Robin şi spuse:

— Jupâne, Dik cel Roşu zice că un om îmbrăcat bogat, cu şase arcaşi după el, călăreşte cu iuţeală pe drum. Va ajunge la copacii din Crâng cam în acelaşi timp cu tine.

După ce-şi transmise mesajul şi Robin încuviinţă din cap, cercetaşul dispăru din nou, urmând să-şi reia locul în avangarda expediţiei. Robin grăbi pasul şi se uita la Richard Malbête, să vadă dacă nu i se slăbiseră legăturile.

După scurt timp, ceata de proscrişi era ascunsă în hăţişul des şi desfrunzit din amândouă părţile Crângului. Nu după mult, auziră tropotul repede al copitelor unui cal şi la cotitura drumului văzură apărând un călăreţ, scurt la trup şi bine clădit. Purta o haină bogată, de culoare neagră, tivită cu blană, strânsă pe umărul drept cu o cataramă de aur pe care lucea un rubin mare. O pană albă era prinsă tot cu un giuvaer la pălăria lui neagră de biber. Calul pe care încălecase era un animal straşnic, frumos împodobit. Dacă haina nu arăta că purtătorul ei era un om cu autoritate, privirea hotărâtă de pe chipul lui gras şi roşu, cu sprâncene proeminente, falcă puternică şi ochi pătrunzători, ar fi mărturisit îndestul că omul era obişnuit să aibă puteri largi de viaţă şi de moarte. Se mai citea de asemenea demnitatea în privire şi în purtări, ceea ce arăta că avea bună creştere.

În spatele lui veneau şase arcaşi, îmbrăcaţi cu pieptare din piele tare, cu picioarele vârâte în cizme lungi tot din piele, care le ajungeau până la jumătatea coapsei. Erau oameni vânjoşi şi hotărâţi, cu priviri iuţi şi înfăţişare de stăpâni. Inima lui Robin se încălzi privindu-i. Ori de câte ori întâlnea astfel de viteji, tânjea să-i aibă drept tovarăşi în ceata lui.

La vederea omului bogat îmbrăcat din frunte, Robii zâmbi în sine, fiindcă îl cunoştea; apoi, văzând cât de repede călăreau ei spre locul unde şedea el ascuns împreună cu soţii lui, chicoti. Când călăreţul ajunse la şase yarzi, Robin îşi scoase calul din hăţiş şi se opri în drum, chiar în faţa călăreţilor.

Richard Malbête, întorcându-şi faţa spre ei, deveni alb ca varul. În acelaşi timp, călăreţul din frunte, stăpânindu-şi cu putere calul, se opri la câţiva paşi de Robin şi, când zări omul legat, se întoarse şi strigă cu voce poruncitoare:

— Iată omul nostru! Prindeţi-l! şi arătă spre Richard Malbête, care, auzindu-i cuvintele, începu să se smucească din legături.

Trei arcaşi înaintară ca să pună mâna pe cel legat, dar Robin, dându-şi calul înapoi, ridică mâna şi vorbi:

— Încetişor, oameni buni, nu vă grăbiţi aşa! Îmi place să păstrez ceea ce am, iar dacă l-aş lăsa să plece, nici un om viu nu-l va avea.

— Cum aşa, omule! strigă cel în haină bogată. Sunt şeful poliţiei judecătoreşti! Nu ştiu cum l-ai prins pe asasinul şi pe tâlharul ăsta. Fără îndoială că ţi-a făcut vreun rău şi pe bună dreptate l-ai legat fedeleş pe cal. Dar acum trebuie să mi-l dai, fiindcă vreau să sfârşim repede cu el. A fost judecat şi condamnat de mai multe ori la moarte şi n-am de gând să-mi pierd vremea cu el sau cu tine. Vrei altceva decât să fac dreptate?

Robin râse privind în faţă pe şeful poliţiei. Cei şase arcaşi căscară gurile văzând atâta îndrăzneală sau, mai bine, nepăsare la un om care nu arăta să fie altceva decât un pădurean sărac. De obicei, oamenii îşi scoteau pălăria în faţa lui sir Laurence de Raby, şeful poliţiei judecătoreşti a regelui, şi îşi îndoiau umiliţi genunchii, în timp ce pungaşul ăsta obraznic nu făcea decât să râdă.

— Dreptate! strigă Robin cu dispreţ. Nu prea îmi plac vorbele şi mijloacele tale. Dreptatea pe care am văzut-o eu se poticneşte de parcă ar fi oarbă; iar graba care te mână îmi place chiar şi mai puţin decât dreptatea de care vorbeşti, domnule şef de poliţie. Îţi spun că n-ai să te atingi de acest om!

— Prindeţi-l pe prizonier şi doborâţi-l pe ţăran dacă se împotriveşte! strigă furios şeful.

Trei arcaşi săriră de pe cai şi se apropiară iute. Când ajunseră la un pas de el, Robin îşi băgă degetele în gură şi fluieră puternic. Se auzi zgomot de crăci rupte şi în clipa următoare cei trei arcaşi se dădură înapoi, căci douăzeci de proscrişi hotărâţi, cu arcurile întinse şi cu săgeţi lucitoare încordate, se iviră pe amândouă părţile drumului.

Şeful de poliţie deveni aproape purpuriu de furie.

— Cum strigă el — ameninţi pe poliţistul regelui! Cu capul ai să plăteşti asta, tâlharule, mocofane!

— Încetişor, domnule poliţist al regelui! răspunse Robin râzând. Ştii cine sunt şi mai ştii că nu dau doi bani pe dreptatea regelui ori a poliţistului său. Dreptatea ta! şi râse dispreţuitor. Ce e aia? Un lucru pe care-l vinzi lorzilor bogaţi şi prelaţilor trântori, dar pe care nu-l dai săracilor care trudesc în noroi. Crezi că dacă dreptatea ar fi fost aceeaşi pentru bogaţi şi săraci în Anglia asta frumoasă a noastră, aş mai fi eu aici, cu oamenii mei? Dreptate! Pe crucea mea, îţi spun din nou, domnule şerif, te cunosc ca pe un om de treabă şi cinstit, poate prea grăbit şi înflăcărat, totuşi corect în purtări când nu stă cineva în calea voinţei tale. Dar îţi spun, dacă ai fi fost tot atât de rău ca ceilalţi oameni ai tăi, ai fi atârnat acum tot atât de sus ca şi netrebnicul ăsta de aici, şi de acelaşi copac înalt.

Vocea proscrisului răsuna puternic şi ochii lui întunecaţi priveau cu asprime pe poliţist în faţă. O clipă ochii celuilalt se injectară, apoi deodată faţa i se lumină şi râse:

— Mă pungaşule, ştiu acum cine eşti! Te cunosc, Robin, şi e păcat că un bărbat straşnic ca tine a luat calea pădurii.

— Stai acolo, domnule poliţist — grăi Robin asprу — şi vei vedea că dreptatea poate fi făcută tot aşa de bine, ba chiar mai cinstit, de către cei ce-i numeşti proscrişi, decât de tine, care vinzi dreptatea regelui.

Apoi, întorcându-se către Micul John, îi porunci să coboare pe Richard Malbête de pe cal şi să-i aşeze sub o creangă.

Tocmai când făceau acest lucru, se iviră călare bătrânul evreu Reuben şi fiica sa, însoţiţi de Kent Spiriduşul şi de patru proscrişi. Fetiţa Ruth se uita cu ochi mari la ciudata adunare şi deodată dădu ochi cu Richard Malbête. Cu un strigăt, sări de pe cal, alergă la Robim, se aruncă în genunchi în faţa lui, vorbindu-i astfel cu înflăcărare:

— El e cel care ne-a măcelărit neamul! Vai, scapă-l pe tatăl meu! Scapă-l pe tatăl meu! Nu-l lăsa să ne facă rău!

Se ridică apoi şi fugi la tatăl ei, ghemuindu-i-se în braţe apoi, cu ochii strălucitori şi tremurând, se întoarse şi-l sfidă pe Richard Malbête, care o privea încruntat.

— Reuben din Stamfort — strigă Robin — ăsta e omul despre care ziceai că ţi-a ucis neamul la York?

— Da — răspunse bătrânul evreu — într-adevăr el este. L-am văzut ucigând cu mâna lui proprie nu numai pe cei zdraveni şi puternici, dar şi pe bătrâni şi pe femei, ba chiar, fie ca să-l mustre conştiinţa pentru această faptă, şi pe copiii mici.

— Iar tu, domnule şef, de ce crime îl acuzi pe acest ticălos?

— De multe — spuse poliţistul. Dar una are să-l atârne tot atât de sus ca pe Haman. A ucis pe Ingelram, mesagerul regelui la Seaford, şi i-a furat o pungă cu aur; a şterpelit o pereche de pinteni din casa în care dormea regele, la Gisors, în Franţa; a omorât un cetăţean simplu şi cinstit la Pontefract şi, după ce a jurat că va pleca peste mări ca un proscris, în timp ce era supravegheat de fiii cetăţeanului, a scăpat printr-un vicleşug, după ce a ucis pe doi din fraţi şi a rănit pe al treilea. Dar pentru faptele rele săvârşite la York i s-a dus vestea pretutindeni, şi stăpânul meu, judecătorul regelui, a fost tare mâniat când a auzit că sceleratul a fugit. Şi acum destul, Robin! Sus cu el şi să plecăm de aici!

Richard Malbête nu scoase o vorbă, numai se uita împrejur cu ochi sălbatici şi răi: ştia că-i era sortit să guste acum şi el amărăciunea morţii, pe care o împărţise altora atât de des. Muri

fără să ceară milă sau iertare, fiindcă ştia prea bine că niciodată nu avusese milă nici nu iertase pe vreunul din cel pe care-i omorâse.

Când totul fu gata, poliţistul îşi luă rămas bun de la Robin cu vorbe inimoase, spunându-i încet la ureche, pe când se plimbau alături:

— Robin, nu numai poporul sărac gândeşte bine de faptele tale, crede-mă. Dreptatea ta e crudă, dar, ca şi săgeţile tale, ea îşi atinge ţinta. Pentru asta îţi iert multe.

— Du-te cu bine, domnule şef — răspunse Robin. Am avut prea puţin de-a face cu justiţia ta, dar acest puţin m-a făcut să ajung în pădure, aşa cum vezi. Aş vrea totuşi să-ţi amintesc că trebuie să te porţi bine cu oamenii săraci, să nu uiţi că mulţi din ei sunt nevoiţi să recurgă la violenţă, fiindcă nu pot găsi dreptate la cei pe care Dumnezeu i-a aşezat deasupra lor.

— N-am să uit cuvintele tale, Robin — zise poliţistul. Fie-mi dat să trăiesc şi să te văd trăind ani mulţi, în pace cu regele.

Când, un pic mai târziu, veni şi Silas cu oamenii săi, ei luară în primire pe bătrânul evreu şi pe Ruth, iar Robin le dădu doisprezece oameni care să-i păzească până la oraşul Godmanchester, unde evreii aveau să se aşeze pentru viitor.

Zvonul despre faptele lui Robin se răspândi prin toată regiunea. Bărbaţi şi femei răsuflară uşuraţi auzind că un om atât de crud ca Richard Malbête a fost până la urmă ucis, iar faima lui Robin şi a faptelor lui curajoase şi drepte se întinse până departe.

VIII.
CUM L-A OMORÂT ROBIN HOOD PE ŞERIF

Se împlinise un an şi o zi de când Robin îl împrumutase cu patru sute de lire pe sir Herbrand de Tranmire. Proscrisul se afla acum din nou în aceeaşi ascunzătoare şi mirosul îmbătător al plăcintelor coapte, al claponilor fripţi şi rumeniţi, al cotletelor de vânat se răspândea în toate părţile pe sub arbori. Robin îl chemă pe John la el.

— A trecut mult de ora mesei — zise Robin — şi cavalerul încă n-a venit să-mi plătească. Mi-e teamă că e supărat, fiindcă nu mi-a trimis banii în ziua stabilită.

— Nu te îndoi, jupâne — răspunse Micul John. Ziua încă nu s-a sfârşit şi îndrăznesc să jur că seniorul e de bună credinţă şi că va veni înainte ca soarele să se ducă ia culcare.

— Ia-ţi arcul în mână — zise Robin. Ia-i pe Arthur Prietenosul, pe Much, pe Will Stuteley şi alţi zece şi duceţi-vă la drumul romanilor, unde l-ai întâlnit anul trecut pe cavaler, şi vezi dacă se iveşte ceva.

Micul John îşi luă arcul şi sabia, chemă pe ceilalţi şi dispăru cu ei în adâncurile pădurii din apropierea taberei proscrişilor. Un ceas stătu Robin să facă săgeţi, în timp ce bucătarul se uita cu nelinişte în oale şi-şi clătina îngrijorat capul, privind claponii şi cotletele care se întăreau şi se uscau. În sfârşit, un cercetaş veni în fugă din pădure, alergă la Robin şi-i spuse că Micul John şi ceata lui veneau cu patru călugări şi şapte cai de povară, însoţiţi de şase arcaşi. După puţin, în poiana din faţa colibei lui Robin apărură siluetele înalte ale Micului John şi ale camarazilor lui; în mijlocul lor se aflau patru călugări pe cai, iar în urmă, garda acestora, dezarmată.

Cum îşi aruncă ochii pe faţa călugărului din faţă, Robin râse fioros. Era abatele Robert de la St. Mary's Abbey! Iar călugărul gras din spatele lui era chelarul.

— Pe crucea neagră din York — zise Robin: eşti mai bine venit ca niciodată, domnule abate! Băieţi — continuă el, întorcându-se către cei ce fugiseră din Birkencar iată-l pe cel căruia îi datoraţi toate necazurile şi nenorocirile voastre din vremea când eraţi şerbi, când trudeaţi în ploaie şi ninsoare şi când vi se cresta spinarea cu biciul. El e cel ce v-a silit să fugiţi şi să duceţi viaţa fericită din pădure în aceşti ultimi câţiva ani. Acum o să-l ospătăm pentru marea lui bunătate şi, după ce-mi va fi plătit suma ce mi se datorează, căci nu mă îndoiesc că Sfânta Fecioară l-a trimis să-mi înapoieze datoria, va rosti o slujbă pentru noi şi ne vom despărţi ca cei mai buni prieteni.

Dar abatele se uita duşmănos, iar chelarul, gras şi înfricoşat, arunca într-o parte şi în alta priviri atât de îngrozite, că pădurenii râdeau din inimă şi îi ameninţau în glumă cu tot soiul de grozăvii.

— Hai, Micule John — zise Robin — adu-mi desaga aia burduşită care atârnă lângă chelar şi numără aurul şi argintul din ea.

Micul John făcu aşa cum i se porunci şi, scoţând banii în faţa stăpânului său, îi numără şi-i spuse suma. Erau opt sute de lire!

— Aha! zise Robin. Ţi-am spus, domnule abate, Sfânta Fecioară e cea mai cinstită fiinţă din câte am cunoscut ori auzit. Fiindcă nu numai că-mi plăteşte ceea ce i-am împrumutat, ea îmi plăteşte îndoit. O faptă plină de bunăvoinţă, într-adevăr, aşa că trimisul ei umil merită să fie tratat cu blândeţe.

— Ce ai de gând, hoţ ticălos? strigă abatele, roşu la faţă şi scos din fire de turbare văzând că pierde atâta bănet. Proscris şi cap-de-lup, vierme ce poate fi ucis de orice om bun, pe cine zici că ai împrumutat? Eşti un tâlhar fugit de pe pământul tău şi ţi s-a confiscat tot ce ai avut, până şi viaţa, datorită faptelor tale rele!

— Uşurel, bunule abate! zise Robin. Fecioara nu mi-a împrumutat banii, ci a chezăşuit pentru suma de patru sute de lire pe care acum un an i-am împrumutat-o unui biet cavaler. Omul a trecut pe aici şi mi-a povestit cu durere cum a fost obijduit de un oarecare abate rău şi de alţi duşmani. Numele lui era sir Herbrand de Tranmire.

Abatele tresări şi deveni palid. Apoi îşi întoarse faţa, muşcându-şi buzele de ruşine şi de turbare gândindu-se că Robin Hood fusese cel ce-l ajutase pe sir Herbrand, luând astfel de sub nas abatelui şi lorzilor din Wrangby prada ce şi-o pregătiseră.

— În toate aceste lucruri, domnule abate — zise Robin cu asprime — văd mâna unei justiţii pe care până acum n-ai putut-o înţelege. L-ai împins pe sir Herbrand spre ruină şi dezonoare. M-a întâlnit însă din întâmplare — chiar întâmplare să fi fost? — şi cu ajutorul meu a scăpat de uneltirile tale. Când se întorcea acasă, trei cavaleri ticăloşi din cuibul de

tâlhari al lorzilor din Wrangby au sărit asupra lui. Doi au fost uciși, iar sir Herbrand, împreună cu scutierul său, au plecat mai departe nevătămați.

Abatele se uita ruşinat, dar în acelaşi timp furios la Robin, fără să scoată un cuvinţel.

— Nu era mai bine dacă părăseai căile rele şi împilatoare, domnule abate? continuă Robin. Ori dacă înfăptuiai mai multe în spiritul celui ce a murit pe cruce pentru păcătoşii acestei lumi? Şi acum, băieţi — continuă el, întorcându-se deodată spre oamenii săi — îi vom ospăta pe musafiri cu generozitate în felul nostru pădurean şi le vom da drumul burduşiţi de vin şi de vânat, dar fără nimic în pungi.

Şi într-adevăr, regeşte îi ospătară proscrişii pe abate, chelar şi garda lor. Abatele era posomorât, nu voia să iasă din toropeală, mânca şi bea puţin, aproape cu ciudă, fiindcă-i era ruşine. Se gândea că el, lordul abate de la St. Mary, unul din cei mai bogaţi şi mai trufaşi prelaţi din Yorkshire, fusese întrecut în şiretenie, luat în râs şi descumpănit de un răzeş fugar şi de banda lui de ţărani, care şedeau acum în jurul lui, aruncându-i glume, îndemnându-l să petreacă şi să chefuiască. Ruşine, vai, ce ruşine!

Când masa fu sfârşită, Robin grăi:

— Acum, domnule abate, trebuie să-mi faci o slujbă preoţească. N-am mai auzit liturghia de ieri după-amiază. Slujeşte, şi apoi poţi să pleci.

Dar abatele refuză ursuz şi Robin încercă în zadar să-l convingă.

— Aşa să fie — zise atunci Robin şi porunci să se aducă frânghii. Legaţi-mi-l de copac pe acest preot care nu vrea sa slujească! ordonă el. Va rămâne acolo până când va primi să ţină slujba şi chiar dacă va trece o săptămână, buzele nu i se vor atinge de mâncare până când nu va face aşa cum doresc eu.

Nici rugăminţile şi stăruinţele înaltului chelar şi ale celorlalţi călugări nu ajutară la nimic; încăpăţânarea abatelui nu putu fi îmblânzită şi el rămase legat de copac ca un criminal, privind furios în jur. Înaltul chelar şi ceilalţi călugări stăruiră pe lângă el să facă ceea ce dorea proscrisul şi să scape astfel mai repede din mâinile lui; până la sfârşit, şi numai după îndelungi implorări, abatele consimţi.

Cu respect ascultară Robin şi oamenii săi cuvintele sacre. Tocmai când se ridicau din genunchi, un cercetaş veni în fugă şi anunţă că se apropia un cavaler, însoţit de o ceată de douăzeci de oameni înarmaţi. Robin ghici îndată cine putea fi cavalerul, şi porunci abatelui să mai rămână. Când sir Herbrand, căci el era cavalerul, intră în tabără, după ce descălecă şi veni la Robin, rămase mirat văzând chipul înfuriat al abatelui lângă proscrisul zâmbitor.

— Dumnezeu fie cu tine, bunule Robin — zise sir Herbrand — şi cu tine de asemenea, domnule abate!

— Fii binevenit, nobile cavaler! replică Robin. Ai venit, desigur, să-mi plăteşti datoria.

— Într-adevăr, aşa este — răspunse cavalerul. O însoţesc de un dar sărac, alcătuit dintr-o sută de arcuri bune din lemn de tisă, şi din două mii de săgeţi cu vârfuri de oţel, toate pentru bunătatea ta.

— Ai venit prea târziu, sir Herbrand — spuse Robin râzând. Fecioara Maria, care te-a chezăşuit pentru suma împrumutată, şi-a trimis un mesager şi mi-a plătit datoria îndoită. Bunul abate a venit cu opt sute de lire în desagi şi mi le-a cedat.

— Lasă-mă să plec, batjocoritorule! strigă abatele roşu la faţă de ruşine. Nu mai pot îndura! M-ai făcut de ruşine în aşa măsură, că n-am să uit niciodată asta.

— Du-te dar — zise Robin aspru — şi adu-ţi aminte că dacă te-am făcut de ruşine este pentru că tu şi slujitorii tăi ticăloşi aţi pus sarcini grele pe bieţii oameni din popor şi pentru că de multe ori povara lor i-a adus în mizerie şi în mormânt.

Fără alt cuvânt, abatele fu ajutat să se suie pe cal şi plecă din tabără, împreună cu călugării şi garda sa, apucând înapoi pe drumul spre mănăstire.

Apoi Robin îi povesti lui sir Herbrand cum îi căzuse în mâini abatele, şi sir Herbrand spuse:

— Mă îndoiesc că un prelat atât de trufaş şi de fălos ca abatele Robert de la St. Mary va mai putea trăi după o astfel de ruşine. Dar, pentru faptele lui samavolnice, a meritat totul din plin. Întreaga lui viaţă a fost un tiran, iar subalternii lui n-au făcut decât să-l imite.

Robin nu vru să primească înapoi cele patru sute de lire pe care cavalerul i le adusese, dar acceptă cele o sută de arcuri bune şi grămezile de săgeţi. Sir Herbrand şi cei ce-l însoţeau petrecură noaptea aceea în pădure cu Robin, iar în dimineaţa următoare plecară, rostind multe cuvinte curtenitoare şi calde; cavalerul se înapoie la senioria lui, iar Robin se afundă mai adânc în pădure.

……

Acum, cu abatele se întâmplă aşa cum socotise sir Herbrand. Atât de mult suferi el după ruşinea şi nenorocirea ce i se întâmplaseră, încât trufia i se prăbuşi şi niciodată nu mai fu atât de mândru şi de obraznic. După o lună căzu bolnav; rămase beteag şi slăbit tot restul anului până când, în primăvara următoare, muri de necaz şi supărare, după cum declarară fraţii lui din mănăstire. Îi făcură o înmormântare bogată şi pompoasă.

Apoi călugării se adunară şi aleseră pe unul din ordinul lor, care să fie abate în locul celui dispărut. Îl trimiseră pe ales la Londra, ca să fie primit în mod formal de înaltul cancelar al Angliei, William de Longchamp, care guverna ţara pe timpul cât regele Richard se afla în Palestina, la luptă cu Saladin pentru posesiunea Sfântului Mormânt. Dar cancelarul, îndemnat de propriile lui dorinţe şi de cererea vărului său, sir Isenbart de Belame, respinse pe omul ales de călugări şi numi în locul acestuia, în demnitatea de abate, pe un nepot al său, Robert de Longchamp.

Acest Robert, după cum era de aşteptat, avea o fire sălbatică şi vicleană, şi era hotărât ca, într-un fel oarecare, să-l prindă pe Robin Hood şi să-l nimicească atât pe el cât şi ceata lui. De aceea el puse la cale un complot împreună cu rudele sale din Wrangby, cu sir Guy de Gisborne şi cu şeriful din Nottingham. Multe capcane, atacuri neaşteptate şi vicleşuguri pregătiră ei atât în pădurea din Sherwood cât şi în cea din Barnisdale. Robin era însă atât de prevăzător, iscoadele lui erau atât de multe şi de atente, iar şerbii de prin satele pădurii îl ajutau cu atâta zel, trimiţându-i înştiinţări din vreme, încât Robin nu pierdu un singur om în toate aceste încercări. Deseori, duşmanii care îl pândeau cădeau singuri în capcanele ce li se întindeau şi scăpau numai cu multe pierderi.

Până la urmă, se făcu pace câteva luni şi unii din oamenii lui Robin crezură că şeriful şi lorzii din Wrangby obosiseră de atâtea înfrângeri repetate şi că nu vor mai încerca să-i atace. Într-o zi, când Robin şi, Much treceau prin oraşul Doncaster, deghizaţi în negustori, văzură un om călare în piaţă, frânându-şi calul şi strigând:

— Ascultaţi, ascultaţi, ascultaţi! Auziţi, toţi oamenii buni, arcaşi, avocaţi şi ostaşi, pădureni, pădurari şi toţi inşii de treabă care poartă arcul. Să ştie fiecare că stăpânul meu, nobilul şerif din Nottingham, face acum mare strigare. El cheamă pe cei mai buni arcaşi din nord să vină la buşteni, la Nottingham, de sărbătoarea sfântului Petru şi să se întreacă unul cu altul la tragere. Premiul e o săgeată grozavă, cu mânerul făurit din argint curat, iar capul şi penele din aur roşu. Săgeata nu mai are seamăn în toată Anglia, iar cel ce câştigă premiul va fi recunoscut pentru totdeauna ca cel mai de seamă şi mai bun arcaş din toate ţinuturile engleze de la nord de Trent.

Apoi, întorcându-şi calul pristavul ieşi din oraş, ducându-şi ştirile în toată ţara, până sus, la valul roman care ducea de la Carlisle la Newcastle.

— Ce zici de treaba asta, jupâne? întrebă Much. Nu e vreo uneltire vicleană din partea şerifului, ca să te momească şi să te prindă? El ştie doar că n-ai să laşi niciodată să treacă o întrecere fără să-ţi încerci şi tu arcul.

— Nu mă îndoiesc că poate fi vreo uneltire — zise Robin râzând. Totuşi vom merge la Nottingham, orice s-ar întâmpla, şi vom vedea daca şeriful are să poată face mai mult la loc deschis decât în pădure.

Când se întoarseră la tabăra de la Stanjey, unde se aflau atunci proscrişii, văzură că toţi vorbeau de întrecerea de la buşteni, căci mulţi auziseră chemarea făcută de mesagerul şerifului. Robin ţinu sfat cu oamenii săi mai de seamă, şi hotărâră ca cea mai mare parte din proscrişi să meargă la Nottingham în ziua stabilită, să intre în oraş pe diferite porţi, ca şi cum ar fi venit din diferite părţi. Cu toţii să aibă arcuri şi săgeţi, dar să fie deghizaţi unii ca răzeşi săraci sau şerbi, alţii ca pădureni ori vânători de prin sate.

— Cât despre mine — zise Robin — voi veni cu faţa vopsită şi cu un pieptar zdrenţuit, ca şi cum aş fi un pierde-vară. Şase din voi vor trage cu mine; ceilalţi se vor amesteca în mulţime şi dacă şeriful are gânduri rele, îşi vor încorda arcurile şi vor trage cu săgeţile când el îşi va da arama pe faţă.

În ziua hotărâtă, o zi luminoasă şi limpede, o mare mulţime de oameni se strânsese la buşteni. Aceştia se găseau pe o întindere netedă de pământ ierbos, dincolo de poarta nordică şi nu departe de spânzurătoarea de la care Micul John îl scăpase pe Will Stuteley. Mai departe spre nord, dincolo de dealurile domoale ce se înălţau în partea aceea, se afla pădurea verde şi foşnitoare. Pe drumurile de la Mansfield şi Ollerton drumeţii se îmbulzeau, nerăbdători să vadă marea sărbătoare a arcurilor care avea să răspândească faima câştigătorului în toată Ţara de Nord.

O estradă pentru scaune fusese durată lângă locul de tragere şi acolo şedeau şeriful, unii

din cavalerii castelului din Nottingham şi prietenii lor. În apropiere se aţineau ofiţerii şerifului, însărcinaţi cu reglementarea competiţiei.

Mai întâi începu tragerea la o ţintă mare, aşezată la două sute douăzeci de yarzi. O sută de arcaşi traseră în ea.

Fiecare om avea voie să tragă trei săgeţi şi dacă nu trimitea în cerc două din trei, nu mai putea continua. Apoi ţinta era aşezată la distanţe din ce în ce mai mari şi, după un timp, când ajunse la trei sute de yarzi, arcaşii scăzuseră la douăzeci.

Aţâţarea mulţimii creştea; când ţinta fu mutată mai departe şi înlocuită cu o vergea, începu strigarea numelui arcaşilor favoriţi. Din şapte proscrişi, unul abandonă, dar rămaseră Robin, Micul John, Scadlock, ajuns arcaş desăvârşit, Much, fiul lui Miller, un proscris numit Reynold şi Gilbert de Mână Albă care, după o practică îndelungată, devenise foarte îndemânatic.

La prima tragere în vergea, şapte din cei douăzeci greşiră; printre ei se aflau Scadlock şi Reynold. Apoi vergeaua fu depărtată după fiecare tragere şi, când ajunse la patru sute de yarzi, nu mai rămăseseră decât şapte arcaşi. Printre ei erau Robin şi Gilbert; alţi trei erau nişte arcaşi din slujba şerifului; al şaselea era un om al lui sir Gisbert de Lambley şi ultimul era un om bătrân şi cărunt, mare la trup şi cu înfăţişare sălbatică; zicea că e răzeş şi că se numea Rafe din Billhook.

Acum venea încercarea cea mai grea: omul trăgea într-o vergea aşezată la o distanţă pe care trebuia sigur s-o ghicească, astfel că era nevoit să-şi pună mintea la încercare la alesul săgeţii şi la calcularea puterii vântului.

— Acum, băieţi straşnici din Nottingham, arătaţi ce puteţi! strigă un om viguros, cu ceafă groasă şi faţa roşie, care şedea lângă scaunul şerifului. Era Watkin, ofiţerul principal al şerifului Murdach. El luase locul lui Richard Malbête şi, ca şi înaintaşul său, fusese înfrânt în mai multe încercări de a-l prinde pe Robin Hood, pe care, totuşi, nu-l văzuse niciodată.

— Înainte, oameni ai şerifului! strigă un cetăţean din mulţime. Arătaţi acestor josnici străini că oamenii din Sherwood nu pot fi întrecuţi!

— Josnic eşti tu! zise o voce de undeva din spate. Băieţii din Yorkshire sunt un neam de oameni care fac pe câinii din Sherwood să-şi vâre cozile între picioare.

Cornul sună, arătând că începea întrecerea, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra arcaşilor rivali. Oamenii din Nottingham păşiră întâi şi doi din ei nu nimeriră vergeaua, săgeata unuia ducându-se prea departe, iar a celuilalt căzând prea aproape. Al treilea izbi cu săgeata capul vergelei şi un urlet de triumf se ridică, arătând cât de dureroasă fusese înfrângerea celor doi din Nottingham, care greşiseră.

Apoi Robin păşi spre linia de tragere. Pusese deoparte arcul lui mare de şase paşi de care se folosise până atunci şi luase altul nu mai lung de un yard, dar aşa de gros, că se auziră râsete ici şi colo, iar un scutier tânăr strigă în bătaie de joc:

— Neamul ăsta zdrenţăros crede că poate să tragă cu parul de la gard...

— Aşază-te la două sute de paşi şi uită-te — grăi o voce liniştită de undeva, din apropiere.

— Are să-ţi înfigă o săgeată între coaste de la o sută cincizeci de paşi — vorbi altcineva — chiar şi prin cămaşa ta de zale.

Robin, în haină cafenie şi pantaloni zdrenţuiţi şi destrămaţi, cu o căciulă de aceeaşi culoare, îşi înălţă arcul, încorda o săgeată şi se uită îndelung la semn. Îşi lăsase părul şi barba nepieptănate şi neîngrijite. Cu ajutorul unei culori roşii îşi boise faţa, aşa încât arăta ca un oaspete obişnuit al berăriilor şi tavernelor de prin oraş şi lumea se mira văzând că trăsese atât de bine şi rezistase atât de mult.

— Afurisită treabă, ţintaşule, aşa-i? strigă un cetăţean agitat.

Gluma făcu să se ridice un hohot de râs din mulţime. Arcaşul însă păru că nu dă atenţie şi trase. Toţi îşi suciră gâturile să vadă ce făcuse; se auzi un murmur de uimire, apoi strigăte inimoase. Vergeaua fusese spintecată în două.

— Bun lucru, răzeşule! strigă un cetăţean bine îmbrăcat, apropiindu-se şi bătându-l pe Robin pe spate. Mâna şi ochiul trebuie să-ţi fie mai straşnice decât par, după faţa ta roşie.

Se uită atent la faţa iui Robin şi acesta îşi dădu seama că era un burghez pe care-l ocrotise cândva în pădure. Omul îl cunoscu şi el şi murmură întorcându-se:

— Mă gândeam eu că tu eşti. Fii atent la şerif! Trădarea este aproape!

Apoi se întoarse la locul său din mulţime. Acum traseră şi ceilalţi trei în ţintă. Rafe de la Billhook trase cu trei degete alături de vergea, iar săgeata omului lui sir Gosbert zbură prea departe. Tânărul Gilbert, nepotul lui Scarlet, îşi încordă acum arcul. Cu multă atenţie măsură din ochi distanţa până la vergea, alese o săgeată cu pana tăiată drept şi apoi îi dădu drumul.

Săgeata făcu o curbă frumoasă prin aer şi, o clipă, se păru că va atinge vergeaua. Dar o adiere întâmplătoare îi schimbă direcţia, şi ea căzu la un cot în stânga ţintei. Mulţimea îl ovaţionă totuşi pe tânăr şi purtarea curtenitoare a băiatului îi făcu pe toţi să-l îndrăgească!

Lupta rămase acum să se ducă între omul şerifului, pe nume Luke cel Roşu, şi Robin. Tragerea următoare nu arătă nici o diferenţă între ei, căci săgeţile fiecăruia loviră frumos ţinta. Apoi şeriful grăi:

— Vă potriviţi de minune, dar nu puteţi avea amândoi săgeata de aur. Gândiţi-vă la un joc care să arate cine dintre voi este un arcaş mai iscusit.

— Cu îngăduinţa voastră, domnule şerif — spuse Robin — aş propune să nu ne uităm la vergea când va fi mutată la o oarecare distanţă ce veţi alege, apoi să ne întoarcem şi să tragem până când cineva o număra până la trei. Cel ce va lovi atunci vergeaua să fie socotit învingător.

Se auziră murmure de mirare şi câţiva luară în râs propunerea. Însemna ca trăgătorul să măsoare distanţă, să-şi aleagă săgeata şi să tragă într-un timp care nu îngăduia multă gândire, poate chiar de loc.

— Primeşti, Luke cel Roşu? îl întrebă şeriful pe omul său.

Acesta îşi mângâie o clipă barba cărunţă şi spuse:

— O astfel de tragere n-am văzut decât de trei ori ţi numai la una vergeaua a fost lovită. Asta s-a întâmplat pe vremea când eram copil. Bătrânul Bat Bandy, primul arcaş al lui Stephen de Gamwell, a fost cel ce a despicat atunci vergeaua şi oamenii recunoşteau că nimeni la nord de Trent nu putea să se măsoare cu el în zilele acelea. Dacă poţi tu să despici vergeaua, răzeşule — zise el întorcându-se către Robin — atunci eşti un om preţios, ascultă-mă pe mine, un arcaş cum nu s-a mai văzut în ultimii cincizeci de ani în toată partea de nord a ţării noastre.

— Eh — spuse Robin râzând cu nepăsare — am slujit la un stăpân de treabă, care m-a învăţat cum să trag cu arcul, dar lovitura aşa cum o propun eu nu e atât de grea cum îţi închipui. Vrei să încercăm?

— Încerc bucuros — răspunse Luke, cam stânjenit de aerul nepăsător al lui Robin — dar îţi spun dinainte că n-am să nimeresc vergeaua.

Li se porunci atunci celor doi arcaşi să se întoarcă, iar un ofiţer al şerifului alergă la vergea şi o muta cu zece paşi mai departe. Apoi, la cuvântul şerifului, Luke se întoarse şi, în timp ce Watkin, primul ofiţer al şerifului, număra încet unu, doi, trei, Luke dădu drumul săgeţii. Mulţimea îşi ţinu suflarea câtă vreme zbură săgeata, şi un murmur de dezamăgire scăpă din piepturile tuturor când o văzură îndreptându-se către pământ şi înfigându-se în el, la vreo şase paşi mai încoace de vergea.

— Acum tu, trufaşule! strigă supărat lui Robin ofiţerul cu ceafa groasă. Şi, vorbind la repezeală, spuse: întoarce-te! Unu, doi, trei!

Săgeata lui Robin porni înainte ca vorba „trei” să fie rostită şi privitorii îşi suciră gâturile, urmărindu-i zborul. Ea zbură iute, în linie dreaptă, şi despică vergeaua în două. Oamenii gâfâiră, dar apoi un strigăt puternic se auzi de pretutindeni căci, deşi Robin, fiind un străin şl înfăţişându-se ca om de jos, îşi ridicase în spinare pe cei mai mulţi din privitori, totuşi jocul lui frumos îi făcu pe toţi să-l recunoască drept adevăratul câştigător al premiului.

Luke cel Roşu se apropie de Robin şi-i întinse mâna.

— Eşti un om mai de preţ decât arăţi, arcaşule — îi spuse el, şi ochii lui cinstiţi priviră adânc într-ai lui Robin. O mână atât de puternică şi un ochi atât de sigur nu se potrivesc cu înfăţişarea ta neîngrijită. Cred că trebuie să fii mai bun decât arăţi.

Robin îi strânse mâna şi-i întoarse privirea adâncă, dar nu rosti nici un cuvânt de răspuns.

Sunetul cornului purtat de şerif se înălţă, în semn că premiile aveau să fie decernate. Erau zece şi se acordau acelora care trăseseră mai bine după anumite reguli. Unul câte unul, oamenii fură chemaţi şi ei se apropiară de scaunul şerifului, iar soţia acestuia înfăţişa darul arcaşului câştigător. Când veni şi rândul lui Robin, el se duse cu îndrăzneală la faţa locului şi-şi îndoi curtenitor genunchii dinaintea doamnei. Atunci şeriful începu să vorbească şi spuse:

— Răzeşule, ai arătat că eşti cel mai îndemânatic din toţi cei ce au tras astăzi. Dacă vrei să-ţi schimbi starea de acum şi capeţi îngăduinţă de la lordul tău, eu te iau bucuros în slujba mea. Vino, arcaşule, şi primeşte de la soţia mea săgeata aurită pe care ai binemeritat-o.

Robin se apropie de doamna Margaret, ea îi întinse săgeata aurită, zâmbindu-i cu bunătate. El înălţă mâna ca să ia darul şi întâlni ochii doamnei. Ea păli, gura i se deschise ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi îşi muşcă buzele, răspunse închinării lui Robin şi îndată izbucni în râs. Robin înţelese că îl recunoscuse, dar că nu voia să-l trădeze. Ea îşi dădea seama

că şeriful propusese proscrisului, care îl făcuse odinioară de râs, să devină omul lui; acest lucru îi gâdilase simţul umorului, nu putuse să se stăpânească şi izbucnise într-un lung hohot de râs.

Şeriful se uită pătrunzător la soţia lui şi apoi cu îndoială la Robin, în timp ce acesta se întorcea şi încerca să se amestece în mulţime. Oameni şi femei se înghesuiau în jurul proscrisului, felicitându-l cu o veselie sănătoasă, iar Robin nu putea să se ferească de privirea şerifului. Deodată, şeriful fu izbit de o lumină cunoscută din ochii lui Robin. Se ridică repede şi şopti câteva cuvinte la urechea omului cu ceafa groasă; acesta se întoarse şi-l văzu pe Robin în mijlocul unei mulţimi de oameni care purtau arcuri şi care păreau să-i vorbească, în timp ce se depărtau. Watkin se aruncă înainte şi încercă să-şi croiască drum printre arcaşi, cerându-le cu voce aspră să-i facă loc în numele şerifului.

Oamenii se întorceau însă împotriva lui şi-l împingeau cu coatele.

— Lăsaţi-mă să trec, mocofanilor! striga el. Am să vă biciuiesc şi am să vă ard cu fierul roşu! Sunt Watkin, locotenentul şerifului!

— Lăsaţi-l să treacă, băieţi! se auzi o voce limpede. Era a lui Robin, care poruncea oamenilor strânşi în jurul său.

— Te arestez, Robin Hood, proscrisule! În numele regelui! Strigă Watkin, deşi era încă la câţiva paşi depărtare.

— Destul cu mugetul, taur de oraş! grăi Micul John, care se găsea lângă Watkin şi umflând în spate pe omul şerifului, uriaşul alergă cu el spre marginea câmpului şi bufni greu de pământ, unde individul rămase năucit câteva clipe.

Un sunet de corn se auzi limpede şi răsunător. Era chemarea pădurenilor şi proscrişii se adunară de prin toate părţile locului. Alt corn răsună şi oamenii şerifului se strânseră rânduri-rânduri, cu arcurile întinse. Bărbaţii şi femeile aflaţi între cele două tabere alergară într-o parte şi în alta, ţipând de spaimă. La un cuvânt al şerifului, oamenii lui dădură drumul săgeţilor şi le sloboziră în oamenii pădurii. În clipa următoare săgeţile lungi de un yard ale proscrişilor şuierară prin aer în şiruri atât de dese, încât oamenii şerifului, ori cel puţin cei ce puteau să fugă, alergară care încotro, căutând adăpost.

Încet şi în ordine proscrişii se retrăgeau, trimiţându-şi săgeţile în oamenii şerifului care acum, sub conducerea furioasă a lui Watkin, îi urmăreau îndeaproape din tufiş în tufiş. La un timp, văzură un om călărind repede dinspre locul unde se afla şeriful şi intrând în oraş.

— Asta înseamnă, băieţi, că se duce să ceară ajutor de la castel — grăi Micul John. Totuşi, când vom pătrunde în pădure, acest ajutor le va fi de prea puţin folos.

Dar pădurea era încă la vreo milă depărtare şi proscrişii nu voiau să alerge. Din timp în timp se întorceau şi-şi trimiteau săgeţile în urmăritori; se ţineau totuşi la o bună distanţă de ei, având grijă să nu fie înconjuraţi.

Deodată, Micul John căzu gemând, cu o săgeată înfiptă în genunchi.

— Mi-e teamă că nu mai pot merge, băieţi — strigă el.

Robin se apropie de el şi-i cercetă rana, în timp ce oamenii şerifului, văzând că proscrişii erau în încurcătură, se apropiară mai repede.

— Jupâne — spuse Micul John, pentru dragostea ce mi-o porţi — nu lăsa pe şerif şi pe oamenii lui să mă găsească şi să mă prindă viu. Trage sabia şi retează-mi capul, rogu-te.

— Nu, pe Sfânta Fecioară! strigă Robin şi ochii, lui erau plini de milă. Nu te voi ucide nici pentru tot aurul din Anglia. Te vom lua cu noi.

— Da, aşa vom face — spuse Much — niciodată nu ne vom despărţi noi, pezevenghi bătrân!

Şi zicând astfel, îl ridică pe John în spatele lui lat şi proscrişii porniră din nou. Din când în când Much îi punea jos pe John, încorda o săgeată în arc şi o arunca în oamenii şerifului.

Apoi zăriră o ceată mare de arcaşi călări ieşind pe poarta oraşului. La vederea lor, faţa lui Robin se înăspri şi se întunecă. Nu trăgea nădejde să ajungă, la adăpostul pădurii înainte ca trupa să-l ajungă, iar dacă s-ar fi luptat cu ei, ar fi însemnat să fie copleşit. Robin se uită în jurul său, căutând vreun mijloc de scăpare, dar nu găsi nici unul. Nu după mult, călăreţii îi vor ajunge, iar oamenii şerifului, ţinându-se pe lângă caii aliaţilor lor, îi vor înconjura pe deal. Trei cavaleri se aflau în fruntea trupei, iar şeriful călărea înaintea tuturor.

Proscrişii se retrăgeau repede şi, la comanda lui Robin, alergară de-a lungul unei văgăuni dintre dealuri, care i-ar fi călăuzit la o măgură cu copaci, unde se gândea el să facă o ultimă şi desperată încercare de rezistenţă. Deodată îşi aminti cu oarecare amărăciune că se aflau aproape de castelul lui sir Richard din Lee. Ştia că sir Richard îl iubea şi că l-ar fi ajutat dacă iar fi cerut, dar mai ştia că ajutând un proscris, sir Richard şi-ar fi pierdut pământul şi viaţa;

astfel, Robin îşi dădu seama că avea să se bată singur în ultima lui luptă, deşi se găsea la un zbor de săgeată de castelul prietenului său.

Ajunseră la movila cu copaci şi Robin îşi rândui oamenii, dându-le ordine scurte şi precise. În spatele lor se înălţa castelul lui sir Richard, însă Robin nu se uita în partea aceea, întreaga lui atenţie fiind îndreptată spre duşmani, care se apropiau acum repede. Deodată, o formă mică veni alergând sus pe măgură şi se apropie de Robin. Era Ket Spiriduşul.

— Jupâne — zise el gâfâind — a fost trimisă o trupă la Stejarul Fulgerat, ca să te atace din spate. Uite-i, călăresc într-acolo!

Robin se uită, şi o desperare întunecată îi pătrunse în inimă. Văzu că-i era cu neputinţă să mai facă o încercare de rezistenţă. În clipa aceea, un cavaler în armură veni călărind furios dinspre castelul lui sir Richard din Lee. Era sir Richard însuşi.

— Robin, Robin! strigă el. Nu poţi să scapi singur! Retrage-te în castelul meu! Hai repede, omule, altfel totul e pierdut!

— Dar ai să-ţi pierzi, viaţa şi ţarina dacă mă adăposteşti! strigă Robin.

— Aşa să fie! spuse cavalerul. Am să le pierd oricum, fiindcă dacă rămâi aici, voi sta şi eu cu tine, Robin, şi voi sfârşi alături de tine.

— Hai atunci! zise proscrisul. Eşti un prieten adevărat şi primesc ajutorul tău. Te voi răsplăti din plin pentru nobleţea ta.

Tocmai la vreme ajunseră proscrişii pe podul mobil. Se retrăgeau în ordine şi abia se putură feri să nu fie prinşi din spate de călăreţii care alergau să le taie drumul; o puternică salvă de săgeţi făcu însă prăpăd printre călăreţi, când aceştia ajunseră chiar pe malul şanţului înconjurător; când se regrupară, văzură pe Robin cum păşea ultimul peste podul mobil, care se ridică apoi huruind, lăsând să se caşte apa şanţului între soldaţi şi prada lor. Un timp, oamenii conduşi de Watkin, ofiţerul şerifului, rămaseră pe loc, strigând ameninţări spre ziduri, până când o nouă salvă de săgeţi îi făcu să se retragă repede, luând cu ei morţi şi răniţi. Plecară să se alăture corpului principal al forţelor şerifului, care se apropia acum şi se opri la o distanţă respectuoasă de zidurile castelului, pe ale cărui creneluri străluceau coifuri de oţel printre bonete de proscrişi.

Şeriful trimise un herald cu un steag de pace, acuzându-l pe sir Richard că adăposteşte şi ajută un proscris împotriva dreptului şi legilor regale, la care sir Richard dădu un răspuns plin de curaj, în formă legală, arătând că dorea „să-şi păstreze dreptul de a acţiona pe pământurile ce le deţinea de la rege, fiindcă era un cavaler adevărat”. După care şeriful plecă în drumul său, căci nu avea autoritatea de a asedia pe sir Richard; acesta trebuia să fie judecat de rege şi de cancelarul său.

— Sir Richard — vorbi Robin, când cavalerul coborî de pe ziduri, după ce dăduse răspunsul cuvenit şerifului — ai făcut o faptă vitejească. Jur aici că orice mi s-ar întâmpla, eu şi oamenii mei te vom ajuta până la urmă şi oricare ar fi ajutorul de care vei avea vreodată nevoie, eu ţi-l voi da la iuţeală.

— Robin — răspunse sir Richard — nu iubesc pe nimeni în lume mai mult decât pe tine, bărbat drept şi viteaz. Nu pot să te văd căzând în mâinile şerifului, mai degrabă pierd totul. Am însă nişte ştiri proaste pentru tine. Walter, administratorul lui sir Richard Fitzwalter, mi-a trimis azi-dimineaţă un mesaj prin care mă înştiinţează că stăpânul lui a murit şi că frumoasa Mariana este în primejdie să fie prinsă de cel mai puternic lord din apropiere şi dată în căsătorie unuia dintre vecini; până atunci pământurile ei vor fi deţinute şi folosite de ei.

— Ah, pe crucea neagră — zise Robin — a sosit timpul s-o iau pe dulcea Mariana la mine! Sir Richard, voi pleca îndată la Malaset, şi o voi duce pe Mariana în pădure. Taica Tuck ne va cununa, iar ea va trăi în pace lângă mine şi lângă oamenii mei veseli.

După aceea Robin alese la repezeală douăzeci din cei mai buni oameni ai săi; îndată luară harnaşamente, arme şi cai din depozitele tainice aflate prin văgăunile pădurii şi întreaga trupă se îndreptă, pe drumurile din apus, spre văile luminoase din Lancashire, unde se înălţa castelul Malaset, în mijlocul întinselor sale pământuri.

Ajunseră la castel în seara celei de-a doua zile şi îl găsiră închis, întunecat şi tăcut. O chemare limpede din corn aduse un om în camera de gardă, deasupra porţii. Era Walter, administratorul. Repede, cu ajutorul servitorilor, podul mobil fu lăsat, grilajul cu ţepi ridicat, iar Robin şi oamenii săi fură primiţi de către bravul administrator în sala cea mare.

— Unde e lady Mariana, Walter? întrebă Robin.

— Vai, jupâne Robin, nu ştiu! răspunse Walter, frângându-şi mâinile şi podidindu-l lacrimile. Dacă tu nu ştii, atunci sunt într-adevăr deznădăjduit. Credeam că a fugit la tine. A dormit aici astă-noapte, dar dimineaţa n-am mai găsit nici o urmă de la ea în tot castelul.

— Proastă veste! zise Robin şi faţa i se posomorî. Ce zici, n-o fi răpit-o vreun lord jefuitor sau vreo rudă hoaţă?

— Mulţi au venit pe aici de când, acum trei zile, lordul meu a fost aşezat în mormântul său din biserică — răspunse Walter. Tuturor ea le-a vorbit cu spiritul ei viu şi cu vorba-i clară, trimiţându-i înapoi, fiecare plecând mulţumit că el va fi ruda la care ea va veni când îi va trece durerea. Ieri a sosit şi sacristanul de la St. Mary's Abbey, şi a adus cu el ordinul cancelarului regal, al lui William de Longchamp însuşi, lord episcop de Ely, prin care-i poruncea să se considere sub epitropia regelui, împreună cu tot ce poseda, înştiinţând-o totodată că mâine va veni sir Scrivel de Catsty, logofăt regal, ca s-o apere de răutăţi.

— Scrivel de Catsty! strigă furios Robin. Mai degrabă Scrivel de Paie, căci nu e altceva decât o pisică hoaţă, înrudită de aproape cu Isenbart de Belame! Văd totul limpede! Noul abate de la St. Mary i-a cerut unchiului său, cancelarul, să facă aceasta, şi, sub masca apărării drepturilor regelui, să lase banda ticăloasă din Wrangby să pună stăpânire pe averea ei. Dar, pe crucea neagră, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Mariana, şi asta repede!

În ziua următoare şi multe zile la rând Robin şi oamenii săi cutreierară drumurile din Lancashire pe câteva mile în jur, întrebând pe oamenii săraci, pe şerbi, pe cerşetori şi pe toţi pribegii căilor, dacă nu văzuseră o fată înaltă, cu părul castaniu, dreaptă la trup ca o regină, trecând singură sau în puterea unei cete de cavaleri sau oameni înarmaţi. Dar totul fu degeaba. Nimeni nu văzuse o astfel de fată şi la sfârşitul săptămânii Robin era desperat.

Între timp, primi ştire de la Walter că Scrivel de Catsty cu o sută de oameni luase în posesiune castelul şi că era furios de dispariţia Marianei. Şi el trimisese în toate părţile emisari ca să afle unde fugise. Lui Walter i se părea deci că Scrivel şi lorzii din Wrangby n-aveau nici un amestec în răpirea Marianei şi că ea ori fugise singură, ori fusese luată de vreun grup de rude.

Plin de mâhnire, Robin îşi îndreptă până la urmă calul spre Barnisdale şi, împreună cu ceata sa, porniră toţi călare, cu inimile grele, spre tabăra de la Stanley. Ajunseră acolo într-o dimineaţă, când soarele strălucea cu căldură, când păsările cântau prin copaci, totul părând luminos şi vesel. Abia descălecă Robin, că auzi zgomot grăbit de copite apropiindu-se din sud. Văzul printre copaci chipul unei femei călărind repede spre el, urmată de o alta. Robin se ridică iute şi o clipă bucuria îi umplu inima, gândind că era Mariana. Dar în clipa următoare el recunoscu în femeie pe soţia lui sir Richard din Lee.

Când ea se opri lângă Robin, el îngenunche curtenitor o clipă. Lady era foarte agitată şi gâfâia.

— Dumnezeu să te apere, Robin Hood — zise ea — pe tine şi pe toată ceata ta. Am să-ţi cer o binefacere.

— O voi face, lady — răspunse Robin — de dragul tău şi al iubitului tău soţ.

— Pentru el ţi-o cer. A fost prins de şerif acum un ceas, când vâna cu şoimul lângă un râu ce curge în apropierea pavilionului său de vânătoare de la Woodsett; şeriful şi oamenii săi s-au năpustit din pădure şi l-au înşfăcat. L-au legat pe cal şi îl duc acum la Nottingham, şi dacă nu te duci iute după el, mi-e teamă că va fi ucis ori băgat la închisoare.

— Fecioară Marie! spuse Robin nespus de supărat — şeriful va plăti pentru treaba asta. Lady — continuă el — aşteaptă-mă aici cu însoţitoarea ta, până mă reîntorc. Dacă nu-l aducem pe sir Richard cu noi, nu mă înapoiez viu.

Apoi sună din corn şi notele lui stranii răsunară departe în pădure, astfel că cercetaşii şi pândarii de pe o rază de o milă, auziră chemarea lui limpede printre copaci. Cu toţii alergară în grabă la Stanley şi când se adunară, numărau în total vreo douăsprezece duzini de oameni. Cu arcurile în mâini, aşteptau cuvântul stăpânului lor. El şedea alături de lady şi în ochii lui scânteietori cu toţii putură citi cât era de emoţionat.

— Băieţi — strigă el — toţi cei ce au fost cu mine când am tras la butucii din Nottingham ştiu cu câtă curtenie ne-a ocrotit atunci şi ne-a scăpat de la moarte soţul viteaz al acestei lady. Acum a fost el însuşi prins de şerif care, aflând că sunt departe de Barnisdale, a îndrăznit să intre în pădurea noastră şi să-l prindă pe sir Richard la Woodsett, unde cavalerul avea un pavilion de vânătoare. Acum, băieţi, plec să-l scap pe cavaler şi să mă lupt cu şeriful. Cine vine cu mine?

Fiecare proscris din mulţimea aceea îşi înălţă arcul semn că i se alătură şi un strigăt puternic se ridică din piepturile tuturor. Robin zâmbi, mândru da zelul lor.

— Vă mulţumesc, dar nu putem merge cu toţii, băieţi — strigă el. Cum şeriful are forţe mari, optzeci din voi vor merge cu mine. Ceilalţi trebuie să rămână să păzească tabăra şi pe lady.

Repede fură gata şi, în tăcere, ceata cu Robin în capul ei se adânci în pădure şi se îndreptă iute, dar pe furiş, spre drumurile din sud-est, pe care se întorcea şeriful la Nottingham. Spionii şerifului aflaseră că Robin dispăruse din Barnisdale şi că Micul John, neputincios încă să se mişte din cauza rănii de la genunchi, fusese lăsat în drum. De aceea, auzind că sir Richard îşi părăsise castelul din Linden Lee ca să se ducă la vânătoare la marginea pădurii Barnisdale, şeriful se gândi că împrejurarea era prielnică pentru a-l prinde pe cavaler şi pentru a câştiga astfel laude din partea episcopului de Ely, cancelarul regelui, care se înfuriase când aflase în ce chip cavalerul îl scăpase pe Robin, sfidând legea.

Acum, că şeriful îl prinsese pe cavaler, avea grijă să se ţină departe de locurile primejdioase, fiindcă se temea că Robin se putea înapoia oricând. El ceru de aceea oamenilor săi să facă tot ce puteau; el însuşi călărea lângă sir Richard, legat strâns pe cal, iar ceata de cincizeci de oameni înarmaţi înainta, în soarele fierbinte al amiezii de vară, trudind şi năduşind din greu, ca să ţină pasul cerut de şerif.

Când ajunseră la oraşul Worksop, aflat în drumul lor, şeriful nu vru să rămână în faţa hanului mare decât atât cât să îngăduie fiecărui om să tragă o duşcă; nu dădu voie nimănui să se odihnească sub castanul uriaş care îşi arunca umbra întunecată şi plăcută peste uliţa arsă de soare. Apoi plecară mai departe, ridicând praful cu picioarele, astfel că după mai puţin de o milă gâturile lor erau din nou uscate.

Ajunseră în sfârşit în pădurile întinse şi pe dealurile de la Clumber Forest, unde şeriful se simţi mai la îndemână, fără să micşoreze totuşi pasul cu care înainta. La umbra stejarilor şi a castanilor uriaşi oamenii se simţeau mai puţin sleiţi şi mergeau mai bine.

Se afla acolo un deal lung şi prăpăstios în drumul lor, numit Hagger Scar, şi tocmai se trudeau să se caţere pe el când deodată răsună o voce aspră:

— Opriţi! strigă vocea şi, în aceeaşi clipă, când oamenii înarmaţi priviră în jurul lor, văzură de fiecare parte a drumului de pădure arcaşi cu arcurile întinse, cu vârfurile strălucitoare ale săgeţilor îndreptate spre pieptul fiecăruia. Întreaga trupă se opri şi oamenii murmurau necăjiţi în bărbi.

În pădure, la vreo zece paşi de şerif, păşea Robin cu arcul întins şi cu privirea sălbatică îndreptată spre faţa şerifului.

— Aşa, şerifule — strigă el — ai aflat că sunt plecat şi te-ai furişat ca să-l prinzi pe prietenul meu. Pe Sfânta Fecioară, mai bine rămâneai între zidurile oraşului. Acum nu te mai cruţ. Niciodată de şapte ani încoace n-am mers atât de repede cum am făcut-o azi dimineaţă, şi asta nu prevesteşte nimic bun pentru tine. Spune-ţi ultima rugăciune, căci ţi-a sosit sfârşitul.

Fiindcă ştia că-i sunase într-adevăr ceasul din urmă, şeriful se arătă îndrăzneţ.

— Tu, cap-de-lup nelegiuit — strigă el — cancelarul are să scuture fiecare tufiş din pădurile astea, ca să te prindă şi să te pedepsească pentru faptele tale! Eu...

Mai mult nu grăi. Săgeata lui Robin îi străpunse haina de zale ce o purta, iar el se clătină şi căzu mort din şa. Apoi Robin se duse la cavaler, îi tăie legăturile şi-l ajută să coboare de pe cal.

— Şi acum — se adresă el oamenilor şerifului — aruncaţi-vă la pământ armele!

După ce îndeplini ordinul, el le porunci să înainteze, să ia trupul stăpânului lor şi să-şi vadă de drum. Ei făcură aşa cum li se spuse şi după puţin, cei cincizeci de oameni, dezarmaţi şi adânc îndureraţi că fuseseră atât de uşor învinşi de îndrăzneţul proscris, dispărură pe după creasta dealului.

Întorcându-se către cavaler, Robin îi spuse:

— Sir Richard, bine ai venit în pădure! Acum trebuie să rămâi cu mine şi cu oamenii mei, să înveţi să mergi pe jos prin noroaie, muşchi şi bălţi. Îmi pare rău că un cavaler ca tine îşi lasă castelul în mâinile duşmanilor fără să le dea o singură lovitură şi apucă astfel calea pădurii, dar când nevoia e mare, n-ai ce face.

— Îţi mulţumesc, Robin, din inimă — spuse cavalerul — fiindcă m-ai scăpat de închisoare şi de moarte. Cât despre traiul cu tine şi cu oamenii tăi în pădure, nu-mi doresc o viaţă mai bună, căci nu găsesc un om mai viteaz cu care să trăiesc.

Apoi îşi croiră drum prin sălbăticia înfrunzită şi, înainte de căderea serii, o reîntâlniră pe lady. Mare fu bucuria ei şi recunoştinţa pentru Robin şi pentru oamenii săi fiindcă i-au adus înapoi bărbatul. Un ospăţ fu pregătit şi sir Richard din Lee, împreună cu soţia lui fură cinstiţi într-adevăr regeşte; spuseră atunci că deşi îşi pierduseră castel şi pământ, totuşi niciodată nu fuseseră atât de fericiţi ca în această primă noapte a vieţii lor de proscrişi în pădure.

Când toţi cei din tabără adormiră şi nu se mai auzi nici un zgomot, decât trosnetul lemnelor ce ardeau în foc, foşnetul vântului prin copacii de deasupra capetelor sau murmurul

pârâiaşului de lângă tabără, Robin se îndreptă spre adâncul pădurii. Era tare nefericit şi foarte îndurerat de dispariţia frumoasei Mariana. Şi-o închipuia captivă în vreun castel, tânjind după libertate, asuprită de cererile vreunei rude tiranice ori date vreunui cavaler hoţ ce pusese mâna pe ea, cu gândul la dota ei bogată, menită aceluia cu care se va cununa.

Aceste triste gânduri îl îndemnară să se ducă prin pădure, la colinele înverzite unde locuiau Ket Spiriduşul şi Hob din Colină, ca să-i întrebe pe aceşti omuleţi dacă nu ştiau ceva de Mariana. Când aflase la castelul lui sir Richard de primejdia în care se găsea iubita lui, el trimisese pe Ket Spiriduşul la Malaset ca s-o păzească pe Mariana,dar de atunci nu primise de la spiriduş nici o veste şi tăcerea lui îl neliniştea.

Deşi potecile pădurii erau cufundate în cea mai adâncă beznă, Robin îşi găsea drumul fără greşeală şi după ce salută şi lăsă în urmă şi pe ultimul pândar care veghea în postul său, proscrisul păşi pe drumurile întunecate tot aşa de neauzit ca un animal sălbatic. Merse câteva mile şi îşi dădu seama că se apropia de Poiana Colinelor îngemănate, cum era numit luminişul în care se aflau adăposturile omuleţilor. Înainta cu multă grijă până la colţul rariştii şi se uită printre frunzele unui copac de lângă el.

Din locul în care se afla, ochii lui, obişnuiţi acum cu întunericul, puteau vedea lămurit cele două coline înverzite, căci se afla într-un colţ al pădurii, foarte apropiat de ele. Totul părea adâncit în tăcerea şi în pacea nopţii. Numai vântul foşnea prin iarba înaltă, ori şoptea printre frunze. De departe, tocmai din cealaltă parte a poienii, veni strigătul înfundat al unei bufniţe plecate după pradă: Huu-huu-huu! Auzi apoi, chiar în apropierea lui, paşi furişaţi; întorcându-şi capul, văzu silueta slăbănoagă a unui lup, stând la marginea pădurii cu capul ridicat, adulmecând adierea care venea dinspre coline. Deodată, veni zgomot de învălmăşeală din desişul din spate, se auzi un ţipăt scurt şi apoi nimic. O pisică sălbatică se aruncase asupra unui iepure. Lupul dispăru în direcţia zgomotului, vrând să vadă fără îndoială dacă nu putea să-i fure prada pisicii. Un mârâit duşmănos îi întâmpină apropierea şi Robin aşteptă să audă în clipa următoare zarva luptei dintre lup şi pisica sălbatică, strâns încăieraţi de moarte. Dar mârâitul se potoli. Lupul renunţase la luptă.

Privind atent către coline, Robin distinse acum o umbră întunecată la marginea colinei mai îndepărtate; părea silueta unui om întins pe jos. Ştia că în colina aceea locuiau fraţii şi se întrebă dacă Hob ori Ket ieşiseră să doarmă afară. Se gândi să scoată strigătul de noapte, semnalul lor nocturn, dar deodată văzu silueta mişcându-se tiptil. Aşteptă cu încordare. Îşi dădu seama că nu putea fi nici unul din fraţi, fiindcă silueta omenească era prea mare şi se furişa cu prea multă încetineală către vârful colinei.

Robin pricepu atunci că umbra aparţinea unui duşman care încerca să spioneze locul unde trăiau cei doi omuleţi. Se întreba dacă nu era cumva vreunul din proscrişii săi şi mânia crescu în el la acest gând. Totdeauna îi îndemnase pe ai săi să nu se apropie de coline, nici să încerce să impună tovărăşia lor omuleţilor Dacă era într-adevăr unul din oamenii săi, neascultătorul avea să se căiască de ceea ce făcea.

Între timp silueta ajunsese aproape de vârful colinei şi Robin păşi liniştit înainte, cu gândul de a veni lângă om şi de a-i porunci să plece. Deodată, în vârful colinei se profilă pe linia cerului silueta unui omuleţ care se aruncă asupra celui pe care Robin îl văzuse mai întâi. În prima clipă, ultimul fu luat prin surprindere, se înălţă pe jumătate, dar fu împins înapoi şi îndată după aceea cele două forme se prinseseră într-o strânsoare de moarte. Robin se caţără pe colină spre ei, apucând, în vreme ce se apropia mânerul cuţitului. Auzea gâfâitul sălbatic al celor doi luptători care sa băteau pe panta înclinată şi alunecoasă a colinei. Se smuceau într-o parte şi în alta, pierzând o clipă terenul de sub picioare, dar revenindu-şi apoi fiecare. Când Robin ajunse lângă ei şi putu să vadă că unul era Ket Spiriduşul, iar celălalt, unul din proscrişii săi, Ket îl lovi pe celălalt şi omul căzu, rostogolindu-se ca un buştean pe coama colinei şi rămânând nemişcat la picioarele ei.

— Ce s-a întâmplat, Ket? întrebă Robin. Unul din oamenii mei a încercat să-ţi intre în casă?

— Nu e unul de-ai tăi, jupâne — răspunse omuleţul gâfâind şi apăsându-şi cu mâna o rană de la umăr. E un spion care mă urmăreşte de trei zile. Acum n-o să mai spioneze niciodată.

Coborâră împreună de pe colină şi Ket întoarse mortul cu faţa în sus. Deşi era îmbrăcat ca unul din oamenii lui, Robin îi privi faţa şi văzu că nu făcea parte din proscrişii săi.

— Cum de poartă verdele ăsta? întrebă Robin

— A omorât pe unul din băieţii tăi, jupâne, Dring pe nume, la Brambury Burn — zise Ket — şi i-a lua hainele ca să-şi ascundă fapta.

— Bietul băiat! zise Robin. Dring mi-a fost totdeauna credincios. Dar tu ce-ai făcut la

Brambury Burn? E prea departe în nord ca să fi hoinărit pe acolo pentru sarcina ce ţi-am dat-o. Ce-ai căutat aşa departe? se miră Robin nerăbdător, întrebându-se dacă omuleţul avea într-adevăr ceva să-i spună.

— Despre locul acela vreau să-ţi povestesc, jupâne — grăi Ket. Dar pofteşte în colină şi ascultă-mă, în timp ce-mi leg rana.

Robin îl urmă pe Ket în sus, pe coama colinei. Mai fusese o dată în locuinţa lui Ket şi ştia că nu se intra acolo pe uşa laterală, care era prea mică pentru un om obişnuit, ci prin horn, care putea fi lărgit destul pentru a-i îngădui să intre. Pe creasta colinei era o gaură întunecoasă, prin care pieri Ket după ce-i spuse lui Robin să aştepte până când va aduce el o lumină.

Puţin după aceea faţa lui Ket apăru în lumina unei torţe, la gura unui tunel înclinat ai cărui pereţi erau clădiţi din piatră. Scoţând câte una dintr-o parte şi din alta, Ket lărgi deschizătura şi Robin, mai alunecând, mai păşind, coborî prin hornul aplecat. Trecu după aceea prin alt tunel asemănător şi la sfârşit ajunse pe podeaua încăperii care slujea drept locuinţă lui Ket şi lui Hob, de asemenea mamei lor şi celor două surori. La lumina torţei lui Ket, pe care acesta o înfipse între două stane, Robin văzu că pereţii hrubei erau duraţi din pietre iscusit potrivite, fără mortar, aşezate una deasupra alteia, astfel că întreaga încăpere era boltită ca un stup de albine, cu înălţimea de opt picioare.

După ce Robin îl ajută pe Ket să-şi lege rana adâncă de la umărul stâng şi vreo două tăieturi de la braţ, omuleţul privi în faţă pe stăpânul său cu un aer luminos şi vesel şi îi spuse:

— Dacă îmi făgăduieşti că nu faci gălăgie, am să-ţi arăt o comoară pe care am găsit-o de curând.

— Ket! zise Robin iute — ai găsit-o într-adevăr pe iubita mea? Oh, om mic şi bun!

Drept răspuns, Ket îi făcu semn să-l urmeze într-o parte a încăperii, acoperită cu o bucată de ţesătură care împodobise odinioară salonul unui lord. Uitându-se după draperie, Robin o văzu pe Mariana, culcată pe o pătură întinsă peste o saltea de ferigi bine mirositoare. Fata dormea atât de liniştită, de parcă ar fi fost în patul ei de la Malaset, înfăţat cu pânză de in. Lângă ea se zărea forma subţire, mică a uneia din surorile lui Ket, al cărei păr negru şi piele albă contrastau puternic cu părul negru şi pielea închisă a Marianei. Fericit, privi el îndelung faţa ei, până când Ket îl trase de acolo şoptindu-i:

— Nu te uita la ea atât de stăruitor, căci poate să deschidă ochii şi să-i întâlnească pe ai tăi.

În tăcere, Ket şi Robin se duseră până în cel mai îndepărtat colţ al încăperii şi spiriduşul îşi începu povestirea.

— M-ai trimis s-o păzesc pe lady Mariana până la venirea ta — vorbi Ket Spiriduşul. Am ajuns la castel seara, trecând prin pădurea Malaset, şi m-am furişat între zidurile lui când nu mă vedea nimeni. Am găsit-o pe lady Mariana în camera ei şi pe loc s-a hotărât să fuga cu mine fără să lase vorbă, astfel că administratorul Walter şi oamenii săi să nu fie traşi la răspundere fiindcă ar fi ajutat-o să scape. Am rugat-o să te aştepte, dar ei îi era dor de câmpiile largi şi n-a mai vrut să stea. Pe drum tainic am ieşit în zori din castel şi am apucat-o spre câmpie. Jupâne Robin, iubita ta este o fată cu înţelepciune de pădurean şi trece repede la faptă. Se temea să nu-şi întâlnească duşmanii care-i pândeau castelul şi de aceea n-a vrut să mergem împreună, de teamă, după cum zicea, să nu fim prinşi amândoi, iar eu omorât, astfel ca să nu mai fie cine să te înştiinţeze. Plecarăm pe drumul pe care ar fi trebuit să te întâlnim, dar n-am ajuns nici la două mile dincolo de desişul de la Catrail Ring când douăzeci de oameni se iviră şi puseră mâna pe ea. Eu abia am scăpat furişându-mă înapoi, fiindcă ei nu voiau săi creadă că era singură şi m-au căutat. Erau oamenii lordului Thurlstan, pe care-l ştii că e înrudit de aproape cu cei din Wrangby. Erau sălbatici şi se uitau urât şi nu s-au purtat prea frumos cu lady, astfel nu o dată am fost gata să scap o săgeată în gâtlejul lui Grame Gaptooth, conducătorul lor. Au aşezat-o pe un cal de rezervă care, împreună cu alţii, aştepta pe un drumeag ascuns din Ring, unde şi ei au stat ascunşi şi au pândit castelul din vale. Cât a fost ziulica de lungă i-am urmărit, şi mult m-am chinuit în călătoria aceea. Călăreau repede şi o ţineau tot prin bărăganuri şi pustietăţi, astfel că mi-a fost tare greu să mă ţin după ei pe jos. În noaptea aceea au ajuns pe Wall, la Turnul Negru al lui Grame, şi, când am auzit poarta lăsându-se, mi-a sărit inima din piept, căci, după cum ştii şi tu, locul acela e tare înspăimântător şi nu face să întârzii pe acolo. În ziua următoare, au trimis doi călăreţi spre sud şi am ştiut că se duc să-i spună ticălosului Isenbart că au prins-o pe iubita ta şi că te-au lovit în punctul cel mai dureros. Două zile m-am tot învârtit în jurul turnului ăluia negru şi păcătos, frământându-mi mintea cum să intru înăuntru şi apoi să ies cu scumpa ta lady

nevătămată. În seara celei de-a treia zile călăreţii s-au întors împreună cu alţii, trimişi de sir Isenbart; în capul acestora era Baldwin Omorâtorul, care venise s-o ia pe lady la Wrangby. Tu ştii, jupâne, că oamenii mici au taine multe, o ştiinţă ciudată şi unele puteri necunoscute; ştim, de pildă, cum s-o scoatem la capăt şi să ieşim din încurcături. Şi de data asta am izbutit să descopăr, cu ajutorul acestei ştiinţe, punctul slab al acestui turn întărit. Cred, jupâne, că nu se află castel în care să nu pot pătrunde, oricât de înalt şi de întărit ar fi, dacă îmi pun mintea cu el. Am intrat aşadar în turn noaptea, şi am trecut-o pe viteaza ta lady peste zidurile lui, dar înainte de a pleca am lăsat un semn atât de greu pe frunţile unora care dormeau, încât niciodată n-or să se mai scoale ca să facă răutăţi. În noaptea aceea am călătorit departe şi tot timpul ea a fost curajoasă şi vitează. Ziua stătea ascunsă, în timp ce eu plecam după hrană. La Brambury Burn l-am întâlnit pe tânărul Dring şi el a fost gata să plece, să te caute şi să-ţi ducă vestea cea bună. Dar ticălosul care zace acum mort, afară, la picioarele colinei, m-a văzut stând de vorbă cu Dring şi a ştiut că sunt prietenul tău. Gândind că-şi câştigă bunăvoinţa lorzilor din Wrangby, l-a omorât pe Dring şi, luându-i hainele, a început să mă urmărească. Am ajuns aici acum patru ceasuri şi de atunci lady doarme într-una.

— Las-o să doarmă bine pe fata asta vitează — zise Robin — căci o fi având multă nevoie de somn. Iar ţie nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, bunule Ket — continuă el — pentru că ai adus-o aici teafără şi sănătoasă şi ai scăpat-o dintr-o astfel de primejdie. Ce răsplată pot eu să-ţi dau?

— Jupâne — spuse Ket — nu-i nevoie să vorbim, tu cu mine, despre răsplată. Eu şi ai mei îţi datorăm vieţile ţie şi orice am face, tu sau eu, o facem pentru dragostea care ne leagă. Nu-i aşa?

— Aşa e — răspunse Robin şi îşi strânseră mâna făcându-şi unul altuia jurământ tăcut de credinţă.

În noaptea aceea Robin dormi în colina spiriduşilor, pe un pat de ferigi, alături de Ket, iar dimineaţa mare fu bucuria Marianei când se trezi şi-l găsi pe Robin lângă ea. Îndelung vorbiră ei de dragoste şi amândoi se hotărâră să nu se mai despartă niciodată, atât timp cât vor fi în viaţă. Şi într-adevăr, în aceeaşi zi, Robin se duse la taica Tuck şi-l pregăti pentru cununia lor.

IX.
REGELE RICHARD ÎL ÎNTÂLNEŞTE PE ROBIN

Când se află prin ţară că Robin proscrisul a luat-o de nevastă pe Mariana Fitzwalter, pupila regelui şi moştenitoarea întinselor moşii de la Malaset, unii oameni se întrebară cum putea Robin să fie atât de îndrăzneţ şi să nesocotească drepturile regale; alţii se bucurau însă de curajul lui şi de faptul că trecuse peste puterea prelaţilor şi a lorzilor trufaşi.

Un timp circulă zvonul că William de Longchamp, cancelarul regal, se pregătea să trimită o armată numeroasă în pădurile Clipstone, Sherwood şi Barnisdale ca să zdrobească şi să facă fărâme pe acest proscris îndrăzneţ şi obraznic. Se vorbea că armatele aveau să pornească în sud de la castelul Nottingham, în răsărit de la Tickhill şi Lincoln, în apus de la Peack şi în nord de la York, că aveau să mănture toate pădurile şi să lase în urma lor cadavrele tuturor proscrişilor, fie înţesate cu săgeţi, fie atârnate în copacii mai înalţi.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu după mult, William de Longchamp fu gonit din regat pentru că era trufaş şi asupritor, iar castelele din Nottingham şi Tickhill căzură în mâinile contelui John, fratele regelui. Aproape trei ani după aceea nobilii şi prelaţii fură atât de absorbiţi în ciorovăielile lor, încât prea puţin se mai gândeau la faptele obraznice ale unui proscris.

Apoi toţi oamenii cumsecade se întristară aflând că regele Richard cel binevoitor fusese prins şi întemniţat într-un castel din Germania şi că se cerea o sumă uriaşă pentru răscumpărarea lui. Ca să se strângă aceşti bani, fiecare om trebuia taxat, fie laic, fie cleric; cetăţenii şi răzeşii, cavalerii şi scutierii, toţi trebuiau să plătească preţul unui sfert din venitul lor anual, iar călugărilor li se cerea să dea contravaloarea lânii ce o strângeau în cursul unui an de la numeroasele lor oi.

Mulţi oameni plăteau aceste impozite cu inima grea şi fu nevoie de mult timp până să se strângă banii; între timp, regele petrecea ore lungi în închisoare.

„Adevărată-i zicala şi o dovedesc aici
Morţii şi prinşii n-au nici rude, nici prieteni”,

scria chiar el într-un poem compus pe atunci şi care se poate citi şi azi.

În toată vremea aceasta, Robin şi Mariana trăiau fericiţi în pădure. E adevărat că ea îşi părăsise moşiile întinse, că în loc să trăiască într-un castel cu ziduri groase, locuia într-o colibă de lemn şi că, în loc să poarte rochii bogate, se îmbrăca în piei de animale ori în stofă verde de casă. Totuşi niciodată nu fusese atât de fericită, fiindcă acum era alături de cel pe care-l iubea şi fiindcă ducea viaţa liberă din pădure, în bătaia vântului jucăuş şi curat.

Atât de mult dorea Robin ca regele său să fie cât mai degrabă eliberat încât, când află ce impozite se cereau pentru a i se acoperi răscumpărarea, luă jumătate, din întregul lui tezaur de aur şi argint, vându mai multe costume fine şi stofe bogate şi trimise totul, cu o gardă puternică, la Londra. Suma fu depusă chiar în mâinile primarului care, desfăcând pachetul după plecarea vizitatorilor, găsi înăuntru o piele de căprioară pe care scria: *„Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din pădurea Sherwood, spre folosul iubitului lor rege, pe care să-l scape Domnul cât mai iutei de duşmanii lui răi de acasă şi din străinătăţi”.*

După aceea Robin punea deoparte jumătate din cel lua de la călători, aşeza totul într-un loc tainic şi când strângea mai mult, trimitea banii pentru răscumpărarea regelui. Când auzea că vreun boiernaş bogat, vreun burghez înstărit, răzeş ori cavaler, abate sau canonic zgârcit nu-şi plătise impozitul datorat, Robin îşi alegea câţiva oameni din ceata lui şi se ducea la casa celui ce nu se îngrijea de libertatea regelui; dacă răzeşul ori cavalerul nu se împotriveau, le lua din casă ceea ce datora pentru impozit, dar dacă se întâmpla câteodată ca omul să se lupte şi să reziste, atunci Robin lua tot ce putea şi-i lăsa pe zgârcit şi pe oamenii acestuia cu răni şi cu pungile goale.

De aceea, de teamă să nu piardă mai mult, oamenii se grăbeau să plătească impozitul, pe care altfel nu l-ar fi plătit niciodată; numai că unii dintre cei de la care Robin luase ceea ce datorau erau siliţi de perceptorii regelui să mai plătească o dată. Zvonul despre isprăvile lui Robin se răspândi pretutindeni, până ajunse la urechile lui Plamelin, puternicul conte de Warenne, unul din vistiernicii regelui, care declară inimos:

— Păcat că regele n-are perceptori ca Robin în fiecare comitat, căci atunci ar fi liber în câteva săptămâni.

El strânse ştiri cât mai multe privitoare la Robin şi spuse în auzul multor lorzi nobili şi puternici, că ar dori să-l vadă pe acest energic răzeş, fiindcă i se părea om dintr-o bucată.

Când, în sfârşit, regele Richard fu eliberat din închisoare, mulţi din duşmanii lui, care stăpâneau castele în numele fratelui său John, cel ce uneltise pentru a pune mâna pe coroană, le părăsiră şi fugiră de teama răzbunării regelui. Alţii fură asediaţi de prietenii lui Richard şi supuşi în scurt timp. Mai rămăseseră câţiva cavaleri care păstrau castelul Nottingham pentru contele John şi care se împotriveau cu sălbăticie asediatorilor, nevrând să le predea castelul. Când regele Richard debarcă la Sandwich, venind din Germania, află că cei din castelul Nottingham refuzau să se supună consilierilor săi. Foarte supărat, el veni în acest oraş şi îşi rândui în faţa castelului o armată numeroasă.

Îl asaltă şi se luptă cu atâta îndârjire încât cuceri o parte din întăriturile lui exterioare, le făcu ruine şi ucise pe mulţi din apărătorii lor. Apoi porunci să se înalţe spânzurători, astfel ca să fie văzute de cei asediaţi, şi spânzură de ele pe soldaţii prinşi, ca o pildă pentru rebelii din castel.

Două zile după aceea, păzitorii castelului, printre care era şi Ralph Murdach, fratele şerifului ucis de Robin, ieşiră şi predară castelul, iar ei se înfăţişară regelui. Acesta îi primi cu asprime şi porunci să fie ţinuţi sub pază severă.

Într-una din aceste zile, când regele şi lorzii lui luau cina, i se povesti monarhului despre îndrăzneţul şi obraznicul proscris, care hălăduia cu nelegiuiţii lui prin pădurile din Clipstone, Sherwood şi Barnisdale, aflate la nord de Nottingham. Dintre toţi, cancelarul William de Longchamp se mânie mai cu osebire la auzul crimelor lui Robin.

— Unui astfel de om, milord — spuse el — tatăl tău, regele Henry, binecuvântată fie-i memoria, nu i-ar fi îngăduit să săvârşească atâtea crime în toţi aceşti ani! Mai degrabă ar fi trimis o armată de arcaşi în pădurile prin care se ascunde, ar fi vânat pe toţi tâlharii şi i-ar fi spânzurat.

— Slujba ta, domnule episcop, îţi cere să faci asta — i-o întoarse regele Richard aspru. Te-am lăsat să guvernezi ţara cu dreptate, să pedepseşti jafurile, omorurile şi răzmeriţele, dar se pare că n-ai făcut decât să măreşti încurcăturile şi dezordinea.

Mulţi din nobilii care-l urau pe episcop zâmbiră văzând supărarea oglindită pe faţa lui William de Longchamp. Îl goniseră din Anglia fiindcă era trufaş şi asupritor, de aceea le plăcu mult răspunsul regelui.

— Mai mult, sir — grăi Hamelin, conte de Warenne — dacă lordul-episcop ar fi putut să-l spânzure pe acest dârz proscris, maiestatea ta ar fi rămas mult şi bine în închisoare.

Cu toţii se întoarseră miraţi spre de Warenne când îl auziră vorbind astfel şi când văzură că zâmbea.

— Cum aşa, de Warenne? întrebă regele Richard.. Ce rol a avut ticălosul ăsta în eliberarea mea?

— Se pare, sire — fu răspunsul — că deşi îi place cam prea mult carnea cerbului tău, că deşi păcătuieşte faţă de mulţi oameni, fie bogaţi, fie săraci, el totuşi te iubeşte în aceeaşi măsură, ba chiar mai mult decât mulţi cavaleri şi lorzi. Trăieşte din dijma pe care o ia de la cei ce călătoresc prin pădurile tale şi, după cum am aflat, a strâns multă îmbrăcăminte preţioasă şi grămezi de bani. Jumătate din bogăţia lui a trimis-o lordului-primar din Londra, o avere cu care s-ar fi putut răscumpăra un conte. O dată cu banii, a trimis şi un mesaj care suna aşa: *„Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din Sherwood, spre folosul iubitului lor rege, pe care să-l scape Domnul cât mai iute de duşmanii lui răi de acasă şi din străinătăţi”.* Mai mult, sire — continuă de Warenne, în timp ce curtenii se uitau surprinşi unii la alţii — şi-a luat asupra lui sarcina de a strânge dările în părţile acestea; astfel, mulţi canonici burtoşi, egumeni şi arhimandriţi care nu voiau să plătească impozitul pentru eliberarea ta, mulţi burghezi zgârciţi, cavaleri şi răzeşi au primit noaptea vizita acestui proscris şi au fost siliţi să plătească impozitul. Pe cinstea mea, după cum mi s-a povestit, oamenii aceştia au trebuit să-şi plătească de două ori impozitul, o dată lui Robin Hood şi încă o dată perceptorilor, şi mult i-a chinuit lucrul ăsta.

Regele râse din inimă şi nobilii i se alăturară, mărindu-i veselia. De Warenne vorbi mai departe:

— Proscrisul a trimis dijma şi impozitele strânse astfel tot lordului-primar, împreună cu acest mesaj, după cum mi s-a spus: *„Pentru eliberarea regescului meu stăpân, de la canonici şi cavaleri îndărătnici şi de la alţi mocofani care nu-l iubesc pe regele lor nici de-un ban, totul adunat de mâinile lui Robin Hood şi ale pădurenilor săi”.*

— Pe legea mea — zise Richard, cu seriozitate — în omul ăsta sălăşluieşte mult simţ al dreptăţii. E limpede că ţine la libertate şi că-i e tare milă de cei ce stau întemniţaţi şi văd lumina soarelui târându-se pe podeaua celulei lor. Pe sufletul binecuvântatului meu părinte,

dacă şi alţi vasali ai mei ar fi fost tot atât de iubitori şi de zeloşi ca acest proscris, n-aş fi lâncezit în castelul de la Hagenau mai mult de o lună.

Se uită întunecat la cei din jurul mesei şi văzu multe feţe pălind, fiindcă mulţi ştiau că nu prea se osteniseră să adune suma care ar fi eliberat pe lordul lor. De asemenea, mulţi se lăsaseră un pic ademeniţi de făgăduielile acelui frate trădător al regelui, contele John de Mortaigne.

— Pe legea mea, vreau să-l văd pe proscrisul acesta — zise regele — şi să ştiu ce fel de om este! Cum a călcat el legea?

— Omorând pe fratele meu, sire — grăi William de Longchamp. L-a ucis pe sir Roger pe drumul mare şi apoi a mai ucis cinci oameni înarmaţi ai abatelui de la St. Mary, în York. De atunci omorurile şi jafurile lui au fost nenumărate.

— Cred că ţi-a ucis fratele, domnule episcop, fiindcă sir Roger voia s-o răpească pe lady Mariana, fiica lui Fitzwalter — zise de Warenne cu voce liniştită. Nu e oare aşa? Fratele tău, cu o ceată de netrebnici, s-a aruncat asupra ei şi a servilor ei în pădure, voind s-o ducă la castelul său, pe care oamenii îl numesc Evil Hold, după câte am auzit; dar proscrisul acesta era ascuns prin apropiere şi l-a ucis pe Roger trimiţându-i săgeata prin vizetă.

— Pe credinţa mea — zise regele Richard care lăuda totdeauna faptele vitejeşti săvârşite întru salvarea femeilor de maltratări şi prigoană — a fost o faptă îndreptăţită. După cât îmi amintesc, nu e prima femeie pe care a prigonit-o fratele tău, Roger, domnule episcop!

William de Longchamp se uită crunt la contele de Warenne, care zâmbea fără grijă, înfruntând privirea mânioasă a duşmanului său.

— Îmi dau seama, sire — zise cancelarul Williams întorcându-se către rege — că nu pui mare preţ pe uciderea bietului meu frate. Totuşi acest hoţ şi ucigaş Robin Hood, a săvârşit mai de curând isprăvi care cu siguranţă n-or să-ţi câştige favoarea. A omorât pe şeriful din Nottingham, Robert Murdach, a luat în căsătorie pe lady Mariana, una din pupilele tale; mai mult, a momit un cavaler, ale cărui pământuri se întind în apropierea acestui castel, şi l-a luat cu el să jefuiască prin pădurile tale.

— Care e numele acestui cavaler? întrebă regele cu privirea înăsprită, fiindcă, dacă trecea cu vedere multe isprăvi ale răzeşilor, nu avea îngăduinţă faţă de cavalerii care-şi uitau cinstea şi se proscriau.

— E sir Richard din Lee şi moşiile lui sunt la Linden Lee, lângă Nottingham — zise William de Longcharap

— Am să-i iau pământul — vorbi regele supărat — iar capul lui va cădea, renegatul! Faceţi o proclamaţie — continuă el, întorcându-se către unul din slujbaşii vistieriei, care şedea în spatele său. Oricine-l va prinde pe acest cavaler şi-mi va aduce capul lui, îi va lua pământurile în stăpânire.

— Dacă tiu ţi-e cu supărare, sire — grăi un cavaler bătrân, desprinzându-se dintr-un grup de lorzi bogat îmbrăcaţi din spatele regelui — aş spune că nu se află om în viaţă care să poată folosi pământul cavalerului atât timp cât prietenul său Robin şi oamenii lui se mai află în pădure, cu arcurile lor.

— Cine eşti? îl întrebă regele — şi ce te face să crezi asta?

— Sunt John de Birkin, sire — zise bătrânul cavaler. Sir Richard din Lee a fost prietenul meu şi de când a fugit el, noul şerif din Nottingham a încercat să păstreze castelul în numele tău, dar nimeni n-a putut să locuiască acolo. În timp ce noii arendaşi ai castelului se plimbau pe câmp, au fost loviţi de săgeţi venite din pădure, servitorii lor au fost bătuţi ori au fugit şi toţi şerbii care locuiau pe acolo s-au alăturat stăpânului lor din pădure.

— Pe sufletul tatălui meu — spuse regele, ridicându-se de pe scaun — dacă vorbeşti adevărat, înseamnă că oamenii cumsecade locuiesc în pădure, iar laşii sunt nişte legiuitori netrebnici; ei pretind că guvernează în numele meu şi mă ţin să lâncezesc în închisoare. Vreau să-l văd pe acest proscris! De Birkin, trimite vorbă tâlharului că se va bucura de ocrotirea mea. atât la venire cât şi la plecare şi că vreau să-i vorbesc, lui, care mă iubeşte, deşi mi-a omorât şerif şi cavaleri.

După ce castelul din Nottingham se predă regelui, acesta plecă să vâneze în pădurea Sherwood, pe care mai înainte n-o văzuse niciodată; îi plăcură mult copacii uriaşi de acolo, poienile frumoase şi line, dealurile semeţe şi văile domoale. În ziua aceea, grupul de vânători în care se găsea şi regele stârni un cerb la Rufford Brakes; animalul era atât de sprinten şi puternic, încât purtă câini şi călăreţi pe o distanţă de mai multe mile spre nord, în pădurea Barnisdale; când ajunseră însă acolo, se lăsă amurgul, se făcu târziu şi cerbul fu părăsit. În noaptea aceea regele dormi în casa călugărilor benedictini din Gildingcote, iar în ziua

următoare îşi trimise vânătorii prin pădure, ca să facă strigări prin sate, castele şi oraşe că cerbul pe care îl urmărise regele şi-l pierduse cu o zi mai înainte era denumit „cerb proclamat de rege", astfel că nimeni nu trebuia să-l omoare, să-l rănească ori să-l gonească; animalul era înfăţişat ca având un anumit semn distinctiv, după care orice pădurean de treabă putea să-l recunoască repede.

Regele Richard se ducea să vâneze prin pădure în fiecare zi, dar niciodată în acelaşi loc; totuşi nu putu să afle unde se ascundea Robin Hood. Până la urmă chemă la el pe pădurarul-şef din Sherwood, pe nume Ralph FitzStephen.

— Nu ştii, domnule pădurar — îl întrebă regele — unde ar putea mesagerul meu să schimbe o vorbă cu acest proscris? Te îngrijeşti foarte prost de pădure dacă îngădui să trăiască nestânjeniţi în ea douăsprezece duzini de proscrişi, care îmi omoară cerbii după bunul lor plac! Găseşte-mi-l pe Robin Hood, altfel îţi pierzi slujba!

Ralph FitzStephen era un om îndrăzneţ şi răspunse pe loc:

— Regescul meu stăpân, nu e vorba dacă eu ori maiestatea ta îl găseşte pe Robin Hood, ci dacă Robiri Hood îngăduie să fie găsit. Îndrăznesc să spun, sire, că în aceşti ultimi ani am încercat de nenumărate ori să-l prind pe el şi banda lui şi am dat o mână de ajutor în acelaşi scop tuturor şerifilor care treceau prin desişurile pădurii, dar acest proscris se ascunde chiar ca o vulpe şi are găuri multe, ca şi ea. Totuşi, am să fac ce pot ca să ţi-l aduc.

După aceea, FitzStephen adună la el pe toţi pădurarii, le spuse ce vorbise cu regele şi se sfătui cu ei în privinţa celui mai bun mijloc de a împlini dorinţa regelui. Unul zicea într-un fel, altul în alt fel, până când pădurarul-şef îşi pierdu răbdarea.

— Afară cu voi, netoţilor! strigă el. Dacă pezevenghiul ăsta de proscris ar fi numai pe jumătate atât de viclean cât este, şi tot n-ar avea decât să se joace cu nişte nătângi ca voi. Nu e de mirare că n-aţi putut să-l prindeţi până acum. Afară cu voi, duceţi-vă la plimbare; nu mă pot bizui decât pe mine însumi.

Foarte abătuţi, pădurarii plecară la treburile lor. Mulţi din ei purtau urmele rănilor căpătate în întâlnirile cu Robin şi cu oamenii lui şi îşi dădeau seama că dacă şeful lor nu va descoperi vreun mijloc de a-l găsi pe proscris şi de a-l aduce la rege, aveau să-şi piardă repede slujbele de pădurari de pe urma cărora căpătaseră atât răni cât şi lovituri, dar totodată câştigaseră şi bănişori frumoşi, împilând pe bieţii oameni şi storcându-i de bani şi de lucruri.

Două zile mai târziu, Ralph FitzStephen veni la locul unde se găsea regele, la castelul Drakenhole, şi ceru audienţă., Când dădu cu ochii de rege, se lăsă pe un genunchi, iar când regele Richard îi porunci să vorbească, zise:

— Sire, am aflat că de când te aţii prin meleagurile astea nordice, proscrisul Robin hălăduieşte pe drumurile Ollerton-ului, oprind pe călătorii bogaţi şi luându-le averile. Am venit acum să te sfătuiesc în ce fel poţi schimba o vorbă cu acest pezevenghi. Ia cinci lorzi, dintre cei ce nu sunt pripiţi ori iuţi la mânie; aşa cred eu, că e bine, altfel te vor trăda înainte de a vorbi cu proscrisul. Împrumută ţoale călugăreşti de la abatele din Maddersay, de dincolo de râul acesta. Eu am să vă călăuzesc şi am să vă duc pe drumurile unde pândeşte Robin şi camarazii lui. Îmi pun jos capul dacă n-ai să-l vezi astfel pe pezevenghi înainte de a ajunge la Nottingham.

— Pe legea mea — zise Richard, râzând din inimă — îmi place sfatul tău, pădurarule! Du-te şi ia odăjdii călugăreşti de la lordul abate pentru mine şi pentru tine şi pentru cei cinci lorzi. Vom merge cu tine.

Deşi ziua era pe ducă, Richard voia să pornească la drum de cum i se aduseră hainele călugăreşti; el îmbrăcă anteriul negru peste pieptarul său bogat împodobit cu leoparzii de Anjou şi crinii Franţei. Îşi aşeză pe cap o pălărie largă, aşa cum purtau canonicii când călătoreau. Se bucura mult la gândul că-l aşteaptă o aventură atât de ciudată; glumea şi râdea cu cei cinci cavaleri pe care-i alesese să meargă cu el. Aceştia: erau Flamelin, conte de Warenne, Ranulf, conte de Chester, Roger Bigot, William, conte de Ferrers şi sir Osbert de Scofton.

După o oră se aflau pe drum; ceata părea alcătuită din cinci călugări de seamă ai vreunei mănăstiri importante, ce se duceau la treburile lor. Erau urmaţi de doi cai încărcaţi cu bagaje, după care veneau alţi trei, mai voinici, încărcaţi cu provizii, tacâmuri şi haine bogate. Caii erau sub supravegherea a doi pădurari deghizaţi în servitori mănăstireşti.

Călăreau de o oră şi se făcuse întuneric. Richard glumea cu cavalerii şi din când în când cânta vreo melodie. Când noaptea îi îndemnă să facă popas, Ralph FitzStephen sugeră să se abată puţin din drum, ca să ajungă la casa canonicilor din Clumber, unde aveau cu siguranţă să găsească adăpost pentru noapte. Regele acceptă şi, după un mic înconjur prin pădure, fură

primiţi în arhondaricul canonicilor. Afară de un negustor, de cei trei oameni ai lui ce tocmai îşi luau masa, şi de un om care, după aerul lui nepăsător şi îmbrăcămintea neîngrijită, după cetera ce o avea, părea vreun menestrel ori jongler, sala aceea mare era goală. Oamenii regelui nu spuseră nimănui cine erau, căci ar fi fost invitaţi într-o sală deosebită, ca să cineze cu călugării; regele Richard dorea însă să rămână necunoscut.

Hrana fu adusă din desagii purtaţi de caii de povară, iar regele şi lorzii şi Ralph FitzStephen mâncară la o masă din sala abia luminată de trei-patru torţe care sfârâiau, pâlpâiau şi fumegau în aplicele lor prinse de stâlpi.

— Îţi spun că eşti un prost! se auzi deodată vocea supărată a negustorului.

Părea că se certa cu jonglerul, care râdea şi-şi ciupea, cetera în timp ce-i răspundea în bătaie de joc.

— Un coate-goale ca tine nu cunoaşte valoarea banilor şi de aceea pierderea lor nu înseamnă nimic în ochii tăi.

— Câtă frământare îţi pricinuiesc banii, bunule negustor! răspundea menestrelul. Te condamni chiar tu cu gura ta. Cel ce are bani pare că totdeauna i-e frică să nu-i piardă. Spune-mi, poţi să dormi vreodată liniştit? Poţi să te încrezi cu totul în vreunul din oamenii tăi? Nu ţi-e mereu teamă să nu sară vreun hoţ la tine şi să-ţi taie gâtul ca să-ţi ia bănişorii? Da, cel ce are bani este duşmanul lui propriu şi totdeauna se chinuie şi se frământă. Cât despre mine, uite, n-am bani şi de aceea nici griji.

Îşi ciupi iar cetera şi începu să cânte vesel un cântec de petrecere.

— Află, neguţătorule — continuă el, în timp ce acela îl privea înciudat — că niciodată n-am avut la mine mai mult de doi ducaţi odată şi când i-am avut, am fost atât de înfricoşat ca nu cumva vreun răuvoitor să spună că i-am furat ori să încerce să mi-i fure, încât m-am grăbit să-i cheltuiesc şi, când am scăpat de ei, m-am simţit din nou fericit. Da-mi un colţ adăpostit de vânt noaptea, o bucată de pâine cu carne şi vin la fiecare oră, cetera şi drumul liber înaintea mea şi te las în pace, domnule neguţător, să-ţi ţii la zi registrele de socoteli, baloturile cu haine scumpe şi plânsetele arţăgoase că ai lăsat câteva lire amărâte în mâinile unui proscris îndrăzneţ.

— Tâlharul! Ar trebui să i se ardă ochii şi să i se taie urechile! strigă negustorul. Dacă i-aş fi spus sincer cât aveam, n-aş fi fost poate jefuit de toţi bănuţii strânşi la târgul din Nottingham.

— Ha-ha-ha! râse jonglerul, tare şi îndelung. Aici e buba, aşa e? Proscrisul ţi-a întins momeala lui veche, nu-i aşa, şi tu ai muşcat-o! Sufletul tău zgârcit n-a putut spune adevărul şi de aceea, când proscrisul ţi-a găsit bani mai mulţi decât ai mărturisit, ţi i-a luat pe toţi! Ha-ha-ha, domnule neguţător, dacă ţi-ai fi iubit mai puţin avutul, ai mai fi avut acum o parte din el.

— Ce spui? strigă regele din locul unde se afla, întorcându-se către negustor. Cine te-a jefuit?

— Cine m-a jefuit, domnule preot? răspunse în derâdere negustorul, fiindcă preoţii nu erau iubiţi de negustori din cauza dărilor multe şi a dijmei ce cereau pentru a-i lăsa pe aceştia să-şi vândă mărfurile în târgurile lor. Cine altul decât nepotul ăsta al satanei, tâlharul rătăcitor Robin Hood! Dacă ai să mergi mâine pe drumul mare, domnule preot, sper să-ţi facă şi ţie ceea ce mi-a făcut mie.

— Omule, eşti îndurerat ca un urs căruia câinele i-a muşcat urechea — zise menestrelul râzând. Vorbeşte mai cuviincios cu biserica şi cu servitorii ei. Gândeşte-te, îndureratule, că unul ca ei te-a botezat şi te-l făcut creştin (dacă într-adevăr eşti creştin şi nu un câine necredincios), că numai cu ajutorul lor poţi si mori şi să fii înmormântat, că altfel eşti aruncat mort pe drumuri, aşa cum am văzut întâmplându-se cu oameni mai bogaţi şi mai limbuţi decât tine.

Negustorul se uită urât şi mârâi la menestrel, apoi se întoarse şi, înfăşurându-se în manta, arătă că dorea să uite paguba dormind.

— Nu lua în seamă ce spune, domnule abate — spuse menestrelul. Nu omul din el vorbeşte, ci negustorul jefuit de câştigul său. Uite, vine cineva tot atât de vesel pe cât e de trist negustorul.

Uşa sălii se deschisese după ce un alt călător ciocănise în ea. Peste paiele şi resturile răspândite pe podea, păşeau acum un bătrân sărman şi nevasta lui. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi fiecare ducea câte o legătură mică, în care ţineau desigur tot ceea ce aveau.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi, oameni buni — grăi bătrânul, a cărui faţă era luminată de un zâmbet. Îşi scoase pălăria peticită, salutând mai întâi călugării îmbrăcaţi în negru, şi apoi pe menestrel, care rânji drept răspuns şi se scula, măturând podeaua cu pălăria

lui cu pene tocite, în chip de plecăciune către bătrân.

— Salut ţie, bătrâna inimă veselă! zise el. Dacă n-aş şti că cea mai apropiată cârciumă se află la douăsprezece mile bune de aici, aş zice că ai în tine zeama binecuvântată a strugurilor roşii. De ce te bucuri aşa?

— Domnule — grăi bătrânul cu veselie, în timp ce-şi punea legătura pe o bancă — am avut parte de cea mai frumoasă aventură şi am întâlnit pe cel mai cumsecade nobil de care am auzit sau pe care l-am văzut vreodată. Ne depărtasem abia patru mile de Ollerton, şi m-a cuprins frica de pădure. Era deasă, plină de copaci şi în fiecare clipă mă temeam să nu iasă din întuneric vreun hoţ înspăimântător, care să ne taie beregatele şi să ne fure cei câţiva bani pe care-i aveam.

— Suntem oameni săraci, domnule — interveni bătrâna, care avea un chip senin, deşi mâinile-i erau noduroase şi umflate de munca de o viaţă. Nu suntem obişnuiţi să călătorim. Ne ducem să-l scoatem pe bietul nostru fiu din închisoarea de la Tickhill.

— Cum a intrat fiul tău în închisoare, femeie? întrebă o voce blândă care venea dinspre călugării îmbrăcaţi în negru. Era a regelui.

Bătrâna fu aproape copleşită când îşi dădu seama că cel ce-i vorbea avea o înfăţişare de nobil, căci ea era doar o femeie sărmană din Nottingham. Se aplecă adânc şi răspunse:

— Oh, domnule preot, era sleit de munca grea ce-o făcea pentru meşterul Peter Greatrex, armurierul, şi a plecat să găsească o slujbă mai bună, deşi l-am rugat să rămână cu noi. După câteva luni am aflat că a fost prins şi condamnat pentru vagabondaj şi că a fost pus în lanţuri la închisoarea din Tickhill, unde a stat atâta încât şi-a pierdut un picior. Acum ne ducem să-l cerem şi să-l aducem acasă.

— Dar bine, bătrânico — spuse regele — cum crezi că au să-l scoată pe fiul tău din închisoare?

— Suntem părinţii lui, domnule preot — spuse bătrâna cu lacrimi în ochi — şi suntem siguri că bunul nostru Dickon n-a făcut nimic rău. Fără îndoială că or să ni-l dea.

— Hai, hai, nevastă — vorbi şi bărbatul ei — şterge-ţi lacrimile! Nu ne-a spus chiar Robin Hood că o să aibă el grijă când vom fi acolo, să-l primim pe Dickon?

— Robin este nobilul cel cumsecade pe care zici că l-ai întâlnit azi, bătrâne? întrebă regele.

— Da, domnule preot, el este. Trimisese la noi pe unul din oamenii lui, care ne-a spionat printre frunze în vreme ce treceam pe drumul acela înspăimântător; tocmai când mă gândeam la tâlhari şi la tâlhării, apăru mesagerul lui Robin Hood însuşi şi ne chemă să vorbim cu stăpânul lui.

— Am vrut să fugim chiar atunci, domnilor — spuse bătrâna femeie — atât de înspăimântaţi eram de acest Robin Hood, fiindcă, din câte auzisem, era un mare proscris. Dar bătrânelul meu zicea...

— I-am spus să nu se teamă, domnule — reluă bătrânul, supărat de întreruperea ei — i-am povestit doar că Robin era un om prea bun, după câte am auzit, şi că nu jefuia pe oamenii săraci, că mai degrabă voia să afle de la noi dacă vreun negustor bogat ori vreun călugăr, iertaţi-mă, nu venea în urma noastră. Dar el nu ne-a întrebat nimic din toate astea. Nu, domnilor, să vedeţi ce nobil cumsecade a fost.

Bătrânul se aţâţa în timp ce vorbea; faţa i se înroşise, ochii îi străluceau şi dădea din mâini într-o parte şi în alta.

— Ne-a întrebat doar despre noi, cine eram, de unde veneam, unde ne duceam şi de ce. Apoi a poruncit să se aducă demâncare şi vin şi ne-a hrănit de parcă am fi fost lord şi lady, ne-a servit chiar cu mâna lui, domnilor, acesta e adevărul cum vi-l spun, martor mi-e cerul! Apoi mi-a îndopat legătura asta cu pâine şi carne, cu o sticlă de vin, şi ne-a dat din nou drumul. Ba mai mi-a dat şi asta — şi scoase o monedă care luci întunecat în lumina torţelor: era un penny de argint — iar ultimele lui vorbe au fost următoarele: „Bătrâne, o să am eu grijă ca fiul tău să-ţi fie predat când vei ajunge la Tickhill. Şi dacă vreun tâlhar obraznic te opreşte pe dram, ori vrea să te vatăme sau să te jefuiască, spune-i că Robin ţi-a dat liber să treci prin ţara pădurii şi someză-l să te lase să treci, altfel îl ajunge soarta lui Richard Malbête".

— Auziţi ce ticălos prefăcut e acest Robin! răsună vocea stridentă a negustorului, care ascultase totul. Mie mi-a luat tot ce am avut, iar mocofanului ăsta bătrân, care habar n-are de preţul banului, i-a dat un penny de argint, poate chiar unul furat de la mine!

— Ei, lasă gălăgia, afaceristule! strigă aspru menestrelul. Ţi-am spus că Robin are să treacă înaintea ta şi are să ajungă la genunchii sfântului Petre. Dacă nu va fi aşa, înseamnă că nu ştiu

eu cine e om bun şi făcător de bine. Am să fac o poezie din cele ce ai povestit, bătrâne, fiindcă într-adevăr e o faptă demnă de lauda unui poet.

Bătrânul şi femeia se aşezară să mănânce; menestrelul deveni tăcut şi absorbit; rămase cu ochii pe jumătate închişi, murmurând cuvinte desperecheate către ei însuşi, compunându-şi astfel poezia; negustorul şi oamenii lui se înveliră din nou în mantalele lor şi se întoarseră să doarmă pe laviţele înşiruite de-a lungul pereţilor.

Între timp, regele chemă cu un semn pe de Warenne şi-l întrebă cu voce joasă ce înţelegea Robin prin „soarta lui Richard Malbête". Atunci contele şi Ralph FitzStephen povestiră regelui cele întâmplate la York, despre fuga conducătorului bandelor care-i masacrase pe evrei, despre felul în care Robin îl prinsese pe Richard Malbête şi cum îl pedepsise pentru multele lui crime chiar în faţa lui sir Laurence de Raby, şeful poliţiei regale. Când terminară de vorbit, regele rămase tăcut un timp şi adâncit în gânduri. Apoi grăi:

— Mi se pare că nu e om de rând acest Robin Hood. Mi se pare, mai cu seamă, că a făcut dreptate împotriva legii şi că n-aveau dreptate cei ce l-au silit să fugă în pădure şi să devină proscris. El fură de la bogat şi de la trufaş, care ei singuri au furat ca să-şi sature lăcomia şi trufia; în acelaşi timp, dă ajutor săracului, şi asta se pare că nu o mai face nimeni altul. Am să-l întâlnesc pe acest om şi, cu ajutorul cerului, am să mi-l fac prieten.

Apoi regele porunci să se întindă paturile şi toţi se duseră la odihnă.

În dimineaţa următoare grupul cu regele nu înaintase nici cinci mile pe drumul mare spre Ollerton, când deodată apăru din pădure un om înalt, îmbrăcat în haină verde şi în pantaloni de aceeaşi culoare. Ţinea în mână un arc mai lung decât el însuşi; la şold avea o sabie bunişoară şi la cingătoare un pumnal de oţel spaniol. P cap avea o pălărie de catifea în care era înfiptă o pană lungă, smulsă din coada unui fazan.

Avea înfăţişare bărbătească şi privirea ageră; faţa-i şi gâtu-i erau arse de soarele verii, iar părul întunecat; îi atârna pe umeri. Îşi înălţă privirea-i pătrunzătoare spre călăreţul înaintaş şi spuse, ridicându-şi în aer mâna puternică, bronzată:

— Opreşte, domnule abate! Cu îngăduinţa ta, rămâi puţin cu mine!

Îşi vârî două degete în gură şi şuieră ascuţit. Aproape îndată ieşiră din umbra pădurii vreo douăzeci de arcaşi care se rânduiră pe o parte şi pe alta a drumului. Toţi erau îmbrăcaţi în haine şi pantaloni verzi, tociţi şi rupţi pe alocuri; dar fiecare era un bărbat viguros, bine clădit şi cu privirea îndrăzneaţă; fiecare avea arcul lui.

— Suntem răzeşi ai acestei păduri, domnule abate — zise Robin, căci el era omul care vorbise întâi. Trăim din cerbul regelui şi din ceea ce ne dăruiesc lorzii bogaţi, cavalerii şi călugării. Dă-ne, dară, o parte din banii ce-i ai, înainte de a pleca mai departe, domnule abate.

— Bunule răzeş — răspunse regele — nu am la mine mai mult de patruzeci de lire, fiindcă am stat cu regele la Blythe şi am mai cheltuit pe acolo. Totuşi îţi dau bucuros atât cât am.

Regele porunci apoi unuia din oamenii înfăşuraţi în pelerină, din spatele lui, să aducă punga cu bani. Aceasta fu înmânată lui Robin, el o luă şi vorbi:

— Domnule abate, vorbeşti ca un om nobil şi cinstit. De aceea n-am să te mai caut în desagi ca să văd dacă spui adevărul. Iată douăzeci de lire, pe care ţi le înapoiez, fiindcă nu vreau să călătoreşti fără bani de drum. Celelalte douăzeci sunt oprite ca dijmă de trecere. Du-te acum cu bine, domnule abate.

Robin se dădu la o parte ca să lase caii să treacă, scoţându-şi cu demnitate pălăria, în semn de salut. Dar abatele îşi duse mâna la piept şi scoase un pergament. Când îl desfăcu, pielea înţepenită a acestuia pârâi. Era ceva scris pe el, iar în josul lui atârna un disc mare de ceară roşie, cu un sigiliu pe el.

— Îţi mulţumesc, bunule răzeş — zise regele — dar port cu mine salutări din partea bunului nostru rege Richard. Îţi trimite pecetea lui şi porunca să vii să-l întâlneşti la Nottingham după trei zile. Acesta e biletul tău de liberă trecere spre oraş şi înapoi.

Robin se uită aprig la faţa umbrită de glugă a abatelui, se apropie şi luă pergamentul. Se lăsă în genunchi, în semn de respect faţă de scrisoarea regelui, şi spuse:

— Domnule abate, nu mi-e drag nici un bărbat în lume aşa cum mi-e drag graţiosul meu rege. Scrisoarea lui e binevenită şi, pentru osteneala ta, domnule abate, rămâi şi prânzeşte cu noi în felul nostru pădurean.

— Îţi mulţumesc — spuse regele — o fac cu bucurie.

După aceea regele şi cavalerii descălecară şi fură călăuziţi în adâncul pădurii unde se pregătea prânzul, sub copacul de întâlnire al proscrişilor. Robin duse la buze un corn şi dădu drumul unei chemări ciudate. Abia se risipiră ultimele note ale sunetului, că din toate părţile

pădurii, care înconjura poiana unde se găseau, veniră oameni îmbrăcaţi în verde, cu arcuri în mâini şi săbii la şold. Fiecare avea căutătura ageră, deschisă a omului obişnuit cu aerul curat şi cu viaţa liberă şi fiecare, când se apropia de locul unde şedea Robin, îşi scotea boneta în faţa conducătorului său.

— Pe sufletul tatălui meu — şopti Richard la urechea lui de Warenne — am în faţa ochilor o privelişte plăcută, totuşi tristă! Sunt oameni straşnici şi ascultă de porunca acestui proscris mai abitir decât ascultă cavalerii mei de mine.

Regele şi cavalerii dădură toată cinstea prânzului bun, aşternut în faţa lor şi, după ce terminară de mâncat, Robin vorbi astfel:

— Acum, domnule abate, ai să vezi ce fel de viaţă ducem, astfel ca să ai ce povesti regelui nostru când ai să te întorci la el.

Se înălţară ţinte şi câţiva proscrişi aleşi începură să tragă în ele; erau atât de mici şi de îndepărtate, încât regele se minuna că puteau fi totuşi nimerite. Dar se minună şi mai mult când Robin porunci să se înfigă în pământ o nuia din vârful căreia atârna o ghirlandă de trandafiri.

— Cel ce nu trage prin ghirlandă — strigă Robin — îşi pierde arcul şi săgeţile şi primeşte o palmă de la cel mai bun arcaş.

— E o tragere grozavă! zise Richard, stând deoparte cu cavalerii săi. Ah, dacă aş avea cinci sute de arcaşi buni ca ăştia, care să vină cu mine peste mare! I-aş ciurui surtucul regelui Franţei şi l-aş face să îngenuncheze înaintea mea!

De două ori trase Robin în ţintă şi de fiecare dată spintecă nuiaua. Alţii mai greşiră şi destui primiră o palmă de la Robin. Chiar Scarlet şi Micul John simţiră greutatea braţului său, dar Gilbert nimeri aproape tot aşa de bine ca Robin. Apoi Robin trase pentru a treia oară şi avu ghinion, fiindcă săgeata lui trecu la trei degete de ghirlandă. Arcaşii izbucniră toţi în râs şi strigară:

— Ai greşit! Ai greşit!

— Mărturisesc că da — strigă Robin râzând şi chiar atunci văzu apropiindu-se un grup de călăreţi printre copacii din partea cealaltă a poienii. Era frumoasa, Mariana, soţia lui, îmbrăcată în verde, cu arcul şi săgeţile la şold, însoţită de sir Richard din Lee, de Alan de Tranmire şi de lady Alice, soţia acestuia din urmă.

Robin se întoarse către abate şi-i spuse:

— Îţi încredinţez arcul meu şi săgeata, domnule abate, fiindcă eşti mai presus de mine. Ai să-mi dai o palmă, aşa cum ai dreptul.

— Nu se cade — spuse abatele şi îşi strânse gluga mai pe lângă obraz, ca să-şi ascundă faţa de privirea pătrunzătoare a lui Robin şi de ochii celor ce tocmai se apropiau călare.

— Loveşte cu îndrăzneală, domnule abate! îl îndemnă Robin. Îţi îngădui să faci acest lucru.

Regele zâmbi, îşi dezveli braţul şi izbi atât de puternic, în pieptul lui Robin, încât proscrisul se dădu câţiva paşi înapoi şi fu cât pe ce să cadă la pământ. Îşi reveni totuşi şi, apropiindu-se de rege, de pe a cărui faţă gluga căzuse din cauza forţei loviturii, îi spuse:

— Pe Sfânta Fecioară, ai nitică putere în braţ, domnule abate, dacă abate eşti ori călugăr. Eşti un bărbat vânjos!

În clipa aceea, sir Richard din Lee sări din şa şi, scoţându-şi pălăria, alergă spre ei strigând:

— E regele! Îngenunchează, Robin!

Cavalerul îngenunche el însuşi în faţa lui Richard Inimă de Leu, care îşi trase acum gluga de pe cap, arătându-şi părul castaniu şi faţa frumoasă, luminată de ochii albaştri, mândri, dar binevoitori. Îşi dădu în lături pelerina neagră ce o purta şi lăsă să i se vadă pieptarul de mătase scumpă, blazonat cu leoparzii de Anjou şi crinii Franţei.

Robin şi proscrişii, ca şi Alan de Tranmire, îngenunchează, iar frumoasa Mariana şi lady Alice, descălecând de pe caii lor, făcură amândouă câte o reverenţă.

— Pe sufletul tatălui meu — zise Richard râzând din inimă — straşnică aventură! De ce îngenunchezi, bunule Robin? Nu eşti tu regele pădurii?

— Stăpâne, rege al Angliei — grăi Robin — te iubesc şi mi-e teamă de tine. Te implor să ne ierţi, pe mine şi pe oamenii mei, pentru toate faptele ce le-am săvârşit împotriva legilor tale. Din bunătatea şi graţia ta, dă-ne nouă iertarea!

— Ridică-te, Robin, căci, pe legea mea, n-am mai întâlnit niciodată în pădure un bărbat ca tine, croit după inima mea — zise regele. Îl prinse pe Robin de mână şi-l ridică de la pământ. Pe Sfânta Fecioară, trebuie să părăseşti felul ăsta de viaţă, să-mi fii vasal şi să te porţi ca un

iubitor de legi!

— O fac cu dragă inimă, regescul meu stăpân — vorbi Robin.

— Aşa să fie — răspunse regele. Cunosc toate isprăvile tale. Te-ai căsătorit cu o bogată pupilă a mea, împotriva legilor şi datoriei. Această frumoasă doamnă este aceea care şi-a părăsit avere, şi cinste, şi moşii de dragul tău?

Frumoasa Mariana căzu în genunchi în faţa regelui, care îi dădu mâna să i-o sărute, după care o ridică de la pământ.

— Haide — îi spuse regele — ai renunţat la multe, ca să vii lângă arcaşul tău iubit, frumoasă doamnă. Recunosc că ţi-ai ales un bărbat îndrăzneţ şi viteaz. Ai fost pupila mea şi îţi dau cu bucurie pe cel ce ţi l-ai ales tu singură.

Vorbind astfel, regele împreună mâinile lui Robin şi ale Marianei, care se simţiră amândoi fericiţi că primeau chiar din partea regelui iertare pentru ceea ce săvârşiseră împotriva legilor lui.

— Dar — continuă regele zâmbind — ai făcut atât de multe isprăvi îndrăzneţe, Robin, încât trebuie să-ţi dau o pedeapsă pentru ele. Mergi şi du o viaţă liniştită, după anii aceştia de luptă şi furişări. Ia-ţi soţia ta frumoasă şi locuieşte cu ea pe pământul ei de la Malaset, în pace cu cerbul meu şi cu supuşii tăi. Respectă legile pe care înţelepţii mei sfetnici le fac pentru pacea şi prosperitatea acestui regat. Făcând aşa, ai să te bucuri de iertarea mea.

— Regesc stăpân — grăi Robin, adânc mişcat de generozitatea regelui — pentru iertarea şi favoarea ta am să-ţi fiu veşnic un slujitor credincios şi nedezmînţit.

— Îngrijeşte-te, de Warenne — vorbi regele — ca Robin, în virtutea căsătoriei lui cu Mariana, să fie pus în posesia tuturor pământurilor şi drepturilor ei.

— Am să mă îngrijesc, sire — răspunse puternicul conte Hamelin — cu atât mai vârtos cu cât mă gândesc că l-am avut pe Robin de ajutor la strângerea impozitelor tale de la castelele şi oraşele din Lancashire.

Regele râse şi se întoarse către Robin.

— Pentru ajutorul ce mi-ai dat la strângerea răscumpărării mele, îţi mulţumesc — spuse el.

Apoi Robin îl aduse pe sir Richard din Lee la rege, care ascultă rugămintea lui sir Richard, îi înapoie pământurile şi-l iertă pentru că păcătuise împotriva legilor, dându-i ajutor lui Robin.

La sfârşit, Alan şi lady Alice îngenuncheară în faţa regelui şi-i povestiră în ce fel ei şi sir Walter de Beauforest, tatăl Alicei, îşi atraseseră duşmănia lui sir Isenbart de Belame şi trăiseră mereu cu teama că senioria şi pământul lor să nu fie atacate fără veste de acest cavaler. Regele îi întrebă amănunţit de faptele lorzilor din Wrangby, şi fruntea i se întunecă de mânie când auzi cât de mult împilau aceia.

— Sunt o ceată de ticăloşi — zise el la urmă cu tristeţe. Dar eu şi ceilalţi fii neascultători ai scumpului meu tată le-am înlesnit răutăţile, fiindcă am aruncat ţara în război şi neorânduire. Fratele meu John a vrut să facă la fel, în timp ce eu mă luptam pentru Sfântul Mormânt, iar lorzii ăştia ticăloşi au făcut avere în tovărăşia lui. De Warenne, am să vorbesc mai târziu cu aceşti lorzi din Evil Hold. Să isprăvim mai întâi cu trădătorul de Philip de France, şi să-l gonim de pe pământurile mele din Normandia şi Acvitania. Când mă voi înapoia, voi mătura aceste castele rele de pe suprafaţa pământului şi voi stârpi cuibul de vipere şi şerpi care se ascunde în dosul zidurilor lor groase.

Două zile după aceea, heraldul regelui aducea un pergament portarului de la Wrangby, dar nu rămase acolo nici să mănânce, nici să se odihnească, semn al supărării regelui. Când Isenbart de Belame citi pergamentul, gura i se strâmbă de un râs sarcastic şi amar.

— Aşa — zise el cu dispreţ — regele îi ţine la piept pe proscrişi fiindcă are nevoie de arcaşi buni în războiul din Normandia. Şi mă înştiinţează că orice vătămare adusă lui sir Walter de Beauforest, Alan de Tranmire ori lady Alice ori pământurilor, castelelor, şerbilor şi altor posesiuni ale lor vor fi socotite crime împotriva voinţei regelui şi pedepsite ca acte de trădare.

Aruncă pergamentul la pământ şi ochii i se umplură de o lumină rea.

„Trebuie să mai aştept până să-mi vină rândul — mormăi el în sine. Cine ştie? Regele se va juca de-a cucerirea castelelor cu Philip de France. Poate că într-o zi moare şi când contele John va lua tronul, voi fi liber, să fac ce am să vreau cu acest proscris obraznic şi cu prietenii lui. Voi aştepta să-mi vină rândul!”

După cum poruncise regele, Robin se duse cu frumoasa Mariana la castelul din Malaset şi-l luă de sub paza lui Scrivel de Catsty, care-i predă fortul, senioria şi întinsele-i moşii cu o graţie silită. Acolo trăi Robin în pace şi bunăstare, îngrijind de pământul soţiei sale ca un bun

gospodar şi atent guvernator, păzind ţarina de încălcări din partea lorzilor vecini şi apropiindu-şi toţi servii şi răzeşii prin bunătate şi sinceritate.

Cu Robin veniră Hob din Colină şi Ket Spiriduşul împreună cu cele două surori ale lor. Mama le murise în movila verde, puţin timp înainte, iar ei doreau de aceea să plece de acolo. Micul John veni şi el cu Robin, la fel şi Gilbert, nepotul lui Scarlet, care o luă de nevastă pe Sibbie, una din surorile spiriduşilor, şi trăiră cu toţii într-o căsuţă dată lor de Robin. Cealaltă soră, Fenella, se mărită cu Wat Graham de Car Peel, un viteaz luptător mărginaş, iar despre copiii lor multa vreme s-a spus că aveau darul fermecat de a se face nevăzuţi, precum şi alte puteri supranaturale.

Toţi ceilalţi proscrişi primiră oferta regelui, care le dădea solde mari şi parte bună din prăzi, ca să meargă cu el în Normandia şi să se lupte cu regele Franţei şi cu „cameleonii" din Poitou. Mulţi îşi lăsară oasele pe acolo; după ce regele Richard fu omorât, vreo douăzeci-treizeci se întoarseră înapoi, unii cu prăzi bogate, alţii tot atât de săraci ca la plecare şi cu toţii se îndreptară rând pe rând spre Malaset, unde „scutierul Robin", cum era numit acum, le făcu loc pe pământul său.

Printre cei ce se întorseseră din Franţa erau Will Arcaşul, Scarlet şi Much, fiul lui Miller; Arthur Prietenosul fusese ucis la asediul castelului Chaluz, unde murise şi regele, iar Scadlock se înecase în timpul unei furtuni pe mare, în faţa portului Rye. Cu ceilalţi proscrişi care mai rămăseseră, Robin alcătui un corp de luptători cum nu se mai întâlnise, şi plecă în sud, în anul 1215, ca să lupte, împreună cu baronii, împotrivă noului rege, pentru libertate şi pentru izgonirea tiraniei şi împilării.

Trecură astfel şaisprezece ani peste capetele lui Robin, şi al frumoasei lui soţii, Mariana; în tot acest timp trăiră fericiţi la Malaset, în ciuda necazurilor şi dezordinii care tulburau minţile oamenilor şi răspândeau neîncrederea în ţară, când regele John sfidă pe papă.

În castelul lui de la Wrangby, sir Isenbart de Belame punea încă la cale cum să se răzbune pe Robin Hood şi-şi aştepta rândul cu răbdare! Era deseori vizitat de sir Guy de Gisborne şi se sfătuia cu sir Baldwin Omorâtorul, cu sir Roger de Doncaster, şi cu sir Scrivel de Catsty. Toţi împreună urzeau în taină în ce chip era mai bine să-l prindă şi să-l omoare pe Robin, când va sosi vremea.

X.
INCENDIEREA CASTELULUI EVIL HOLD

Era o zi de iarnă timpurie, în anul 1215. O ceată de oameni străbătea un podiş aşezat la răsărit de întinsele ţinuturi sălbatice din Peak. În fruntea cetei era Robin Hood, îmbrăcat în zale, coifu-i de pe cap sclipind în soarele apusului. După el veneau şaizeci de oameni bronzaţi, cu feţe cinstite de răzeşi, fiecare cu arc si tolbă de săgeţi, fiecare cu o sabie încinsă la şold. Vreo douăzeci din ei erau vechi proscrişi de-ai săi; mai înalt decât toţi, lângă ceilalţi păşea Micul John, care îşi rotea ochii lui căprui, pătrunzători, în toate părţile peste câmpia deşartă ce se întindea departe până în purpuriul zărilor, într-o parte şi în alta. Lângă Robin, dar puţin în spatele lui, venea Ket Spiriduşul, luptător hotărât dar mic la stat, totuşi om a cărui vigoare se manifesta în fiecare privire, în fiece mişcare. Nu departe de el erau Scarlet, Will Stuteley şi Much, fiul lui Miller.

Pe faţa lui Robin plutea un aer de îngrijorare, de tristeţe. Fusese cu baronii când au smuls Carta Libertăţii din mâinile tiranice ale lui John şi rămăsese cu ei în sud, crezând că lupta pentru libertate fusese câştigată. Apoi deodată aflaseră că nişte mercenari străini debarcaseră şi dădeau ajutor regelui împotriva baronilor răzvrătiţi. Hoardele străine, însetate de sânge şi jaf fuseseră văzute în număr atât de mare, încât baronii îşi pierdură firea şi se retraseră. Mulţi plecară să-şi aperi propriile lor castele şi pământuri, fiindcă mercenarii regelui tâlhăreau prin nord, furând, arzând şi ucigând. Robin Hood făcu la fel, temându-se să nu i se întâmple vreun rău blândei sale soţii rămase în valea paşnică de la Malaset, la graniţa comitatului Lancaster.

Şi Robin se întreba dacă nu cumva îşi întârziase prea mult plecarea. La fiecare pas, pe drumul ce-l făceau spre nord, vedeau urmele distrugerilor şi masacrelor făptuite de rege şi de hoardele lui străine. Fiecare casă din satele pe lângă care treceau era nimicită de foc, cadavrele zăceau înţepenite pe zăpadă ori risipite prin cenuşa focului, pe locuri unde răsunaseră odată râsetele şi veselia celor morţi acum. Fumuri se înălţau deasupra orizontului îngheţat, arătând încotro pârjolea şi măcelărea armata de bandiţi a neruşinatului rege. Dintr-un castel pe care-l întâlniră nu se mai vedeau decât ruine fumegânde; în sala ce încă mai mocnea înăbuşit găsiră două fete, una mută de durere, alta pe jumătate înnebunită de groază, aplecate asupra corpului tatălui lor, un bătrân cavaler pe care regele său îl torturase până la moarte încercând să afle de la el locul unde îşi ascunsese bănetul.

Din când în când, în timp ce călărea, Robin îşi înălţa capul şi privea repede înainte. Se temea să nu vadă vreun nor de fum care să-i arate că vreo bandă desprinsă din armata de ticăloşi a regelui ajunsese chiar până acolo, în apus, spre Malaset. Dar pe cerul de iarnă, brăzdat de nori violeţi, printre care soarele mergea la culcare, nu se vedeau umbre de fum.

Mai apoi drumul începea să coboare de pe platou şi şerpuia printre stânci şi colţuri calcaroase, apucând spre valea Malaset. Aproape fără să-şi dea seama, Robin grăbi pasul calului, atât era de nerăbdător să ajungă într-un loc de unde, după o cotitură a drumului, sa poată vedea castelul. Atinse în sfârşit acel punct, se opri o clipă şi oamenii săi, care se grăbeau în spatele lui, îl auziră scoţând un urlet înspăimântător. Îşi înfipse apoi pintenii în burta calului şi apucă în goană în jos, pe poteca povârnită.

Când oamenii ajunseră şi ei în locul acela şi priviră spre turnul nu prea înalt al castelului, văzură o dâră uşoară de fum ridicându-se deasupra clădirilor ca dintr-un morman de lemne arse; o tăcere fioroasă plutea peste tot. Oamenii gemură şi începură să alerge, scoţând strigăte îngrozitoare de răzbunare şi desperare — în vreme ce se apropiau de locuinţele ruinate şi de morţii iubiţi.

Cu un calm rece, straniu, Robin sări de pe cal în curtea castelului, în care zăceau corpuri omeneşti, răspândite pretutindeni, tăcute şi desfigurate. Păşi în sală; un nor subţire de fum ieşea de prin încăperi. Castelul fusese incendiat, dar focul nu prinsese. Câteva bănci rupte fumegau grămadă, printre trupurile apărătorilor şi ale atacanţilor, prinşi laolaltă în îmbrăţişarea cruntă în care îşi dăduseră moartea unii altora. Se repezi în sus, pe scara răsucită care ducea la iatacul lady-ei.

Uşa era închisă şi o deschise uşor. În lumina soarelui ce apunea, zări zăcând întinsă pe pat o făptură albă la faţă. Era Mariana. Corpul ei era îmbrăcat în negru, şedea foarte liniştită, şi el îşi dădu seama că era moartă. Mâinile ei lungi, frumoase, erau încrucişate pe piept, iar părul ei negru îi înconjura faţa şi bustul într-o blândă mângâiere. O săgeată scurtă şi neagră zăcea alături de cadavru.

Deodată o mişcare se auzi din dosul draperiilor, O femeie mărunţică înainta spre el şi se

aruncă singură în genunchi în faţa lui. Era Sibbie, soţia lui Gilbert, fata din colină care fusese camerista Marianei. Nu plângea, dar privea în sus, spre el, cu durere în ochii-i mari, căprui, credincioşi.

— Cine a făcut asta, Sibbie? întrebă Robin, cu o voce potolită, joasă.

— Cine altul decât diavolul acela de Isenbart de Belame! spuse femeia cu glas sălbatic, înăbuşit. A omorât-o în timp ce-i vorbea în camera de gardă. I-a luat viaţa ei scumpă cu săgeata asta, cu aceeaşi săgeată pe care fratele meu Hob i-o aruncase pe masă, la Evil Hold. A căzut în braţele mele, mi-a zâmbit, dar n-a putut să vorbească şi a murit aşa. În ziua următoare căci abia ieri au plecat de aici, au luat cu atac castelul a fost luptă grea şi amarnică în curte şi în sală; apoi de teamă să nu te întorci, au jefuit de-a lungul şi de-a latul întregii seniorii. Au luat prizonieri pe fratele meu Hob, rănit, şi încă vreo zece oameni, cărora le-au spus că o să-i pună la chinuri îndată ce vor ajunge din nou la Evil Hold.

Ket Spiriduşul se strecurase în cameră în spatele lui Robin şi auzise totul. Sora lui se întoarse către el şi amândoi îşi strânseră mâinile în tăcere. Apoi, despărţindu-se, ridicară fiecare în aer degetul arătător de la mâna dreaptă, făcând repede o mişcare ciudată, ca şi cum ar fi scris o literă ori ar fi desenat vreo emblemă. Era semnul răzbunării neabătute pe care poporul de sub pământ jura s-o împlinească prin foc şi apă, prin dureri şi chinuri, fără să cunoască răgazul, până ce moartea stăpânei lor nu avea să fie răzbunată.

Robin se aplecă şi sărută fruntea rece a soţiei lui. Apoi, descoperindu-se, îngenunche lângă ea şi se rugă. Nu spuse o vorbă, dar ardea de dorinţa de a stârpi pentru totdeauna viaţa şi puterea lordului de la Evil Hold şi ale tovarăşilor săi de rele.

În noaptea aceea, la lumina torţelor, corpul Marianei fu coborât în mormântul din bisericuţa Malaset, acolo unde se aflau corpurile tatălui şi rudelor ei. În acest timp, ţăranii şi răzeşii care, la apropierea lui Belame şi a hoardei lui de ticăloşi, fugiseră de la ferme şi de pe pământurile lor, pregăteau la castel arme şi harnaşamente. Pe toţi îi mâna o hotărâre cruntă şi toţi erau gata să moară în încercarea de a nimici castelul Evil Hold şi puterea lui.

Când veniră zorile, Robin plecă în tăcere cu ai săi. Nu se uitară înapoi nici măcar o singură dată; călăreau îndârjiţi pe drumul povârnit şi-şi ţineau feţele îndreptate spre răsărit. Totodată, Robin trimise un mesager lui sir Herbrand de Tranmire, acum om bătrân, reamintindu-i de făgăduiala de a-l ajuta la doborârea castelului din Wrangby, cerându-i să trimită, dacă nu putea veni el însuşi, toţi oamenii care îi prisoseau, bine înarmaţi, la Stejarul Însemnat, lângă lacul Wrangby, unde avea să-i întâlnească el, Robin. Mesaje asemănătoare fură trimise şi altor cavaleri şi răzeşi care suferiseră de pe urma asupririi lui Belame. Mulţi făgăduiseră ajutor „scutierului Robin", fiindcă toţi îşi dădeau seama că era un om viteaz şi mărinimos; cu toţii ştiau că într-o zi aveau să-şi unească forţele cu ale lui ca să pună împreună capăt obiceiurilor ticăloase şi nemernice ale celor de la Evil Hold.

În drumul său spre Wrangby, Robin se oprea pe la castelele şi senioriile altor cavaleri, cerându-le ajutor. Pe unele la găsea prădate şi ruinate, cu vitejii lor apărători morţi, spre satisfacerea cruzimii nebuneşti a regelui lor. Alţii răspundeau în grabă chemării sale, astfel că la coborârea serii, când amurgul părăsea pe furiş câmpia înceţoşată şi când Robin se apropiase bine de castelul Evil Hold, atacanţii numărau vreo trei sute de oameni, destui ca să împiedice garnizoana să scape prin fugă.

Robin se opri la o bătaie de săgeată de poarta cea mare şi suflă din corn. Pe turn, deasupra porţii, se iviră doi oameni îmbrăcaţi din cap până în picioare în zale; unul purta un coif de bronz care strălucea întunecat în lumina slabă a nopţii ce se lăsa încet.

— Vreau să vorbesc cu Isenbart de Belame — strigă Robin.

— Cap-de-lup — veni răspunsul, ca un lătrat — vorbeşti cu sir Isenbart de Belame, lord de Wrangby şi de Fells. Ce vrei tu şi ceata asta de mocofani?

— Îţi spun îndată — strigă Robin. Predă-te singur şi liberează prizonierii pe care i-ai luat! Vei fi judecat pentru faptele tale ticăloase şi pentru uciderea soţiei mele, lady Mariana. Dacă nu faci aşa, vom cuceri cu forţa castelul tău mârşav, şi numai moartea ta şi a oamenilor tăi ne va potoli!

— Dacă mâine dimineaţă tu şi gloata asta de javre şi ţărani biciuiţi nu veţi fi departe de pământul meu — veni răspunsul sălbatic — voi ieşi afară şi vă voi bate până am să vă omor cu biciul meu de câini. Pleacă, pezevenghi şi cap-de-lup! Atât am avut a-ţi spune!

Cu un gest simplu, ca şi cum nu mai avea ce atenţii să dea unor făpturi atât de neînsemnate, se întoarsei şi începu să vorbească celuilalt cavaler, care era cu el. Amândoi aveau vizierele trase şi în lumina puţină a amurgului, siluetele lor se întunecau în fiece clipă. Deodată, o umbră se strecură în întunericul din faţa calului lui Robin, se opri şi apoi se auzi

zbârnâitul unei corzi de arc. În clipa următoare, cavalerul de lângă Belame îşi duse mâinile la vizieră şi se clătină. Îşi reveni totuşi repede şi îşi smulse săgeata dintre plăcile coifului. Cu o mişcare turbată o aruncă peste ziduri şi rosti în bătaie de joc ceva ce nu se auzi.

Fusese Ket Spiriduşul care trăsese de minune în bezna nopţii; oamenii se întrebau cum de putuse nimeri ţinta atât de bine. Totuşi, din cauza marii depărtări, săgeata nu făcu altceva decât să zgârie pielea frunţii cavalerului.

În noaptea aceea Robin şi oamenii lui înconjurară strâns castelul, astfel ca nimeni să nu poată ieşi sau intra nevăzut. Sub Stejarul Însemnat ţinu el sfat cu cavalerii care îi veniseră în ajutor.

— Scutiere Robin — vorbi unul, sir Fulk de Dykewall — nu văd cum o să trecem peste zidurile astea straşnice. N-avem maşini de asalt, nu putem sparge zidurile nicăieri, şanţul e plin de apă şi nu mă îndoiesc că un om ca de Belame are destule provizii, chiar şi pentru un asediu îndelungat.

— Nu văd pricina pentru care să nu putem lua castelul — zise tânărul scutier Denvile de Toomlands, aprig şi viteaz ca un şoim. Îi putem pune pe ţăranii din Wrangby, care îşi urăsc lorzii, să doboare copaci şi să ne facă plute. Cu ele, şi la adăpostul scuturilor, putem trece şanţul şi tăia lanţurile podului mobil. Apoi putem forţa grilajul şi, odată înăuntru, putem sparge poarta.

După sfaturi îndelungate, se văzu că aceasta rămâne singura cale de cucerit castelul. Aveau să aibă, fără îndoială, multe pierderi de vieţi, dar zidurile erau prea groase şi înalte şi nu se putea intra sau ieşi din castel decât prin poarta cea mare. Ket Spiriduşul fu chemat şi i se porunci să se ducă la ţăranii din Wrangby, pe la colibele răspândite în jurul castelului pe o rază de o milă, şi să le ceară să vină ca să-l ajute pe Robin la nimicirea lorzilor ticăloşi. După o oră se întoarse.

— Am fost la Cole Primarul — spuse el — şi i-am transmis porunca. El a chemat pe căpetenii şi le-a spus ceea ce vreţi voi. Ochii lor arătau că ar fi venit îndată, dar au rămas totuşi tăcuţi, duşi pe gânduri. Apoi unul a spus: „De şase ori a fost Evil Hold împresurat de lorzi puternici, dar niciodată cucerit. Satana îi iubeşte pe-ai lui şi lupta împotriva lorzilor ticăloşi e zadarnică. Totdeauna au fost puternici şi totdeauna vor fi aşa". Au rămas apoi tăcuţi şi, la orice spuneam, dădeau din cap cu neîncredere; până la armă, au plecat.

Atunci Robin porunci unora din oamenii săi să taie cu schimbul, în cursul nopţii, şi să doboare copaci tineri şi să facă plute şi scări scurte, cu care să ajungă la lanţurile podului mobil. La lumina torţelor, printre copaci, munca dură toată noaptea, în timp ce Robin ducea din loc în loc ca să supravegheze pe paznici. Abia aproape de ivirea zorilor se culcă puţin, dar fu deşteptat de sosirea unui grup de ţărani din Wrangby aceiaşi oameni care, cu o noapte mai înainte, refuzaseră să-l ajute împotriva lorzilor. În fruntea lor se afla un bătrân cărunt, mare la trup şi fioros la înfăţişare. Avea în mâini o halebardă lungă, cu o lamă lată şi ascuţită ca briciul. Când Robin îl văzu, recunoscu în el pe omul care trăsese cu el la întrecerea de la Nottingham, în faţa şerifului.

— Jupâne — grăi bătrânul, apropiindu-se de Robin — îţi aduc aceşti oameni. Te-au respins noaptea trecută. Dar atunci nu erau decât pe jumătate oameni. Am vorbit cu ei şi acum or să te ajute să fărâmi cuibul ăsta de bandiţi şi ucigaşi de femei şi de copii.

— Îţi mulţumesc, Rafe din Billhook — răspuns Robin şi se întoarse către ţărani. Unul din ei păşi înainte şi vorbi în numele tovarăşilor săi:

— Am jurat — grăi el — că vom merge cu tine până la capăt. Mai degrabă să murim acum, decât mai trăim în mizerie sub jugul asupritorului nostru.

Bieţii oameni păreau descurajaţi şi supuşi, ca şi cum toată bărbăţia lor dispăruse după ani de chinuri şi de asuprire.

— Nu greşiţi, fraţilor — zise Rafe, cu privirea cruntă, mişcându-şi halebarda. Când m-au scos din patul meu, din pădurea Barnisdale, când mi-au omorât femeia şi copilul, am jurat să mă întorc şi să dau o mână ajutor la stârpirea acestui cuib de diavoli. A sosit timpul, fraţilor. Dumnezeu luptă alături de voi!

— Nu eşti tu Thurstan, de la Stone Cot, pe care de Belame l-a gonit din casa lui acum treizeci de ierni? îl întrebă Robin.

— Adevărat grăieşti — spuse Thurstan. M-am reîntors la timp potrivit.

Sub îndrumarea acestui om şi cu ajutorul neprecupeţit al Micului John şi al lui Gilbert, pregătirile fură gata la repezeală. După ce mâncară bine şi ascultară slujba, puseră mâna pe plute şi le duseră la şanţ, în faţa porţii celei mari. Fură întâmpinaţi cu nori de săgeţi, dar purtătorii plutelor erau apăraţi de arcaşii comandaţi de Scarlet şi Will Stuteley. Aceştia

scrutau cu ochi ageri fiecare crăpătură din ziduri. Săgeţile lor căutau şi izbeau orice se mişca pe la ferestruile de tras cu săgeţile şi oricine se ivea printre crenelurile zidurilor era lovit din mai multe locuri. Repede plutele fură lăsate pe apă şi traversară şanţul, apoi scările fură proptite de pragul podului mobil, care acoperea grilajul, şi poarta. Curând, izbituri puternice de fier în fier arătară străduinţa fierarilor de a tăia lanţurile lăturalnice care ţineau ridicat podul mobil. Se părea că n-aveau o treabă prea grea, fiindcă arcaşii lui Robin făceau cu neputinţă ca cineva să se aplece peste creneluri, şi să tragă în jos. Dar deodată poarta din interior fu deschisă şi o ceată de arcaşi începu să tragă în fierari prin grilaj. Un fierar căzu de pe scară în şanţ, cu o săgeată lungă înfiptă în piept, altul se prăbuşi cu mâna străpunsă.

Alţii le luară locul îndată; Scarlet, Will Arcaşul şi alţi doi se suiră pe scări, împreună cu fierarii şi răspunseră salvelor de săgeţi aşa cum putură, fiindcă spaţiul era atât de mic, încât cu greu puteau să-şi întindă arcurile. Până la urmă se auzi un chiot — un lanţ fusese tăiat — şi podul mobil se clătină. Câteva lovituri de ciocan în lanţul celălalt şi podul mobil căzu peste şanţ, cu un pârâit înfiorător, rupându-se în două din pricina greutăţii lui. Cu o ceată de arcaşi aleşi, Robin se avântă peste podul sfărâmat care mai ţinea totuşi atât cât să le îngăduie trecerea. Ajunşi acolo, începură să tragă printre barele grilajului şi aruncară înăuntru atâtea săgeţi, încât garnizoana, nu prea bine înzestrată cu arcaşi, fu silită să se retragă în spatele porţii şi până la urmă să o închidă.

Patruzeci de braţe vânjoase aduseră apoi un trunchi mare de copac, care fu împins cu un berbece împotriva grilajului, de către oameni numeroşi, aşezaţi pe pod, acoperit acum cu plute, astfel ca să suporte orice greutate. Berbecele dădea lovituri după lovituri şi arcaşii de pe mal trăgeau în cei de pe zidul castelului, ori în cei ce se vedeau prin ferestruile de tras cu săgeţi. Totuşi mulţi oameni ai lui Robin fură ucişi, căci apărarea era tot aşa de crâncenă ca atacul şi pretutindeni, dincolo de ziduri, se auzeau vocile lui sir Isenbart ori ale celorlalţi cavaleri, sir Baldwin, sir Scrivel ori sir Roger de Doncaster, îndemnând cu asprime pe arcaşi şi pe aruncătorii de pietre să nu se oprească. Mulţi dintre arcaşii lui Robin şi din cei de la berbece fură omorâţi ori greu răniţi de săgeţi şi pietre, deşi erau adăpostiţi de scuturi; totuşi uriaşul trunchi de copac izbea mereu în grilaj, făcându-l să pârâie şi să scârţâie din încheieturi.

Până la urmă, poarta castelului fu din nou deschisă şi o salvă uriaşă de săgeţi zbură printre canaturile ei, împărţind moartea printre barele grilajului. Dar Robin ştia cum să-şi călăuzească arcaşii şi garnizoana fu din nou silită să se retragă. Alţi oameni luară locurile văduvite lângă berbece, al cărui cap era acum atât de zdrobit şi de spart, încât părea o mătură. Totuşi izbeau cu el puternic în barele grilajului; două erau atât de îndoite şi de slăbite, încât în curând aveau să se rupă, astfel ca să îngăduie oamenilor să treacă prin ele.

Robin, sir Fulk şi alt cavaler, sir Robert de Staithes, stăteau lângă berbece îndemnând oamenii. Robin era mereu atent la poarta interioară, temându-se să nu se deschidă iar şi să lase să zboare o nouă salvă de săgeţi.

— Încă trei izbituri bune cu jupânul stejar, băieţi — strigă Robin — şi suntem înăuntru. Poarta de lemn n-o să ne reziste mult.

Tocmai atunci se auzi strigătul de alarmă al lui Will Arcaşul, care stătea cu arcaşii lui pe mal.

— Înapoi! Înapoi! strigă el. Aruncă foc de sus!

— În şanţ! strigă Robin, auzind prevenirea. Mulţi îl ascultară şi săriră îndată, alţi bieţi oameni însă întârziară.

Printre creneluri curgea acum un potop de păcură clocotindă şi după ea căzură torţe aprinse şi pietre înroşite în foc. Vreo jumătate de duzină de oameni, care nu auziseră strigătele, fură prinşi de ploaia ucigaşă şi omorâţi. Torţele aprinse şi pietrele încinse dădură foc plutelor, podului mobil şi berbecului, totul fiind acoperit de păcura aruncată mai înainte; flăcările despărţiră iute pe atacanţi de ţinta lor care, în urmă cu câteva clipe, părea aproape atinsă.

Robin şi cei ce scăpară înotară spre mal, în timp ce Will şi arcaşii lui presărau săgeţi pe la creneluri. Ei nu putuseră împiedica aruncarea păcurii, fiindcă cei ce duceau căldarea la creneluri erau apăraţi de scuturi ţinute de alţii.

Robin se uită la vâltoarea de foc din faţa lui, la feţele înfuriate şi întunecate ale oamenilor.

— Nu-i nimic, băieţi — strigă el. Nu pot nici ei ieşi. După ce o să ardă focul, vom trece cu alte plute. Câteva lovituri, şi grilajul va fi spart, iar noi vom intra înăuntru. Will şi cu tine, Scarlet — strigă el, întorcându-se către Stuteley şi către celălalt bătrân proscris — vedeţi să nu dreagă barele vreunul din ticăloşi.

— Mai întâi va trebui să-şi dreagă gaura din cadavrul lui — spuse Scarlet râzând. Îşi aţinti ochii la ferestruile de săgeţi şi la creneluri, în timp ce-şi ţinea arcul pregătit.

Trecuse de amiază şi, pe când unii luau în grabă prânzul, alţii pândeau în faţa grilajului, iar alţii fură trimişi cu ţăranii să facă plute noi.

În timp ce supraveghea munca tăietorilor de copaci, Robin văzu, venind de peste câmp, o ceată mare de pedestraşi conduşi de doi cavaleri călări. Ochii lui pătrunzători căutară blazoanele de pe scuturi şi, la vederea celor trei rândunici albe de pe unul şi a celor cinci copaci înfrunziţi de pe celălalt, îşi ridică mâinile în aer, făcându-le semne de bun venit. Erau sir Walter de Beauforest şi tânărul Alan de Tranmire. După scurt timp, îşi strânseră cu toţii mâinile.

— Am primit mesajul tău ieri — grăi sir Walter — şi am venit cât de repede am putut. Sper să nu fi venit, prea târziu.

— Nu, castelul încă n-a căzut în mâinile mele — spuse Robin — şi forţele voastre sunt binevenite.

Apoi le povesti ce făcuse până atunci şi planurile ce le avea; ei le găsiră bune şi-i făgăduiră să-l ajute din toate puterile lor. Alan îi spuse că sir Herbrand trimisese o ceată în ajutorul lui Robin, dar că el, fiind bătrân şi slăbit, nu putuse veni, deşi mult ar fi dorit să dea o lovitură duşmanilor săi din Wrangby.

În tot acest timp Ket Spiriduşul hoinărea pe câmp cu privirea tulbure. Câteodată îşi lua locul lângă arcaşi la şanţ, şi al lui era ochiul cel mai ager care zărea o mişcare prin ferestruile de săgeţi sau pe creneluri, a lui era săgeata care zbura cel mai repede la ţintă. Dar lucrurile se desfăşurau prea încet pentru Ket. Tânjea după o răzbunare totală şi grabnică a morţii iubitei lui stăpâne. Mai mult, ştia că în interiorul castelului zăcea rănit Hob, fratele lui drag, îndurând poate chiar atunci vreo tortură.

Se tot învârtea în jurul castelului, furişându-se din adăpost în adăpost, ochii lui întunecaţi iscodind pretutindeni după vreo gaură în perete, prin care să poată intra. Mai fusese o dată înăuntru, atunci când aruncase mesajul pe masă, în faţa lui sir Isenbart de Belame, când fusese ucis sir Ranulf de Warte. În noaptea aceea urmărise câţiva cavaleri care se întorceau dintr-o incursiune, aducând prăzi bogate şi captivi ce trebuiau răscumpăraţi. Îi urmărise îndeaproape şi în zăpăceală aceea trecuse poarta şi dispăruse în întuneric. Apoi, noaptea, se furişase printr-un tunel care se deschidea la vreo doisprezece paşi deasupra şanţului şi, la adăpostul unei furtuni cu vânt şi ploaie, se aruncase în apă şi scăpase teafăr.

Acum însă, oricât se trudea, zidurile înalte şi puternice nu-i cedau şi el nu putea descoperi nici un mijloc de a trece peste ele. Odată înăuntru, nu se îndoia că putea să-şi croiască drum până la fratele său, să-l scape, să omoare pe paznici şi apoi să deschidă poarta pentru Robin şi oamenii acestuia.

Se găsea acum într-un tufiş des de aluni, în spatele castelului, şi cerceta îndeaproape zidurile. Din când în când îşi arunca ochii cu grijă peste câmpuri, spre pădurea şi dealurile care înconjurau senioria Wrangby.

Dar ce fu asta? În aceeaşi clipă se întâmplară două lucruri ciudate. Întâi văzu o sabie strălucind de două ori între crenelurile castelului, ca şi cum ar fi fost un semnal, şi îndată după aceea zări luciul unei arme printre copacii desfrunziţi din colţul pădurii, cam la o jumătate de milă depărtare. Se uită bine şi îndelung în punctul acela, dar nimic nu se mai mişcă, nimic nu se mai văzu.

„Ciudată treabă! gândi Ket. A fost un semnal? Şi cui a făcut semn omul din castel?"

Ket se hotărî la iuţeală şi începu să se furişeze, din tufiş în tufiş, ca un dihor, croindu-şi drum spre pădure. Ajunse la marginea ei şi se uită printre copaci. Văzu vreo treizeci de călăreţi, cu înfăţişare fioroasă, aşteptând cu boturile cailor legate ca să nu necheze. Îi cunoscu îndată. Erau oamenii lui Thurlstan, din mâinile căruia o scăpase pe frumoasa Mariana cu mulţi ani în urmă. Un om îşi înălţă capul cu păr alb şi privi peste câmp, spre tabăra asediatorilor. Apoi îşi arătă dinţii într-un rânjet batjocoritor şi Ket recunoscu în el pe Grame Gaptooth însuşi, lordul de Thurlstan.

— Într-o oră se va face întuneric şi atunci vom goni pe mocofani — zise bătrânul cavaler.

Ket ghici îndată ce se întâmplase: tâlharii aceia, rude cu sir Isenbart, plecaseră să întâlnească armata de jefuitori a regelui John, trăgând nădejde să omoare şi să prade împreună. Descoperiseră însă că cetatea Wrangby era asediată şi îşi făcură cunoscută prezenţa prietenilor din castel. Acum aşteptau sfârşitul scurtei zilei de iarnă. Apoi aveau să se năpustească sălbatic asupra cetei lui Robin, dând semnal, cu strigătele lor, lui sir Isenbart, ca să iasă din castel. Surprinşi şi luaţi din două părţi — cine ştie? — poate că Robin Hood şi

oamenii săi aveau să fie nimiciţi.

Cu viclenia unei pisici sălbatice, Ket începu să se retragă şi să se furişeze în pădurea din spatele călăreţilor. Se strecură cu o grijă nemăsurată, ca nu cumva trosnetul unei crăcuţe să-l dea în vileag sălbaticilor călăreţi. După ce se depărtă vreo cincizeci de yarzi, se ridică în picioare cu atenţie şi apoi, ca o umbră, ascunzându-se după fie care copac, se îndreptă spre colţul de pădure unde se afla tabăra lui Robin.

Oamenii lui Thurlstan auzeau din locul unde se găseau strigătele atacanţilor care sfidau pe cei din garnizoană; tot aşa, auzeau comenzile scurte şi precise ale lui Robin şi ale cavalerilor care supravegheau aşezarea plutelor de lemn pe apa canalului, în faţa porţii. Apoi, după scurt timp, amurgul şi ceaţa întunecară câmpia, pădurea păru mai apropiată şi bezna cuprinse iute toate împrejurimile.

— Acum, băieţi — zise Grame Gaptooth, înălţându-se în picioare şi apucând hăţurile calului său — încălecaţi şi fiţi gata! Vă apropiaţi cu caii până la o sută de yarzi de locul din care veţi vedea arzând focurile. Apoi daţi pinteni şi scoateţi strigătul meu de război: „Gaptooth pe ziduri!". Apoi, cu pintenii şi săbiile, îmi seceraţi pe câinii ăştia, iar când Belame va auzi, va ieşi afară şi vom face un masacru pe cinste. Acum încălecaţi şi... înainte!

Călăreţii porniră încet prin iarba lungă şi aspră, apoi, scoţând un strigăt sălbatic, se aruncară asupra celor ce stăteau pe lângă focuri. Dar, lucru ciudat, oamenii asupra cărora se năpusteau păreau că i-ar fi aşteptat, trei cavaleri veneau călărind din beznă asupra atacanţilor şi o luptă cruntă începu în mijlocul strigătelor „Gaptooth pe ziduri, Gaptooth pe ziduri!"

Sfătuit de Ket Spiriduşul, Robin porunci oamenilor săi să se retragă mai spre castel, astfel ca garnizoana să audă bine strigătul de atac. Oamenii lui Gaptooth veneau unii după alţii, dar atacanţii păreau că răsar ca ciupercile în faţa lor. Se înghesuiau venind repede şi scoţând strigătul lor de război. Deodată se auziră strigăte de răspuns: „Belame! Belame!" ca un lătrat sălbatic dinspre poarta castelului; aceasta se deschisese, grilajul fusese ridicat uşurel şi din gaura aceea căscată ţâşniră cavaleri şi oameni înarmaţi. Robin aşezase plutele peste bârnele înnegrite ale podului, astfel ca garnizoana să poată ieşi fără piedici; într-adevăr, oamenii treceau valvârtej peste plute, făcând bârnele să scârţâie sub greutatea lor; nu după mult, strigătele de „Gaptooth" şi „Belame" se amestecau cu sălbăticie.

Deodată, peste gălăgia aceea, răsună chemarea limpede a unei trompete, de undeva din spate. În acelaşi timp se auziră trei note scurte, ascuţite, lângă zidurile castelului. Din pădurea Stejarului însemnat se avântară zece cavaleri şi o sută de oameni înarmaţi: erau forţele trimise de sir Herbrand care sosiseră la căderea nopţii, tocmai la timp ca să ia parte la planul ticluit de Robin şi de cavaleri, după sfatul lui Ket Spiriduşul, pentru distrugerea duşmanului.

Oamenii care părură până atunci prinşi între cei ce strigau „Belame" şi cei ce strigau „Gaptooth" apăreau acum în număr deosebit de mare. Trupa lui Belame auzea mişcare de oameni înapoi, acolo unde, după cum credea, nu rămăsese decât garnizoana. Oamenii lui Gaptooth se întorceau auzind schimbându-se cu salbăticie, pe deasupra capetelor lor, strigătele răzbunătoare: Mariana! Mariana!", la care se răspundea cu; „Tranmire şi Sfântul Gheorghe!"

Apoi, în mijlocul zarvei acesteia, începu o bătălie cruntă. Prinşi între cele două aripi ale armatei lui Robin, care acum depăşea ca număr pe a lui Belame şi a prietenilor lui, lorzii din Wrangby se luptau să-şt scape vieţile. Nu cerea nimeni iertare şi nimeni nu ierta. Ţărani cu halebarde ori topoare izbeau în pedestraşi înarmaţi, ori ciopârţeau cavaleri în zale. Pretutindeni unde se afla, Rafe Billhook se bătea cu o plăcere sălbatică, uitându-se din când în când după sir Isenbard, strângând în mâini halebarda-i lucitoare. Robin căuta de asemenea în învălmăşeală pe ucigaşul soţiei sale. Distingându-se după bronzul coifului său, sir Isenbart alerga ca un vier încoace şi încolo, împărţind moarte sau răni cu fiecare lovitură, strigându-şi din când în când înfiorătorul său nume. Robin îl văzu şi încercă să-l ajungă, dar focul bătăliei îl ţinea departe. În spatele lui Robin păşea Micul John, în mână cu o secure uriaşă cu două tăişuri, lărgind cu ea poteca deschisă de stăpânul său în mulţimea duşmanilor.

— Pe Sfânta Fecioară, John, du-te şi doboară coiful de bronz! strigă Robin până la urmă. Este al lui de Belame. Nu-l lăsa să scape, gândeşte-te la dragostea ce mi-o porţi.

De scăpare nici nu putea fi însă vorba, chiar dacă sălbaticul tiran ar fi încercat să fugă. Fusese prins pe drumul masacrului de Rafe şi de douăzeci de şerbi din Wrangby; oamenii îl înconjurară, trăgându-l de picioare, smulgându-i armura, căutând să-l dea jos de pe cal. Ani lungi de ură şi mizerie făceau acum să le tremure fiecare nerv; dat fiindcă mânuiau mai cu dibăcie uneltele umile ale pământului decât armele, cădeau în faţa sabiei lui ascuţite, ca spicele de grâu în faţa secerii, iar el izbea într-o parte şi în alta, scuturându-se de atacatori ca

ursul de câini. Rafe încerca să-l doboare cu halebarda lui lungă, lovindu-l şi hărţuindu-l, dar scutul puternic al lui Belame respingea toate loviturile şi cavalerul părea de neînvins.

Până la urmă, Robin şi John străpunseră rândurile slăbite ale duşmanilor şi, sărind peste morţii care zăceau grămadă în calea lor, se năpustiră asupra lui sir Isenbart. Dar îl ajunseră prea târziu. Ca o foarfecă uriaşă, halebarda din mâna răzbunătoare a bătrânului Thurstan tăie umărul drept al cavalerului, intrând în came până la os. În clipa următoare halebarda i-ar fi dat jos capul lui de Belame de pe umeri, dar Robin prinse lovitura cu scutul şi strigă:

— Nu-l ucide! Trebuie spânzurat!

Rafe coborî halebarda.

— Da, ai dreptate — mormăi el. Nu merită să moară tăiat de oţel curat. Ticălosul să intre pe mâna călăului.

De Belame, cu braţul drept paralizat, se ţinea încă în şa şi striga:

— Ucide-mă, cap-de-lup! Ucide-mă cu sabia! Sunt gentilom cu blazon. Nu vreau să fiu târât la gunoi!

Îşi înfipse pintenii în burta calului şi încercă să iasă din încercuire.

Dar mâinile mari ale lui Rafe îl prinseră şi-l traseră jos din şa.

— Ai blazon! şuieră omul cu ură. Dacă n-aş fi fost oprit, ţi-aş fi pus eu un blazon pe piele pe măsura cruzimilor ce le-ai făptuit faţă de oamenii săraci, tu şi diavolii tăi! Blazonul şi funia de cânepă vor petrece bine împreună la noapte.

— John, şi tu, Rafe, legaţi-i rana şi duceţi prizonierul la castel, de care nu mă îndoiesc că a căzut în mâinile noastre — zise Robin şi nu plecă de acolo până când nu văzu rana bandajată. Apoi de Belame, strâns legat, acum tăcut şi posomorât, fu dus la castel.

Lupta încetase aproape pretutindeni. Câţiva oameni din Wrangby rămăseseră în viaţă. Atât de sălbatică era ura împotriva lor, încât doar vreo doisprezece scăpaseră fugind în beznă. Printre ei era şi un cavaler, sir Roger de Doncaster, un om murdar, care prefera să unelteaască, nu să lupte. Dintre călăreţii lui Gaptooth nu mai trăia nici unul, iar Gaptooth însuşi luase parte la ultima lui incursiune.

Cât despre castel, urmând planul ticluit de Ket Spiriduşul, fu cucerit repede. Cu tânărul scutier Denvil şi cu vreo patruzeci de oameni aleşi, Ket se ascunsese în apă, lângă plutele din faţa porţii. Când de Belame şi oamenii lui ieşiseră din castel la chemarea lui Gaptooth, când paznicii porţii rămăseseră sub grilaj, siguri de izbândă şi bombănind că fuseseră lăsaţi la urmă, în afara bătăliei, oamenii uzi răsăriră parcă dintre picioarele lor, iar cei din castel cu greu îşi dăduseră seama de ceea ce se întâmpla, fiindcă îşi găsiseră îndată moartea. Apoi Ket şi scutierul de Toomlands, urmaţi în tăcere de oamenii lor, se strecuraseră în castel, doborând pe toţi cei ce li se împotriveau. Câştigaseră victoria fără o singură pierdere în oameni; vreo doisprezece din garnizoană scăpaseră cu fuga şi izbânda fu asigurată de această scurtă bătălie.

Puţin mai târziu, în sala în care altădată sir Isenbart petrecuse cu cavalerii lui, trecându-şi unii altora cupele cu vin sau chinuind vreun biet captiv, intrau acum Robin şi câţiva cavaleri care îl ajutaseră şi care scăpaseră nerăniţi din luptă. Aşezându-se în capul mesei, în scaunul lui de Belame, cu ceilalţi cavaleri aşezaţi în scaunele dintr-o parte şi din alta, lângă el, Robin porunci să i se aducă prizonierii. Torţele luminau sala şi făceau să sclipească armurile ştirbite ale cuceritorilor.

Faţa fiecărui soldat, ţăran şi cavaler era împietrită şi aspră când intrară prizonierii.

Erau numai doi: sir Isenbart de Belame şi sir Baldwin Omorâtorul, care îşi căpătase numele din cauza cruzimii sale şi a numărului mare de morţi pe care lăsase în cursul anilor, pe câmpiile din Wrangby şi Peak, după ce prăda şi jefuia. Când uşa sălii se deschise, oamenii auziră ciocăniturile îndepărtate ale topoarelor lovind în lemn: semn că se înălţau spânzurători în faţa porţii castelului Evil Hold.

— Isenbart de Belame — începu Robin aspru — aici, în castelul tău, în sala în care de atâtea ori ţi-au cerut iertare bietele tale victime, nobili sau poporeni, şi care n-au primit decât răspunsurile tale brutale şi obraznice, sau insulte pline de răutate, aici ţi-ai găsit judecata de pe urmă. Toţi cei ce au vreo învinuire de adus acestui om, de Belame, ori acestui tovarăş al lui de cruzimi şi împilări, Baldwin, să vină în faţă. Dumnezeu să-i audă şi să-i vadă pe toţi. Fiecare să rostească adevărul, gândindu-se că-şi pune în primejdie sufletul.

Se părea că toţi răzeşii, ţăranii şi oamenii liberi din sală doreau să se înfăţişeze şi să-i învinuiască pe cei doi cavaleri de ticăloşii şi cruzimi.

— I-a scos ochii lui tata! strigă unul.

— Recolta a fost odată slabă — strigă altul — şi fiindcă nu i-am putut plăti dijma anuală de grâu, mi-a omorât băiatul!

Unii după alţii veneau şi fiecare îşi spunea în câteva cuvinte povestea lui dureroasă. Când toţi terminară, se înfăţişă Keţ Spiriduşul.

— Cu mâinile lui ticăloase, acest om a omorât-o pe cea mai bună lady din Barnisdale şi Cootnbes o' the Moors! strigă el, arătând cu degetul pe Belame. A omorât-o în timp ce-i vorbea din poarta castelului ei şi a râs când a văzut-o căzând.

— A fost de faţă şi a râs când Ranulf de Waste l-a chinuit pe tatăl nostru, Colman Grey! strigă Hob din Colină, ieşind în faţă, cu picioarele şi braţele bandajate, arătând pumnul către Belame, a cărui faţă pălise văzând câtă ură ardea în ochii celor ce-l înconjurau.

— Destul, mai mult decât destul! grăi Robin la urmă. Ce ziceţi, domnilor cavaleri? Aceşti oameni au sânge nobil şi blazoane, astfel că ar trebui să moară de sabie. Dar s-au dovedit singuri mai răi decât cuţitarii şi hoţii de prin taverne; de aceea îi sortesc unei morţi ruşinoase prin spânzurătoare.

Un strigăt de aprobare răsună în toată sala aceea înaltă.

— La spânzurătoare! La spânzurătoare cu ei!

— Suntem de acord cu tine, scutiere Robin — vorbi sir Fulk de Dykewall, după ce se restabili liniştea. Oamenii aceştia şi-au pierdut privilegiul rangului lor. Să li se scoată pintenii de la călcâie şi trupurile lor să atârne de funia spânzurătorilor.

Aşa se făcu. În mijlocul strigătelor de triumf ale oamenilor din jur, Micul John smulse pintenii de la călcâiele celor doi lorzi din Wrangby şi apoi, cu un muget de bucurie turbată, toţi dădură năvală afară; torţele îşi aruncau luminile lor livide pe feţe împietrite şi pe ochi scăpărători, a căror blândeţe firească se transformase în clipa aceea în sălbăticie.

Când actul de justiţie fu săvârşit, se vărsă smoală, păcură şi ulei prin fiecare cameră a castelului, se aruncară apoi torţe peste grămezi de paie. Cu toţii fugiră şi se opriră afară, în faţa zidurilor negre, prin crăpăturile cărora începea să iasă un fum negru şi înecăcios. Limbile de foc ţâşniră apoi din uleiul vâscos, printre spiralele de fum; în scurt timp, prinzând putere, focul izbucni pe ferestrele sălii şi ale camerelor de deasupra şi se înălţă ca un şuvoi furios spre cerul întunecat. Bârnele groase începură să trosnească, grinzile, blănile şi căpriorii se prăbuşiră, flăcările şi scânteile săreau din ce în ce mai sus, până când lumina incendiului se lăţi departe, peste câmpie. Ciobanii care-şi păzeau oile pe dealurile din împrejurimi se tot uitau şi nu-şi credeau ochilor; apoi se închinau şi murmurau în tăcere o rugăciune de mulţumire, fiindcă, în sfârşit, castelul Evil Hold din Wrangby, se prăbuşea în flăcări. Bandele de jefuitori din armata regelui, care mărşăluiau pe platourile din Peak ori pe culmile din Yorkshire, vedeau în depărtare pojarul, dar nu ştiau atunci că una din cele mai întunecate fortăreţe ale crudului lor rege şi ale lorzilor lui ticăloşi fusese dată pradă focului de către cei care împilaţi îndelung şi sălbatic, se ridicaseră până la urm[şi-şi cuceriseră libertatea.

În dimineaţa următoare, din puternicul castel, care timp de două generaţii fusese simbolul ticăloşiei, nu mai rămăseseră decât câteva pietre fumegânde, înnegrite şi sfărâmate. Fuioare de fum alb se mai ridicau dintre zidurile care încă se mai ţineau în picioare. Totul era atât de ars şi distrus de foc, încât niciodată castelul nu mai putea fi reclădit.

Robin se depărta călare de umbra Stejarului Însemnat, în jurul căruia el şi armata sa îşi petrecură noaptea, şi mai privi o dată la ruinele fumegânde şi la cele două spânzurători de care atârnau, legănându-se ţepene, corpurile celor doi ticăloşi: Baldwin şi Belame.

Scoţându-şi coiful de oţel, Robin îşi plecă fruntea şi se rugă în tăcere Fecioarei Maria, mulţumindu-i pentru ajutorul ce îi dăduse. Oamenii se strânseră în jurul lui, îşi scoaseră şi ei coifurile şi se rugară.

De peste câmp se apropia o ceată de ţărani, unii alergând, alţii mergând încet, neîndrăznind să creadă ceea ce vedeau cu ochii. Unii se opriră lângă Robin; bătrâni şi femei, cu feţe zbârcite de trudă, îi apucară mâinile şi i le sărutară, ori îi atinseră picioarele şi marginea armurii cu buzele. O mamă tânără îşi înălţă copila ce-o avea în braţe şi, cu lacrimi în ochi, şopti copilului să se uite la Robin Hood, „omul care i-a ucis pe lorzi ticăloşi şi le-a distrus cuibul".

— Stăpâne — zise Rafe Billhook — nu te depărta de noi, ca nu cumva vreun lord, tot atât de nemernic ca cei ce se leagănă acolo, să nu vină şi să ia în stăpânire aceste pământuri, să clădească alt castel pentru diavoli şi sa înceapă iar să chinuiască pe bieţii oameni de pe aici.

— Pe cerul sfânt — zise Robin Hood, înălţându-şi dreapta în semn de jurământ — atât timp cât voi trăi nimeni nu va stăpâni aceste pământuri dacă nu va fi drept şi milos, aşa cum aş fi fost eu însumi.

— Amin — veni răspunsul grav al tuturor celor din jurul său.

XI.
DESPRE MOARTEA LUI ROBIN HOOD

După moartea soţiei sale, Mariana, Robin Hood nu mai părăsi niciodată pădurea. Pământurile din Malaset fură luate de o rudă îndepărtată a contelui Fitzwalter, care le administră cu destoinicie şi se purtă bine cu şerbii şi răzeşii, păstrând obiceiurile senioriei.

Mulţi din cei ce fuseseră proscrişi cu Robin şi deveniseră apoi arendaşii lui la Malaset, nu mai voiau să plece în pădure, dar după ce gustară din nou viaţa liberă şi sălbatică, nu se mai despărţiră de Robin. Numărul celor ce i se alăturau creştea din cauza cruzimilor, omorurilor, devastărilor şi jafurilor tiranicului rege; cu toţii primiră propunerea lui Robin de a hărţui armata regelui. Astfel, după ce castelul Wrangby fu făcut una cu pământul, Robin plecă în nord şi, apucând calea pădurilor şi bărăganurilor, izbi flancurile tâlharilor flamanzi, brabanţi, saxoni şi din Poitou, care alcătuiau armata regală. Multe cete de prădalnici, puse pe jaf, torturi şi alte fapte înfiorătoare, încăpură pe mâinile lui Robin şi ale vitejilor săi oameni şi fură nimicite cu ajutorul săgeţilor mari de război. Astfel Robin îşi câştigă recunoştinţa multor cavaleri şi doamne nobile, multor şerbi şi răzeşi, care după aceea se gândeau cu veneraţie la el.

Când regele John muri otrăvit la Newark, iar fiul său Henry fu încoronat şi recunoscut rege de toţi marii baroni şi lorzi ai regatului, Robin îşi reluă vechea lui tabără din Barnisdale şi Sherwood. În ţară stăpâneau încă asupririle şi fărădelegile, fiindcă regele era abia un copil; mulţi lorzi nu voiau să predea castelele care le ocupaseră în timpul războiului dintre John şi baroni; obişnuiţi să trăiască din jefuirea vecinilor, voiau acum să renunţe la aceste obiceiuri. Când vreo femeie înlăcrimată sau vreun şerb veneau gâfâind Robin, cerându-i ajutor şi arătându-i că se punea undeva la cale o ticăloşie, Robin ieşea cu ceata lui din adăposturile pădurii, trecea repede peste câmpuri şi atât de iute zburau săgeţile lui spre ticăloşi, încât rar se întâmpla să nu gonească pe lorzii mârşavi şi pe tovarăşi lor de hoţii; răufăcătorii, ajunseseră să tremure la auzul numelui său şi să se teamă de lungile lui săgeţi, care nici odată nu-şi greşeau ţinta, ba treceau şi prin cele mai groase armuri.

Printr-o întâmplare fericită, sfetnicii tânărului rege dădură moşiile din Wrangby în seama unui lord de treabă, o rudă a contelui de Warenne, care se purta cu milă faţă de şerbi şi arendaşi. Astfel amintirea zilelor crunte de împilare şi cruzimi de pe vremea lui sir Isenbart de Belame se şterse atât de mult din mintea oamenilor, încât parcă nici nu fuseseră vreodată aievea.

Dar în alte părţi ale regatului mizeria şi oprimarea stăpâneau încă. Baroni obraznici trimiteau grupuri de oameni înarmaţi ca să pună stăpânire pe pământuri tânărului rege, omorau pe arendaşi ori îi aruncau pe drumuri, vecinii mai slabi se temeau să nu fie atacaţi şi omorâţi, iar moşiile lor răpite; astfel de netrebnicii, hoţii şi jafuri se făptuiau zilnic. Bandele hoţilor la drumul mare, purtând livrelele celor mai de seamă lorzi, mişunau pe cărările pădurii şi pe căile mai îndepărtate din ţară, se aruncau asupra negustorilor carp călătoreai cu mărfuri sau asupra bieţilor şerbi şi răzeşi care îşi duceau lucrurile la târg.

Într-o zi Robin şedea cu Micul John şi cu Scarlet la hotarul dintre Sherwood şi Barnisdale. Aşteptau veşti cu privire la o ceată de ticăloşi care se aţinea prin partea aceea a ţării şi care era în solda lui sir Roger de Doncaster. Acesta era cavalerul care scăpase de la Evil Hold cu vreo zece oameni înarmaţi. Robin ştia că dorinţa lui sir Roger era să-l prindă într-o zi la strâmtoare şi să-l omoare, dar până atunci proscrişii nu dăduseră ochii cu el.

Se găseau într-o vâlcea înconjurată de toate părţile cu tufişuri dese de ilice şi, din locul unde şedeau, puteau să vadă printre frunze în sus şi în jos, pe drumul mare al pădurii. Din când în când se auzea ţipătul unei veveriţe supărate şi Robin îi răspundea, fiindcă era semnalul vreunui cercetaş. După scurt timp, apăru în vâlcea şi Ket Spiriduşul; el se apropie de Robin.

— Stăpâne — zise el — eu şi Hob am pândit azi casa seniorială din Syke a lui Roger de Doncaster. A plecat de dimineaţă cu oamenii lui şi s-au dus la clădirea de piatră din Barnisdale Four Wents. Cred că aşteaptă acolo să se năpustească asupra convoiului de hrană şi îmbrăcăminte al episcopului. Convoiul pleacă azi de la mănăstirea Wakefield spre Lincoln.

— Sus, John — spuse Robin — şi tu, Scarlet! Duceţi-vă iute la Staneley şi luaţi pe toţi cei ce-i găsiţi acolo. Încercaţi-vă puterile cu tâlharul ăsta şi cu cuţitarii lui. Cât despre mine, vă voi urma îndată.

Ascultând fără cârtire, Micul John şi Scarlet plecară şi se pierdură iute pe cărările

întortocheate ale pădurii. Ket rămase pe loc, aşteptând alte instrucţiuni.

— Ket — zise Robin într-un târziu — du-te la Will Arcaşul şi porunceşte-i să ia pe cei douăzeci de oameni ce-i are cu el şi să se răspândească pe drumurile şi în pădurea dinspre Doncaster. Dacă-l vezi pe fratele tău Hob, trimite-l la mine.

Cu o mişcare a manii care arăta că înţelesese, Ket se întoarse şi dispăru în pădure, mirându-se un pic de acest ordin. Dacă oamenii lui sir Roger, se gândea el, plecaseră, spre nord-vest, la Barnisdale, iar Robin îşi trimisese oamenii după ei, de ce mai dorea să supravegheze drumurile sudice dinspre Doncaster? Ket era ager la minte şi se întrebă: oare proceda astfel pentru că Robin, socotea plecarea lui sir Roger spre Barnisdale o înşelătorie şi pentru că o altă ceată fusese poate trimisă în sud, ca să încerce să-l prindă şi să-l omoare pe Robin? Îşi amintea că adesea mintea ascuţită a stăpânului său afla mai multe lucruri decât îi spuneau cercetaşii.

După ce Ket îl părăsi, Robin ieşi din vâlcea, intră pe drum şi apucă pe sub crengile înfrunzite. După străbătu aproape o jumătate de milă spre sud, dădu într-o cărare îngustă, care o lua într-o parte, printre copaci. Uitându-se în lungul ei, el văzu un om cu fruntea îngustă, cu privire crudă, îmbrăcat ca un răzeş, privind pe furiş în sus şi în jos pe potecă. Avea mână un arc şi alături o tolbă cu săgeţi.

— Bună ziua, om bun — zise Robin. Încotro?

— Bună ziua, bunule pădurean — răspunse răzeşul luat cam prin surprindere de apropierea liniştită a Robin. Privirea lui alerga într-o parte şi în alta şi se uita drept la Robin. Am rătăcit drumul prin pădure N-ai putea să-mi spui încotro e Roche Abbey?

Robin nu se arătă bănuitor şi-i răspunse:

— Ba da, pot să te călăuzesc până la poteca ce duce acolo. Dar te-ai depărtat binişor.

— Da, e uşor să te rătăceşti în pădurea asta deasă — mormăi răzeşul.

— Când ţi-ai dat seama că ai greşit drumul? îl mai întrebă Robin.

— Hm, acum un ceas, ori două — fu răspunsul. Mi s-a spus la Balby că drumul meu trece prin satul Scatby, dar merg de ore întregi şi n-am văzut încă nici un acoperiş în pădurea asta sălbatică.

Robin râse. I-ar fi putut spune omului că rătăcea de ieri, fiindcă îl văzuse cu o zi înainte, pe la amiază pitindu-se printre frunze ca o pisică sălbatică, arătând astfel că spionează pe cineva şi că doreşte să nu fie văzut.

— Mai ai de mers o milă sau două — îi spuse Robin — şi ai să dai de drumul bun. După arcul ce-l ai, mi se pare că eşti arcaş straşnic.

— Da — grăi omul privind mândru — sunt arcaş bun, mai bun decât mulţi hoţi lăudăroşi care hălăduiesc prin pădurile astea şi trag în cerbul regelui.

— Atunci hai la întrecere — zise Robin — să vedem care din doi e mai dibaci.

— De acord — zise omul şi trase o săgeată din tolba de lângă el. Privirea lui căta îndeaproape la Robin şi avea o lumină rea.

Robin se duse la un alun şi tăie două crăci drepte, pe care le curăţă de coajă la un capăt, astfel ca să se vadă mai bine. Înfipse una în pământ, în locul unde se afla, şi atârnă de ea o ghirlandă de frunze care, atunci, toamna, se înroşiseră, deosebindu-se astfel bine de albul alunului.

— Acum — zise Robin — să numărăm cincizeci de paşi. Am să înfig craca astălaltă în locul din care vom trage.

În timp ce făcea toate acestea, Robin nu-şi lua ochii de la omul care tot timpul ţinea săgeata încordată pe jumătate în arc, ca şi cum era nerăbdător să înceapă tragerea. Râse când începură să măsoare unul lângă altul distanţa.

— E o încercare grea aşa cum vrei tu — zise el mârâind. Sunt obişnuit cu ţinte mai mari, nu cu nuiele şi ghirlande de-astea.

Robin nu luă în seamă, ci merse mai departe, numărând până ajunse la cincizeci de paşi. Omul mergea alături, posomorât, parcă împotriva voinţei lui. Robin îi spuse omului să tragă el mai întâi în ţintă, dar acela îi răspunse că ar fi vrut ca Robin să tragă mai întâi. Robin luă două săgeţi din tolbă şi trase una în ţintă. Săgeata trecu prin ghirlandă, la două degete de nuia.

— Nu-mi place să trag aşa — mormăi cel cu fruntea îngustă.

Robin nu-i răspunse şi omul trase în ţintă. După cum era de aşteptat, el nu nimeri în ghirlandă, săgeata îi zbură prea departe.

— Ai nevoie de exerciţiu mai îndelungat, prietene — îi spuse Robin. Crede-mă, face să-ţi încerci îndemânarea în faţa unei ţinte ca asta. Nu merită să te furişezi şi să loveşti prada din

spatele unui copac. Adeseori o lovitură de la depărtare e mai cinstită. Dar să încerc din nou.

Vorbind astfel, Robin ţinti cu atenţie şi, de data asta săgeata lui izbi ţinta şi despică nuiaua în două.

— Nu e cu dreptate! strigă celălalt înfuriat. A bătut vântul şi ţi-a purtat săgeata în nuia.

— Nu, om bun — îi răspunse liniştit Robin — eşti un prost dacă vorbeşti aşa. A fost o tragere cinstită, după cum prea bine ştii. Du-te acum, ia nuiaua asta şi înfige-o în locul celei pe care ani despicat-o. Am să mai tai una şi am s-o aşez la treizeci de paşi ca să faci exerciţii cu ea înainte de a-ţi arăta drumul.

Mormăind şi privind încruntat, omul luă nuiaua de lângă el şi porni cu paşi înceţi spre nuiaua despicată, la cincizeci de paşi depărtare. După ce făcu vreo douăzeci, se întoarse repede şi văzu că Robin îşi făcea de lucru la un alun, căutând o cracă dreaptă. La repezeală tâlharul îşi puse o săgeată în arc şi strigă, dându-i drumul:

— Tu eşti ţinta pe care o caut, cap-de-lup!

Robin se prăbuşi în tufiş ca şi cum ar fi fost lovit.

Râzând cu cruzime, omul se apropie vrând să se asigure că într-adevăr îl omorâse pe proscrisul căutat de atâta timp. Îi văzu picioarele ieşindu-i ţepene din tufiş şi rânji cu plăcere. Apoi, ducându-şi degetele la buze, fluieră lung şi ascuţit, apropiindu-se mai mult, ca să se bucure de priveliştea victimei sale doborâte.

Dar deodată omul mort se ridică, făcând un salt, având în mână săgeata pe care o trăsese celălalt. Robin nu fusese nimerit, dar se prefăcuse mort şi luase săgeata din tufişul în care se prăbuşise. Acum o încorda în arcul pe care-l ţinea în cealaltă mână. Omul rămase încremenit, înăbuşindu-şi un strigăt.

— Cuţitar nenorocit! strigă Robin râzând dispreţuitor. Nici în ţinta pe care o cauţi de două zile n-ai putut nimeri, şi nici măcar de la douăzeci de paşi! Aha, vrei să fugi, dar o să te ajungă chiar săgeata ta!

Omul se întoarse şi alerga acum repede când într-o parte când în alta a potecii, ca să-l încurce pe Robin.

Acesta întinse coarda arcului până la ureche şi aşteptă o clipă; apoi coarda zbârnâi puternic şi săgeata ţâşni. Omul scoase un urlet, sări în aer şi apoi căzu lat la pământ, cu săgeata înfiptă în spate.

În aceeaşi clipă Robin auzi zgomot de crăci rupte; lângă el şi abia lăsă jos arcul, că din tufişul de aluni din faţa lui ieşi o figură curioasă. O clipă, Robin se dădu un pas înapoi speriat, aşa de stranie era figura, şi îşi trase sabia. I se părea că-i ieşise în faţă un cal murg ridicat pe picioarele dinapoi. Îi vedea dinţii mari, albi, rânjiţi, ca şi cum ar fi vrut să muşte, iar coama-i flutura pe spate, zbârlită de furia atacului.

Apoi Robin izbucni în râs. Pielea calului adăpostea un om. Într-o mână omul ţinea o sabie, în cealaltă un scut. Era sir Guy de Gisborne care, cu focul urii în ochi, se năpustea asupra proscrisului.

— Ha-ha, Guy de Gisborne, cavaler prefăcut! strigă Robin în bătaie de joc. Ai ieşit singur la iveală. Ani de-a rândul ţi-ai trimis spionii, pândarii şi ucigaşii tainici ca să mă omoare, dar acum ai venit tu singur sa faci moarte de om, dacă ai să poţi!

Guy de Gisborne nu scotea o vorbă. Ochii îi scăpărau de ură şi se aruncă înainte cu furia unui lup asupra prăzii sale. Robin nu avea scut, dar avea altceva care făcea cât cea mai bună pavăză: căci în timp ce duşmanul său se arunca turbat în lama lui Robin, proscrisul îşi păstra mintea limpede şi îl supraveghea cu un ochi atent.

O vreme nu se auzi decât ciocnirea săbiilor. Se învârteau unul în jurul celuilalt în dansul sălbatic care avea să se sfârşească prin moartea unuia din ei. Amândoi căutau cu ochii privirile celuilalt. Deodată sabia lui Robin trecu de garda adversarului său, vârful ei tăie şi străpunse pielea de cal şi pătrunse adânc în umărul lui sir Guy.

— Norocul te-a părăsit, Guy de Gisborne — zise Robin victorios. Ai scăpat o dată cu viaţă, în pielea asta de cal, când ţi-a ars casa şi ai crezut că vei avea noroc şi împotriva sabiei mele.

— Tu, cap-de-lup! Hoţ de pădure! strigă Guy de Gisborne — n-ai făcut decât să mă zgârii, dar sabia mea tot are să-ţi ia zilele.

Cu o fentă suplă, rapidă şi sălbatică, Guy îşi înfipse sabia sub braţul lui Robin. Vârful ei pătrunse pe sub tunica verde şi proscrisul simţi o durere arzătoare. Dar sabia lui Guy nu-l rănise decât uşor pe Robin şi acesta se opri doar o clipă. Iute ca fulgerul sări proscrisul şi înainte ca Guy să-şi revină, sabia lui Robin i se înfipse în piept. Crudul cavaler scăpă sabia, se dădu înapoi, clătinându-se, se învârti o dată în jurul său şi căzu apoi greu la pământ, unde rămase nemişcat ca o stâncă.

Gâfâind, Robin se aplecă şi privi la duşmanul său ucis.

— Aşa — zise el — sabia mea a răzbunat, cu ajutorul Sfintei Fecioare, toate cruzimile şi împilările, tot ce ai pus la cale cu mintea ta crudă, toate chinurile prin înfometarea oamenilor sărmani, biciuirea, munca forţată. Tot ea a răzbunat inimile îndurerate ale femeilor şi copiilor pe care n-ai vrut să-i ierţi de bătaie şi ale căror lacrimi n-ai putut să le ştergi. O, dacă sabia asta ar putea distruge tot atât de uşor tirania şi fărădelegile acelora care se află azi în slujbe însemnate şi care fac pe bieţii oameni să plângă şi să sufere!

Întorcându-se, îl văzu pe Hob din Colina apropiindu-se în fugă şi zicând:

— Jupâne, am văzut lupta şi m-am bucurat de lovitura straşnică pe care i-ai dat-o. Numai un singur duşman al tău a mai rămas în viaţă: sir Roger de Doncaster.

— Nu, Hob — răspunse Robin. Mai sunt mulţi duşmani ai oamenilor săraci care trăiesc în castele întărite şi în mănăstiri. N-am să-i pot omorî pe toţi.

— Da, da, jupâne, adevărat grăieşti! zise Hob. Atâta vreme cât ţăranul sărac asudă muncind şi primeşte bătaie, atâta vreme cât e silit să trudească, fără să fie liber, fără să fie stăpân pe ceva, nici măcar pe nevastă şi pe copiii ce-i sărută când pleacă în zori la treabă, atâta vreme cât vor mai fi toate astea, vor exista şi duşmanii noştri. Acum însă, jupâne, am venit să-ţi spun că oamenii lui Roger de Doncaster se îndreaptă, spre sud şi au ajuns la Pădurea Foametei. Mi se pare că urmează ordinele acestui logofăt omorât aici şi că vor să te surprindă.

— Unde sunt Will Arcaşul şi oamenii lui? întrebă. Robin.

— S-au risipit pe drumurile din sud şi-i pândesc pe tâlharii lui Roger.

— Grăbeşte-te să ajungi la Micul John. Porunceşte-i să se întoarcă, dacă încă n-a aflat că oamenii lui Roger vin în sud. Să meargă pe urmele lor, dar fără să ştie ei cât este el de aproape. Când va ajunge la nord de Pădurea Foametei, să sune de două ori din corn ca să ştiu că tâlharii sunt înconjuraţi. Când o sa mă avânt asupra lor cu oamenii lui Will, John să fie atent să nu scape unul cu viaţă. Asta să fie o lecţie pentru duşmani, ca să nu-şi mai vâre capetele în sura lupului.

Hob porni la iuţeală, în timp ce Robin apucă spre Doncaster, unde-l găsi pe Will Arcaşul aşteptând într-o poiană.

— Ce ne facem, jupâne — grăi bătrânul Will, încărunţit de tot, dar mai viguros ca niciodată — cercetaşii îmi spun că tâlharii sunt numeroşi şi că vin prin pădure de parcă nu le e teamă de nimic, îi conduce un bandit şiret, un pungaş din Brabant, Fulco cel Roşu pe nume, care a fost prin războaie în Franţa, Germania şi Palestina şi care ştie toate vicleşugurile războiului. Noi nu suntem decât douăzeci, iar Micul John şi trupa lui sunt la trei mile spre nord-vest.

— L-am trimis pe Hob să-i spună lui John să se întoarcă — răspunse Robin. Va fi aici într-o oră. Până atunci trebuie să-i ţinem pe tâlharii ăştia în şah. John o sa le sară în spate şi cred că vor plăti cu viaţa toate jafurile şi arderile pe care le-au făptuit în slujba despoticului nostru rege.

După scurt timp veni un cercetaş să anunţe că duşmanul mărşăluia spre Poiana Beverley. Îndată Robin porunci celor douăzeci de arcaşi ai lui Will să se ascundă în desişurile dintr-o margine a poienii. Apoi, dintre copacii din marginea cealaltă a luminişului, se iviră înaintaşii străinilor. Erau oameni cu chipuri sălbăticite şi crude, fiindcă se bătuseră doar pentru bani şi pentru pradă şi jaful ce le făceau acolo unde ajungeau. Ţăranii englezi îi urau pe aceşti străini prădalnici, fiindcă ei nu cruţau nici femei, nici copii şi fiindcă erau cruzi şi tiranici.

Erau vreo optzeci de inşi, dintre care douăzeci aveau arbalete; în fruntea lor păşea un om cu faţă roşie şi înfăţişare fioroasă, îmbrăcat în zale din cap până în picioare. Înaintau cu băgare de seamă cu cercetaşi pe de lături, şi priveau atent într-o parte şi în alta. Fiecare om avea un scut în mâna stânga şi sabia goală în cealaltă. Nu ajunseră nici la douăzeci de paşi de desişul în care se ascunseseră proscrişii, că Robin dădu semnalul convenit. După ce răsună fluierătura ascuţită, douăzeci de săgeţi mari zbârnâiră prin aer îndreptându-se spre ţintele lor şi mulţi duşmani se clătinară şi căzură, fiecare cu una din săgeţile acelea mari înfipte adânc în piept ori în gât. Printre cei ce căzură erau şi cincisprezece arbaletieri.

La a doua fluierătură şi înainte ca cei mai mulţi tâlhari să-şi vină în fire, altă salvă de săgeţi se îndreptă spre ei şi alţi douăzeci căzură morţi sau răniţi.

Cu un urlet sălbatic de comandă, Fulco cel Roşu se avântă spre desiş urmat de supravieţuitori, care totuşi depăşeau în număr pe proscrişi. Pe furiş şi iute ca dihorii oamenii lui Robin se retraseră, alergând din copac în copac; de câte ori le venea bine la mână trăgeau câte o săgeată din câte un tufiş cu înfăţişare nevinovată pentru străini — şi încă un tâlhar

cădea zvârcolindu-se în durerile morţii. Ceilalţi alergau care încotro, căutând înnebuniţi pe duşmanii ascunşi. Trei proscrişi fură omorâţi la primul atac. Acum străinii săreau de la un tufiş la altul şi se uitau în spatele fiecărui copac, dar de câte ori făceau aşa, erau ochiţi de către pădurenii cei şireţi şi mereu zbârnâitul macabru al unei săgeţi se sfârşea cu strigătul de moarte al celui ce cădea cu inima străpunsă.

Totuşi ceata de mercenari înainta şi proscrişii se retrăgeau, fiindcă încă nu îndrăzneau să-i înfrunte pe ceilalţi la câmp deschis. Cu atâta sălbăticie îi urmărea Fulco pe pădureni, încât încă vreo câţiva căzură sub sabia lui. Furios şi desperat, Robin văzu că pierduse opt oameni. Se tot întreba ce să facă pentru a stăvili înaintarea duşmanului, dar era tare încurcat.

Deodată îl zări pe Fulco avântându-se către un tufiş în care se ascunsese un proscris. Era Gilbert, care se văzu descoperit fără să aibă timpul să mai încordeze arcul, aşa încât căută să scape cu fuga. El trecu iute pe lângă copacul după care şedea ascuns Robin, în vreme ce Fulco îl urmărea cu sabia ridicată. Când brabantezul trecu, Robin ieşi cu sabia în mână şi-l atacă pe străin. Acesta pară lovitura cu scutul şi în clipa următoare se roti pe loc şi începu lupta cu Robin. Se tot învârteau unul în jurul altuia într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte, izbindu-şi săbiile una de alta. Deodată, unul din tâlhari se furişă, vrând să-l omoare pe Robin pe la spate. Will Arcaşul îl văzu şi-i ieşi înainte cu sabia în mână, dar fu îndată doborât de un flamand care sărise de după un copac. Bătrânul mai avu încă timp să strige înainte de a-şi da sfârşitul:

— Robin, apără-te!

O săgeată ţâşni dintr-un tufiş şi omul care se furişa în spatele lui Robin sări în aer, apoi căzu greoi şi rămase nemişcat. O a doua săgeată zbură în omul care-l doborâse pe Will Stuteley şi apoi amândouă cetele rămaseră în ascunzişuri, aşteptând să se termine lupta dintre cei doi conducători.

Brabantezul, renumit pentru îndemânarea lui la sabie, îşi găsise însă perechea. Nu mai întâlnise până atunci atâta putere în braţ, atâta forţă în lovituri ca la Robin; în zadar încerca diferite atacuri împotriva zveltului pădurean, căci acesta părea adăpostit într-o colivie de oţel atât de repede-i sărea sabia în toate direcţiile, apărându-l. Fulco, înfuriat de lunga rezistenţă a adversarului său, îşi pierdea forţele în atacuri zadarnice, deşi sălbatice. Deodată văzu ochii lui Robin strălucind atât de ciudat, încât fu aproape fascinat de intensitatea grozavă a luminii lor. Apoi îl văzu făcând o fandare care îi lăsa descoperită partea stângă a pieptului. Repede, brabantezul, parând fandarea, îşi îndreptă vârful sabiei spre pieptul lui Robin. Proscrisul sări însă într-o parte şi sabia lui Fulco lovi în vid; în clipa următoare, rotindu-şi cu dibăcie mâna, Robin îşi împlântă adânc sabia în gâtul tâlharului, care-i căzu mort la picioare.

Un strigăt puternic izbucni din piepturile proscrişilor; însufleţiţi de victoria conducătorului lor, arcaşii ieşiră la iveală căutându-şi duşmanii. Aceştia, pierzând curajul după pieirea căpeteniei lor, bătură în retragere alergând înapoi din copac în copac. Zadarnic căutau însă adăpost. Săgeţile, ucigătoare îi urmăreau în fiece ascunziş, ca nişte albine mari. Câteodată mai prindeau inimă şi se întorceau spre îndrăzneţii proscrişi, dar pentru scurt timp. Erau siliţi să se retragă înainte ca salva de săgeţi să se abată asupra lor, aducându-le mesajul morţii din partea unui duşman care, fără veste, se făcea nevăzut.

Deodată, din trei direcţii, din spate şi din două laturi se auzi chemarea cocoşului de munte. Răsuna atât de obraznic, încât unii proscrişi ascunşi izbucniră în râs, iar alţii se întrebară dacă era într-adevăr semnalul Micului John. Un strigăt de răspuns din partea lui Robin îi asigură pe toţi în această privinţă şi nu după mult văzură tunici verzi trecând din copac în copac.

Când îşi dădură seama că erau prinşi din spate şi din flancuri, brabantezii şi flamanzii se adunară la un loc, hotărâţi să-şi vândă scump vieţile, fiindcă ştiau că nu puteau să se aştepte la iertare din partea englezilor.

Nu mai e nevoie să insistăm asupra acestei ultime bătălii. Englezii nutreau împotriva invadatorilor străini o ură de moarte şi, în timp ce-i secerau, se gândeau că săgeţile lor răzbunau omorurile şi cruzimile de nedescris pe care aceia le săvârşiseră faţă de femei lipsite de apărare, de copii mici şi de oameni neînarmaţi, căci nemernicii de invadatori se răspândiseră prin ţară ca o plagă, sub steagul regelui John, aducând ruina, focul, moartea şi foametea în sute de case şi sate paşnice.

……

Roger de Doncaster aştepta cu o jumătate de duzină de oameni la marginea pădurii, întrebându-se de ce întârziau atâta Guy de Gisborne şi Fulco. Nu auzea strigăte de triumf venind din adâncurile pădurii, nici nu vedea luciul armelor alor săi; totuşi trimise doi sau trei oameni în pădure să întâmpine pe victorioşi.

Într-un târziu, aceştia văzură un cărbunar trecând printre copaci cu sacul lui de cărbuni. Doi soldaţi îl prinseră şi-l aduseră la locul unde şedea călare cavalerul. Sir Roger îl întreba dacă nu văzuse o trupă ele soldaţi prin pădure.

— Nu — răspunse acela, vorbind necioplit — n-am văz't om în viaţă, da am văz't o grămadă de venetici morţi în Poiana Beverley, Fiecare avea o săgeată înfiptă în el. Erau vreo şaizeci de inşi.

Sir Roger trase de hăţurile calului, înjurând groaznic.

— Capul ăsta de lup e diavolul însuşi! zise el. Nimeni nu se poate lupta cu el în pădurile lui.

Părăsi repede locul, urmat de soldaţi, lăsându-l pe cărbunar să se uite după ei.

— Da, da — îşi spuse acesta]n barbă nici unul din tâlharii tăi n-o să scape cu viaţă cât timp Robin va fi regele acestor păduri. Doar am văz't chiar eu vreo optzeci de inşi morţi, fiecare cu semnul lui Robin în gât.

……

Mulţi ani după aceea trăi Robin netulburat în pădurile de la Barnisdale şi Sherwood. Deşi era proscris, mulţi oameni de treabă îi respectau numele şi mulţi împilatori se temeau de el. Dacă vreun lord făcea vreo faptă rea împotriva vreunui vasal, Robin cerea o recompensă de la cavalerul trufaş pentru cel nedreptăţit. Dacă pământul vreunui om sărac era cotropit de altul mai puternic, arcaşii ascunşi ai lui Robin făceau locul de nelocuit până când adevăratul stăpân era repus în drepturile lui.

Ar trebui o carte tot atât de groasă ca aceasta care să povestească isprăvile de pomină ale lui Robin din timpul acela. Cincisprezece ani mai locui Robin în pădure şi renumele său se răspândea neîncetat o dată cu faima faptelor sale.

Astfel se duse veste despre bătălia la care luă parte în sprijinul tânărului sir Drogo de Dallas Tower din Westmorland. Vecinii acestuia, tâlhari şi răufăcători, îl scoaseră pe sir Drogo de pe pământul lui, fiindcă pedepsise pe unul din ei, şi tânărul cavaler se găsea la mare strâmtoare. Dar cu ajutorul lui Robin şi al arcaşilor săi, el îşi învinse vecinii. Atâta spaimă ajunseră să răspândească săgeţile lui Robin, încât niciodată Jordan, Armstrong, Douglas ori Graham nu mai îndrăzniră să atace vreun prieten al proscrisului.

Tot aşa mai făcu o ispravă, dar nu războinică, ci împăciuitoare, când sili pe tânărul scutier de Thurgoland să se poarte cumsecade cu mama lui. Aceasta fusese slugă pe moşia lui sir Jocelyn de Thurgoland, făcând treburi casnice şi muncind la câmp. Fiind frumoasă şi cuminte, sir Jocelyn se îndrăgosti de ea şi o luă de ne vastă. Cât timp trăi lordul şi soţul ei, ea fu liberă şi vieţui fericită cu sir Jocelyn. Avură şi un fiu, numit Stephen, dar acesta avea o fire atât de ciufută şi de sălbatică, încât oamenii spuneau că nu putea fi băiatul nobilului Jocelyn şi al blândei Avis. Când sir Jocelyn muri, Stephen deveni lord. Legile rele ale acelor timpuri cereau ca Avis să fie din nou şerb pe moşia fiului ei, fiindcă îşi pierduse libertatea o dată cu moartea soţului. Deoarece se împotrivise unei nedreptăţi a fiului ei faţă de un om sărman din seniorie, Stephen jură sa se răzbune pe mama lui. De aceea o goni din casă, lăsând-o în zdrenţe şi silind-o să trăiască într-o colibă din sat, alături de rudele ei lipsite de libertate, care erau, bineînţeles, şi rudele lui. Cu vorbe simţite îl mustră Avis pe netrebnicul ei fiu şi se apucă din nou, blândă şi demnă, de muncile grele pe care de treizeci de ani mâinile ei nu le mai cunoscuseră. Fiul intră în tovărăşie cu nişte oameni răi, pe care mama lui nu-i putea suferi şi de care îi spusese totdeauna să se ferească. Întâmplarea cu gonirea mamei înapoi în şerbie se răspândi în lungul şi în latul ţinutului, revoltând pe toţi bărbaţii şi femeile cumsecade. Toţi se întrebau cum de treceau săptămânile fără ca vreo pedeapsă cerească să se abată asupra unui fiu atât de aspru şi netrebnic; el însă petrecea înainte la castel şi nimic nu părea să-l tulbure.

Într-o noapte de iarnă, când scutierul Stephen avea zaiafet cu prietenii lui petrecăreţi, intrară în sală vreo şaizeci de oameni îmbrăcaţi în haine întunecate; în mijlocul groazei ce se răspândise printre oaspeţi, scutierul fu prins şi scos afară, deşi se zbătea cu turbare! Un timp, nimeni nu ştiu încotro fusese dus. Apoi se răspândi vestea că scutierul muncea ca şerb la un conac, din pădure şi că Robin Hood avea să-l ţină acolo până când o să înveţe cum trebuie să se poarte un om de rangul lui.

Multe luni de zile scutierul Stephen fu ţinut prizonier şi constrâns să muncească în rând cu şerbii, rudele sale, până când se ruşină şi se căi şi mărturisi că fusese un netrebnic, că nu meritase rangul pe care i-l dăduse naşterea. Apoi, în haine de şerb se înapoie la Thurgoland, o căută pe mama lui şi o găsi muncind în sat, îi ceru iertare şi după ce ea, cu lacrimi în ochi, îl sărută, el o luă de mână şi o făcu din nou stăpână în casa seniorială. Tot timpul după aceea se purtă cu nobleţe, ca şi tatăl sau.

Oamenii spuneau că fusese o fapta mare şi-i lăudau pe Robin Hood şi pe taica Tuck, care îi arătaseră scutierului Stephen greşelile vieţii sale şi-l sfătuiseră bărbăteşte ce să facă.

Se mai cunoşteau şi alte isprăvi săvârşite de Robin; de pildă, lupta cu piratul Damon Călugărul, care prădase coasta Yorkshire îndelung şi cu sălbăticie şi pe Care Robin, până la urmă, îl omorâse într-o luptă pe mare în golful numit astăzi Golful Robin Hood. Corabia piratului fusese adusă atunci la ţărm şi Robin îi spânzurase pe toţi marinarii ei de propriile lor parâme.

Într-o bună zi, la vreo zece ani după ce Robin se proscrisese a doua oară, o lady veni călare în tabăra lui de la Stanley, descălecă şi se duse la locul unde şedea el, salutându-l. În prima clipă Robin n-o recunoscu.

— Sunt verişoara ta, lady Alice de Havelond — zise ea într-un târziu, cu zâmbetul pe buze. Nu-ţi aminteşti că ne-ai ajutat odată, pe mine şi pe bărbatul meu, acum vreo douăzeci de ani, când doi vecini răi ne-au obijduit?

— Pe legea mea — zise Robin, şi-şi sărută verişoara pe obraji — e atât de mult de când nu te-am văzut, că nu te mai cunosc!

O primi bine pe lady Alice şi ea petrecu noaptea cu două femei şi trei oameni de serviciu într-un adăpost pe care Robin poruncise să fie durat pentru ei. Robin vorbi cu ea îndelung despre rudele lor, despre locurile unde se stabilise unul şi altul, despre ceea ce li se întâmplase unora şi altora în timpurile acelea tulburi. Soţul ei, Bennet, murise cu trei ani în urmă.

— Acum — vorbi ea — sunt o femeie bătrâna şi tu, Robin, de asemenea, un bărbat bătrân. Părul tău a încărunţit, deşi ochii tăi sunt pătrunzători şi puterea ta e mare. Nu-ţi doreşti un loc unde să trăieşti în pace şi să te odihneşti departe de vânzoleala de aici? N-ai putea să le dai drumul oamenilor, să pleci de aici şi să vii cu mine, în casa mea din Havelond? Nimeni n-are să te supere acolo şi vei putea trăi în pace şi tihnă tot restul zilelor tale.

Robin nu întârzie cu răspunsul.

— Nu, dragă verişoară — îi spuse el. Am trăit prea mult în pădure ca să mai doresc alt adăpost. Vreau să mor aici şi când îmi va sosi ceasul vreau să fiu îngropat într-o poiană, sub copacii foşnitori printre care am colindat în voie, cât timp am fost în viaţă împreună cu tovarăşii mei.

— Atunci — răspunse doamna — dacă nu vrei sa primeşti acest adăpost ce ţi-li ofer în amintirea bunătăţii tale faţă de bărbatul meu mort, mă voi duce la Kirklees şi îmi voi petrece ultimii ani ai vieţii în mănăstirea de maici, de acolo, al cărei stareţă, după cum ştii, e mătuşa noastră lady Ursula. Aş vrea să vii să mă vezi, Robin, fiindcă la vârstă mai înaintată începi să-ţi iubeşti rudele. Aş vrea să vii pe la mine. Şi nu mă îndoiesc că lady Ursula, deşi vorbeşte aspru de faptele taie violente, te va socoti binevenit, aşa cum se cuvine fiului surorii ei.

Robin făgădui că nu va uita să treacă pe la Kirklees şi s-o vadă pe lady Alice. O dată la şase luni se ducea acolo atât ca să-şi viziteze verişoara, cât şi ca să primească din mâna ei leacurile de care, din cauza vârstei, avea din ce în ce mai multă nevoie. În zilele acelea femeile cunoşteau taina ierburilor medicinale şi din cauza aceasta oamenii care se simţeau rău, în loc să meargă la doctor, se duceau la femeile vestite pentru ştiinţa lor şi le cereau leacuri. Oamenii credeau de asemenea că dacă îşi tăiau o vână şi lăsau sângele să curgă pe acolo, se vindecau de anumite boli. Din aceeaşi cauză Robin venea la mănăstirea de maici din Kirklees, şi stătea acolo două-trei zile, până când i se vindeca rana de la braţ, după lăsarea de sânge.

În timpul acestor vizite o vedea adesea pe mătuşa lui, lady Ursula, stareţa. Era o femeie negricioasă şi slabă, cu ochi şireţi, dar totdeauna îi vorbea frumos. Câteodată îl întreba când avea de gând să se pocăiască şi să părăsească viaţa fără căpătâi, să înzestreze vreo mănăstire cu averea sa şi să-şi mântuie sufletul astfel.

— Nu prea am avere — îi răspundea Robin — şi nu vreau să-mi risipesc banii ca sa aibă cu ce sa se îndoape călugării graşi şi călugăriţele leneşe. Voi locui în pădure atâta timp cât fraţii mei de acolo vor rămâne cu mine şi atâta cât voi putea să mă folosesc de mădularele pe care mi le-a dat Dumnezeu.

— Să nu uiţi niciodată pe mătuşa şi pe vara ta de aici, din Kirklees — îi spunea ea de multe ori — şi să vii la ele când ai să vrei.

Într-o zi de vară târzie Robin se simţi prost şi se gândi să plece la Kirklees, ca să fie îngrijit de verişoara sa.

— Vino cu mine, John — zise Robin uriaşului — mă simt îmbătrânit şi mi-e mintea ameţită.

— Bine, draga Robin, vin cu tine — răspunse Micul John. Nu mă îndoiesc că boala are să

treacă, dar n-aş vrea să te mai duci la mănăstirea aia de maici, fiindcă de câte ori am fost acolo şi te-am aşteptat afara, pe sub copaci, mă întrebam dacă mi-era dat să te mai văd vreodată la faţă, ori dacă nu ţi se va juca vreo festă.

— Nu, John — zise Robin — n-or să-mi joace nici o festă. Femeile sunt rudele mele şi ce duşmani mai am acum?

— Nu ştiu — răspunse John, cu îndoială în suflet, scărpinându-şi capul cărunt. Hob din Colină a auzit că sir Roger de Doncaster e prieten cu maicile din Kirklees.

— E om bătrân acum, ca şi noi — grăi Robin — şi mă îndoiesc că se mai gândeşte la rele după atâţia ani.

— Nu ştiu — răspunse John — dar vipera muşcă şi când n-are venin.

Se pregătiră să plece la Kirklees, Robin şi John călări, iar restul cetei pe jos. Când ajunseră la marginea pădurii, lângă mănăstire, Micul John şi Robin descălecară, dându-şi caii în primire oamenilor, care trebuiau să rămână ascunşi în pădure până la întoarcerea lui Robin. Apoi, sprijinindu-se de braţul lui John, Robin veni până la poarta mănăstirii, unde John îl părăsi.

— Dumnezeu să te apere, dragă Robin — îi spuse el — şi întoarce-te cât mai repede la noi. Simt în mine o teamă că astăzi o să ţi se întâmple ceva care să ne îndurereze.

— Nu, nu, John — răspunse Robin — nu-ţi fie teamă! Rămâi printre tufişurile de la marginea pădurii şi dacă am nevoie de tine, am să suflu din corn. Am arcul şi sabia la mine şi nu văd ce rău poate să mi se întâmple la femeile astea.

Astfel, cei doi camarazi de arme se despărţiră strângându-şi cu căldură mâinile, după care Robin bătu cu inelul mare de fier în poartă. Mătuşa lui îi deschise repede, fiindcă îl văzuse de la o fereastră când se apropia.

— Vino înăuntru, Robin — îi spuse ea cu voce mieroasă, în timp ce ochii ei şireţi îi cercetau faţa pe furiş. Văzu că era bolnav şi un zâmbet îi miji pe buzele-i subţiri. Vino înăuntru şi bea o stacană de bere, căci trebuie să fii obosit după călătorie.

— Îţi mulţumesc, maică — grăi Robin şi păşi obosit înăuntru. Dar nu vreau nici să beau, nici să mănânc până nu-mi ia sânge. Spune-i, te rog, verişoarei Alice că am venit.

— Vai, Robin — vorbi mătuşa — n-ai mai fost de mult pe la noi, şi văd că nu ştii. Verişoara ta a murit astă-primăvară, în timp ce dormea, şi acum zace sub ţărâna cimitirului.

— Îmi pare rău de cele ce aud — răspunse Robin şi se clătină pe picioare; s-ar fi prăbuşit dacă mătuşa lui nu l-ar fi susţinut. Mă... mă căiesc că n-am venit mai des — continuă el. Biata Alice! Mi-e rău, maică taie-mă la mână şi ia-mi sânge. Să mă fac bine, şi n-am să te mai supăr.

— Dar nu e nici o supărare, bunule Robin — vorbi călugăriţa, şi-l călăuzi într-o chilie retrasă, departe de sala cea mare a mănăstirii. Îl aşeză pe un pat scund, aflat într-un colţ, şi el se întinse cu un suspin adânc de uşurare. Apoi îşi dezveli încet braţul şi stareţa luă un cuţitaş dintr-o pungă care-i atârna ia cingătoare. Apucă braţul bronzat, mult mai subţire acum ca altădată, şi cu vârful cuţitaşului tăie o vână albastră, mai grosuţă. Apoi îi legă braţul ca să nu se mişte şi aşeză o oală sub braţul tăiat, care atârna afară din pat.

Ieşi din chilie şi se întoarse repede cu un pocal.

— Bea, bunule Robin — zise ea. Are să te uşureze de apăsarea ce-o simţi.

Îi ridică puţin capul şi el bău licoarea până la fund. Cu un suspin, se lăsă înapoi pe pernă şi spuse zâmbind:

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc mult, mătuşă bună. Te porţi frumos cu un om fără lege.

Vorbea picotind; capul îi căzu pe spate şi începu să respire adânc. Drogul pus de stareţă în pocal lucra repede. Femeia zâmbi cu răutate, se duse la uşa chiliei şi chemă pe cineva de afară. Un bărbat se strecură înăuntru, un om bătrân şi slab, cu părul alb, cu ochi şireţi, prefăcuţi şi cu buza de jos atârnând. Ea îi arătă cu degetul descărnat trupul lui Robin Hood şi ochii bătrânului străluciră la vederea proscrisului. Privirea lui urmărea picăturile de sânge care se scurgeau din vina tăiată şi cădeau în oala de dedesubt.

— Dacă ai avut vreodată puţină bărbăţie în tine — îi spuse ea cu dispreţ — scoate sabia şi omoară-l tu însuţi, nu-l lăsa pe mâna mea, să-i iau zilele picătură cu picătură.

Robin se mişcă la sunetul vocii şi bătrânul subţiratic se întoarse şi o zbughi pe uşă înspăimântat. Stareţa îl urmă şi ochii ei ca mărgelele se plecară în faţa privirii lui viclene. Scoase o cheie din pungă şi încuie uşa chiliei în care zăcea Robin.

— Când va muri? întrebă bătrânul în şoaptă.

— Dacă sângele nu se opreşte, va muri la noapte — răspunse stareţa.

— Dar dacă se opreşte şi nu mai moare? întrebă iar bătrânul.

— Atunci eu şi mănăstirea de maici din Kirklees ne vom îmbogăţi cu treizeci de acri de pământ bun — răspunse stareţa batjocoritor — darul bunului sir Roger de Doncaster. Iar tu, sir Roger, vei găsi altă cale să omori vulpea. De ce nu te duci înăuntru să faci singur treaba?

Îi întinse cheia, dar el se dădu în lături tremurând, ochii lui siniştri privind mohorâţi la faţa batjocoritoare a stareţei.

Sir Roger de Doncaster cel fricos n-avea curaj să omoare un om bolnav, aşa că-i întoarse spatele şi plecă. Ieşi din mănăstire şi plecă la drum cu bărbia în piept, furios la gândul că stareţa îşi bătuse joc de el şi că îl depăşea în viclenie, deşi uneltiseră împreună să-l omoare pe Robin Hood.

Micul John rămase răbdător în tufiş toată după-amiaza. Când umbrele serii începură să se furişeze, peste câmpuri, se întrebă de ce Robin nu ieşise la uşă, aşa cum spusese. Neliniştit, Micul John se sculă de jos şi începu să se plimbe supărat încoace şi încolo.

Dar ce fuse asta? Slab, din direcţia mănăstirii de maici, se auziră trei sunete de corn — chemarea lui Robin!

Cu un muget ca al unui taur înfuriat, Micul John îşi chemă oamenii ascunşi în desiş.

— Haideţi, băieţi! Aţi auzit trei sunete, slabe? Bietul nostru stăpân a fost trădat.

Înşfăcându-şi armele, oamenii porniră cu toţii fuga după Micul John, care alerga cu paşi mari spre poarta mănăstirii. Bătură în ea cu un stâlp de gard şi apoi o sparseră cu ajutorul lui, intrând înăuntru, în mijlocul strigătelor şi rugăminţilor călugăriţelor înspăimântate.

Rece şi aspru se opri Micul John în faţa adunării de femei cu feţele palide.

— Isprăviţi cu urletele! strigă el. Aduceţi-mi pe stareţă!

Dar stareţa nu era de găsit nicăieri.

— Atunci duceţi-mă repede acolo unde e stăpânul meu, Robin Hood!

Dar nici una nu ştia de venirea lui la mănăstire. Plin de mânie şi de durere, dar în acelaşi timp şi înspăimântat, John fu cât pe ce să poruncească percheziţia, când Hob din Colină veni printre proscrişi şi spuse:

— Am descoperit unde zace stăpânul.

Cu toţii se avântară pe scări după Hob şi ajungând la uşă, sparseră broasca şi pătrunseră înăuntru. Dar ce privelişte li se înfăţişa ochilor! Stăpânul lor era acolo, galben, cu privirile rătăcite, cu ochii sticloşi, întins pe pat şi atât de slăbit, încât abia putea să-şi ridice capul spre ei:

Micul John se aruncă în genunchi lângă Robiţi, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi.

— Stăpâne, stăpâne! strigă el. Fă-ne un bine! Fă-ne un bine!

— Ce e, John? îl întrebă Robin, zâmbind pierdut şi ridicându-şi cu greu mâna ca să şi-o lase pe capul încărunţit ai bătrânului său prieten.

— Să ne laşi să ardem casa asta şi să le omorâm pe cele ce te-au ucis!

Robiţi clătina capul obosit.

— Nu, nu — zise el — binele ăsta n-am să vi-l fac. Niciodată în viaţa mea n-am rănit o femeie şi n-am s-o fac acum, când mă sfârşesc. Ea a lăsat să se scurgă sângele din mine şi mi-a luat zilele, dar îţi poruncesc să n-o atingi. Nu, John. Nu mai am mult de trăit. Deschide fereastra aia şi dă-mi arcul şi o săgeată.

Deschiseră fereastra şi Robin privi afară cu ochi tulburi, de muribund. Înserarea cobora liniştit peste câmpuri şi în fund se auzea pădurea foşnind.

— Sprijină-mă, John! spuse Robin. Vreau să trag. Să-mi săpaţi mormântul unde va cădea săgeata şi să mă lăsaţi acolo.

Oamenii plângeau în timp ce-l priveau cum lua în mâna-i slăbită arcul cel mare, cum întindea coarda ţinând între degete pana săgeţii. Odinioară doar el singur putea să încordeze arcul acela, dar acum nu mai avea putere să-l întindă nici pe jumătate. Cu un suspin dădu drumul săgeţii prin fereastră şi oamenii urmăriră posomorâţi zborul ei peste câmpie, până când se înfipse în pământ, lângă o potecă ce intra în pădure.

Robin căzu pe spate sleit de puteri şi Micul John îl sprijini încet.

— Du-mă acolo John — vorbi Robin — şi aşază arcul lângă mine, fiindcă el mi-a cântat melodia cea mai plăcută cât timp am fost în viaţă. Vreau să-l am lângă mine şi după moarte. Pune-mi un braţ de iarbă verde sub cap şi altul la picioare, fiindcă mult mi-a mai plăcut să dorm pe iarbă cât am trăit, şi tot pe ea vreau să dorm şi ultimul meu somn. Vei face asta pentru mine, John?

— Da, da, stăpâne — răspunse John, înăbuşindu-şi un geamăt de durere.

— Acum sărută-mă, John, şi... şi... rămas bun...

Buzele abia i se mai mişcau când John, cu capul descoperit, se aplecă şi-l sărută. Toţi se

lăsară în genunchi şi se rugară pentru sufletul ce se ducea; cu lacrimi în ochi se rugară ei pentru iertarea celui ce le fusese conducător îndrăzneţ şi mărinimos.

Nu putură îndura să-i mai lase corpul o noapte între zidurile mănăstirii; îl duseră în pădure şi-l vegheară în întuneric. Apoi, în zori, îi săpară groapa şi spre prânz, când veni şi taica Tuck, acum slăbit şi încovoiat, cu toţii purtară trupul stăpânului lor iubit spre ultimul lui loc de odihnă.

Apoi proscrişii aflară de vizita lui sir Roger de Doncaster la mănăstire în timp ce Robin murea, şi-l căutară prin toate vecinătăţile. Ca să scape de urmărirea lui Hob din Colină şi a lui Ket, fratele său, sir Roger fugi la Grimsby şi izbuti cu greu să se ascundă pe o corabie. Cavalerul găsi adăpost în Franţa şi pieri acolo după puţin, singur şi neîngrijit.

După ce muri Robin, ceata lui de proscrişi se risipi repede. Unii plecară peste mări, alţii se stabiliră în oraşele mai mari şi deveniră cu vremea cetăţeni aşezaţi şi onorabili, alţii se tocmiră pe la senioriile mai îndepărtate şi începură să respecte legile, atâta vreme cât lorzii lor se purtau cumsecade.

Cât despre Micul John şi Scarlet, ei căpătară pământ la Cromwell, unde Alan de Tranmire era lordul pământurilor lady-ei Alice. Much ajunse logofăt la Werisdale, care aparţinea tot lui Alan de Tranmire, fiindcă tatăl lui, sir Herbrand, murise.

Gilbert se căpătui şi el. Deveni vestit în Scoţia ca luptător cu arcul şi cu spada; faptele lui fură cântate mulţi ani după aceea pe la focurile de tabără în ţinuturile de graniţă.

Dar ce se întâmplă cu Hob din Colină şi cu fratele său, Ket Spiriduşul, nimeni n-ar putea spune. Acestor oameni mărunţei nu le plăcea viaţa aşezată, şi, deşi Alan din Văi le oferise pământ, ei preferară să colinde pădurile întunecate şi câmpiile pustii. Mormântul lui Robin fu mult timp îngrijit şi curăţat, deşi nimeni nu ştia ale cui erau mâinile care făceau treaba. Mai târziu se răspândi zvonul că doi oameni mărunţei ieşeau noaptea din pădure, puneau flori la mormânt şi tăiau iarba. Nimeni nu se îndoia că aceştia erau Ket şi Hob, fiindcă ei îl iubiseră mult pe Robin în timpul vieţii sale şi nici acum nu puteau sălăşlui departe de mormântul lui.

Redactor responsabil: NATALIA PETRUŢ
Tehnoredactor: CONSTANŢA VULCĂNESCU
Dat la cules 03.07.1965. Bun de tipar 05.07.1965.
Apărut 1965. Comanda nr. 7358.
Tiraj 110.000. Hârtie tipar sul de 50 g/m^2.
540X840/16. Coli editoriale 16. Coli de tipar 19. A.T. 8185.
C.Z. pentru bibliotecile mici 82-*31* = *R.*
Tiparul executat sub comanda nr. 50.532
la Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii"
— Piaţa Scânteii, 1, Bucureşti
Republica Socialistă România

Lei 7,25

[1] Acru — măsură engleză de suprafaţa, egală cam cu un pogon, (n.t.)
[2] Milă — măsură engleză de lungime, egală cam cu 1,5 km. (n.t.)
[3] Evil Hold înseamnă, în limba engleză, aproximativ „Stăpânirea răului“, (n.t.)
[4] Puck este numele unui spiriduş din legendele englezeşti. (n.t.)